யசோதர காவியம்

\- உரையுடன் -

கழக வெளியீடு-[illegible]

[illegible] இயற்றிய

யசோதர காவியம்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக ஆராய்ச்சிப் புலவர்

வித்துவான்

ஔவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளையவர்கள்

எழுதிய

உரையுடன்

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,

திருநெல்வேலி................................சென்னை. 1.

முதற்பதிப்பு: ஜூன், 1944

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.
TIRUNELVELI & MADRAS 1.

Feb. 1949.

அப்பர் அச்சகம், சென்னை 1.—1000. 2-49.

பதிப்புரை

காப்பிய நூல்கள் தமிழிற் பல உள்ளன. அவை பெருங் காப்பியம் சிறுகாப்பியம் என்று இருவகைப்படும். சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம் முதலிய நூல்கள் பெருங்காப்பியங்கள் ; சிறுகாப்பிய வகையுள் யசோதர காவியம், சூளாமணி முதலியன அடங்கும்.

யசோதரகாவியம் சமண்சமய நூல். யசோதரன் என்னும் அவந்திநாட்டு மன்னன் வரலாறு கூறுவது. இந்நூல் முதன் முதலில் வடமொழியில் இயற்றப்பட்டது. பின்பு இது தமிழ் மொழியிற் சிறுகாப்பியமாக இயற்றப்பட்டுள்ளது. ஆசிரியர் இன்னார் என்பது புலப்படவில்லை. நூல் ஐந்து சருக்கங்களாக வகுக்கப் பட்டு 330-செய்யுட்களைப் பெற்றுள்ளது. செய்யுட்கள் எளிய நடையில் அமைந்துள்ளன.

நல்வினை தீவினைகளால் விளையும் விளைவுகளை இந்நூல் நன் கெடுத்துக் காட்டுகின்றது. இவ்வுண்மை புலப்படுத்துதல் நோக்க மாகவே யசோதரகாவியம் இயற்றப்பட்டுள்ளது. இது, வாழ்க்கை யில் அறிந்தொழுகுதற்குரிய உண்மையே யாதலின், பயில்வார்க்கு இந்நூல் தக்க ஒழுக்கங்களைப் பயந்து நன்மையே விளைப்பதாகும்.

இதற்குமுன் யசோதரகாவியம் மூலமட்டும் அச்சில் வெளி வந்துள்ளது. உரை இல்லை. இப்போது புதிதாக இதற்கு உரையும் எழுதி, மூலமும் உரையுமாகக் கழகப்பதிப்பாக வெளிவருகின்றது. தமிழ்த்தாய்க்கு இஃதொரு புதிய அணிகலனாகும். இதுகாறும் உரையில்லாத தமிழ் நூல்கட்கெல்லாம் இங்ஙனமே புதிய உரைகள் கண்டு வெளியிட்டுத் தமிழ்மக்கட்கு அவற்றை நன்கு பயன்படச் செய்யவேண்டுமென்பது கழகத்தின் பேரார்வம். தமிழ்த்தாய் விளங் கத், தமிழ் மக்களும் விளங்குவர்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் முன்னணித் தமிழாசிரிய ரும், சிலப்பதிகார முதலிய பெருங்காப்பியங்களின் சுருக்கங்களும் ஆராய்ச்சிகளும் முன்னர் வகுத்துதவியவருமாகிய திருவாளர் வித்து வான் ஔவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளையவர்கள் இந்நூலின் உரை யாசிரியராவர். யசோதர காவியத்தின் பல படிகளை ஒப்புநோக்கித்

திருத்தங்கள் கண்டு, புத்துரையும் அவர் வகுத்துள்ளார். உரை தெளிவான பதவுரையோடும், விளக்கவுரையோடும் இயன்றுள்ளது. உரிய பாடவேறுபாடுகளும், மேற்கோட் குறிப்புக்கள் முதலியனவும் அவ்வப்பக்கங்களில் அடிக்குறிப்புக்களாகக் காட்டப்பெற்றுள்ளன. இறுதியிற் பாட்டு முதற்குறிப்பகராதியும் இணைக்கப்பெற்றிருக்கின்றது. நூலின் முகப்பில், உரையாசிரியர், விளக்கமான ஆராய்ச்சி முன்னுரையொன்று தந்துள்ளார். நூல் கற்பார்க்கு இவையெல்லாம் பெரிதும் உதவும். இத்தனை நலங்கெழும இந்நூல் வெளிவருதற்கு உதவிபுரிந்த உரையாசிரியர் பிள்ளையவர்கட்குக் கழகத்தார் தமது நன்றியறிவினைப் புலப்படுத்திக்கொள்கின்றனர்.

தமிழ்த்தாய்க்குப் புதிய புதிய அணிகலன்களை இங்ஙனமெல்லாம் அணிந்துவருமாறு, தோன்றாத் துணையாயிருந்து கழகத்துக்கு அருள்புரிந்துவரும் முழுமுதற் செம்பொருளுக்குக் கழகத்தின் நெஞ்சங்கனிந்த வணக்கம் உரித்தாகின்றது. தமிழ் மக்கட்கு இந்நூலுரை நன்கு பயன்படுமென்று நம்புகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்

பொருளடக்கம்

மகாபுராண மென்பது சமண் சமயத்து அறுபத்துமூன்று பெருமக்களைப்பற்றிக் கூறுவதாகும். இந்த* அறுபத்துமூவரை யும் தீர்த்தகரர் இருபத்து நால்வர், சக்கரவர்த்திகள் பன்னிருவர், பலதேவர் ஒன்பதின்மர், வாசுதேவர் ஒன்பதின்மர், பிரதி வாசுதேவர் ஒன்பதின்மர் என வகுத்துரைப்பர். இவ்வாறு தொகை வகை விரி யால் அறுபத்து மூவராயினும் ஆள் வகையில் அறுபதின்மரே யாகின்றனர்.

இவர்கள் வரலாறுகள் சுவேதாம்பரிகளால் 'சரித்திரம்' என்று கூறப்படுமாயினும், திகம்பரிகளால் 'புராண'மென்றே வழங்கப்படு கின்றன.

மகாபுராணம் ஆருகதமாபுராணமென்றும் ஆதிபுராணமென் றும் வழங்குவதுண்டு. இதன்கண் நாற்பத்தேழு புராணங்கள் உள்ளன. இவற்றுள் முதல் நாற்பத்திரண்டினை ஜினசேனரும், ஏனை ஐந்தினை அவர் மாணவர் குணபத்திரரும் எழுதினார். இவர் கள் காலம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டென்பர். இனி, பத்தாம் நூற் றாண்டில் புட்பதந்த ரென்பவரால் ஒரு மகாபுராணமும், பதினோராம் நூற்றாண்டில் மல்லிசேன ரென்பவரால் ஒரு மகாபுராணமும் எழுதப் பட்டிருக்கின்றன. இவருள் ஒருவரான ஜினசேனர் வேறு என்றும், அரிவம்சபுராணம் பாடிய ஜினசேனர் வேறு என்றும் †ஆராய்ச்சி யாளர் கூறுகின்றனர்.

இனி, மகாபுராணத்தை யடுத்து நிற்கும் உத்தர புராணத்தை ஜினசேனர்க்கு மாணவராகிய குணபத்திரர் ஒருவரே எழுதினார். இவரைக் குணபத்திர முனிவ ரென்றும், குணபர முனிவர் என்றும் கூறுப. இப் புராணத்திற்றான் முதற்கண் இவ் யசோதரகாவிய நிகழ்ச்சி கூறப்படுகிறது. இந்நிகழ்ச்சி வடநூற்கண் கூறப்பட்ட முறையே தமிழில் கூறப்படவில்லை. கூறப்பட்டிருப்பின், இந் நிகழ்ச்சி கற்றோர் நினைவில் சிறந்த இடம் பெற்றிருக்கும்.

சமண்சான்றோருள் மிகப்பலர் இந்நிகழ்ச்சியில் பேரீடுபாடு உடையராய் இருக்கின்றனர். உத்தரபுராணத்திற் காணப்படும் இக் கதை பல சான்றோர்களால் தனித்தனி நூலாக உரைக்கப்பட்டிருக் கிறது. சோமதேவசூரி யென்பவரால் யசஸ்திலகம் என்ற பெயரால் சம்பு நடையிலும், வாதிராசசூரி யென்பவரால் யசோதர சரிதம் என்ற பெயராலும், ஹரிபத்திர ரென்பவராலும், புட்பதந்த

* இந்த அறுபத்து மூவர் வரலாறுகள் மகாபுராண மெனப்படு வது நோக்கியும், தமிழில் திருத்தொண்டர்புராணம் பெரியபுராண மெனப்படுவது பற்றியும் இவர்களுடன் அறுபான்மும்மை நாயன் மார்களை ஒப்புநோக்கி மயங்குதல் நேரிதன்று.

Hirlal Catalogue pp. xxiii, 644, 651.

ரென்பவராலும் இவ் யசோதரகாவியம் வடமொழியில் அழகுறக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவை யாவும் எழுந்த காலம் பத்தாம் நூற்றாண்டாகும்.

இவ் வடநூல்களுட் காணப்படும் யசோதரகாவிய நிகழ்ச்சிக்கும் தமிழிற் காணப்படும் காவிய நிகழ்ச்சிக்கும் வேறுபாடு பெரிதாக இருக்கின்றது. இதன்கண் வரும் மாரிதத்தன் வரலாற்றை யசஸ் திலகம் என்ற நூலின்கண் சோமதேவசூரி கூறும் முறையே வடித்துத் தருகின்றாம்.

மாரிதத்தன் என்பவன் இளமையிலே அரசு மேற்கொண்டு இன்பத்துறையில் இறப்பவும் எளியனாகின்றான். ஒருநாள் புரோகிதனுரைத்த உரையை மேற்கொண்டு சண்டமாரி யென்னும் குலதேவதைக்கு இரட்டையிரட்டையாக உயிர்ப்பலியிடத் தொடங்குகின்றான். தான் இரட்டை நரபலியிட நினைந்து, வீரரைச் செலுத்தி, மக்களுள் இரட்டையராவார் இருவரைக் கொணருமாறு பணிக்க, அங்ஙனமே அவர் சென்று சிறுவனும் சிறுமியுமாகிய இரட்டையர் இருவரைக் கொணர்கின்றனர். இவ்விருவரும் மாரிதத்தனுடைய தங்கையின் மக்களாய்ப் பிறந்து இளமையிலே துறவு பூண்டவர். இச்செய்தியை மாரிதத்தன் கேள்வியுற்றிருந்தானே யன்றி நேரிற் கண்டிலன். இப்போது நேரிற் கண்டதும் ஒருகால் இவ்விரட்டையர் தன் தங்கையின் மக்களோ என்றெண்ணி, அவர்தம் வரலாற்றினை மாரிதத்தன் கேட்கின்றான். அவர்கள் தம்முடைய பண்டைப் பிறவிகளின் வகையும், அவ்வவற்றின் காரணங்களையும் இடையிடையே சைன வறங்களையும் எடுத்துக் கூறுமுகத்தால், தாம் அவன் உடன்பிறந்தாள் மக்களே என்பது விளங்கக் கூறுகின்றனர். மாரிதத்தன் அது கேட்டு மனம் திருந்தித் துறவு மேற்கொண்டொழுகின்றான்.

இம் மாரிதத்தன் ஓதயநாட் டரச னென்றும், சண்டமாரி தேவதைக்குச் செய்யவேண்டிய பலியூட்டினை நகரத்தவர் கூறக் கேட்டுச் செய்யலுற்றா னென்றும் இத் தமிழ்நூல் கூறுகின்றதே யன்றி, அபயருசியும் அபயமதியுமாகிய இரட்டையர் அவன் உடன்பிறந்தாள் மக்களே என்று கூறுகின்றிலது.

இனி, மேலே கூறிய உத்தரபுராணத்தை முதலாகக்கொண்டும், ஹரிபத்திரர் எழுதிய வரலாற்றைப் பின்பற்றியும் வாதிராசர் என்பார் யசோதர சரிதத்தை மிக அழகு திகழக் கூறியுள்ளார். முதனூலாகிய உத்தரபுராணத்துக்கும், பின்னூலாகிய யசோதர சரித காவியங்கட்கும் விளக்கமும் வழிமுறையும் நிகழ்ச்சிகிரலும் வகுத்தும் தொகுத்தும் கூறிய பெருமை ஹரிபத்திரருக் குண்டு. அவர் பத்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தி லிருந்தவராவர். அவர் கூறும் யசோதர வரலாற்றை ஈண்டு வடித்துத் தருகின்றாம்.

யசோதர வேந்தன் ஒருநாள் தன் தலையில் மயிரொன்று நரைத்திருப்பதைக் கண்ணாடியிற் கண்டு துறவு பூணத் துணிகின்றான். ஒருநாள் இரவு தன் மனைவி கூனிய முதுகுடைய காவற்காரனொருவனுடன் நீட்புக் கொண்டு கள்ளக்காமக் களியாட்டில் மயங்கியொழுகுவதோடு அவனால் அலக்கழிக்கப்படவும் காண்கின்றான். அவனெஞ்சிற் பிறந்த துறவுணர்வு திண்ணிதாகிறது. தன் துறவுக்குரிய காரணத்தைத் தன் தாயிடம் வெளிப்படக்கூற நாணித் தீக்கனவொன்றின்மேல்வைத் துரைக்கின்றான். அதன் உண்மைக் குறிப்புணரமாட்டாத அவன் தாய், தீக்கனவின் விளைவைத் தவிர்த்தற்குத் துறவிவேடம் தாங்கிக் குலதேவதைக்கு உயிர்ப்பலியிட்டு வணங்குமாறு வற்புறுத்துகின்றாள். அதனைச் செய்தற்கு அவன் விரும்புகின்றிலனாயினும், வேறு செய்வகை யறியாது திகைத்தவன், ஒருவாறு தெளிந்து, மாவினாற் கோழியொன்று செய்து பலியிட்டு அம்மாவினை யுண்டொழிகின்றான். அவ்வினையின் பயனாக, அவனும் அவன் தாயும் இறந்து, மயில், மீன், ஆடு, கோழி முதலிய பிறப்புக்கள் பிறந்து துன்புறுகின்றனர். இறுதியில் கோழிப்பிறப்பில் முனிவர் ஒருவர் உரைத்த சைனவறங் கேட்டு, அரசனொருவனுக்கு ஆணும் பெண்ணுமாகிய இரட்டை மக்களாகப் பிறக்கின்றனர். இவர்களாலே மாரிதத்தன் சைனதருமநெறிபற்றி உய்தி பெறுகின்றான்.

இத் தமிழ்நூல், யசோதரற்குத் தந்தை அசோக னென்றும், அவன்தான் தன்தலையில் மயிரொன்று நரைத்திருப்பக் கண்டு துறவு பூண்டா னென்றும், யசோதரன் தாய் பெயர் சந்திரமதி யென்றும், மனைவி அமிழ்தமதி யென்றும், அமிழ்தமதி கள்ள நட்புற்றுக் காமக் களிப்பில் நெறிதிறம்பி வழுவுற்றது யானைப்பாகனொருவனுட னென்றும், இறுதியில் யசோதரனும் சந்திரமதியும் அபயருசியும் அபயமதியு மென்ற இரட்டையராய்ப் பிறந்தது, யசோதரன் மகனை யசோமதி யென்பான் மனைவி வயிற்றி லென்றும் கூறுகின்றது.

இனி, இத் தமிழ்நூலில், வடநூலுட் காணப்படும் வேறு நிகழ்ச்சிகள் காணப்படவில்லை. அவற்றைப் படிப்பவர் தெரிந்து கோடற்பொருட்டு ஈண்டுக் குறிக்கின்றாம்.

i. விலாசவதி யென்பா ளொருத்தி சனற்குமார னென்றொரு காளைபால் உழுவலன்பு கொண்டு காதற்காமவின்பந் துய்த்து மகிழ்ச்சியெய்த, தன்பால் உண்மை யன்பு செலுத்திய தாரணன் என்பானை வஞ்சித்து, ஆறலைப்போன் ஒருவன்பால் அழிகாமங் கொண்டு, இலக்குமி யென்பவள் அலைந்து துன்புற்ற செய்தி ஒன்று.

ii. தான் செய்த கொலைவினைக் கீடாகத் தன் மனையிலே பன்றியாகப் பிறந்து தன் சிரார்த்தத்துக்கே தன் வீட்டுச் சமையற்

காரனால் கொலை செய்யப்பட்ட வணிக னொருவன், பின் நாயாய்ப் பிறந்து, பன்றியாயிருந்தபோது தன்னைக் கொன்ற மடையனைக் கடிக்காதுவிட்ட நல்வினைப்பயனால், தன் மகற்கு மகனாய்த் தோன்றி, தன் மகனையும் மருகியையும் இன்ன முறைச்சொல்லால் அழைப்ப தென் றறியாது மூங்கையாய்க் கிடந்து, சைன முனிவரால் அறங் கூறப்பட்ட செய்தி ஒன்று.

iii. முன்னைப்பிறப்பில் தன் தோழிக்குக் காமக்கள்ளருத்திய குற்றத்திற் கீடாய், யானை, குரங்கு, பூனை முதலிய பல பிறவி யெடுத்து, முடிவில் ஒரு சண்டாளப் பெண்ணாய்ப் பிறந்து, உறவின ரால் கைவிடப்பட்டுக் காட்டில் அலைந்து, சைனமுனிவர் அறங் கூறக் கேட்டு, மறுபிறப்பில் வேந்தனொருவன் மனையிற் பிறந்து, கோசலநாட்டு வேந்தனுக்கு மனையாட்டியாகிய சுசங்கதை யென் பவள், பெண் பேயொன்றின் சூழ்ச்சியால் அவனால் துறக்கப்பட்டுக் காடொன்றை யடைந்து, முனிவர்பால் சைனவறங் கேட்டிருப்ப, கோசல வேந்தன் சின்னாட்குப் பின்பு உண்மை யுணர்ந்து அவளைத் தேடிக் கண்டு, தானும் அறங்கேட்டு உய்திபெற்ற செய்தி ஒன்று.

இத் தமிழ்நூலாசிரியர் இந்நிகழ்ச்சிகளை இக் காவியத்தின்கண் குறிக்கா தொழிந்ததற்குக் காரணம் புலப்படவில்லை.

புட்பதந்த ரெழுதிய யசோதர சரித்திரத்தின்கண் கூறும் நிகழ்ச்சியைப் பின்பற்றியே இத்தமிழ் நூல் எழுதப்பட்டிருக்கு மென்று சில அறிஞர் கூறுகின்றனர். இதற்குச் சான்றாக,

*"புட்பதந்தன் சொன்ன பொருள்சேர் கதைதன்னைத்
திட்பமாய்ச் செந்தமிழிற் செப்பினான்—நட்புடையார்
நண்ணா ரிவரென்ன நாடாக் கொடைக்கையார்
வெண்ணாவ லூருடையார் வேள்"

என வரும் இவ் வெண்பாவைக் காட்டுவர்.

புட்பதந்தர் என்பவர் கி. பி. 965-ல் மகாபுராணம் எழுதியவர். இதன்கண் ஆதிபுராணம் முப்பத்தேழு பகுதிகளாகவும், உத்தர புராணம் அறுபத்தைந்து பகுதிகளாகவும் உள்ளன வென்றும், இவரே நாககுமார சரிதத்தையும் யசோதர சரிதத்தையும் வட மொழியில் எழுதினாரென்றும் கூறுப. இவ் வெண்பாவில் கூறப் படும் "பொருள்சேர் கதை" நாககுமார காவிய மென்றாதல் யசோதரகாவிய மென்றாதல் துணியாவாறு நிற்கிறது. கேள்விவழி

---

* 1930-ம் ஆண்டு ஏப்ரல்மீ 17உ திரு. கா. நமச்சிவாய முதலியார் காவிரிப்பாக்கம் திரு. வச்சிரவேல் முதலியார் பெருமனையில் தங்கியிருந்தபோது இதைச் சொன்னார்கள். வித்துவான் சண்முகம் பிள்ளையவர்கள் பிரதியிலும் இது காணப்படுகிறது.

யசோதர காவியத்தைச் சுட்டிநிற்பது கொண்டு, "வெண்ணாவ லூருடையார் வேள்" என்பவரால் இந்நூல் இயற்றப்பட்டதென்று ஒருவாறு கொள்ளலாம். இவருடைய இயற்பெயரும் பிறவும் தெரியவில்லை. சமண் சமயச் சான்றோர் சிலரை உசாவியதில், கன்னட நாட்டில்தான் இவ் விருநூல்களும் சிறப்பாகப் பரவியிருந் தன என்கின்றனர்.

இனி, இந் நூலாசிரியரைப்பற்றி வேறொன்றும் தெரிதற்கு வழி இன்றுகாறும் ஒன்றும் பிறந்திலதாயினும், இந் நூற் புணர்ப்புக் கண் இவரது அறிவு நுழைந்து செய்திருக்கும் வேலைப்பாட்டைத் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

முதற்கண், வேந்தனை மாரிதத்தன் சண்டமாரி தேவதைக் குப் பலியிடக்கருதும் கருத்தினை மேற்கொள்வதற்கு வசந்தகாலத் தையும் மக்கள் மனப்பான்மையையும் வாயிலாகப் புணர்க்கின்றார். சண்டகருமன் இரட்டையரைக் கொணர்கையில், அவர்கள் நினைவு கருவியாக நால்வகைக்கதியினும் உயிர்கள் பிறந்து வளர்ந்து துன் புறும் திறத்தை வெளிப்படுக்கின்றார். வேந்தன் இரட்டையரைக் கொல்லாது விடுத்து அவர்கள் வரலாற்றைக் கேட்க விழைவு கொள் ளற்கும் கேட்டற்கும் ஏதுவாக, அவர்களை அரசனை வாழ்த்துக என வற்புறுப்பதும், அவர்கள் புன்முறுவல் பூத்தலும் விதந்து கூறப்படுகின்றன.

இவ்வாறே, யசோதரன் வரலாற்றிலும் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சிக் கும் தக்க காரணத்தை முன்னிறுத்தி யுரைக்கும் திறம் மிக்க இன்பமாக வுளது. வடநூல்களில் யசோதரன் துறவு மேற்கோடற்கு இரண்டு காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. முதலாவது, அவன் தன் தலையில் மயிரொன்று நரைத்திருப்பதைக் காண்பது; இரண்டாவது, அவன் மனைவி வேறொருவன்பால் கள்ளக்காம நட்புற்றிருத்தலை யறிவது. ஆனால், இத் தமிழ்க்காவியமுடையார் மயிர் நரைப்புக் கண்டு துறவுமேற்கொள்ளும் செய்தியை, யசோதரன் தந்தையான அசோகன் துறவுக்குக் காரணமாகப் புணர்த்துவது மிக்க நயமாக வுளது. ஒருவன் துறவு பூண்பதற்குரிய காரணங்களுள் தன் மனைவியின் தீயொழுக்கமே போதிய காரணமாதலின், அதற்கு மேலும் ஒரு காரணம் மிகையாகும். அசோகன் துறவு பூண்பதற்கு வேறு தக்க காரணம் கிடையாமையின், அதனை அவன்மே லேற்றி யது மிகவும் பொருத்தமாகவே யுளது.

இனி, யசோதரன் மனைவியாகிய அமிழ்தமதி யென்பாள் இழிந்தா னொருவனிடங் கள்ளக்காம நட்புறுதற்குக் காரணம் காட்டவேண்டி இசையினைப் பயன் கொள்கின்றார். சமண் சமயத் தவர் இசையும் நாடகமும் காமத்தை விளைவிப்பன என்னும் கருத்

துடைய ரென்றும், அதனால் அவர் அவற்றை ஊக்காது புறக்கணித்
தன ரென்றும் அறிஞர் கூறுப. அதற்குச் சான்றுண்டோ எனச்
சமண் சமய முனிவர்கள் எழுதியுள்ள தமிழ் நூல்களை நோக்கின்,
அவற்றுள் சீவக சிந்தாமணி, இசையும் நாடகமும் காமப் பைங்
கூழை வளர்க்கும் துணைகள் என்ற கருத்துப்பட, "கிளைநரம் பிசை
யும் கூத்தும் கேழ்த்தெழுந் தின்றகாம விளைபயன்" (இலக்
கணை, 221) என்று கூறுவதைக் காண்கின்றோம். இவ்வாறே அவர்
கள் செய்துள்ள ஏனை நூல்களிலும், காமக்களிப்பு நிகழுமிடங்க
டோறும் இசை நாடகங்கள் மிகவும் தொடுத்துக் கூறப்படுகின்றன.
இவ்வாற்றால் இந்நூலாசிரியரும், தன் கணவனுடன்கூடி இன்புற்
றிருந்த அமிழ்தமதி, அக்கூட்டத்தின் பயனாய் மகனொருவனைப்
பெற்றாளாயினும், அமையாது, தன்னின் மிகமிக இழிந்தா னொரு
வனைக் கூடிக் கள்ளத் தீயொழுக்கம் மேற்கோடற்குக் காரணமாக
இசையினைக் கொணர்ந்து நிறுத்துகின்றார். அக் கீழ்மகன் அட்ட
பங்கன் என்னும் யானைப்பாகனாவான். அவன் இசைத்துறையில்
மிக்க வன்மையுடையனென்றற்குப் போதிய ஆதாரமில்லை. ஆயினும்,
அவன் பாடிய மாளவபஞ்சமம் என்ற பண்ணிசை அமிழ்தமதியின்
நெஞ்சையுருக்கி நெறியல்லா நெறியில் செலுத்திவிடுவதாக இந்
நூலாசிரியர் அறிவிக்கின்றார். அத் தீயொழுக்கத்தின் விளைவாக,
அவள் தன் கணவனையும் மாமியான சந்திரமதியையும் நஞ்சூட்டிக்
கொலைபுரிந்துவிடுகின்றாள். இவ்வாறு ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சிக்கும்
தக்க காரணங்களை முன்னிறுத்தி இந்நூலை யமைத்திருப்பது நூற்
புணர்ப்பு நெறிக்கு ஏற்ற சிறப்பை நல்குகிறது.

இனி, இந்நூலின் செய்யுணடையை நோக்கின், இஃது
ஏனைச் சிந்தாமணி சூளாமணி முதலியவற்றைப் போல அத்துணை
நல மமைந்ததில்லை யென்பதை முன்பே கூறினோம். ஆயினும், இந்
நூற்செய்யுட்களில் சீவகசிந்தாமணியிலும் மேருமந்தர புராணத்தி
லும் காணப்படும் சொற்களும் சொற்றொடர்களுமே பெரிதும்
பயில வழங்குகின்றன. அவை அவ்வவற்றிற்குரிய உரை விளக்
கத்தே காட்டப்பட்டுள்ளன; இதனால், இந்நூலாசிரியர் இவ்விரு
நூல்களையும் நன்கு படித்து, உயர்நிலை யின்றெனினும், நடுநிலையான
தமிழறிவு பெற்றவரென்று அறிகின்றோம்.

இனி, இந்நூலாசிரியர் இந்நூலைத் தாம் பாடுதற்குக்கொண்ட
நோக்கத்தை நன்கு விளங்கவுரைப்பது மிகவும் போற்றத்தக்கதாகும்.
அறிவுடையனெவனும் எதைச்செய்யினும், அதனைச் செய்தற்குச்
சிறப்பாக வுரிய நோக்கமொன் றுடையனாவனென்பது உண்மை.
அதனை விளங்க வுரைப்பது அறிவுடைமையின் பயனாகும்.

இந்நெறியினைப் பல நூற்றாண்டுகட்குமுன் எடுத்தோதித்
தெருட்டிய பெருந்தகை, ஆசிரியர் இளங்கோவடிகளாவர். அவர்க்

குப்பின் மிகச்சிலரே இதனைப் பின்பற்றியவர். அவருள் இந்நூலாசிரியரும் ஒருவர் என்னலாம். புண்ணியம் போகம் விளைக்கும் என்றும், கொலைவினையாகிய பாவம் துன்பம் எய்துவிக்கும் என்றும் விளக்குவது தமது நோக்கமென்பார், "மருவு வெவ்வினை வாயின் மறுத்துடன், பொருவில் புண்ணியம் போகம் புணர்ப்பதும், வெருவு செய்யும் வினைப்பயன் இற்றெனத், தெரிவு றுப்பதும் செப்புத லுற்றதே" (4) என்று கூறுகின்றார்.

இனி, இந்நூலாசிரியரால் பழிதூற்றப்பட்ட இசையினைப் பற்றிச் சிறிது ஈண்டுக் கூறுவது வேண்டற்பாலதொன்று. இசையென்பது வழுத்த வாயும் கேட்கச் செவியும் பெற்ற உயிர்கட்கு இயல்பா யமைந்த இன்பப்பொருளாகும். உடலுட் சென்றியங்கும் காற்று மிடற்றுவழியாக வெளிப்படுக்கப்படுங்கால் உண்டாகும் ஓசையே இதற்கு அடிப்படை. ஓசை கொண்டும் கொள்ளாமலும் வெளிப்படுவது காற்றுக்கு இயல்பாயினும், ஓசைகொண்டு இனிமை தழுவி நீண்டெழுப்பப்படுகிறபோதுதான் இசை யுண்டாகிறது. இவ்வாறு உண்டாகும் இசை உயிர்கட்கு இன்றியமையாதது என்பர் அறிஞர். நிலவுலக வாழ்விற்கு நான்கு பொருள்கள் இன்றியமையாதன என்றும், அவை முறையே உணவு, உடை, உறையுள், இசை யென்பனவாம் என்றும் அமெரிக்க நாட்டு அறிஞர் ஒருவர்[1] கூறுகின்றார். புலவர் மனமுவந்து இனிமை யமைந்த சொல்மேலாசை யமைய யத் தொடுத்துப் பாடப்படும் பான்மையுடைமைபற்றியன்றே, ஒருவனது புகழ்க்கும் இசை யென்பது பெயராகப் பண்டைப் பெருமக்களால் வகுக்கப்படுவதாயிற்று. புகழ் விரும்பாதவர் இவ்வுலகத்தில் எக்காலத்தும் இருந்ததில்லையெனின், இசையை விரும்பாதவர் எவரும் இரார். அவ்வாறும் ஒருவர் இருப்பின், அவரை எவரும் விரும்பலாகாது என மேனாட்டுச் செகப்பிரியர் கூறுவது மிகவும் பொருத்தமாகவே யுளது.

இவ்விசை உடலோடு கூடி வாழும் மக்கட்கு மிக இன்றியமையாததென்பது மேற்கூறியவாற்றால் தெளியப்படும். இதற்கு வேறும் ஒரு காரணம் உண்டு. நாடோறும் ஓய்வின்றி யுழைக்கும் எந்திரமொன்று உழைப்பிடையே மாசுபடிந்து அழுக்குறுவது போல, உடலோடியங்கும் உயிரும் மனத்தகத்தே தளர்ச்சியும் தூய்மையில்லாத உணர்ச்சியும் பெறுவது இயல்பு. எந்திரங்கள் அழுக்ககற்றப்படுவது போல, மனமும் நாடோறும் தூய்மைசெய்யப்பட வேண்டும். அதற்கு இசையே உரியதாகும்; இசை, மனத்திற் படியும் தீயவுணர்வுகளைப் போக்கி நல்லுணர்வுகளை எழுப்புவதாகும். "ஆறலை கள்வர் படைவிட அருளின் மாறுதலை பெயர்க்கும் மருவின்

1. Music is the fourth great material want of our nature - first food, then Raiment, then shelter, then Music" —N. Bovee.

பாலை" என்று பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்பிருந்த முடத்தாமக் கண்ணியார் மொழிந்தருளினர். சென்ற நூற்றாண்டில் சருமனியில் வாழ்ந்த ஆவர்பாச் (Auerbach) என்பவர், மனத்திற் படியும் மாசுகளைக் கழுவித் தூய்மை செய்கிறது இசை[1] யென்று கூறினர். இவ்வாறே அறிஞர் பலரும் சொல்லியிருக்க, இதனைக் காமம் வளர்க்கும் தூய்மையில் பொருளாகக் கருதிக் கூறுவது குற்றமென்பது ஒருதலை. மக்களுயிர்க்குச் சீரிய துணையாமெனக் கருதிப் பேணப்பெற்ற விஞ்ஞானவுணர்வு, இந்நாளில் அம் மக்களுயிர்க்கே இறுதிவிளைக்கும் கூற்றாயிற்றென்று மெய்யாக அறிகின்றோம். அதனால், அதனை அறவே விலக்குவது அறமாகாதவாறுபோல, இசையும் ஒரோவழிக் காமம் முதலிய தீமை விளைப்பது குறித்து அதனை விலக்குவது அறமன்று.

இவ்விசையின்பத்தில் ஈடுபட்டு இன்புறும் உள்ளம் எப்போதும் உணர்வுத் தொழிலைச் செய்வது பற்றியும், இசையானது உள்ளத்தைத் தூய்மைசெய்து அமைதிநிலவச் செய்வது பற்றியும் பண்டை நாளை அறிஞர் கடவுளுணர்வை இசைவாயிலாகப் புணர்த்துவது சிறப்பெனக் கருதுவாராயினர். இசைப்பாட்டுக்கள் பலவும் கடவுளுணர்வு கொளுத்தும் மொழிகளாகவே இருக்கத் தலைப்பட்டன. இவ்வுணர்வு தலைசிறந்த காலம் தமிழ் நாட்டில் ஏழு, எட்டு, ஒன்பது, பத்தாம் நூற்றாண்டுகளாகும். சைவ வைணவப் பெரியார் பலரும் இசைகலந்த இயற்பாட்டுக்கள் பல யாத்து இசைக்கத் தொடங்கினர். இதனால் நாட்டில் சமயக்கொள்கைகள் மிக விரைவாகப் பரவி வேரூன்றிவிட்டன. இற்றை நாளிலும் வெறும் பேச்சளவிலும் எழுத்தளவிலும் இருந்த அரசியலுணர்ச்சிகளும் அரசியற் கட்சிக் கொள்கைகளும் இனிய இசைப்பாட்டுகள் வாயிலாக நாட்டில் நன்கு பரவியிருப்பதைக் காண்கின்றோமன்றோ? இசையின்பால் இத்தகைய இயல்பு இருத்தல்பற்றியே மேனாட்டவரும் கடவுட் கொள்கை பரவிநிலைபெறுதற்கு இசையே கருவியெனக் கருதி, அதனைப் போற்றிப் பெருமை செய்வாராயினர். பதினைந்து பதினாறாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மார்டின் லூதர் என்பவர், சமய வுணர்வுகளுக்கு அடுத்த நிலையில் வைத்துச் சிறப்பிக்கத்தகுவது இசையே யென்றும், தாவீது முதலிய தங்கள் சமய ஞானிகள் தம் கடவுட் கருத்துக்களை, இனிய இசைப்பாட்டுக்களில் வைத்துப் பாடியே செயற்கருஞ் செயல்களைச் செய்தனர்[2] என்றும் கூறுவாராயினர்.

---

1. Music washes aways from the soul the dust of every day life—Auerbach.

2. "Next to theology I give to music the highest place and honour. And we see low David and all the saints have wrought their godly thoughts into verse, rhyme and song"—M. Luther.

இவ்வகையால் ஞானசம்பந்தர் முதலாயினோரும், "கோழை மிடறாக கவிகோளு மிலவாக இசைகூடும் வகையால், ஏழை யடியா ரவர்கள் யாவை சொன சொல் மகிழு மீசனிடமாம்" என்றும், "செந்தமிழ்க் கீதமும் சீரினால் இசைதர" என்றும், இசை கலந்த தமிழ்ப்பாட்டுக்களால், கடவுளுணர்வு ஒழுக்கங்களை நாட்டில் பரப் பினாராக, அது சமண் சமய முனிவர்கள் மேற்கொண்டிருந்த சமயத் தொண்டிற்கு இடையூறாய் இருந்ததுபற்றி, இசையினை இவ்வாறு புறக்கணித் துரைத்தனரோ என எண்ணுதற் கிடமுண்டாகிறது. மேலும், இம்முனிவர்கள் கருதுமாறு இசை மக்களைக் காமத்துறை யில் எளியராமாறு செய்திருக்குமாயின், பண்டைத் தமிழ்மக்கள் புலவரைப் பேணித் தமிழ் இயலையும், பாணரைப் பேணித் தமிழிசையையும், கூத்தரைப் பேணித் தமிழ் நாடகத்தையும் போற்றிப் புரந்திருக்கமாட்டாரன்றோ ?

இனி, இவ்விசையில் மாளவபஞ்சமம் என்ற பண்ணிசை வாயி லாக யசோதரன் மனைவியாகிய அமிழ்தமதி யென்பாள் அட்டபங் கன் என்னும் கயவன்பால் கழிகாமம் கொள்கின்றாள் என்று இந் நூலாசிரியர் கூறுகின்றார். இப் பண், கானபாஸ்கரம் என்ற நூலி லும், சங்கீத சம்பிரதாய பிரதர்சனி என்ற நூலிலும் காணப்படு கிறது. இவை கருநாடக சங்கீத நூல்களாதலால், இப்பண்ணும் கருநாடக சங்கீதத்தைச் சார்ந்தது என்பது விளங்கும். மேலும், சம்பிரதாய பிரதர்சனி யெழுதிய சுப்பராம தீக்ஷிதர் அவர்கள், இது வேங்கடமகி யென்பார் எழுதிய சதுர்த்தண்டி பிரகாசிகை யில் உள்ளது என்று கூறுகின்றனர். இதன் பிறப்பு மாயா மாளவ கௌளம் என்றும், "சாடவசம்பூர்ண ராகம்" என்றும், இதன் ஆரோசை சுரம் ச, ரி, க, ம, ப, நி, ச (பண்ணியல்) என்றும், அமரோசை, ச, நி, த, ப, ம, க, ரி, ச, (பண்) என்றும், பதினைந்தாவது மேளகர்த்தா வென்றும் கானபாஸ்கரம் என்ற நூல் கூறுகின்றது. இதற்கு இசை நிரவல் நெறி (இராக சஞ்சாரி) சுப்பராம தீக்ஷிதராலும் "வாசுதேவ" என்று தொடங்கும் கீர்த்தனை யொன்று முத்துசாமி தீக்ஷிதராலும் செய்யப்பட்டுள்ளன. இத்துணையும் கூறியவாற்றால், இம் மாளவபஞ்சமம் என்னும் பண், கருநாடக சங்கீதத்துள் அடங்கியுள்ளதென்பது தெளிவாகிறது.

இனி, கருநாடக சங்கீத நூல்களுள் சதுர்த்தண்டி பிரகாசி கைக்கு முற்பட்ட சங்கீத சூரியோதயம், சாரங்கதரபத்திரி முதலிய நூல்களில் இப் பண் காணப்படாமையால், இந்நூலாசிரியர் காலம் முந்நூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதென்பது துணிவாகிறது.

"இனி, இக் கருநாடக சங்கீதத்தைப்பற்றி ஒன்று சண்டுக் கூறுவது மிகையாகாது. இந்நாளில் இசை வரலாறு காணுத சிலர், கருநாடக சங்கீதமென்பது தமிழ் நாட்டுத் தண்டமிழ்க்குரிய தல்லா தது போலப் பிறழவுணர்ந்து, தவறான கருத்துக்களைப் பிதற்றித் திரி

கின்றனர்; புதினமுடையோ மெனத் தருக்கிப் பொய் புனைந்தும், பதவி செல்வாக்கினைப் பயன் படுத்தியும் தமிழ் வளர்ச்சியில் அழுக்காறுற்றும் அவர் கூறுவன அத்தனையும் பொருளில் வறுங்கூற்று என்பதைச் சிறிது காட்டுதும்.

கருநாடக சங்கீதத்துக்கு ஆதாரவாகக் கூறப்படும் வடமொழி முதலிய தமிழல்லாத பிறமொழிகளில் காணப்படும் சங்கீத நூல்களுடைய வரலாறு காணின், அவற்றுள் மிகப் பழமையானது கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டி லெழுந்த பரத நூலாதும். அதற்கு அடுத்த நிலையில் காணப்படுவன சங்கீத மகரந்தம், நாரதசிக்ஷை முதலியனவாகும். இவற்றிற்குப் பின்பே, பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் பார்சுவ தேவர் என்பவரால் சங்கீத சமயாசார மென்ற நூலும், பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் சாரங்க தேவர் எழுதிய சங்கீத ரத்னாகரமும், அதன் பின்னரே பிற நூல்களும் பிறந்துள்ளன. இவற்றால், கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பெல்லாம் "அருமறைத் தாழனி" தவிரத் திருந்திய இசை (சங்கீதம்) தமிழ் நாட்டிற்கு வடக்கிலுள்ளார்க்கு இல்லை யென்பது இனிது விளங்கும். கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலும் அதற்கு முன்பும் தமிழில் இசை நூல்களும் இசை வகைகளும் இருந்தன என்பதற்குச் சிலப்பதிகாரம் நல்ல சான்று பகருகிறது. சாரங்க தேவர் எழுதிய சங்கீதரத்னாகரம் ஒன்றே, தமிழிசையின் மாண்பை வடநாட்டவர் அறிந்து வியந்து போற்றி மேற்கொண்டதற்கு ஆதாரவு நல்குகிறது. வடநாட்டவர் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் நாடு போந்து இசைபயின்ற செய்திக்குக் குடுமியாமலைக் கல்வெட்டும், அக்காலத்தே விளங்கிய ஞானசம்பந்தர், திருமறைக் காட்டுத் திருப்பதிகத்தே, "ஊறுபொருளின் தமிழியற்கிளவி தேருமட மாதருடனே, வேறுதிசை யாடவர்கள் கூடியிசை தேறுமெழில் வேதவனமே" என்று கூறியருளுவதும் அசைக்கமாட்டாத சான்றுகளாகும். இக்காலத்துக்குப் பின்னே, தமிழ் மக்கள் பிறமொழி வேட்கையும், தமிழ்த்திறத்தைப் புறக்கணித்தலும் மேற்கொண்டதன் பயனாய், தமிழ் இசை ஒளி குன்ற, வடவர் அதனைத் தாம் விரும்பியவாறு திரித்து அமைத்து வளர்க்கலுற்றனர். அவ் வளர்ச்சியின் விளைவே இப்போதைய கருநாடக சங்கீதமாகும்.

வடவர் கருநாடக சங்கீதத்தைத் தமிழினின்றும் திரித்துக் கொண்டது இருவகைப்படுகிறது. ஒன்று, தமிழ்ப்பண்களின் மேல் நிலைக்குரிய சுரத்தை இலதாக்கி, ஆளத்திற்கு (ஆலாபனைக்கு) இடமில்லையாகச் செய்துவிடுவது;* இரண்டாவது, பண்களை (இராகங்

* குறிஞ்சி, புன்னாகவராளி, நாதநாமக்கிரியை முதலிய தமிழ்ப் பண்க (இராகங்க)ளின் ஆரோகை அமரோகைகளை முடிவுறக் காட்டாமல் ஒரு தானத்துக்குரிய முழுப்பகுதியையும் புலப்படாமல் மறைத்துவிடுவது என்று இசைவாணர் கூறுவது உலகறிந்த செய்தி.

களை) வக்கிரமாகப் பாடுவது; அஃதாவது பாஷாங்கம் எனப்படும் கலப்புச் சுருதிகளையுடையதாகப் பாடுவது. தமிழ்ப்பண்களுக்கு வக்கிரமில்லாத நிலைமையே உரித்தாகும். சுருங்கச் சொன்னால், "வர்ஜியராகங்"களெல்லாம் தொன்றுதொட்டு வந்த தமிழ்ப்பண்கள் என்று இசைப்புலவர் பலரும் கூறுப. இதனால், கருநாடக சங்கீதத்துள் நிலவும் "வர்ஜியராகம்" பலவும் தமிழ்ப்பண்கள் என்றும், "வக்கிரராகம்" பலவும் வடவர் புணர்ப்பென்றும் எளிதாகத் தெரிந்துகொள்ளலாம். மாளவபஞ்சமம் என்பதை இந்நூல் பண்ணென்று கூற, ஏனை வட நூல்கள் இராகம் என்று கூறுவது காண்மின்.

தமிழ் நிலத்துத் தமிழ் மக்கள் உள்ளத்தே பிறந்து, அவர் வழங்கும் தமிழ் மொழியிலே வளர்ந்து, தமிழின்பம் பயந்து சிறந்த தமிழ்ப் பண்களின் சுருதிகளைக் குறைத்தும் திரித்தும் வேறுபடுத்திக் கொண்டதோடு நில்லாது, அதற்குரிய தாய்மொழியாகிய தமிழும் அவ்விசைக்குப் பொருந்தாது; தமிழ்மொழியில் அதனைப் பாடச் செய்வது சங்கீத வளர்ச்சிக்குக் கேடுதரும் என்று தகவில்லாத பொய்மொழி கூறுவோரும், அவர்வழி நிற்போரும் பெருங்குற்றத்தினைச் செய்தொழுகுகின்றனர். பொய், மெய்யை ஒருகாலும் வெல்லாது.

இது நிற்க, இங்கே காட்டிய மாளவபஞ்சமம் என்ற பண், கருநாடக சங்கீதத்துட் காணப்படினும், "வர்ஜியராக" மாதலால், தமிழ்ப் பண்ணென்றே தெளியவேண்டும். இதனைப் பாடுதற்குரிய காலம் விடியற்காலமாகும். அமிழ்தமதி இதனை அட்டபங்கன் பாடக்கேட்ட காலமும் அதுவேயாகும். சுப்பராம தீக்ஷிதர் "கால நிர்ணய மில்லை" யென்று கூறுவர். தமிழிசைப் புலவர் வழக்காறு கொண்டு நோக்கின், இது ஆறாவது மேளகருத்தா வாகும்; வடவர் முறைப்படி பதினோராவது மேளகருத்தா என்பர்.

இவ்விசை நெறியின் வரலாறும் வகையும் பிற இயல்புகளும் ஆராய்ந்து காண்பதற்கு இப்போது பேரறிஞர் முன்வந்துவிட்டனர். உயர்திரு. சுவாமி விபுலானந்தர் முதலாயினரும், திரு. பொன்னையா பிள்ளை முதலாயினரும் செய்த ஆராய்ச்சிகள் உருவாகிவருகின்றன. தமிழ் மக்களுக்கும் தங்கள் தமிழ் வாயிலாக இசையமுது பெறுதற்கு ஆர்வம் பொங்கியெழத் தொடங்கிவிட்டது. செட்டிநாட்டரசர்பெருமான் ராசா சர். அண்ணாமலைச் செட்டியார் அவர்களும் "மலையே வந்து விழினும் மனிதர்காள், நிலையில் நின்றீர் கலங்காதீர்" என்று நாவரசர் மொழிந்த நல்லுரையை நயந்து மொழிந்து நல்லாதரவு புரிகின்றார். இனி, தமிழ்க்கும் தமிழிசைக்கும் நல்ல காலமேயாம்; ஆகவே, தமிழ் வாழ்க, தமிழிசை வாழ்க என வாழ்த்தி மேற்செல்கின்றாம்.

இனி, இந்நூல் முதன்முதலாக 1887-ஆம் ஆண்டில் காஞ்சி புரம் பாதபலி நயினூர் என்பவரால் அச்சிடப்பட்டதென்று சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை யவர்கள் தெரிவித்துள்ளார்கள். அதற்குப்பின் தில்லையம்பூர் வேங்கடராம அய்யங்காரவர்களால் 1908-ஆம் ஆண்டில் இஃது அச்சிடப்பட்டது. திரு. அய்யங்காரவர்கள் அச்சிட்டு வெளியிட்ட காலத்தே இந்நூல் அச்சாகியிருப்பவும், எக்காரணம் பற்றி, அதனை அவர் தமது முன்னுரையிற் குறியாதொழிந்தனரென அறிய முடியவில்லை. இந்நூலை ஆராய்தற்குச் சென்னை, வித்துவான் சண்முகம் பிள்ளை யவர்கள் பிரதி யொன்றும், விழுக்கம் குப்புசாமி நயினூர் அவர்கள் பிரதி யொன்றும், திருநெல்வேலிச் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக அமைச்சர் திரு. வ. திருவரங்கம் பிள்ளை யவர்கள் பிரதி யொன்றும் துணை செய்தன. இப் பிரதிகளால் பல திருந்திய பாடங்களும் அச்சுப் பிரதியிற் காணப்படாத சில செய்யுட்களும் கிடைத்தன. இரண்டு கையெழுத்துப் பிரதிகளையும் ஒப்புநோக்கிக் கோடற்குத் துணைபுரிந்த என் நண்பர் திரு. (. அரங்கநாதன் M. A. அவர்கட்கு இந்நிலையில் என் அன்பார்ந்த நன்றி யுரியதாகின்றது. சீர்குலைந்திருந்த கைப்பிரதியிலிருந்து படியெடுத்துத் தந்தவர் வேலூர் மகந்து உயர்கலாசாலையில் தமிழாசிரியராய் இருக்கும் வித்துவான் கதிர்வேலருடைய இளவலாவார்.

இவ்வாறு இந்நூலை யான் செப்பம் செய்து உரையும் வகுத்திருந்த செய்தியை யறிந்து, இதனை விரைய அச்சிடுவது நலமென்று நண்பர் திரு. திருவரங்கம் பிள்ளை யவர்கள் தம்பால் இருந்த பிரதி யொன்றினை உதவி யூக்கியது இப்போது இவ் வெளியீட்டிற்குச் சிறந்த காரணமாகும். நல்ல இனிய தமிழ்நூல்களை மிகச் செவ்விய முறையில் அச்சிட்டுத் தமிழுலகிற்கு வழங்கும் தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக அமைச்சரும், தமிழ்ப் புலவர்பால் மெய்யன்பு பூண்டு, அவர்கட்கு வேண்டுவனவற்றைச் சலிப்பின்றிப் புரியும் தக்கோரும், தனித்தமிழ் வளர்ச்சியும் சித்தாந்த சைவச் சிறப்பும் ஆகிய இரண்டையும் தம் இரு கண்ணெனப் பேணிப்புரந்த பேரறிஞருமாகிய அவர்கள் இவ் வெளியீட்டின் தொடக்கமுதலே பேரூக்கங் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் இப்போது இந்நூல் முழுதும் செவ்வே அச்சாகிக் கண்கவர் வனப்புடன் கட்டுற்றுக் காட்சி வழங்குவதைக் காணுது இறைவன் தாணிழ லெய்தியது என் நெஞ்சில் பெருவருத்தத்தை விளைவிக்கின்றது.

இந்நூலை ஆராய்ந்து உரைகாணும் முயற்சி முடிந்து ஓராண்டாகிக், காகிதம் முதலியன கிடைக்கும் அருமைப்பாடும் நினையாது அழகு திகழ அச்சிட்டு வெளியிட்டு வழக்கம்போல் என்னை யூக்குவிக்கும் தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்திற்கு என் உளமார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன். என்

ேைாடு உடன் இருந்து அச்சுப்பிழை பார்த்தல், உரைத்திட்பம் காண்டல் முதலிய பணிகளில் சிறந்த துணைபுரிந்த என் நண்பர், திரு. வித்துவான் வெள்ளைவாரணர் அவர்களின் உதவி என் நெஞ்சில் என்றும் நிலைபெறும் பான்மைத்தாகும்.

தமிழறிவிலும் பிற செல்வாக்கு வகைகளிலும் மிக்க குறைபாடுடைய அடியேனையும் பொருளாக்கி, தமிழன்னைக்குச் செய்தற்குரிய இப்பணியினைப் புரிவிக்கும் அம்மையப்பனாய் ஆரருள் புரியும் ஆடலரசின் திருவடிகளை மனமொழி மெய்களால் முறையே நினைந்தும் வழுத்தியும் வணங்கியும் அமைகின்றேன்.

"தென்தமிழ்க்கலை தெரிந்தவர் பொருந்திய தேதூர்
அன்பன் சேவடி யடைந்தனம் அல்லலொன் றிலமே"

அண்ணாமலை நகர்,
5-1944.

ஒளவை சு. துரைசாமி.

உரிமை யுரை

திருநெறித் தொண்டர் திருத்தொகை வழங்கிய
அருந்தமிழ் நாவ லாரூரர் திருநாள்
ஆண்டுதோ றாற்றும் அமைவும் தண்டமிழ்ப்
புலவரை யோம்பும் புலமையும் திருவும்
என்நலம் பேணும் இனிமையும் பொருந்தியோன்
பாலியாற் றடைகரைப் பல்பொழி னடுவண்
மாடமலி மறுகி னூர்க்காட் டண்ணல்
அறுவை வாணிகன் அருந்தமி ழன்பன்
சச்சிதா னந்தச் சான்றோற் கினியன்
பொன்னும் பொருளும் பூந்துகில் வகையும்
மன்னும் புலவர்க்கு மானா வழங்குவோன்
வரத ராசனென வருபெருஞ் செல்வன்
செய்த வன்மைச் சிறப்பினால் இத்தமிழ்க்
காவிய முறையுடன் காண்டலின் தாவில்
சீர்மிகு மவன்றன் செழுங்குடி விளங்கப்
புரிமணம் உவப்ப வவற்கே
உரிமை செய்தனன் இவ் வொண்டமி ழுரையே.

ஔவை சு. துரைசாமி.

உ

கடவுள் துணை

யசோதர காவியம்

மூலமும் உரையும்.

1. உலக மூன்றும் ஒருங்குணர் கேவலத்
தலகி லாத அனந்த குணக்கடல்
விலகி வெவ்வினை வீடு விளைப்பதற்(கு)
இலகு மாமலர்ச் சேவடி யேத்துவாம்.

உரை:—உலக மூன்றும் - மூன்று உலகங்களிலும் நிகழும் நிகழ்ச்சி முற்றும், ஒருங்கு உணர் - ஒருங்கே யுணர்ந்தறிகின்றதற் கேதுவாகிய, கேவலத்து - கேவல ஞானக்காட்சியுடைய, தலகு இல்லாத - அளவில்லாத, அனந்த குணக் கடல் - எல்லையில்லாதனவாய் முதலாகக் கூறப்படும் குணங்களின் நிரம்பிய கடலாகிய அருகபரமேட்டியின், இலகு மாமலர்ச் சேவடி - விளங்குகின்ற அழகிய பூப் போலும் திருவடிகளை, வெவ்வினை விலகி - கொடிய வினைகளின் நீங்கி, வீடு விளைப்பதற்கு - வீடுபேற்றினை எய்த விளைத்துக்கொடுத்தற்கு, ஏத்துவாம் - யாம் பணிவோம்.

குணக்கடல், அன்மொழித்தொகை. கேவலத்து என்பது தொகையாற்பெறப்படும் அருகபரமேட்டியை விசேடித்து நின்றது. மூன்றுலகினும் நிகழ்வனவற்றை முற்றவும் ஒருங்கே யுணரும் ஞானக்காட்சி நல்குமெனக் கேவலத்தின் தன்மை தோன்ற, "உலக மூன்றும் ஒருங்குணர் கேவலத்து" என்றார். "எல்லாம் உணர்ந்தான் அவனை இறையாக ஏத்தி"[1] என்ற நீலகேசிச் செய்யுட்கு, "தானும் பிறிதுமாகிய திரவிய குண பரியாயங்களைப் பிரத்தி

1. நீலகேசி, செய்யுள். 1

யட்சமாக உணர்ந்த கேவலஞானமும், அதனோடு அவினாபாவியாகிய கேவலதரிசன கேவலவீரிய கேவலசுகமும் முடையானவனை சுவாமி யாகத் துதித்து," என வரும் உரை காண்க.

"பன்மாண் குணங்கட்கு இடனாய்"[1] எனத் திருத்தக்கதேவர் கூறினாராக, இந்நூலாசிரியர் அக்குணங்களின் பன்மையை, "அலகிலாத" என்றும், முடிவின்மையை "அனந்த" என்றும் விசேடித்து, "அலகிலாத அனந்த குணக்கடல்" என்றார்.

குணக்கடல் சேவடி, வீடு விளைப்பதற்கு ஏதுவாம் என இயைக்க. வெவ்வினையின் விலகி யென மாறி இன்னுருபு விரித்துக் கொள்க.

ஒருங்குணர் கேவலத்து என்றது நன்ஞானம்; அலகிலாத அனந்த குணக்கடல் என்று தெளிந்தது நற்காட்சி; அக் குணக்கடல் சேவடி யேத்துதல் நற்சீலம். இம் மூன்றன் பயன், வினையை வீட்டி வீடுபேறாகிய கடையிலா அறிவு, கடையிலாக் காட்சி, கடையிலா வீரியம், கடையிலா இன்பம் என்ற நான்கும் எய்துவது. "கூடிய மும்மையும் சுடர்ந்த கொந்தழல், நீடிய வினைமரம் நிரைத்துச் சுட்டிட, வீடெனப் படும்வினை விடுதல் பெற்றதங்(கு), ஆடெழில் தோளினாய் அநந்த நான்மையே,"[2] எனத் தேவரும் கூறுவர்.

இனி, வெவ்வினை விலகி வீடு விளைப்பதற்கு என்பதற்கு, வெவ்வினைகள் தாம் பற்றிநிற்கும் உயிர்களைவிட்டு நீங்குவதாகிய செம்மைநிலை உண்டாதற்கு என்று உரைப்பினுமாம்.

பாயிரம்

2. நாதன் நம்முனி சுவ்வதன் நல்கிய
தீதுதீர் திகழ்தீர்த் தஞ்செல் கின்றநாள்
ஏத மஃகி யசோதரன் எய்திய(து)
ஓத உள்ளம் ஒருப்படு கின்றதே.

உரை:—நம் நாதன் - நமக்குத் தலைவனாகிய, முனி சுவ்வதன் - முனி சுவ்விரத தீர்த்தங்கரர், நல்கிய - அருளிய, தீது தீர் திகழ் - குற்றமின்றி விளங்கும், தீர்த்தம் செல்கின்ற நாள் - ஆகமோபதேசம் நடைபெறுங்காலத்தில், யசோ தரன் - யசோதரன் என்பவன், ஏதம் அஃகி - வினைச் சார்பு அற்றுக்கெடுதலால், எய்தியது - வீடுபேறு எய்திய நிகழ்ச்சியை, ஓத - உரைப்பதற்கு, உள்ளம் ஒருப்படுகின்

1. சீவக. 3. 2. சீவக. 2840.

றது - நெஞ்சமானது விரும்பிச் செயற்கண் ஒன்றிநிற் கிறது.

நாதன், தலைவன். ஞானச் செல்வ முடையவ னென்றுமாம். தீர்த்தங்கரர் என்போரும் இந் நாதர்களே. இவர் இடப தீர்த்தங்கரர் முதல் ஸ்ரீவர்த்தமானர் ஈறாக இருபத்து நால்வராவர். இவருள் முனி சுவ்விரதர் இருபதாம் தீர்த்தங்கரர். தீர்த்தங்கரர், தீர்த்தகரர் எனவும் வழங்கும். தீர்த்தங்கரர்களின் இயல்பு கூறுமிடத்து, "ஆப்தனும், உபாசக சனங்கட்கு, சபம், தியானம், அருச்சனை முதலிய பிரகாரங்களால் சுவர்க்க அபவர்க்க பலப்பிரதனாவன்; இவ் வண்ணம் நிக்கிரக அனுக்கிரகங்கள் இன்றிப் பரமஉபேக்ஷா சாதன னாகிய பகவான் உபாசக சனங்கட்குச் சுகத்தினையும் பிரத்வேஷி சனங்கட்குத் துக்கத்தினையும் ஆக்குவனாகு மென்றறிக"[1] என்று அஷ்ட பதார்த்த சாரம் என்னும் நூல் கூறுகின்றது.

முனி சுவ்விரத தீர்த்தங்கரருடைய காலத்தில், தன்னை வழிபடு வோர்க்குச் சுகத்தை நல்கி ஒழுகுதலால், அவர் கால இயல்பை, "முனி சுவ்வதன் நல்கிய தீது தீர் திகழ் தீர்த்தம் செல்கின்றநாள்" என்றார். திகழ்தல், விளங்குதல். தீர்த்தகரருடைய காலத்தைத் தீர்த்தம் என்றார். அஃகுதல், சுருங்கிக்கெடுதல்.

அவையடக்கம்

3. உள்வி ரிந்த புகைக்கொடி யுண்டெனா
எள்ளு கின்றன ரில்லை விளக்கினை ;
உள்ளு கின்ற பொருள்திறம் ஓர்பவர்
கொள்வர் எம்உரை கூறுதற் பாலதே.

உரை:—உள் விரிந்த புகைக்கொடி உண்டு என - அனலுக்குள்ளே தொக்கு நின்று மேலே விரிவதாகிய புகை யொழுங்கு விளக்கிடத்தே உளது என்ற காரணத்தால், விளக்கினை - அவ் விளக்கை, எள்ளுகின்றனர் இல்லை - இகழ் பவர் எவரும் இல்லை, உள்ளுகின்ற பொருள் திறம் - உள்ளுறுத்து உரைக்கப்படுகின்ற பொருட் கூறுபாட்டினை, ஓர்பவர்-ஆராய்ந்து மேற்கொள்ளும் அறிஞர், கொள்வர்- ஈண்டுக் கூறப்படும் இதனையும் ஏற்றுக்கொள்வர், (ஆதலால்) எம் உரை - எமது இந்நூலும், கூறுதற் பாலதே - கூறப் படும் பான்மையுடைத்தே.

1. அஷ்ட பதார்த்தசாரம், பக். 3.

கூறுவோர் தகுதி நோக்காது, கூறப்படும் பொருளினது தகுதி நோக்கிக் கொள்ளுவதும் தள்ளுவதும் அறிஞர் செயலாதலின், "உள்ளுகின்ற பொருள்திற மோர்பவர் கொள்வர்" என்றார். பொருளும் அறிஞர் ஏற்கும் தகுதி வாய்ந்ததென்பார், "எம்முறை கூறுதற்பாலதே" என்றார். இனி, பொருள்திற மோர்பவர், எம் முறை கூறுதற்பாலதே என்றுகொண்டு மேற்கொள்வர் என்றார் என்றுமாம்.

நூற்பொருள்

4. மருவு வெவ்வினை வாயில் மறுத்துடன்
பொருவில் புண்ணியம் போகம் புணர்ப்பதும்
வெருவு செய்யும் வினைப்பயன் இற்றெனத்
தெரிவு றுப்பதும் செய்யுத லுற்றதே.

உரை :—வெவ்வினை மருவு வாயில் மறுத்து — கொடிய வினையானது வந்து பொருந்தும் வாயிலை அடைத்து, பொருவில் புண்ணியம் போகம் உடன் புணர்ப்பதும் — ஒப்பில்லாத அருளறத்தைச் செய்தல் வீட்டின்பத்தை உடனே எய்துவிக்கும் என்பதையும், வெருவு செய்யும் வினைப் பயன் இற்று எனத் தெரிவுறுப்பதும் — உயிர்கட்கு அச்சத்தைச் செய்யும் தீவினையின் பயன் இத்தன்மைத்து என்று தெரிவிப்பதையும், செய்யுதல் — இந்நூலின்கண் உரைப்பது, உற்றது — யாம் கருதியதாகும்.

செயப்படும் வினையானது செய்பவனைச் சென்று சாரும் இயல் பிற்றாதலின், அதனை மறுப்பது அதன் சார்பினைக் கெடுப்பதாம் என்க. அஃதாவது "அருள்புரி மனத்த ராகி ஆருயிர்க் கபயம் நல்கிப், பொருள்கொலை களவு காமம் பொய்யொடு புறக்க ணித்திட்(டு), இருள்புரி வினைகள் சேராது இறைவனது அறத்தை"[1] எய்துவ தாகும். எய்தினர்க்கு வீட்டின்பம் இடையீடின்றி எய்துதலின் "உடன் புணர்ப்பது" என்றார். பொருவில் புண்ணியம் போகம் புணர்க்கு மெனவே வீட்டின்பமாயிற்று. வெருவு செய்யும் வினை, உயிர்க்கொலை; அதன் பயன் உயிரின்கட் கிடந்து அது புக்குழிப் புக்கு வருத்தும் என்பது, "உயிர்க்கொ லையினில் அருவினை நரகத் தாழ்ந்து, எய்தும் வெந்துயர் எனைப்பல கோடி கோடி"[2] எனப் பிறாண்டும் கூறுப. இக் கருத்தே, இந்நூல் முடிவிலும், "வெருவுறு வினைவலி விலக்கு கிற்பது, தருவது சுரகதி தந்து பின்னரும், பொரு

1. யசோதர. 309. 2. யசோதர. 322.

வரு சிவகதி புணர நிற்பது, திருவற நெறியது செவ்வி காண்மினே,"[1] என்று கூறப்படுவது காண்க. இக்காவியத்தின் வாயிலாக இந்நூலாசிரியர் தாம் மக்கட்கு உணர்த்தக் கருதுவது இஃது என இதனால் தெரித்துரைத்தாராயிற்று.

நூல்

முதலாவது சருக்கம்

ஓதய நாட்டு இராசபுரத்து வேந்தனான மாரிதத்தன் என்பான் இனிது ஆட்சிபுரிந்து வருவதும், இளவேனிற் பருவம் எய்துவதும், அரசன் தன் உரிமைச் சுற்றத்துடன் சோலைகட்குச் சென்று வேனில்விழா அயர்வதும், நகர மாந்தர் போந்து அரசனை அடிபணிந்து மாரிதேவிக்கு உயிர்க் கொலையோடு கூடிய சிறப்பினைச் செய்யாவிடின் வரும் தீங்குகளை வகுத்தோதி உடனே சென்று அதனைச் செய்தல் வேண்டுமென்று அரசனை ஒருப்படுத்துவதும், அரசன், ஏனை மாந்தர் விலங்குகளை இரட்டை யிரட்டையாய்க் கொன்று பலியிட்டுத் தேவியை வழிபடின், தான் மக்களில் இரட்டையரைக் கொன்று பலியிட வேண்டுமெனக் கருதுவதும், அத்தகைய இரட்டையரைக் கொணருமாறு அவன் தன் தளபதி சண்டகருமன் என்பானைப் பணிப்பதும், அவன் சென்று தெருவில் பலி வேண்டித் திரிந்த அபயருசி அபயமதி என்ற இரட்டையரைக் கொண்டு போதருவதும், வருங்கால் அவ்விரட்டையர் தம்முள் யாக்கை நிலையாமை, அச்சத்தின் புன்மை, சென்ற பிறவிகளில் எய்திய துன்பம், வினையின் செயற்பாடு முதலிய பலவற்றைப் பேசி மனத் திண்மை கோடலும், தேவி கோயில்முன் பலியிடுதற்காக இவ்விரட்டையரை நிறுத்தி, ஒரே கருத்துடன் தேவியைப் பரவி, "அரசன் நீடுவாழ்க," என வாழ்த்துமாறு கூறுவதும், அவர்கள் மலர்ந்த முகத்துடன், "எவ்வுயிர்க்கும் தீங்கு நினையா மனத்தனாய், அருளறம் பூண்டு பிறவிப்பிணி போக்கும் திருவறம் தழுவிப் புகழுடன் இவ்வுலகம் காத்து நீடுவாழ்க," என்பதும், அரசன் அவர்தம் முகமலர்ச்சியும் உவகை மொழியும் கண்டு வியந்து, அவர் அஞ்சாமைக்குக்

---

1. யசோதர. 329.

காரணம் வினவுவதும், அவற்கு அவர்கள் உயிர்க்கொலையின் தீமை மிகுதி புலப்படுத்தி, "அதனைச் செய்யும் வேந்தனை வாழ்த்தின் யாது விளையுமோ," எனத் தாம் நினைத்ததும், தம் வரலாறு கூற ஒருப்பட, அரசன் அவர் பண்டைப்பிறப்பு வரலாறு கேட்கத் தொடங்குவதும் பிறவும் இப்பகுதிக்கண் கூறப்படுகின்றன.

ஓதய நாட்டுச் சிறப்பு

5. பைம்பொன் நாவற் பொழிற்பர தத்திடை
நம்பு நீரணி நாடுள தூடுபோய்
வம்பு வார்பொழில் மாமுகில் சூடுவ(து)
இம்பர் ஈடில தோதய* மென்பதே.

உரை:—பைம்பொன் நாவற் பொழில் பரதத்திடை - பசிய பொன்னை விளைவிக்கும் நாவலந் தீவில் உள்ளதாகிய பரதகண்டத்தில், ஓதயம் என்பது ஓதயமென்று உயர்ந்தோரால் சிறப்பித்துக் கூறப்படுவதாகிய, நம்பும் நீரணி நாடு - எவ்வுயிரும் விரும்பும் நீர்வளம் சான்ற நாடு ஒன்று, உளது - உண்டு, வம்பு வார் பொழில் - மணம் கமழும் நீண்ட சோலையானது, ஊடு போய் மாமுகில் சூடுவது - நிலத்தின்மேல் உள்ள காற்றுமண்டலத்தின் உள்ளுருவி உயர்ந்து மேகமண்டலத்தை யடைந்து பெரிய மேகங்கள் தன்பால் தவழ விளங்குவது, இம்பர் ஈடு இலது - இம்மண்ணுலகத்தே ஒப்பில்லாததாகும்.

மேருமலையின் தெற்கிலே நாவல்மரம் செறிந்த சோலைகளையுடையது இந் நாவலந்தீவு என்றும், "இந் நாவல் பழத்தின் சாறொழுகி ஆறாய்ப்பரந்து அந்நிலத்தையும் பொன்மயமாக்கி மேருவின் மூலத்தை யடையு மென்றும், அச்சாறூறிய பயனை பொன்னினை" வென்றும், "நாவலோங்கிய மாபெருந் தீவு" என்றும் கூறுவர். "நாவலந்தீவு தன்னுள் பரதத்து நடுவண்"[1] என மேருமந்தர புராணம் கூறும். நம்பும் நீர்அணி நாடு என்பதற்கு நாடா வளமுடைமையால் எவ்வுயிரும் தன்கண் வாழ்தற்கே விரும்பும் தன்மையினையுடைய நாடு என்றலுமாம். இந் நிலவுலகத்தைச் சூழ மூவகைக் காற்று மண்டல முண்டென்பது சமண்சமயக் கொள்கை. அமமண்

(பாடம்) *தௌதயம். 1. மேருமந்தர. 571.

டலத்தின்மேல் உளது மேகமண்டலம். மேகமண்டலத்தை யளாவி நிற்கும் பொழில் காற்றூடு உயர்தல் வேண்டுதலின், "ஊடுபோய் முகில் சூடுவது" என்றார். ஓதயநாடு, யௌதய நாடு என்பதன் சிதைவு. ஔதய நாடு என்றும் பாடம். இதனைத் தசார்ணம் என்றும், உசீநரன் மகனுன நிருகன் வழியினே ராண்ட நாடென்றும் கூறுப.

பரதத்திடை ஓதயமென்பது, நீரணி நாடு, உளது; பொழில், போய், முகில் சூடுவது, ஈடிலது என இயைக்க.

இராசபுரச் சிறப்பு

6. திசையு லாமிசை யுந்திரு வுந்நிலாய்*
வசையி லாநகர் வானவர் போகமல்(கு)†
அசைவி லாஅள காபுரி தானலால்
இசைவி லாத இராச புரமதே.

உரை :—திசை யுலாம் இசையும் திருவும் நிலாய் - நாற்றிசையும் பரந்த புகழும் செல்வமும் பொருந்துதலால், வசையிலா நகர் - குற்றமில்லாத நகரம், வானவர் போகம் மல்கு - தேவருலகத்து நுகர்ச்சி முற்றும் நிரம்பிய, அசைவு இலா அளகாபுரி அலால் இசைவு இலாத - குறைவொன்றும் இல்லாத அளகாபுரியையன்றி ஒப்புக்கூறற்கில்லாத, இராசபுரம் - இராசபுரமாகும்.

நிலாய், வினையெச்சம் காரணப்பொருட்டு. திசையுலாம் இசை என்பது "ஏமாங்கத மென்று இசையால் திசை போயதுண்டே"[1] என்றாற்போல்வது. வசை, குற்றம்; "பிணியின்மை செல்வம் விளைவின்பம் ஏமம், அணியென்ப நாட்டிற்கிவ் வைந்து"[2] என்பவற்றிற்கு மறுதலையாய ஐந்து. அளகாபுரி, இந்திரன் நகர்; குபேரன் நகரம் என்றும் கூறுதலுண்டு. அசைவு, குறைவு; "அசைவிலாப் புரவி வெள்ளத் தரிஞ்சயன்"[3] என வருதல் காண்க. இசைவு - உவமித்தல். தான், அசை. இராசபுரமது என்றவிடத்து, அது பகுதிப் பொருட்டு. வசையிலா நகர் இராசபுரம் என்க. ஓதய மென்னும் நாட்டிற்கு இராசபுரம் என்பது தலைநகர் என்றவாறாம். இதனைப் பின்பு மன்னகர் என்றே மொழிபெயர்ப்ப. உலாம் என்புழி, செய்யும் என்னும் பெயரெச்சம் ஈற்றுமிசை உகரம் மெய்யொடுங் கெட்டது.

(பாடம்)* திருவுன்னிலாய். † போகமஃது.

1. சீவக. 31. 2. குறள், 738. 3. சீவக. 201.

7. இஞ்சி மஞ்சினை யெய்தி நிமிர்ந்தது
மஞ்சு லாமதி சூடின மாளிகை
அஞ்சொ லாரவர் பாடலொ டாடலால்
விஞ்சை யாருல கத்தினை வெல்லுமே.

உரை:—இஞ்சி மஞ்சினை யெய்தி நிமிர்ந்தது - நகரத்தின் மதிலானது மேகமண்டலத்தைப் பொருந்தி அதன் மேலும் உயர்ந்தது, மஞ்சு உலாம் மாளிகை மதி சூடின - மேகங்கள் உலவும் மாளிகைகள் மதிமண்டலத்தை அளாவித் திங்கள் தவழ நின்றன, அஞ்சொலாரவர் பாடலொடு ஆடலால் - அழகிய சொற்களையுடையாரான மகளிருடைய பாடல் ஆடல் என்பவற்றால், விஞ்சையார் உலகத்தினை வெல்லும் - (இந்நகரமானது) வித்தியாதரர் உலகத்தினையும் வெல்லும் சிறப்பினையுடைய தாயிற்று.

மஞ்சுலாம் மாளிகை மதிசூடின என்பது இசையும். மஞ்சு, ஆகுபெயர். நகரமதிலினும் நகரத்து மாளிகைகள் உயர்ந்திருந்தன என்பர், "இஞ்சிமஞ்சினை யெய்தி நிமிர்ந்தது மஞ்சுலாமதி சூடின மாளிகை" என்றார். மகளிர் அனைவரும் இசையும் கூத்தும் பயின்று தாம் இன்புற்றும் பிறர்க்கு இன்புறுத்தியும் இனிதொழுகினார் என்பதாயிற்று. "ஆடலொடு பாடலவை தாமறுத லின்றிக், கேடில் புகழாரவைகள் கண்டுமிசை கேட்டும், ஆடலொடு கூடலுணர் வார்கள்புணர் வாராய்ச், சேடரொடு சேடியரும்"[1] என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. ஆடல், விளையாட்டுமாம். அஞ்சொலாரவர் என்றது, சாத்தனவன் என்றாற்போல நின்றது. வெல்லுதல் - மேம்படுதல்.

வேந்தன் மாரிதத்தன் சிறப்பு

8. பாரி தத்தினைப் பண்டையின் மும்மடிப்
பூரி தத்தொளிர் மாலைவெண் பொற்குடை
வாரி தத்தின் மலர்ந்த கொடைக்கரன்
மாரி தத்தனென் பானுளன் மன்னவன்.

உரை:—பார் இதத்தினை - நிலத்து மக்கட்கு நலத்தினை, பண்டையின் மும்மடி பூரித்து - முன்னையினும் மும்மடங்கு மிகும்படி செய்து, ஒளிர் - விளங்குகின்ற,

1. நீல. 17.

மாலை வெண் பொற்குடை - பொன்னாரமும் வெண்கொற் றக்குடையும் பொற்குடையும் கொண்டு, வாரிதத்தின் - மேகத்தைப் போல, மலர்ந்த கொடைக்கரன் - விரிந்த கொடையினைச் செய்யும் கையை யுடையவனை, மாரிதத் தன் என்பான் - மாரிதத்தன் என்று பெயர் கூறப் படுவான், மன்னவன் உளன் - ஒரு வேந்தன் உளனானான்.

தன் குலத்து முன்னோரினும் மூன்று மடங்கு சிறப்புண்டாக ஆண்டா னென்பது அவனது ஆட்சிநலம் குறித்துநின்றது. மும்மடி - மும்மடங்கு; பிறாண்டும் "முந்தையின் மும்மடி முயன்று புண்ணியம்"[1] என்று கூறுப. பூரிதம் - நிறைதல். மாலையும் குடையும் கொடைக்கரனும் உடைய மாரிதத்தன் என்பான் மன்ன வன் உளன் என இயைக்க. வெண்குடை அரசு கட்டிற்கு நிழலாகி வேந்தனது கொற்றமும் தண்ணளியும் சுட்டிநிற்பது; பொற்குடை, உலாவருங்கால் வருவது குடை. "பொன்னங்குடை நிழற்ற"[2] என்ற தற்கு, "இது பவனிக்குடை யாதலின் பொற்குடையாயிற்று" என நச்சினார்க்கினியர் உரைத்தல் காண்க. வாரிதம் - மேகம். மலர்தல் - விரிதல்; "கவிழ்ந்த மண்டை மலர்க்குநர் யார்"[3] என்றாற் போல.

செல்வச் சிறப்பு

9 அரசன் மற்றவன் றன்னொடும் அந்நகர்*
மருவு மாறுயர் வானவர் போகமும்
பொருவில் வீடு புணர்திற மும்மிவை
தெரிவ தொன்றிலர் செல்வ மயக்கினால்.

உரை :—அரசன் அவன் தன்னொடும் - அரசனாகிய அம் மாரிதத்தனுடன், அந் நகர் மருவும் மாறுயர் - அவ் விராசபுர நகரத்தே வாழும் மக்கள், செல்வ மயக்கினால் - குறைவின்றி நிறைந்த செல்வக் களிப்பினால், வானவர் போகமும் - தேவருலகத்திலே பெறக்கூடிய இன்பமும், பொருவில் வீடு புணர் திறமும் - ஒப்பில்லாத வீடு பேற்றை யடையும் நெறிகளும், இவை - ஆகிய இவற்றை, தெரிவது ஒன்று இலர் - ஆராய்வது ஒன்றும் இலராயினர்.

1. யசோதர. 82. 2 சீவக. 2369. 3. புறம். 103.
(பாடம்) * மன்னகர்.

மற்று, அசை. அரசனவன் என்பது சாத்தனவன் என்றாற் போல நின்றது. உம்மை, இசைநிறை. ஒடு, உயர்பின்வழித்தாகிய ஒருவினை யொடு. அரசனெவ்வழி அவ்வழியினர் குடிகளாதலின், அவன் உயர்நெறி நின்று மக்களைச் செந்நெறிக்கட் செலுத்தற் பாலன் என்பதுபட நின்றது. மானுயர் - மக்கள்; வடசொற் சிதைவு. "சிறு மானுயர்"[1] என நீலகேசியுங் கூறுதல் காண்க. வானவர் போகத்தைத் தோலாமொழித்தேவர், "இன்பமே பெரி தாகி இடையறவின் றிமைப்பளவும், துன்பமொன் றில்லாது துறக் கத்திற் பெருஞ்செல்வம்"[2] என்று கூறுதல் காண்க. வீடுபேறு திறம் நற்காட்சி, நன்ஞானம், நல்லொழுக்கம் என்ற மூன்றும் ஒருங்கு நிகழ்வது; நற்காட்சி முதலியன தனித்தனியே வீடுபேறு நெறியாகா என்பர் நீலகேசி உரைகாரர். போகமும் வீடுபேறும் என்ற இவையிரண்டுமே மக்கள் பெறற்குரியன வாதலின் "இவை" யெனத் தொகுத்தோதினர். "மானுயர் ஒன்னப் படுவார் தாம் மா விதையமென்னும், கானுயர் சோலைக் கருமநிலத்துள் கருவினை போய்த், தானுய ரின்பம் தலைத்தால் தலைப்படும் தன்மையினோர்"[3] என் பதும் அதன் உரையும் காண்க. செல்வச் செருக்கின்றும் அறிவுக் கண் மூடப்பட்டமையின் மறுமை வீடு என்ற ஆராய்ச்சியுணர்வே இலராயினர் என்பதாம். ஒன்றும் என்புழிச் சிறப்பும்மை தொக்கது.

வேனில் வரவு

10. நெரிந்த நுண்குழல் நேரிழை யார் நறை
சரிந்த காதல் தடையில தாகவே
வரிந்த* வெஞ்சிலை மன்னவன் வைகுநாள்
விரிந்த தின்னிள வேனிற் பருவமே.

உரை:—நெரிந்த நுண் குழல் நேரிழையார் நறை - நெறித்த நுண்ணிய கூந்தலையும் உயரிய அணிகலன்களையு முடைய மகளிர்பால், சரிந்த காதல் தடையிலதாக - உண் டாகிய காதலின்பம் இடையீடின்றிப் பெருகுவதாகவும், வரிந்த வெஞ் சிலை மன்னவன் வைகும் நாள் - வரிந்து கட் டப்பட்ட வெவ்விய வில்லையுடைய வேந்தனாகிய மாரிதத் தன் இன்பத்திலே மூழ்கிக்கிடக்கும் நாளில், இன் இள வேனில் பருவம் விரிந்தது - இன்பத்தைத் தரும் இள வேனிற்பருவம் வந்தது.

---

1. நீல. 171. 2. சூளா. துறவு. 221. 3. நீல. 80.
(பாடம்) *விரிந்த.

மன்னவன், இழையாருழை, காதல் தடையிலதாக வைகும் நாள் இளவேனிற்பருவம் விரிந்தது என இயையும். நெறிந்த எனற்பாலது நெரிந்த என வந்தது; "நெறிதாழ் இருங் கூந்தல்," "நெறிகூந்தல்"[1] என வருதல் காண்க. நுண்குழல்: நுண்மை மயிர்க் கேற்றுக. சரிதல் - உண்டாதல். தடை - துனி. புலவியும் ஊடலும் காம வின்பத்துக்குச் சிறந்தனவாதலின், துனியே பொருளாமாறு காண்க. "உப்பமைந் தற்றால் புலவி" என்றும், "ஊடல் உணர்தல் புணர்தல் இவைகாமம், கூடியார் பெற்ற பயன்"[2] என்றும் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. நாடு முற்றும் ஒரு காலத்தே விளங்கித்தோன்றுதலின் "விரிந்தது" என்றார்.

சோலை நலம்

11. கோங்கு பொற்குடை கொண்டுக வித்தன
வாங்கு வாகை வளைத்தன சாமரை*
கூங்கு யிற்குலம் இன்னியங் கொண்டொலி
பாங்கு வண்டொடு பாடின தேனினம்.

உரை:—கோங்கு பொற்குடை கொண்டு கவித்தன - கோங்க மரங்கள் பொன்னாற் செய்த குடைபோலப் பூத்துத் தொங்கின, வாங்கு வாகை சாமரை வளைத்தன - வளைந்த வாகை மரங்கள் சாமரைபோலப் பூத்துச் சாய்ந்து கிடந்தன, கூம் குயிற் குலம் - கூவுகின்ற குயிற் கூட்டம், இன் இயம் கொண்டு ஒலி பாங்கு - இனிய முழவு போல இசைக்கும் இடங்களில், வண்டொடு தேனினம் பாடின - வண்டினமும் தேனினமும் பண் பாடின.

கோங்கம்பூவினைக் குடையோடு உவமித்தலின், அதற்கேற்பக் "கவித்தன" என்றார். வாங்குதல் - வளைதல். சாமரைபோல் வதனைச் சாமரை என்றார். கொண்டு, உவமப்பொருட்டு; "யாழ் கொண்ட இமிழிசை"[3] என்றாற்போல. கோங்கு குடைபோல் மலர்தலை, "குடையவிழ்வன கொழுமலரின குளிர்களியன கோங்கம்"[4] என்றும், வாகைப்பூ சாமரை போறலை, "தூகைச் சாமரை பூழ்த்தன வாகை"[5] என்றும் சான்றோர் கூறுப. குயி லோசை முழவு போல்வதனை, "களிவாய்க் குயில்கள் முழவாக"[6] என்ப. வண்டு, தேன் என்பன வேறுவேறு வகை. கோங்கு குடை

1. கலி, 97,33. 2 குறள், 1302, 1109. (பாடம்) *சாய்மரை.
3. கலி. 29. 4. தளா. தூது. 5. 5. வீர. திருக்கலப். 15.
6. சீவக. 2691.

கவிப்ப, வாகை சாமரை வீச, குயில் முழவு முழக்க, வண்டும் தேனும் பண் மிழற்ற, இளவேனில் விளங்குது என்று கொள்க. பாங்கு - பக்கம்.

12. மலர்ந்த பூஞ்சினை வார்கொடி மங்கையர்
தலந்த லந்தொறும் ஆடினர் தாழ்ந்தனர்
கலந்த காதன்மை காட்டுநர் போலவே
வலந்த* வண்தளிர் மாவின மேயெலாம்.

உரை:—வார் கொடி பூஞ்சினை மலர்ந்த நின்ற—கொடிகள் அழகிய தலையிலே பூக்களைப் பூத்தன, தலந் தலந்தொறும் மங்கையர் ஆடினர் தாழ்ந்தனர்—இடந் தோறும் மகளிர் விளையாடி மயங்கினர், கலந்த காதன்மை காட்டுநர் போல—மனக்கினிய காதலரைக் கலந்து மகிழும் முறைமையைக் காட்டுபவரைப் போல, மாவினம் எல்லாம் வண் தளிர் வலந்த - மாமரங்களெல்லாம் வளவிய தளிர்களை ஈன்றன.

கொடிகள் இடையிடையே யன்றித் தலையிலே பூத்து விளங்குதலின், "பூஞ்சினை வார்கொடி" என்றார். "பூத்தலைப் பூங்கொடி" என்பர் கபிலர். பூவும் புதுத்தளிரும் செறிய இனிய நிழல் பரந்து வெண்மணல் பரந்து இனிது தோன்றும் இடங்கள் என்றற்கு, "தலந் தலந் தொறும்" எனப் பொதுப்படக் கூறினார். காதலரைக் கூடி மகிழும் மகளிர் மேனி மாமை நிறமுற்றுத் திகழ்பவாகலின், "கலந்த காதன்மை காட்டுநர் போலவே, வலந்த வண்டளிர் மாவின மேயெலாம்" என்றார். மாவினமே என்புழி ஏகாரம் இசைநிறை. தேமாவும் புளிமாவும் என இருவகைமையின் "மாவினம்" எனப்பட்டது. எல்லாம், எஞ்சாமைப்பொருட்டு; இளவேனிலில் இவை யாவும் ஒழியாது தளிரீனுமாகலின். இனி, கொடிபோலும் மங்கையர் ஆடினராய்த் தாழ்ந்தனராய்க் காட்டுநர்போல மாவின மெல்லாம் தளிரீன்றன என்றுமாம். வலந்தல் - சூழ்தல்.

வேனில் விழா

13. உயர்ந்த சோலைகள் ஊழெதிர்* கொண்டிட
வயந்த மன்னவன் வந்தெனத் தென்றலின்†
நயந்த மன்னரும் நன்னகர் மாந்தரும்
வயந்த மாடுவ கையின ராயினர்.

(பாடம்) *யலர்ந்த. (பாடம்) *ஊடெதிர். † வந்தன னென்றலும்.

உரை :—உயர்ந்த சோலைகள் சூழ் எதிர் கொண்டிட - உயர்ந்த மரம் செறிந்த சோலைகள் தளிரும் பூந்தாதும் ஈன்று கொள்ளுமாறு, வயந்த மன்னவன் தென்றலின் வந்தென - வசந்த காலமாகிய வேந்தன் தென்றலுடன் வந்தானாக, நயந்த மன்னரும் நன்னகர் மாந்தரும் - வரவேற்று விரும்பிய வேந்தர்களும் அவ்விராசபுரத்து மக்களும், வயந்தமாடு வகையினர் ஆயினர் - வசந்தவிழாக் கொண்டாடும் கூறுபாடுடையராயினர்.

வேனில் வரக்கண்ட பல்வகை மரம் செடி கொடிகள் புதுத் தளிரீன்று புதுமலர் பூத்து நறுமணம் கமழ, மன்றல் நாறும் தென்றல் தவழ, வண்டு தேனுண்டு பாட இனிய காட்சி வழங்குவது அதனை வரவேற்பது போறலின், "உயர்ந்த சோலைகள் சூழ் எதிர்கொண்டிட" என்றார். "உயர்ந்த சோலை" என்றும், "எதிர் கொண்டிட" என்றும், "மன்னவன்" என்றும் நின்ற சொற்கள், மன்னன் தம் நகர் நோக்கி வந்தவிடத்து, நகரத்து உயர்ந்தோர் பூச் சொரிந்து எதிர்கொள்ளும் இயைபினைக் குறிப்பித்தல் காண்க. தென்றலின் நயந்த என்றற்குத் தென்றலால் அறிந்து மகிழ்ந்த என்று உரைத்தலுமொன்று. வேனில் வரவினைத் தென்றல் போந்து அறிவித்தலை, "இன்னிள வேனில் வந்தனன் இவணென, வளங்கெழு பொதியில் மாமுனி பயந்த, இளங்கால் தூதன் இசைத்தனன்"[1] எனச் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. வயந்தம் - வேனில் விழா; "குழவி வேனில் விழவு எதிர்கொள்ளும், சீரார் செல்வி"[2] என வருதல் காண்க. வயந்த மாடு உவகையினராயினர் என்று கொள்ளினுமாம். "வேனிலாடல் விரும்பிய போழ்தினில்"[3] எனப் பிறண்டும் கூறுப. மன்னர் என்று பன்மையாற் கூறினார், மாரிதத்தனும் அவன்கீழ் அரசுபுரியும் சிற்றரசரும், துணைபெற்று வாழும் ஏனையரசரும் அகப்பட.

நகரமாந்தர் வேந்தற் குரைத்தல்

14. கானு லாவியும் * காவும் அடுத்துடன்
வேனி லாடல் விரும்பிய போழ்தினில்
மான யானைய மன்னவன் தன்னுழை
ஏனை மாந்தர் இறைஞ்சுபு கூறினர்.

உரை :—மான யானைய மன்னவன் - பெருமை பொருந்திய யானைகளையுடைய மன்னவனான மாரிதத்தன், கான்

1. சிலப். 8: 7-9. 2. கலி. 36. 3. யசோ. 14.
(பாடம்) *கானும் வாவியும்.

உலாவியும் - காடுகளில் உலாவியும், காவுடன் அடுக்கும் - சோலைகளில் உடன்சென்று தங்கியும், வேனிலாடல் விரும்பிய போழ்தினில் - வேனில் விளையாட்டை விரும்பிச் சென்றிருந்தபோது, தன் உழை - அவன்பால், ஏனை மாந்தர் - ஏனை நகரமக்கள் சென்று, இறைஞ்சி நின்றனர் - வணங்கி நின்று பின் வருமாறு கூறலாயினர்.

மரம் செறிந்து குளிர்ந்த நிழல் பரந்து உலாவுவார்க்குத் தட்பம் பயந்து மாவும் புள்ளும் இனிய காட்சியும் இசையும் வழங்கி இன்புறுத்தலின், "கான் உலாவியும்" என்றும், தங்குதற்குரிய பூமணலும் பசும்புல்லும் அமைந்து நறுமலரால் மணம் கமழ்ந்து அமர்வார்க்கு இன்பம் நல்குதலின், "காவுடன் அடுக்கும்" என்றும் கூறினார். எண்ணும்மை பிரித்துக்கூட்டப்பட்டது. கானும் காவும் கூறவே, ஏனை யாறும் குளமும் படிந்து நீர்விளையாட்டயர்தலும் கொள்க. இனி, வேனிலாடல் என்பதை வேனிலும் ஆடலுமாகப் பிரித்து, வேனில் விழவும் நீர்விளையாடலுமாகக் கொள்ளலுமாம். யானைய, குறிப்புப்பெயரெச்சம்.

சண்டமாரிக்கு வழிபாடாற்ற வேண்டுமெனல்

15. என்றும் இப்பரு வத்தினோ டைப்பசிச்
சென்று தேவி சிறப்பது செய்தும(து)
ஒன்றும் ஓரல மாயினும் ஒன்றலா†
நன்ற லாதன நங்களை வந்துறும்.

உரை :—என்றும் - ஆண்டு தோறும், இப்பருவத்தினோடு - இவ் வேனிற் பருவத்து வேனிற்காலத்தும், ஐப்பசி - ஐப்பசித் திங்களிலும், சென்று - போய், தேவி சிறப்பது செய்தும் - காளி தேவிக்குச் சிறப்புச்செய்து வருவோம், அஃது ஒன்றும் ஓரலமாயினம் - இப்போது வேனில் விழா வயர்கின்றோமே யன்றித் தேவிக்குச் சிறப்புச் செய்வதாகிய அஃது ஒன்றுமட்டில் நினையோமாயினோம், ஒன்றலா - (அதனால்) ஒன்றல்லாத பல, நன்றலாதன - தீங்குகள், நங்களை வந்துறும் - நம்மை வந்தடைந்து வருத்தும் என்று அஞ்சுகின்றோம்.

(பாடம்) † வொன்றலா.

ஒடு, எண்ணொடு. ஐப்பசி கார்ப்பருவத்ததாகலின் அக்காலத்தே புதுநீர் விழவயர்த லுண்மையின், வேனில் விழாவும் புதுநீர் விழாவும் நகரமாந்தர் கொண்டாடுமிடத்துத் தேவிக்குச் சிறப்புச் செய்வர் என்பது எய்துதலின், "செய்தும்" என்கின்றனர். ஐப்பசித் திங்களில் இவ்விழா நிகழும் காலத்தை, பிறாண்டு, "ஐப்பசி மதிய முன்னர் அட்டமி பக்கந் தன்னில், மைப்பட லின்றி நின்ற மங்கலக் கிழமை தன்னில், கைப்பலி கொடுத்துத் தேவி கழலடி பணியின் காளை, மெய்ப்பலி கொண்டு நெஞ்சின் விரும்பின னுவக்கு மென்றாள்"[1] என்று கூறுதல் காண்க. வேனில் விழாவிற்சென்று இது கூறுதலின், அஃது என்பது தேவிக்குரிய சிறப்பாயிற்று. ஒன்றலா என்பது தீமையின் பல்வேறு வகைமை குறித்துநின்றது. அஞ்சுகின்றேம் என்பது கூற்றெச்சம்.

வழிபாடு தவறின் தீங்குண்டாமென நகரவர் கூறல்

16. நோவு செய்திடும் நோய்பல ஆக்கிடும்
ஆவி கொள்ளும் அலாதன வுஞ்செயும்
தேவி சிந்தை சிதைந்தனள் சீறுமேல்
காவன் மன்ன! கடிதெழு கென்றனர்.

உரை:—காவல் மன்ன - எங்களைக் காத்தலில் வல்லுநனை அரசே, தேவி சிந்தை சிதைந்தனள் சீறுமேல் - தேவியானவள் மனம் திரிந்து வெகுளுவாளாயின், நோவு செய்திடும் நோய் பல ஆக்கிடும் - துன்பத்தைச் செய்கின்ற நோய்கள் பலவற்றையும் உண்டுபண்ணுவாள், ஆவி கொள்ளும் அலாதனவும் செய்யும் - (நோய் பலவற்றால் நம்மை மெலிவித்தலே யன்றி) உயிரைக் கொள்ளுதற்குரிய தீங்குகள் பலவற்றையும் செய்வாள், கடிது எழுக - (ஆதலால்) விரைய எழுவாயாக, என்றனர் - என்று வேண்டினர்.

மன்ன, சீறுமேல், ஆக்கிடும், செய்யும்; அதனால் எழுக என்றனர் நகரமாந்தர் என இயையும். தேவி சினத்தால் நோயும் சாக்காடும் எய்தும் என்பார், "நோவு செய்திடு நோய்பல ஆக்கிடும், ஆவி கொள்ளு மலாதன வும்செயும்" என்றார். நோவு செய்திடும், ஆவி கொள்ளும் என்பன முறையே நோயையும் அலாதனவற்றையும் விசேடித்து நிற்கின்றன. நோவு - வருத்தம். அலாதன: மழையின்மை, பெருங்காற்று, இடி, தீ முதலியவற்றால் உண்டாவன.

1. யசோ. 130.

உம்மை, எச்சவும்மை. சினந்து இரிதலாவது, அருள் நீங்கலாதல். நாடு காக்குந் தொழிலில் எத்துணை வலியுடைத்தாயினும், அவன் செய்வன வற்றைத் தடுக்கமுடியாதென்பதற்கு, "ஏதம் என்னா" என்றார். அவர் கூறுவனவற்றைக் கேட்கும் அரசன் உள்ளத்தில் அச்சம் பிறத் தலின், "கடி தெழுக" என அவர் தாமே அரசற்குக் கூறலாயினர்.

மாரிதத்தன் தேவிக்குச் சிறப்புச் செய்யப்போதல்

17\. என்று கூறலும் ஏதமி தென்றிலன்
சென்று நல்லறந் தெளி வின்மையால்
நன்றி தென்றனன் நன்னக ரப்புறத்
தென்றி சைக்கண் சிறப்பொடு சென்றனன்.

உரை:—என்று கூறலும் - என்று அமைச்சர் கூறிய தும், நல் அறத்திற் சென்று தெளிவின்மையால் - அருளற மாகிய நன்னெறிக்கண் சென்று அறிவு தெளியாதவனாத லால், இது ஏதம் என்றிலன் - இச் செயல் தீது என்று கூறிற்றிலன், இது நன்று என்றனன் - இது நல்லதே என்று நகரமாந்தர்க்குச் சொல்லி, நன்னகரப்புறத் தென் திசைக்கண் - நல்ல நகரத்தின் புறத்தே தெற்கின்கண்ணே யுள்ள தேவி கோயிலுக்கு, சிறப்பொடு சென்றனன் - தனக் குரிய சிறப்புடன் சென்றான்.

கூறலும், வினையெச்சம் விரைவுப்பொருட்டு; அக்கூற்றுச் செவி யிற் புகுதலும் அறவுணர்வுடையார் அஞ்சித் தம் செவியைப் பொத்திக் கொள்ளுவாராக, இவன் அவ்வாறன்றிச் செவிமடுத்துக் கேட்டு, மனத்திற்கொண்டு, நன்றென்று தெளிந்து வாயாலும் கூறுகின்றா னாதலின், "ஏதம் இது என்றிலன், சென்று நல்லறத்திற் றெளி வின்மையால்" என்றும், "நன்றிது என்றனன்" என்றும் கூறி னார். இது என ஒரு முறைக்கு இருமுறை ஆசிரியர் கூறியது, அச் சிறப்பின்கண் தமது அருவருப்புத் தோன்ற. சென்றென்னும் வினை யெச்சம், தெளிவென்னும் வினைப்பெயர்க்கண் வினை கொண்டது. நல்லறத்திற் சேறலாவது, அருளறம் உணர்த்தும் நூல்களைத் துறை போகக் கற்றுத் தெளிதல்; தெளிவுடையார்க்கன்றிக் கற்றும் நூற் பொருளும் செயல் வகையிற் பயன்படாதாகலின், "தெளிவின்மை யால்" என்றார். சண்டமாரி யென்னும் தேவி கோயில் நகர்க்குத் தெற்கில் புறத்தே இருக்கிற தென்றற்கு, "நகரப்புறத் தென்றிசைக் கண் சென்றனன்" என்றாராயிற்று. எனைமாந்தரினும் தான் சிறப்பு வேறுடையனாதல் வேண்டுமென்பது மாரிதத்தனுடைய உட்

கோளாதலின், அவன் செலவை, "சிறப்பொடு சென்றனன்" என விதந்தோதினர்; உயிர்ப்பலி கொடுக்கும் காலத்தில், ஏனை மாந்தரைப்போலாது தான் வேறு சிறப்புடைய பலியே கொடுக்கக் கருதுவதொன்றே (21) இவன் மனப்பான்மை இஃதெனத் தோற்றுவித்து நிற்கிறது.

சண்டமாரியின் இயல்பு கூறல்

18. சண்ட கோபி தகவிலன்* தத்துவம்
கொண்ட கேள்வியுங் கூரறி வுமிலாத்
தொண்டர் கொண்டு தொழுந்துருத் தேவதை
சண்ட மாரி தனதிட மெய்தினன்.

உரை:—சண்ட கோபி - மிகுந்த கோபமுடையவனும், தகவிலன் - நடுவு நிலைமையில்லாதவனும், தத்துவம் கொண்ட கேள்வியும் - மெய்ப்பொருள்களைக் கேட்டறிந்த கேள்வியறிவும், கூர் அறிவும் - நுண்ணிய நூல்களைக் கற்ற கல்வியறிவும், இலா - இல்லாத, தொண்டர் தொழும் துருத் தேவதை - கீழ்மக்கள் மேற்கொண்டு வழிபடும் கொடிய தேவதையாவாளும், சண்டமாரி தனது - சண்டமாரி என்று பெயர் கூறப்படுபவளுமாகிய தேவியினுடைய, இடம் - கோயில் எல்லையை, எய்தினன் - (சிறப்பொடு சென்ற மாரிதத்தன்) அடைந்தான்.

உயிர்ப்பலி கொடாவிடின் "சிந்தை சிதைந்து சீறு"தலின்; "சண்டகோபி" என்றும், ஓருயிரைத் தின்று பிறிதோருயிர்க்கு நலம் செய்தலின், "தகவிலன்" என்றும், கீழ்மக்களால் ஊனும் உயிரும் படைக்கப்படுதலின், "துருத்தேவதை" யென்றும் பகர்ந்தார். தகவு, நடுவு நிலைமை; "தக்கார் தகவிலர் என்பது"† என்பதன் உரை காண்க. தத்துவம், மெய்ம்மை. "கற்றலின் கேட்டலே நன்று"‡ என்பவாகலின், கேள்வியை முற் கூறினார். கல்வி கேள்வியிலாத்தொண்டர் எனவே, பிறர்க்குத் தொண்டுபட்டுக் குற்றேவல் செய்தொழுகும் கீழ்மக்களையே ஈண்டுத் "தொண்டர்" என்றாயிற்று. துருத்தேவதை, வடசொற் சிதைவு. இடம், கோயில் எல்லை.

(பாடம்) *தகவில, துகவிலர். † குறள் 114. ‡ பழ. 5.

வேந்தன் தேவியை வணங்குதல்

19. பாவ மூர்த்தி படிவ மிருந்தவத்
தேவி மாடம் அடைந்து செறிகழல்
மாவ லோன்வலங் கொண்டு வணங்கினான்
தேவி யெம்மிடர் சிந்துக என்றரோ.

உரை:—பாவமூர்த்தி படிவம் இருந்த - பாவத்தின் வடிவமாகிய சண்டமாரியின் உருவச்சிலை இருந்த, அத் தேவி மாடம் அடைந்து - அவள் கோயிலை யடைந்து, செறி கழல் மாவலோன் - செறிந்த கழலையணிந்த குதிரையைச் செலுத்துவதில் வல்லவனாகிய மாரிதத்தன், வலங்கொண்டு - வலம் வந்து, தேவி எம் இடர் சிந்துக என்று - தேவியே எமது இடர்களைக் களைவாய் என்று சொல்லித் துதித்து, வணங்கினான் - வணங்கி நின்றான்.

தேவி, இரண்டனுள் ஒன்று சுட்டுமாத்திரையாயும், மற்றொன்று விளியாயும் நின்றன. மாவலோன் மாடம் அடைந்து, வலங்கொண்டு, சிந்துக என்று வணங்கினான் என இயையும். மாடம், திருக்கோயில். மாவலோன் என்றதனால், இவன் குதிரைமேல் அரசன் கோயிலுக்கு வந்தான்போலும். பிறாண்டும் (307) இவ்வாறே உரைத்துக்கொள்க.

தேவிக்குப் பலியிடு குறித்து வந்துள்ள உயிர்த்திரள்

20. மன்னன் ஆணையின் மாமயில் வாரணம்
துன்னு சூகரம் ஆடெரு மைத்தொகை
இன்ன சாதி விலங்கி லிரட்டைகள்
பின்னி வந்த பிறங்கின கண்டனன்.

உரை:—மன்னன் - அரசனாகிய மாரிதத்தன், ஆணையின் - தான் இட்ட கட்டளைப்படி, மாமயில் தொகை - அழகிய மயிற் கூட்டமும், வாரணம் தொகை - கோழிகளின் கூட்டமும், துன்னு சூகரத் தொகை - நெருங்கிய பன்றிகளின் திரளும், ஆடு எருமைத் தொகை - ஆடு எருமை முதலியவற்றின் திரளும் என்ற, இன்ன சாதி விலங்கில் - இந்த இனத்து விலங்குகளில், இரட்டைகள் பின்னி வந்து பிறங்

கின - இரண்டிரண்டாகப் பிணிக்கப்பட்டுவந்து மிகுந்து நின்றவற்றை, கண்டனன் - கண்ணாரக் கண்டான்.

தொகை யென்பதனை மயில் முதலிய ஏனையவற்றிற்கும் கூட்டுக. புள், விலங்கு என்ற இவற்றை ஆணும் பெண்ணுமாக இரண்டிரண்டாய்க் கொணர்ந்து நிறுத்தினமை தோன்ற "இரட்டைகள்" என்றார்; பின்னர் ஆணும் பெண்ணுமாகிய மக்களிரட்டையைக் கொணர்தலின், இவ்விரட்டை ஆணும் பெண்ணுமாதல் பெற்றாம். இவற்றைத் தனித்தனியின்றி இரட்டையாய்ப் பிணித்து வந்தன ரென்றற்கு, "பின்னிவந்து" என்றார். பிறங்குதல், மிக்குத்தோன்றுதல். "கண்டனன்" என்றார், அவன் கருத்தில் அப் பெருந்தொகையான உயிர்களைக் கண்டும் இவையனைத்தும் வறிதே கொலையுண்கின்றனவே என்ற அருட்கருத்துச் சிறிதும் பிறந்திலது என்பதை வற்புறுத்தற்கு

மாரிதத்தன், தான் நரபலியிடுவது தக்கதெனக் கருதுதல்

21. யானிவ் வாளினின் மக்களி ரட்டையை
ஈன மில்பலி யாக இயற்றினல்
ஏனை மானுயர் தாமிவ் விலங்கினில்
ஆன பூசனை யாற்றுதல் ஆறெனா.*

உரை :—இவ் வாளினின் - இந்த வாட்படையால், மக்கள் இரட்டையை - ஆணும் பெண்ணுமாகிய மக்களுள் இரட்டையரை, ஈனமில் பலியாக - தாழ்வில்லாத பலியாக, யான் இயற்றினல் - யான் வெட்டிக்தருவேனாயின், ஏனை மானுயர் தாம் - ஏனைய மாந்தரெல்லாரும், இவ் விலங்கினில் ஆன பூசனை - இவ் விலங்குகளைக் கொன்று செய்வதாகிய பலி யீட்டினை, ஆற்றுதல் ஆறு எனா - செய்தல் முறையாம் என்று கருதி.

தலைவனாகிய தான் தேவிக்குப் பலிகொடுத்த பின்பே, ஏனை மக்கள் தாம் கொணர்ந்த உயிர்களைப் பலியிடுதல் முறையென்று வரிசை வகுக்கின்றான் என்பார், இவ்வாறு கூறினார். தானும் விலங்கிரட்டையைப் பலி தரின், தன் தலைமைக்கு அமையாது என்ற கருத்தால், "மக்களிரட்டையை ஈனமில் பலியாக இயற்றினல்" என்றான். "ஈனமில் பலி" என்றும், "விலங்கினில் ஆனபூசனை"

(பாடம்.) *ஆற்றெனா.

என்றும் கூறியன, விலங்கு முதலியவற்றைப் பலியிடல் தனக்குத் தாழ்வு என்றும், உயிர்களைக்கொன்று பலியிடுவதுதான் தேவிக்குச் செய்தற்குரிய வழிபாடு என்பது அவன் கருத்தென்றும் உணர்த்தி நிற்கின்றன. இனி, "ஈனமில் பலி" என்பதனை, 'ஈனமில் மக்க ளிரட்டையைப் பலியாக' எனப் பிரித்துக்கூட்டி, "உடற்குற்றம் சிறிதுமில்லாத மக்களுள் இரட்டையரை" என்று கோடலும் அரசன் கருத்தாகும். அதனை வருஞ் செய்யுளுட் காண்க.

நரபலிக்கு இரட்டைப் பிள்ளைகளை நாடிக்கொணர்க என வேந்தன் சண்டகருமனைப் பணித்தல்

22. வாட லொன்றிலர்* மக்க ளிரட்டையர்
ஈடி லாத இயல்பின ரிவ்வழி
ஏட சண்ட கருமா! தந் தீகென
நாட ஓடினன் நன்னகர் தன்னுளே.

உரை:—ஏட சண்ட கருமனே, சண்ட கருமனே, வாடல் ஒன்று இலர் - மேனியில் குறை சிறிதும் இல்லாதவரும், மக்கள் இரட்டையர் - மக்களுள் இரட்டையராயும், ஈடு இல்லாத இயல்பினர் - நிகரில்லாத குணமும் செயல்களை யுடையவரும் ஆகிய இருவரை, இவ்வழி தந்தீக என - இவ்விடத்தே சென்று தேடிக் கொணர்க என்று ஏவ, நல் நகர் தன்னுள் - அந்த நல்ல நகருக்குள்ளே, நாட - தேடிக் கொணர்வதற்காக, ஓடினன் - விரையத் திரும்பி வாராது குறித்து அச் சண்டகருமன் ஓடினான்.

தான் "ஈனமில் பலி" யிட விரும்பினானாதலின், அவ் வீன மின்மை விளக்குவான், ஆண் பெண் என்ற இருபாலிலும் முறையே உறுப்புக்குறைவின்மையும், இரட்டைப் பிறப்புடைமையும், ஈடிலாத இயல்புடைமையும் எடுத்தோதினான். ஈடின்மை, உருவாலும் குணத்தாலும் செயலாலும் ஒப்பில்லாமை. தந்தீக, வினைத்திரிசொல். நன்னகரென்றார், ஆங்குக் காணப்படும் இரட்டையரால் இப் பலியாகிய தீவினை கடிந்து அரசன் அருளும் அறமும் கொண்டு விளங்குகின்றானாதலின். அரசன் குறித்த இலக்கணமுடைய இரட்டையர் கிடைப்பதன் அருமை நினைந்து, "நாட" என்றும், "ஏட" என்று அது நினையாது விளித்த அரசன், தாழ்ப்பின் கண்ணோடாது ஒறுப்ப னென்ற அச்சமுடைமை தோன்ற, "ஓடினன்" னென்றும் கூறினார்.

(பாடம்) *ஒன்றிலன், ஒன்றில.

சுதத்த முனிகள் உபாசகர் குழுவுடன் வருதல்

23. ஆயிடைச் சுதத்த னைஞ்ஞூற் றுவருந் தவர்க ளோடுந்
தூயமா தவத்தின் மிக்க உபாசகர் தொகையுஞ் சூழச் [ன்
சேயிடைச் சென்றோர் தீர்த்த வந்தனை செய்யச் செல்வோ
மாயமில் குணக்குன் றன்ன* மாதவர்க் கிறைவன் வந்தான்.

உரை :—ஆயிடை - அந்நகர்க்கு அப்போது, சுதத்தன் - சுதத்தன் என்னும் முனிவன், ஐஞ்ஞூற்றுவர் அருந்தவர்கள் தொகையோடு - அரிய தவத்தை யுடையவர் ஐந்நூறு பேர்களும், தூய மாதவத்தின் மிக்க - தூய்தான பெரிய தவத்தால் மேம்பட்ட, உபாசகர் தொகையும் - உபாசகர் கூட்டமும், சூழ - சூழ்ந்துவர, சேயிடைச் சென்று - சேய்மைக்கண் சென்று, ஓர் தீர்த்த வந்தனை செய்ய - ஆங்குள்ள ஒரு சைத்தியத்தில் எழுந்தருளிய அருகபரமேட்டியைக் கண்டு வழிபடுவதற்காக, செல்வோன் - செல்வானாய், மாயம் இல் - குற்றமில்லாத, குணக் குன்றன்ன மாதவர்க்கு - குணங்களையும் மலைபோன்ற பெரிய தவத்தையு முடைய முனிவர்க்கு, இறைவன் - இறைவனாகிய அவன், வந்தான் - வந்துகொண்டிருந்தான்.

தவமாவது, "வென்றவர் படிமம் தாங்கி, சித்தமெய் மொழிகள் மூன்றில் இருதொடர்ப் பாட்டி னீங்கி, பத்துறம் பன்னி ரண்டாம் தவத்தொடு பயின்றி தன்கண், உத்தமக் காட்சி ஞான வொழுக்கத்தை யழுத்தல்"† என்று மேருமந்தர புராணம் கூறுவது காண்க. இத் தவத்தின் அருமையும் உடையோரது பெருமையும் தோன்ற, "அருந் தவர்" என்றும், "மாயமில் குணக்குன் றன்ன மாதவர்" என்றும் கூறினர். இவர்தாம் மாதவர், பூசனர், மோனதரர், உக்கதவர், தித் ததவர், தத்ததவர், கோரதவர் எனப் பலராவர்; இவர் இயல்பினை மேருமந்தர புராணத்துட் காண்க. உபாசகராவார், உபவாசிகள். "அட்டமி பருவங்களில் தமது சக்திக்கு அநுகூலமாகத் தருமகதா சிரவணமும் பஞ்ச நமஸ்கார ருபாதிகளோடு கூடிக் கிருத்தியாதிகளை நிவர்த்தித்து உபவசித்தலும் ஏகபுத்தி பண்ணுதலுமாகிய"‡ இவற்றை யுடையவர் உபாசகர். வாமனமுனிவரும் "பக்க இவர்களை, முதல் நோன்புடைய பரமதவர்"§ என்று உரைப்பர். தொகை யென்பதை

* (பாடம்) குணக்குன்றென்ன
† மேரு. 411. ‡ அஷ்ட பதார்த்தசாரம். § மேரு. 1097.

அருந்தவர்க்கும் கூட்டுக. ஈடு, ஒருவிலை யொடு. உபாசகரும் "பரமதவ" ராதலின், "ஞாயமா தவத்தினின்மிக்க உபாசகர்" எனச் சிறப்பித்தார். அருகபரமேட்டியைத் "தீர்த்தன்" என்பது வழக்காதலின் அவனை வழிபடுஞ் செய்கை, "தீர்த்த வந்தனை" எனப் பட்டது. "செய்தவப் பாவமெல்லாம் தீர்த்திடும் தீர்த்தன்"* எனத் தேவரும், "தீர்த்தன் திருநாமம் கொள்ளாத தெய்வங்களோ"† எனச் சமய திவாகரரும் வழங்குதல் காண்க. மாமலையைக் குணமலையெனவும், குன்றன்ன மாதவமெனவும் வருதலைக் கொள்க. "மலைபோன்ற நிலையுடைய மாதவர்க ளொருபால்"‡ என வருதலுங் காண்க. "குணமென்னும் குன்றேறி நின்றார்"§ என்றதும் இதனைக் கொள்ளினுமாம். இறைவன், சுட்டியாத்திசையாயின் நின்றான். வந்து நகர்ப்புறத்தே ஒரு பொழிலின் கண் தங்கினானெனவும் அடுத்த செய்யுளிற் கூறுதலின், வந்தான் என்பதற்கு வந்துகொண்டிருந்தான் எனல் வேண்டிற்று.

சுதத்தன் அனசனத் தவமமர்தல்

24. வந்துமா நகர்ப்பு றத்தோர் வளமலர்ப் பொழிலின் விட்டுச்
சிந்தையால் நெறிக்கண் தீமை தீர்த்திடும் நியம முற்றி
அந்திலா சனங்கொண் டண்ண லனசனத் தவம மர்ந்தான்
முந்துநா முரைத்த சுற்ற முழுவதி னோடும் மாதோ.

உரை:—முந்து நாம் உரைத்த சுற்றம் முழுவதினோடும் வந்து - சுதத்தன் மேலே கூறிய அருந்தவரும் உபாசகரும் உடன்வர வந்து, மாநகர்ப்புறத்து ஓர் வளமலர் பொழிலுள் - அழகிய இராசபுரத்துக்கு வெளியேயுள்ள வளமிய மலர் நிறைந்த ஒரு சோலையில், விட்டு - தங்கி, நெறிக்கண் தீமை தீர்த்திடும் நியமம் - தான் வந்த நெறியின்கண் தன்னையறியாது நிகழ்ந்த பாவத்தைப் போக்குதற்குரிய நியமத்தை, சிந்தையால் முற்றி - மனத்தால் மந்திர தியானத்தால் போக்கிக்கொண்டு, அந்தில் ஆசனம்கொண்டு ஓரிடத்தே இருந்து, அனசனத்தவம் அமர்ந்தான் - தவரும் உபாசகரும் உடனிட்ட அனைவருடன் உண்ணாவிரதத்தை மேற்கொண்டிருந்தான்.

சுற்றம் முழுவதினோடும் வந்து, விட்டு, நியமமுற்றித் தவம் அமர்ந்தான் என இயைக்க.

---

* சீவக. 821. † நீல. 661.
‡ மேரு. 1096. § குறள் 29.

நெறியின்கண் தாம் வருங்கால் உடலாலும் சொல்லாலும் உள்ளத்தாலும் தம்மை யறியாது நிகழ்ந்த குற்றத்தைப் போக்குதற்காகப் பஞ்சநமஸ்கார மந்திரத்தை யுரைப்பது அப்பியந்தர தவம் எனப்படுகிறது. "செய்கை சொல் மனங்களால், மரிய மாசினைக் கெடுக்கும் அத்திவாரமாகிய பெரியவர் மனங்கொளப்.....பெருந்தவம்"* என்று மேரு மந்தரபுராணம் கூறுதல் காண்க. அனசனத்தவம்,† உண்ணா நோன்பு; இதன் பயனை, "வினைகளுக் குதிர்ச்சி வேட்கை நீக்கிமெய் வசம்வரல், புனைவரும் பொறிச் செறிப் புயிர்க்கபிவு போற்றுதல், நினைவின தொருக்கமும் நெறி விளக்கமும் செயும்"‡ என்று அப்புராணம் கூறும். விடுதல், நீங்குதல். கழிவாய் முறையாதலின் இத்தவத்தை "நியமம்" என்றார். "சிந்தையால்" என்றதனால், ஏனைச் சொல்லாலும் செயலாலு மென்பது கொள்ளப்படும்.

அபயருசி அபயமதி யென்னும் இரட்டையர்
உபாசகர் குழுவில் இருத்தல்

25. உளங்கொள§ மலிந்த கொள்கை யுபாசகர் குழுவி னுள்ளார்
அளந்தறி வரிய கேள்வி யபயமுன் னுருசி தங்கை¶
இளம்பிறை யனைய நீரா ளபயமா மதியென் பாளும்‡‡
துளங்கிய மெய்ய ருள்ளந் துளங்கலர் தொழுது நின்றார்.

உரை:—உளங் கொள மலிந்த கொள்கை - மனதிலே நிரம்பக்கொண்ட விரத வொழுக்கங்களையுடைய, உபாசகர் குழுவி னுள்ளார் - உபாசகர் கூட்டத்தில் உள்ளவரும், அளந்தறி வரிய கேள்வி - அளந்து காண முடியாத கேள்வியை யுடையவருமான, அபயமுன் னுருசி யென்பானும் - அபயம் என்ற பெயரின் முன் ருசி யென்பது சேர்ந்த அபயருசி என்ற பெயர் சொல்லப்படுபவனும், தங்கை - அவன் தங்கையாகிய, இளம் பிறை யனைய நீராள் - இளம் பிறையை யொத்த இயல்பினையுடைய, அபயமாமதி யென்பாளும் - அபயமதி எனப்படுபவளும், துளங்கிய மெய்யர் - தளர்ந்த மேனியராய், உள்ளம் துளங்கலர் - தளராத உள்ள முடையராய், தொழுது நின்றார் - சுதத்த முனிவரை வணங்கி நின்றார்கள்.

* மேரு. 429.
† ந + அசனம்; அந் + அசனம்; அநசனம்; உணவு உண்ணாமை.
‡ மேரு. 423. § (பாடம்) உளமதில். ¶ யபயமுன் ருசியுந் தங்கை;
‡‡ ளபயமுன் மதியென்பாளும்.

புரோடோப வாசிகட்குரிய விரதமும் ஒழுக்கமும் நிரம்பி யிருத்தல் பற்றி, "உளங்கொள மலிந்த கொள்கை" என்றார். உளங்கொள மலிதலாவது ஐயந் திரிபற வுணர்ந்து செய்கையிற் கைவரப் பெறுதல். அளக்கலாகாத கலைத்துறை பலவும் கற்று நிரம்பியிருப்பது பற்றி, அபயருசியை "அளந்தறிவரிய கேள்வி" யென்றார்; இனி, இதற்கு அளவைகளைக் கொண்டு வரம்பறிந்து சொல்லுதற்கரிய தருக்கநெறி முழுதும் நிரம்பக் கற்றுக் கேட்டுச் சிறந்த அறிவு என்றுமாம். கலை நிரம்பியிருப்பது பற்றி அபயருசிக்குப் [illegible] முழுமதியை உவமிப்பர். அபயமதி அத்துணையளவு அறிவு நிரம்பாமையின், "இளம்பிறை யனைய நீரான்" என்றார். பசியால் மேனி வாடினாராயினும், "உளங்கொள மலிந்த கொள்கை"யில் வாட்ட முறாமையின், "துளங்கிய மெய்ய ருள்ளந் துளங்கலர்" என்றார். அபயமாமதி என்புழி, மா, அசை; "அசங்கமாமதியை" என்றாற் போல.

இரட்டையர் சரிதை போதல்

26. அம்முனி யவர்கள் தம்மை அருளிய மனத்த ராகி*
வம்மினீர் பசியின் வாடி வருந்திய மெய்ய ரானீர்
எம்முடன் உண்டி மாற்ற இன்றுநீர் சரிதை போகி
நம்மிடை வருக என்ன நற்றவர்த் தொழுது† சென்றார்

உரை :—அம் முனி - அச்சுதத்த முனிவன், அவர்கள் தம்மை - அபயருசி அபயமதியாகிய இருவரையும் பார்த்து, அருளிய மனத்தனாகி - அருள்மேவிய உள்ளத்தனாய், வம்மின் - வருக, நீர் பசியின் வாடி வருந்திய மெய்யரானீர் - நீவிர் பசியினால் வாடி வருந்திய மேனியுடையராயினீர், இன்று - இந்நாளில், எம்முடன் உண்டி மாற்ற - எம்மோடு கூடி உணவுகொள்ளா தொழிதலை விட்டு, சரிதை போகி - பிச்சையேற்றுண்டு, நீர் நம்மிடை வருக - நீவிர் நம்பால் வருவீராக, என்ன - என்று பணித்தருள, நற்றவர்த் தொழுது சென்றார் - நல்ல தவத்தினையுடைய முனிவர் கூட்டத்தை வணங்கிவிட்டுச் சென்றனர்.

தொழுது நின்ற இருவர்தம் மேனியும் குறிப்பும் கண்ட மாத்திரையே முனிவற்கு அருள் நிறைந்து பொலிவதாயிற் றென்பார், "அருளிய மனத்தனாகி" யென்றார். வம்மின், வருக என்னும்

(பாடம்) *மனத்தராகி. † நற்றவர்த்தொழுது.

பொருளதாய முகமனுரை. இளையராதலின், அவர் மேனியில் வாட்டமும் மனத்தில் வருத்தமும் முனிவன் கண்ணைக் கவர்ந்தன என அறிக. உணவு மறுத்தலை, உணவு மாற்றுத லென்றும், உண்டலை, உணவுமாற்றாமை யென்றும் கூறுபவாதலின், அவ்வியல்பு வழுவாவது "உண்டிமாற்றாது" என்றார். தனக்குச் சீலமன்மை யின், உண்டு வருக என்றிலன். சரிதை, செல்லுதல்; வடசொற் சிதைவு. சரிதை போதலாவது, "விசுத்தராகிய சைன சனங்களது கிருகம் புக்குப் பிக்ஷாவிருத்தி பண்ணிப் பின்பு ஏகக் கிருகத்துள் புக்கிருந்து பாணிபாத்ரத்தா"* லுண்டல். விடை பெற்றுச் செல்வார் தலைமை வீற்றிருக்கும் சுதத்தனுடன், ஏனை முனிபுங்க வரையும் தொழுது விடை பெற்றமை தோன்ற, 'நற்றவர்த்தொழுது சென்றார்'' என்றார்.

நற்றவற்றொழுது - என்பது பாடமாயின், நற்றவனாகிய சுதத் தனைத் தொழுது என்று உரைக்க. அப்போது அது சுட்டுப் பொருட்டாமாறு காண்க.

முனிவன் இவ்விருவரையும் சரிதை போகுமாறு ஏவுதற்கு ஏது, மாரிதத்தனது நல்வினை யென அறிக.

இரட்டையர் நகர்க்குட் சேறல்

27. வள்ளிய மலருஞ் சாந்தும் மணிபுனை கலனு மின்றாய்
வெள்ளிய துடையொன் றாகி வென்றவ ருருவ மேலார்
கொள்ளிய லமைந்த கோலக் குல்லக வேடங் கொண்ட
வள்ளலு மடந்தை தானும் வளநகர் மருளப் புக்கார்.

உரை :—வள்ளிய மலருஞ் சாந்தும் மணிபுனை கலனும் இன்றாய் - வளவிய பூமாலையும் சந்தனமும் மணி முதலிய வற்றாலாகிய அணிகலன்களும் இன்றி, வெள்ளியது உடை யொன்றாகி - வெள்ளாடை யொன்றை யுடுத்திக்கொண்டு, வென்றவர் உருவம் ஏலார் - புலன்களை வென்ற முனிவ ருடைய கோலத்தை ஏலாராயினும், கொள் இயல் அமைந்த - காண்பார் கருதும் வணக் கொள்ளத்தகுந்த இயல்பு அமைந்த, கோலக் குல்லக வேடம் கொண்ட - அழ கிய இளமைப் பருவத்துக்குரிய கோலம் கொண்ட, வள் ளலும் மடந்தை தானும் - வள்ளலாகிய அபயருசியும் அபய மதியும், வளநகர் மருள - வளவிய நகரத்தவர் கண்டு வியப் பெய்துமாறு, புக்கார் - அந்நகர்க்குள் சென்றார்கள்.

* அஷ்டபதார்த்த சாரம்—சாரித்ரம்.

இன்றாய், ஒன்றாகி, அமைந்து குல்லக வேடம் என இயைக்க. குல்லகம், இளமை; வடசொற் சிதைவு. மிகாலக் குல்லகம் என்கிறாராதலின், அதற்கேற்ப, மயிருங் காக்கும் பக்கங்களிலும் விதந்து விலக்கினார். வென்றவர் உருவிற்குக் கொள்ளாமையும் வேண்டாமையின், அதனையுடையராய தோன்றவின், "வென்றவ ருருவமேலார்" என்றார். கொள்ளியலமைக்கு என்பது, கோலம் கோடற்கமைந்த என்றது பொருள். தோற்றத்தால் இளமையுடைமையினை வெளிப்படுத்திக் காட்ட, உள்ளத்தே நிறைந்த முதுக்குறைவு விளங்காமையின், அவர் கொண்டிருந்த தோற்றத்தைக் "குல்லக வேடம்" என்றார். தன்னைக் கொல்ல வுற்ற மாரிதத்தனுக்கு உறுதி பயப்பன வுரைத்தமையின், அபயருசியை ஈண்டு "வள்ளல்" என்றார். மடந்தை, அபயமதி; இது பெண்பாற் பெயர்.

இருவரும் தெருவில் உண்டி யேற்றல்

28. வில்லின தெல்லை கண்ணால் நோக்கிமெல் லடிகள் பாவி
நல்லருள் புரிந்து பிக்கண் ணகைமுத லாய நாணி
இல்லவர் எதிர்கொண் டீயின் எதிர்கொ ளுண் டியாகு மாகி*
நல்லற அமிர்த முண்டார் நடந்தனர் வீதி யூடே.

உரை:—வில்லினது எல்லை கண்ணால் நோக்கி - செல்லும்போது எதிரே ஒரு வில்லளவு தூரம் கண்ணால் கூர்ந்து நோக்கி, மெல்லடிகள் பாவி - அடிகளை மெல்ல வைத்து, உயிர்க்கண் நல்லருள் புரிந்து - எல்லா உயிர் முதல் அனைத்துயிர்க்கும் நல்ல அருளைச் செய்து, நகை முதலாய நாணி - நகை முதலிய குற்றம் தங்கண் நிகழாமை நாணி நீக்கி, இல்லவர் எதிர்கொண்டு ஈயின் - மனையவர் தம் வருகை கண்டு எதிர்கொண்டு மனமுவந்து ஈவாராயின், எதிர்கொள் உண்டியராகி - எதிரேற்று உண்ணும் உணவினையுடையராய், நல்லற அமிர்தம் உண்டார் - நல்லறமாகிய அமிர்தத்தை யுண்ட இருவரும், வீதியூடே நடந்தனர் - தெருவழியே செல்வாராயினர்.

வில்லினது எல்லை நான்குமுழ தூரம். நெடிது நோக்கின் இடையிலுள்ள சிற்றுயிர்கள் கட்புலனாகாமை குறித்து, ஒரு விற்கிடையே நோக்குதல் கூறினார். அடிவைத்தலாகிய தொழிலது

* (பாடம்) ஏற்றுணு முளத்தராகி

தன்மையினை அடிமேலேற்றி "மெல்லடிகள் பாவி" என்றார்; அப்பண்பின் பயன் அத்தொழிலால் உறுதலின். பாவுதல், அடியிடுதல். நல்லருள் என்றார், ஓரறிவுயிர்க்கும் ஊறு செய்யாமையின். இளமையின் பயனாதலின், நகையினை விதந்தோதினார்; "எள்ளல் இளமை பேதைமை மடனென், றுள்ளப் பட்ட நகைநான் கென்ப"* என ஆசிரியர் ஓதுதல் காண்க. நகை, குற்றமாதலின், அஃது நிகழுங்கால் உயர்ந்தோர் செய்வது இதுவாகலின் "நாணி" யென்றார். மணமுவந்தீயின் என்பார், "எதிர்கொண்டீயின்" என்றார்; உவப்பில்வழி எதிர்கோடல் இன்றாகலின். அதனை விரைந்தேற்றனர் என்றற்கு, "எதிர்கொள் உண்டிய" ரென்றார். அறத்தை அமிர்தென்றல் சைன நூலில் பயில வழங்கும் வழக்கு; "ஊட்டரும் அறவமிர் துலக முண்டதே"† எனத் திருத்தக்க தேவரும், "மாண்புடை யடிகளா றறவமிர் தூண்ட வாற்றலான்"‡ எனத் தோலாமொழித்தேவரும், "அறவியான்றானும் அறவமிர் தீந்தான்"§ என நீலகேசி யாசிரியரும் பிறரும் கூறுப.

மக்களுள் இரட்டையரை நாடுவான் போந்த சண்டகருமன் இரட்டையாகிய இவ்விருவரையும் காண்டல்

29. அண்டல ரெனினுங் கண்டா லன்புவைத் தஞ்சு நீரார்க்
கண்டனன் கண்ட¶ சண்ட கருமனும் மனங்க லங்காப்
புண்டரீ கத்தின் கொம்பும் பொருவிலா மதனும் போன்று
கொண்டிளம் பருவ மென்கோல் குழைந்திவண் வந்த தென்றான்.

உரை:—கண்டால் - தம்மைக் காணின், அண்டலர் எனினும் - பகைவரே யெனினும், அன்பு வைத்து - தம் மனத்துட்கொண்ட பகைமை நீங்கி அன்புகொண்டு, அஞ்சும் - தீங்கு செய்தற்கு அஞ்சத்தக்க, நீரார் கண்டனன் - தன்மையினையுடைய இருவரையும் சண்டகருமன் பார்த்தான், கண்ட சண்டகருமன் - பார்த்த அவன், மனம் கலங்கா - மனம் கலங்கி, புண்டரீகத்தின் கொம்பும் - தாமரைப்பூவிலிருக்கும் திருமகளையும், பொருவிலா மதனும் - ஒப்பில்லாத மன்மதனையும், போன்று - போல, இளம் பருவம் - இளமைப்பருவம், கொண்டு - பெண்ணும் ஆணுமாகிய இரண்டுருக்கொண்டு, இவண் - இந்நகருக்கு [illegible]

---

* தொல் மெய்ப்-4. † சீவக. 3060. ‡ சூளா. சித்தி 7.
§ நீல தரும 118. ¶ (பாடம்) கண்டு

போழ்தில், குழைந்து வந்தது [illegible] யுடன்
வந்தது, என் கொல் [illegible], [illegible]
என்று தனக்குள்ளே நினைக்[illegible].

இளமைச்செல்வி யுடையோனைக் [illegible] மைகமை
யுடையோர்க்கும் நெஞ்சில் [illegible], "[illegible] மணி
னும் கண்டால் அன்புறைத்து" [illegible]; "[illegible] வணையுஞ்
செயிர்தீர் காட்சிச் சிறுவர்" [illegible] ரும்
கூறுதல் காண்க. அன்புறைப்ப [illegible], அன்பு[illegible] யாருக்கு
ஏதம் வருமோ என அஞ்சும் அச்சம் [illegible], "அஞ்சுகம்
மீரார்" என்றார். அரசன் ஏவலை மேற்கொண்டு [illegible] வரும்
சண்டகருமன் உள்ளத்திலும், அவ்வேவலைத் [illegible] காட்சியால் மறப்
பித்து அன்பாற் குழைப்பப்பண்ணுதலின் "அன்புறைத் [illegible]"
என்றவர், சண்டகருமன் இவர்களைக் கண்டு [illegible]
என்றார். மேனிவனப்பால் அன்பும், [illegible] அச்சமும் பயப்பிக்
கும் நீர்மையுடையார் என்றற்கு இ[illegible].
கண்டமாத்திரையே சண்டகருமன் இவ்விருவ[illegible]
வாட்டத்தாலும் தன்னை மறந்து [illegible]
"கண்டனன் கண்ட சண்ட கருமனும்" என்றார். [illegible].
அபயமதியை முன்பும் அபயருசியைப் [illegible]
விளங்க, "புண்டரீகத்தின் கொம்பும் பொருவிலா [illegible]" என்றார்.
அருவப்பொருளான இளமைச்செல்வி உருவ[illegible] ஆணும்
பெண்ணுமாய் உருக்கொண்டு வந்ததென்னும் கருத்தினனாய், [illegible]
கொண்டு என்பவன், உருவிலே [illegible]
டென்றே யொழிந்தான். இது [illegible]
ளாகப் பிறந்த மருட்கை. இவ்வாறு காண்போர்க் [illegible] காட்சி
யுடைய இருவரும் பசியால் வாடியிருந்தமையின், அ[illegible],
'குழைந்திவண் வந்த தென்கொல்" என்று [illegible].

சண்டகருமன் இருவரையும் உழையரால் கைப்பற்றிக்கொண்டு போதல்

30. எனமனத் தெண்ணி நெஞ்சந் திகழுடை† மன்ன னோவல்
தனைநினைந் தவர்கள் தம்மைத் தன்[illegible]
சினமலி தேவி கோயில் திசைமுகம் அடுத்துச் [illegible]
இனையது பட்ட தென்னென்‡ றினையரு [illegible].

உரை:—என மனத்து எண்ணி - சண்டகருமன் இவ்
வாறு தன் மனத்தே நினைத்து, நெஞ்சத்து [illegible]

---

* அகம் 66. † (பாடம்) திரங்கிய. ‡ தின்றென்.

மன்னன் ஏவல்தனை நினைந்து - நெஞ்சிலே மாறுபாட்டை யுடைய வேந்தனது கட்டளை நினைவுவர வெண்ணி, தன் உழையவரின் - தன்னோடுபோந்த வீரர்களைக்கொண்டு, அவர்கள் தம்மை வவ்வி - அவர்களை வலிதிற் கைப்பற்றிக் கொண்டு, சினம் மலி தேவி கோயில் திசை முகம் அடுத்துச் சென்றான் - சினம் மிகக்கொண்டுள்ள சண்டமாரியின் கோயிலுள்ள திக்கு நோக்கிச் செல்வானாயினன், இளையரும்- இளையோராகிய அபயருசியும் அபயமதியும், இனையது பட்டது என் என்று எண்ணினார் - இது நிகழ்வது என்னோ வென்று திகைப்பாராயினர்.

"இளம்பருவம் என்கொல் குழைந்திவண்வந்தது" என நினைத்து இரக்கமுற்ற சண்டகருமன், அரசன் ஏவலை நினைந்து இரக்கமிழந்து அச்சம் மிகுந்து, தானே சென்று பற்றுதற்கு எண்ண மின்றி உழையவரால் பற்றிச்சென்றான் என்பார், "உழையவரின் வவ்வி" என்றும், அவரது மேனி யழகும் வாட்டமும் தன் நெஞ்சின் திண்மையைக் குலைக்குமென்ற கருத்தால் "தேவி கோயில் திசை முகம் அடுத்துச் சென்றான்" என்றும் கூறினார். அரசன் சினமே யன்றித் தேவியின் சினமும் அவன் நெஞ்சில் நின்று நிலவினமை தோன்ற, "சினமலிதேவி" யென்றார்போலும். நல்விரதம் பூண் டிருப்பினும் இளமைச் செல்வி குன்றாமையின், "இளையரும்" என்று இரங்கிக் கூறினார்.

அபயருசி தங்கையான அபயமதி நெஞ்சில் அஞ்சுதலை யறிதல்

31. வன்சொல்வாய் மறவர் சூழ மதியமோர் மின்னோ டொன்றி
தன்பரி வேடந் தன்னுள் தானனி வருவ தேபோல்
அன்பிறல் ஐயன் தங்கை யஞ்சுத லஞ்சி நெஞ்சில்
நன்மையான் முன்கை பற்றித்தானவட் கிளையா* சொல்வான்.

உரை :—மதியம் - முழுத்திங்களானது, ஓர் மின்னோடு ஒன்றி - ஒருமின்னலுடன் கூடி, தன் பரிவேடம் தன்னுள் - தன்னுடைய பரிவேடத்தின் நடுவே, வருவது போல் - செல்வதுபோல, வன்சொல்வாய் மறவர் சூழ - கடுஞ்சொற்களையே சொல்லும் வீரர் சூழ்ந்துவரச் செல்லும், ஐயன் -

* (பாடம்) கொண்டு, கொன்று, கின்ன.

[illegible] தோனை அபயருசி, [illegible] அஞ்சுதல் - தன் தங்கையாகிய அபயமதி [illegible] அஞ்சுவதை புணர்ந்து, அஞ்சி [illegible] பிறக் கும் குற்றத்தாற்று அஞ்சி, [illegible] அவன் முன்னை - அவனுடைய [illegible] நற்றி - தன்னுடைய [illegible] குத்தான் இளைய சொல்லாள் [illegible] ஞானியினன்.

வன்சொல்லை யன்றிப் [illegible] வன்சொல்லாய் [illegible] அவ் வன்சொற் பிறத்தற் [illegible] கூறுதோம். [illegible] மதி யம் - முழுத்திங்கள். [illegible] அது வெளிப்படின் மறவர் [illegible] அபயருசி தன் தங்கையின் அச்சமுணர்ந்து அஞ்சிறு [illegible] "அஞ்சல்" என்றும் அச்சத்தைப்போக்கும் கருத்தினனாய், "[illegible] தானவாட் கிளைய" சொல்லானென [illegible].

உடம்பிற்கேயன்றி உயிர்க்கு ஏதமில்லையென அபயமதியை அவன் தேற்றல்

32. நங்கைநீ யஞ்சல் நெஞ்சில் நமக்கியா னழிவொன் றில்லை
இங்குநம் உடம்பிற் கேதம் எய்துவ தெனின் எய்தின்
அங்கதற் கழுங்கல் என்னை யதுநம தன்றென் றன்றே[ன்].
மங்கையாம் அதனை முன்னே மனத்தினில் விடுத்த தென்று

உரை:—நங்கை - நங்காய், நெஞ்சில் நீ அஞ்சல் - நின் நெஞ்சின்கண் நீ அஞ்சுவதொழிக, [illegible], நமக்கு அழிவு ஒன்றும் இல்லை - நமக்குத் தீங்கு சிறிதும் இல்லை, (எனினும்) இங்கு - இப்பிறப்பின்கண், நம் உடம் பிற்கு ஏதம் எய்துவது - நம் உயிர் [illegible] உடம்பிற்கு உளதாகும் அழிவு என்றேனும் [illegible] தாகும், இவரின் எய்தின் - அஃது இவரால் எய்துமாயின், அதற்கு - அதன் பொருட்டு, அழுங்கல் என்னை - அஞ்சி வருந்துவது என்னையோ, மங்கை - மங்கையே, அது - அவ்வுடம்பு, நமது அன்று என்று அன்றே - நம் உயிரே போல் நமக்கே உரிய தன்று என்று தெளிந்தனெம், யாம்

அதனை முன்னே மனத்தினில் விடுத்தது - நாம் அவ் வுடம்பை சுதத்த முனிகளையடைந்தபோது அவர் தெளி விக்கக் கேட்டு மனத்தால் அதன்பால் பற்று வையாது விட்டோம், என்றான் - என்று உரைத்தான்.

நங்கை, மங்கை யென்பன அண்மைவிளி. மங்கை, பருவ மன்று; பெண்பாற் பெயர். முதற்கண் அச்சத்தைப்போக்கவேண்டு தலின், "அஞ்சல்" என்றும், அதற்கு ஏதுவாக, "நமக்கு இவண் அழிவொன்றில்லை" என்றும் கூறினான். அழிவெய்து மெனக் கருதி அபயமதி யஞ்சுதலின், அவ்வழிவின் இயல்புணர்த்துவான், அஃது உயிரைப் பற்றாது உடலைப் பற்றி நிற்பது என்பான் "உடம்பிற் கேதம்" என்றும், உடலின் நிலையாமை சுட்டி 'எய்துவது" என்றும், அது வருங்கால் யாதானு மொரு வாயில் வேண்டுதலின், இம் மறவரை வாயிலாகக்கொள்ளும் என்பான் "இவரினெய்தின்" என்றும் கூறினான். இவரின் எய்தின் என்றதனால், எய்தாமையினை அவட்குத் தெளிவித்தானும். உடலழிவிற்கு அழுங்குதல் நன்றன் றென்பான், சுதத்த முனிகள்பால் கேட்டுத் தெளிந்த தெளிவினை நினைவுறுத்தி "அது நமதன் றென்றன்றோ அதனை முன்னே மனத் தினில் விடுத்தது" என்றான்.

அச்சத்தாற்பயன் துன்பமே என்று கூறல்

33. அஞ்சின மெனினும் மெய்யே யடைபவந் தடையு மானல்
அஞ்சுத லதனி னென்னை பயனமக் கதுவு* மன்றி
அஞ்சுதல் துன்பந் தானே யல்லதும் அதனிற் சூழ்ந்த
நஞ்சென வினைகள் நம்மை நாடொறு நலியு மென்றான்.

உரை:—அஞ்சினம் எனினும் - "எய்துவது" என்னி அஞ்சினோமாயினும், அடைப - எய்தக்கடவனவாகிய துன் பம், மெய்யே வந்து அடையும் - ஒழியாது வந்து பற்றும், ஆனல் - ஆதலால், அஞ்சுதலதனின் - அஞ்சுவதால், நமக்கு என்னை பயன் - நமக்கு யாதுபயன், அதுவுமன்றி - அதுவேயு மன்றி, அஞ்சுதல் துன்பம் - அச்சமும் துன் பத்தையே பயக்கும், அல்லதும் - அன்றியும், அதனின் சூழ்ந்த வினைகள் - அதன்பால் காரண காரியமாய்ச் சூழ்ந் திருக்கும் வினைகள், நம்மை நாடொறும் நஞ்செனை நலியும் - நம்மை நாளும் விடம்போல வருத்தாநிற்கும், என்றான் - என்று உரைத்தான்.

* (பாடம்) பயநமைக்கதுவும்.

எய்தக்கடவது குறித்து நாம் கொள்ளும் அச்சம் அதனை ஒருகாலும் தடுக்கும் நலமுடைத்தன் றென்றற்கு, "அஞ்சினா லெனினும் மெய்யே அடைபவந்தடையும்" என்றான், எய்தக்கடவது நாம் அஞ்சுவதால் சிறிதும் தன்னியல்பில் திரியாது என்பது "மெய்யே" என்பதால் வற்புறுத்தப்பட்டது. தடுக்கும் நலமின் றாதலே யன்றி வருவதன் இயல்பைத் திரித்தலும் கூடாமையின், அச்சம் சிறிதும் பயனுடைத்தன் றென்பது எய்துதலால், "அஞ்சுத லதனின் என்னை பயன் நமக்கு" என்றான். அது, சாத்தனானை என்புழிப் போலச் சுட்டுமாத்திரையாய் நின்றது. அஞ்சுவது பேதைமை யென்றற்கு, "அஞ்சுதல் துன்பந்தானே" என்றான்; "பேதைமை யென்பதொன் றியாதெனின் ஏதங்கொண் டூதியம் போக விடல்"* என்று சான்றோரும் கூறுப. ஏகாரம் தேற்றம். நஞ்சு, தன்னை யுண்டாரை நினைவு செயலிழப்பித்துத் துன்புறுத்துவது போல, அச்சமும் துன்புறுத்தலின், "நஞ்செனை நலியும்" என்றான். எனவே, அச்சத்தைத் தீதெனக் கருதி நீங்குக என்பது குறிப்பு.

விலங்குகதித் துன்பம்

34. அல்லது மன்னை நின்னோ டியானுமுன் னநேக வாரந்
தொல்வினை துரப்ப ஓடி விலங்கிடைச் சுழன்ற போது
நல்லுயிர் நமர்கள் தாமே நலிந்திட இறந்த தெல்லாம்
மல்லன்மா தவனின் யாமே மறித்துணர்ந் தனமு மன்றே.

உரை:—அல்லதூஉம் - அன்றியும், அன்னை - அன்னையே, நின்னோடு யானும் - நீயும் யானும், முன் - முற்பிறப்புக்களில், அநேக வாரம் - அநேக காலம், தொல்வினை துரப்ப ஓடி - பழவினை செலுத்தச்சென்று, விலங்கிடைச் சுழன்ற போது - விலங்குகதியுட் பிறந்து வருந்தியபோது, நல்லுயிர் - நல்ல உயிர்களாகிய அவ்விலங்குகளை, நமர்கள் தாமே நலிந்திட - நம்மவரே கொல்ல, இறந்தது எல்லாம் - இறந்ததும் பின்னரும் பிறந்து கொலையுண்டிறந்தும் பட்ட துன்பமெல்லாம், மல்லல் மாதவனின் - வளவிய பெரிய தவத்தையுடைய சுதத்த முனிகளால், யாம் - நாம், மறித்தும் உணர்ந்தனம் - அப்பிறவிகளில் உற்றுணர்ந்ததே யன்றி மீட்டும் கேட்டறிந்தோம், அன்றே - அல்லவோ, அதனை மறந்து அச்சம் கொள்வது என்ன.

* குறள். 831.

இருவருயிரும் பிறப்புத்தோறும் இயைந்து வரும் உழுவலன்பால் பிணிப்புண்டு பிறந்திறந்து பிறந்துவருதல் தோன்ற, "நின்னோடியானும்" என்றான். வாரம், காலப் பாகுபாட்டில் ஒன்று; அவை: கணம், அவுளி, உயிர்ப்பு, தோவம், இலவம், நாளி, மூழ்த்தம், நாள், வாரம், பக்கம், திங்கள், இருது, அயனம், ஆண்டு, பனை, யுகம், பூவம், பல்லம், பவ்வம், அனந்தம் என்பனவாகும். இவை யிற்றைப் பதார்த்தசாரம் முதலிய நூல்களுட் காண்க. பல்வகைப் பிறப்புக்கட்கும் ஏது, ஊழ்வினை யாதலின், "தொல்வினை துரப்ப வோடி விலங்கிடைச் சுழன்றபோது" என்றான்; இவ்வாறே, "ஊழ்வினை துரப்பவோடி யொன்றா மூழ்த்தத்தி னுள்ளே, சூழ் குலைப் பெண்ணை நெற்றித் தொடுத்ததீங் கனிக ளூழ்த்து, வீழ்வன போல வீழ்ந்து"* என்று தேவரும் கூறுதல் காண்க. விலங்குகதியுட் பிறந்த உயிர்கள் படும் துன்பம், "வேள்வியாய்க் கண்படுத்தும் வெவ் வினைசெய் யாடவர்கள், வாளின்வாய்க் கண்படுத்தும் வாரணத்தின் ஈருரிபோல், கோளிமிழ்ப்பு நீள்வலைவாய்க் கண்படுத்தும் இன்னணமே, நாளுலப்பித் திட்டார் நமரலா தாரெல்லாம்"† எனச் சான்றோர் கூறுப. இவ்வாறே இந்நூலுள்ளும் பிறநூல்களிலும் விலங்குகட்கு மக்கள் செய்யுந் தீங்குகள் விரியக் கூறப்படுகின்றன; அவற்றை யாங்காங்கே கண்டு கொள்க.

இறப்பெல்லாம் பிறப்பிற்கே எனல்

35. கறங்கென வினையினோடிக் கதியொரு நான்கி னுள்ளும்
பிறந்தநாம் பெற்ற பெற்ற பிறவிகள்‡ பேச லாகா
இறந்தன இறந்து போக எய்துவ தெய்திப் பின்னும்§
பிறந்திட இறந்த தெல்லாம் இதுவுமவ் வியல்பிற் றேயாம்.

உரை:—வினையின் - வினையினால், கதியொரு நான்கினுள்ளும் - நால்வகைக் கதிகளிலும், கறங்கு என ஓடி - காற்றாடிபோலச் சுழன்று, பிறந்த நாம் - பல பிறப்பும் பிறந்த நாம், பெற்ற பெற்ற பிறவிகள் - மிகப் பலவாகப் பெற்ற பிறப்புக்கள், பேசல் ஆகா - சொல்ல முடியாதனவாகும், இறந்தன இறந்து போக - கழிந்தவை கழிய, எய்துவது எய்தி - எய்தக்கடவன எய்தப்பெற்று, பின்னும் பிறந்திட இறந்ததெல்லாம் - பின்னும் பிறப்பதற்கே இறந்த இறப்பெல்லாமாயினமையின், இதுவும் அவ்வியல்பிற்றே

* சீவக. 2765. † சீவக. 2796. (பாடம்) ‡ பிறவி தோறும் பெற்றன. § தெய்திற் பின்னும்.

யாம் - இப்போது இறக்கும் இறப்பும் [illegible] யாகும்.

நால்வகைக்கதிகளாவன: நரகர், விலங்கு, மக்கள், தேவர் என்ற நான்கு. பிறப்புக்கு வினை யேதுவாதலை, "அவாக்காரணத்து பற்றாகும் பற்றினால் வினைமுதிர்வாம், தவாவினை முதிர்வாற் பிறப்பாகும் பிறப்பினால், குவாவிய பிணிமூப்புச் சாக்காடு [illegible], உபாய வித் தடுமாற்ற மொழிவின்றி யுருளுமே" என்பதனால் அறிக. இப் பிறப்பிறப்புக்களும் சுறங்கெனச் சுழலும், "[illegible] றம் ஒழிவின்றி யுருளுமே" என்பது [illegible]. அங்கு, மிகுதி குறித்து நின்றது. பிறவிகள் [illegible] "பேச லாகா" என்றார்; பிறவிகளில் [illegible] பல வாயினும், பயன் என்ற [illegible], "எய்துவ" தெனப்பட்டது. [illegible] நின்றது. இப்போது எய்தும் இறப்பும் [illegible] என் பான், "அவ்வியல்பிற்றே" என்றான். [illegible]. [illegible]வும் என்புழி உம்மை, இறந்தது தழீஇயிற்று.

அறம்புணர்ந்தோர் உடம்புற்றுப் பிறவார் என்று கூறல்

பிறந்தநாம் பிறவி தோறும் பெறுமுடம் பவைகள் போலத்
துறந்தறம் புணரின் நம்மைத் தொடர்ந்தன வல்ல போகா;
சிறந்ததை யிதுவென் றெண்ணிச் செம்மையே செய்யார்
இறந்தன†ரிறந்தகாலத் தெண்ணிறந் தவர்க ளெல்லார்| தாமே‡

உரை:—தோகாய் [illegible], பிறந்த நாம் பிறவிதோறும் மக்களிற் பிறந்த காலத்தில் [illegible], பெறும் உடம்பவைகள் [illegible], போலத் துறந்து-பற்றுவையாது துறந்து, அறம் புணரின் பிறவா மைக்குரிய அறநெறியை மேற்கொள்வோமாயின், நம்மைத் தொடர்ந்தன வல்ல - நம்மைத் தொடர்ந்து [illegible], இது சிறந்ததை என்று எண்ணி - இந்நெறியே சிறந்தது என்று துணிந்து, செம்மை செய்யார் - அறத்தைச் செய்யாராய், இறந்த காலத்து - முற்காலத்தே, எண்ணிறந்தவர்கள் - எண்ணில்லாத மக்கள், எல்லாம் [illegible], இறந்தனர் - பலகாலும் பிறந்திடத்திற்கே இறந்தார்கள் என்க.

* நீல. 575 மேற்கோள். (பாடம்) † செய்யத்தாமே.
‡ இறந்தனம்.

தோகை, மயில்; காதல்பற்றி உயர்திணைக்கண் வந்தது. இவ்வாறு பிறப்பது குறித்து முன்னைப்பிறவியில் இறந்தோம் என்பதை நினைப்பிக்கும் குறிப்பால் "பிறந்த நாம்" என்றான். உடம்பவை: அவை, சுட்டு. உடம்பை நமதென்றது கழித்து அறம்புணர்தல் வேண்டுமென்றற்கு, "பேணுத் துறந்து அறம்புணரின்" என்றான். பேணுமைக்கு ஏது துறவுள்ளமாதலின், பேணுமையும் துறவும் உடன் கூறினான். புணரின் எனவே, புணர்தலின் இன்றியமையாமை வற்புறுத்தப்பட்டதாம். அறம்புணர்ந்தார்க்குப் பிறவியில்லையென்றற்கு உடம்பின்மேல் வைத்து, "உடம்பவைகள் அறம்புணரின் தொடர்ந்தனவல்ல" என்றான்; பிறவியாவது உடம்பெடுத்தலாதலின். உடம்பின்மேல் பற்றுவைப்பின், அதுகாரணமாக வினை பலவும் வந்து கூடுமேயன்றி, அறம் கைகூடாதென்பது கருத்து. அறத்தின் பயன் பிறவி கெடுதல்; இஃது உடனிகழ்ச்சியாதலின், "தொடர்ந்தனவல்ல" என இறந்தகாலத்தாற் கூறினான். சிறந்தை: ஐகாரம், சாரியை. பிரிநிலை யேகாரம் பிரித்துக்கூட்டப்பட்டது. செம்மை, அறம். "செம்பொருள் கண்டார் வாய்ச்சொல்" *என்புழிப்போல. தாம், கட்டுரைச் சுவைபட நின்றது. ஏகாரம், அசை; தேற்றமுமாம். உடம்பைத் துறந்து அறம்புணர்ந்தார் பெறும் நலன் கூறுவார், துறவாது அறம்புரியாதார் செயலால் விளக்கி, "இறந்த காலத் தெண்ணிறந்தனர்களெல்லாம்" என்றார். இது, "துறந்தார் பெருமை துணைக்கூறின் வையத், திறந்தாரை யெண்ணிக்கொண் டற்று"† என்ற திருவள்ளுவப் பயனை உட்கொண்டிருத்தல் காண்க.

நரககதியிற் பெற்ற உடம்பின் பெருமையும் அழிவும் கூறல்

37. முழமொரு மூன்றிற் றொட்டு முரிவெஞ் சிலைக ளைஞ்ஞூ
றெழுமுறை பெருகி மேன்மே லெய்திய வுருவ மெல்லாம்
அழலினுண் மூழ்கியன்ன வருநவை நரகந் தம்முள்
உழைவிழி நம்மோ டொன்றி யுருவினை யுணர லாமோ.

உரை:—உழைவிழி - மான்போலும் கண்களையுடைய நங்கையே, முழமொரு மூன்றில் தொட்டு - உடம்பின் உயரம் ஒருமூன்று முழந் தொடங்கி, முரிவெஞ்சிலைகள் ஐஞ்ஞூறு - வளைந்த வெவ்விய விற்களின் அளவு ஐஞ்ஞூறு வரைக்கும், எழுமுறை - ஏழ்நரகத்தும் ஏழுமுறை, மேன்மேல் - ஒவ்வொரு நரகத்து ஒவ்வொரு முறையிலிருந்தும் மேன்மேலாக, பெருகி - ஒன்றினொன்று இரட்டித்துப் பெருகுதலால், எய்திய உருவமெல்லாம் - உண்டாகிய உடம்புகளெல்லாம், அழலினுள் மூழ்கியன்ன - நெருப்பில் மூழ்கினாற்போன்ற, அருநவை

* குறள் 22. † குறள் 61.

நரகம் தப்புமா - பொறுத்தற்கரிய துன்பத்தைச் செய்யும் நரகங்களில், நம்மோடு ஒன்றி நம்முயிர் இருத்தற்கு இடனா யிருந்து, ஒருவினை - ஒழிந்தவை, உணரலாமோ - அவற்றை இத் துணையவென்று உணர முடியுமோ, முடியாது.

நரகங்கள் ஏழ் என்றும், அவையொன்றிலும் முறையே பதின் மூன்றும், பதினொன்றும், ஒன்பதும், ஏழும், ஐந்தும், மூன்றும், ஒன்றுமாகப் புரைகள் உண்டென்றும், இவற்றுள் பதின்மூன்று புரையினையுடைத்தாகிய முதல் நரகம் எல்லாவற்றிற்கும் கீழாம் நரகமென்றும், அதன்மேல் ஏனைய படிப்படியாக வுளவென்றும் மேரு மந்தரம் (937) முதலிய நூல்கள் கூறும். கீழாம் நரகத்துப் பதின்மூன் றும் புரையிலுள்ளார் மூன்று முழ வுயரமுள்ள வுடம்பினராய்த் தொடங்கி ஏழே முக்காலே வீசம் விற்பளவு உயர்ந்து, பின்பு அதற்கு மேற்பட்ட புரையையடைந்து இரட்டித்த உயரம்பெற்று, இவ்வாறே புரைபுரையாக ஏழு நரகத்தும் ஏழுமுறை, ஐஞ்ஞூறு வில்லுயரம் எய்துங்காறும் உழலுவரென்றும் கூறுப. "முழமூன் றுயர்வாம் முதலாம்புரையின், முடிமூன்று வில்மேலேழ் விரலா றுளகீழ், எழுவாயி னைஞ்ஞூறு வில்லெய் தளவும், வழுவா திறுதொறு மிரட்டிய தாம்"* என வருதல் காண்க. சிலையென்றதற்கேற்ப, "மூரிவெஞ் சிலை" என்றான்; "குருதிக்கோட்டுக் குஞ்சரநகரம்" என்றாற்போல பிறவருமிடத்தும் இவ்வாறே கூறிக்கொள்க. இந்நரகத்துள் பொறுத் தற்கரிய வெப்பமுண்மையின், "அழலினுள் மூழ்கியன்ன யருநவை நரகம்" என்றார். "மேருவே யிருப்பு வட்டை யிட்டவக் கணத்தி னுள்ளே, நீரென வுருக்கும் சீத வெப்பங்கள் நின்ற"† என்ப. இந்நரகத்துப் பட்டாரைத் தேவர்க்கும் மீட்டல் அரிதாதலின், அருநவை யென்றா ரென்றுமாம்; "வினையிலிரண் டாநரகில் வீழ்ந்த வுனை மீட்டல், முனிவரிறை தனக்குமரி தயாவுள தாகும்"‡ என்றல் காண்க. பிறவிதோறும் எடுத்த வுடம்புகளும், அவற்றால் செய்துகொண்ட தீவினைகளும், அவற்றிற்காக நரகத்தில் வீழ்ந்து புரை புரைதோறும் எடுத்த வுடம்புகளும் எண்ணுக்கு அடங்காமை யின் "உணரலாமோ" என்றான்.

அக்கதி நீங்கி விலங்குடம்பு பெற்று அழிந்த செய்தி கூறல்

38. அங்குலி யசங்கம் பாக மனு$முறை பெருகி மென்மேல்
பொங்கிய வோரைஞ் ஞூறு புகைபெறு முடையுடம்பு
வெங்கனல் வினையின் மேனாள் விலங்கிடைப் புக்கு வீழ்ந்து
நங்களை வந்து கூடி நடந்தன அனந்த மன்றே.

---

* மேரு 939. † மேரு 945. ‡ மேரு 958.

(பாடம்) $ அங்குலி யங்க மாதி யனு; அங்குலி யங்கம் பாக மனு.

உரை :—அணு-எண்ணிறந்தனவாகிய அணுக்கள், அங்குலி யயங்கம் பாகம் - ஓர் அங்குலத்தின் கணிக்கமுடியாத ஒருபாகமாக, முறை பெருகி - குணங்களால் கட்டுண்டல் மூவகையாற்றலோடு நீங்காமை முதலியவற்றால் பெருகி, மேன்மேல் பொங்கிய - படிப்படியாக உயர்ந்த, ஓர் ஐஞ்ஞூறு புகைபெறும்-ஓர் ஐஞ்ஞூறுயோசனை யளவினதாகிய, முடையுடம்பு-முடைநாறும் உடம்பு, வெங்கனல்வினையின்-வெவ்விய நெருப்புப்போல வெதுப்பும் வினையினால், மேல் நாள்-முற்பிறவிகளில், விலங்கிடைப் புக்கு வீழ்ந்து-விலங்கு கதிக்குட் சென்று பல்வகை விலங்குடம்பாய்த் தோன்றி, நங்களை வந்து கூடி-நம்மை வந்து கூடியிருந்து, நடந்தன அனந்தம் அன்றோ-அழிந்தவை அளவில்லாதனவாகும்.

அணுக்கள் அங்குலியயங்கம்பாகம் முறையே பெருகுந்திறத்தை "அனந்தமா மணுக்கள் கூடி யங்குலி யயங்கம் பாகிற், குணங்களாற் செறியக் கட்டிக் குணங்களோ டாற்றல் மூன்றில்,"* துணைந்திடாது பெருகு மென்ப. புகை - யோசனை. எழாம் நரகத்திலுள்ள நாரகன், ஐஞ்ஞூறு புகை யுயரமுற்ற உடம்புபெற்று உலந்த பின் விலங்குகதியுட் பிறப்பனாதலின், "ஓரைஞ்ஞூறு புகைபெறும் உடம்பு" என்றார். "எழுதா நரகத்து இயல்பாய வைஞ்ஞூறு, ஒழி யாது விழுந்தெழு யோசனையே"† என்றார் பிறரும் என அறிக. வினை கனல்போல வெதுப்பு மென்பதைத் திருவள்ளுவரும் "தீயவை தீயினு மஞ்சப்படும்"‡ என்றல் காண்க. இதனால் நரகத்திற் கண் பிறந்தழன்ற காலத்து வந்த உடம்பினைத்தாம் ஐஞ்ஞூறு யோசனை உயரமுடையனாகியும் முடிவில் அழிந்தன என்றும், அதன்பின் விலங்குகதியுட்டோன்றிய காலத்தெய்திய விலங்குடம்பு களும் அவ்வாறே அழிந்தன என்றும் கூறி உடம்பின் நிலையாமையை வற்புறுத்தி, அபயருசி அபயமதியைத் தேற்றுவானாயினன் என்க.

மக்களுடம்பு பெற்று அழிந்த செய்தி கூறல்

39. ஓரிரேழ் முழங்களைத் தன்மே லோரொரு பத்தோ ரேறி
மூரிவெஞ் சிலைகண் மூவி ராயிர முற்ற வுற்ற
பாரின்மேன் மனித ரியாக்கை பண்டுநாங் கொண்டு விட்ட
வாரிவாய் மணலு மாற்ற வகையின வல்ல வோதான்.

உரை :—பாரின் மேலிருந்து, ஓர் முழங்கை தன்மேல்-ஒரு முழங்கை உயரத்திலிருந்து மேல்நோக்கி, ஓரொரு

* மேரு 101. † மேரு 941. ‡ குறள் 202.

பதேசம் ஏறி - ஒவ்வொரு பிரதேசமாக உயர்ந்து, ஏறிவெஞ் சிலைகள் ஏழ வீராயிரம் முற்று உற்ற - பெரியார் சொல்லிய வில்லென்னுமளவு ஆறாயிரங்காறும் உயர்ந்து சென்று பின் படிப்படியாகக் குறைந்து முழமாய்ப் போந்த, பாரின் மேல் மனிதர் யாக்கை - நிலத்தின்மேல் வாழும் மக்களுடைய உடம்புகளுள், பன்றி முற்பிறவியில், பாம்பொன்று விட்ட - நாம் எடுத்துக் கழித்த உடம்புகளின் அளவைக்கு, வாரிவாய் மணலும் - கடலிடத்து உள்ள மணலின் தொகையும், ஆற்றாவகையின அல்லவோ - ஈடாகாவாம்.

உச்சர்ப்பிணி, அவசர்ப்பிணி என்னும் இருவகைக் காலத்தும் மக்களுடம்பு ஒரு முழ உயரத்திலிருந்து பெருகிப்பெருகி ஆறாயிரம் வில்லளவு உயர்ந்து பின்னர் அதனினின்றும் குறைந்து குறைந்து ஒருமுழ வுயரத்தை யடையுமென்று சைன நூல்கள் கூறும். முன்னைப்பிறவியில் எடுத்த உடம்புகட்கு வாரிவாய் மணலுமாற்றா என்றாற்போலத் திருத்தக்கதேவரும், "தொல்லைநம் பிறவி யெண்ணின் தொடுகடல் மணலு மாற்றா வெல்லையை"* என்றார். பதேசம், பிரதேசம் என்பதன் திரிபு; "உயிர்ப்பதேசம்"† என்புழிப்போல.

தேவருடம்பு பெற்று அழிந்த செய்தி கூறல்

40. இருமுழ மாதி யாக வெய்திய வகையி னோங்கி
வருசிலை‡ யிருபத் தைந்தின் வந்துறும் அங்க மெல்லாம்
திருமலி தவத்திற் சென்று தேவர்தம் உலகிற் பெற்ற
தொருவரால் உரைக்க லாமோ உலந்தன அனந்த மாலோ.

உரை :—இருமுழ மாதியாக எய்திய - இரண்டு முழம் முதலாக உண்டாகிய, வகையின் ஓங்கி - மனிதர் கூட்டத்துப் பலவேறு வகைகட்கேற்ப உயர்ந்து, வரு - வருகிற, சிலை இருபத்தைந்தின் வந்துறும் - இருபத்தைந்து வில்லளவாக உயர்ந்து வரும், அங்கமெல்லாம் - உடம்பெல்லாம், திருமலி தவத்தின் சென்று - செல்வமிக்க தவங் காரணமாக எடுத்து, தேவர்தம் உலகிற் பெற்றது - தேவருலகிற்சென்று பெற்றதாகிய உடம்பு, ஒருவரால் உரைக்கலாமோ - ஒருவரால் அளவிட்டுரைக்க முடியாது, உலந்தன அனந்தம் - அழிந்த தேவவுடம்புகளும் அளவில்லனவாகும்.

---

* சீவக 270 † மேரு 102 ‡ (பாடம்) வரிசிலை

மனிதர், ஆரியர் மிலேச்சர் என்னும் இருவகையர். இவருள் ஆரியராகிய நன்மக்கள், உத்தமபூமி, மத்திமபூமி, சகன்னியபூமி யென்ற மூன்றிடத்தும் வாழ்பவராய், அக்காலத்து இருமுழ வுடம்பு பெற்று உயர்வர். பவணவாசர்: அசுரர், நாகர், பொன்னர், தீவர், திசையர், தீயர், உததர், வாயுவர், மின்னவர், மேகர் எனப் பலராய் மேகரிற் றொடங்கி, அசுரரீறாக இருபத்தைந்து வில்லுயர்ந்த உடம்பு பெறுவர். இவற்றின் விரிவை மேருமந்தர புராணத்துட் காண்க. நன்மக்களாய்ப் பிறந்து பெற்ற உடம்புகளை [illegible], அவர்கட்குரிய "இருமுழ மாகியாக [illegible]" என்று கிளந்தோதி னான். இவ்வுயர்ச்சிக்கும் [illegible], "திருமலி [illegible] சென்று" என்றான். [illegible] நருடம்பு பெறுவாரென்றக்க, "[illegible] உலகில் பெற்றது" என்றார். பெற்றது உலகத்தவரோடு [illegible] இயைக்க. [illegible], எதிர்மறை. உரைத் தற்காகாமைக் [illegible], [illegible], "[illegible] அனைத்து" மென் றான். "திருமலி .. அனைத்தும்" என்பது, "பலங்க [illegible], மரு விராமகிழ்ந்து [illegible], [illegible] லாகா [illegible]" * என்ற மேருமந்தர புராணச் செய்யுளானும் [illegible] காண்க.

நரககதி முதல் தேவகதி யீறாகப் பெற்ற உடம்புகளின் அழிவைத் தொகுத்துக் கூறல்

41. துன்பகா ரணமி தென்றே துடக்கறு கெனவுந் துஞ்சா
அன்புறா நரகர் யாக்கை யவைகளும் அமரர் கற்பத்
தின்பகா ரணமி தென்றே யெம்முடன் இயல்க என்றே
அன்புசெய் தனகள் தாமும் அழியு நாளழியு மன்றே.

உரை:—இது துன்பகாரணம் என்று - இவ்வுடம்பு துன்பத்துக்குக் காரணமாம் என்று கருதியும், தொடக்கு அறுக என்னும் - அதன் தொடர்ச்சி யில்லாதொழிக என்றும் முயற்சி செய்தொழுக்கப்படினும், துஞ்சா - அழியாதாக, அன்புறா - அவராலும் விரும்பப்படாத, நரகர் யாக்கை அவைகளும் - நரகருடைய உடம்புகளும், அமரர் கற்பத்து - தேவருலகங்களில், இது இன்பகாரணம் என்று - இஃது இன்பத்துக்குக் காரணமாமென்றறிந்தும், எம்முடன் இயல்க என்று - எம்மை விடாது தொடர்வனவாக என்று விரும்பியும், அன்பு செய்தனகள் தாமும் - அன்பு செய்து ஈட்டப்படும்

* மேரு 1007.

உடம்புகளும், அழியும் நாள் - தத்தம் எல்லை முடியுங்காலத்தில், அழியும் - அழிந்தொழியும்.

எழுவகை நரகத்துப் பல்வகைப் புரைகளிலும் நரகர் எத்துணையோ துன்பத்துக்குட்பட்டு வருந்தியபோதும் இறத்தல் இலராதலின், "துஞ்சா" என்றும், துஞ்சாதாயினும் துன்பத்துக்கேதுவாமெனத் தெளிந்தமை தோன்ற, "அன்புறு நரகர் யாக்கையவைகளும்" என்றும் கூறினன்; "எறிவெம் படையா லிவர்வீழ்ந் தெழலால், உறுவெந் துயரல்ல துடம்பு விடார்"* என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. தேவர் பெறும் உடம்பு பேரழகும் பெருமணமும் பேரின்பமும் உடையவாகலின் அவற்றை யனைவரும் விரும்புதல் பற்றி, "அன்புசெய்தனகள் தாமும்" என்றான். தேவராயவரும் முடிவில் இறந்துபடுத லுண்மையின் இதனைக் கூறினன் என்க.

இந்திரர் உடம்பும் அழிவதே யெனல்

42\. வந்துடன் வணங்கும் வானோர் மணிபுனை மகுட கோடி
தந்திரு வடிக ளேந்துந் தமனிய பீட மாக
இந்திர விபவம் பெற்ற இமையவ ரிறைவ ரேனுந்
தந்திரு வுருவம் பொன்றித் தளர்ந்தன ரனந்த மன்றே†

உரை:—உடன்வந்து வணங்கும் வானோர் - திரளாகக் கூடி வந்து வணங்கும் தேவர்களின், மணி புனை - மணிகளால் இயன்ற, மகுட கோடி - முடிகளின் தொகை - தம் திருவடிகள் ஏந்தும் - தம் திருவடிகளைச் சுமக்கும், தமனிய பீடமாக - பொற்பீடமாக அமைய, இந்திரவிபவம் பெற்ற - இந்திரபோகத்தைப் பெற்றுள்ள, இமையவர் இறைவரேனும் - தேவர்க்கிறைவராயினும், தம் திரு வுருவம் - தங்களுடைய திருவும் உருவும், பொன்றித் தளர்ந்தனர் - தளர்ந்து அழிந்தவர், அனந்தம் - எண்ணில்லாதவராகும்.

வானோர். இந்திரகற்பத்து வாழும் தேவர்கள். தேவராகிய போதும் பிற தேவர்களால் ஒறுக்கப்படுதலும், பிறரை வணங்கலும் பிறர்க்குப் பணிசெய்தலும் அவர்கட்கு இயல்பாதலின், "வணங்கும் வானோர்" என்றும், "மகுட கோடி தமனிய பீடமாக" என்றும் கூறினர். "தேவரே தாமுமாகித் தேவரால் தெழிக்கப்பட்டும், ஏவல்செய் திறைஞ்சிக் கேட்டும் அணிகமாப் பணிகள் செய்தும்,

* மேருமந். 942. † (பாடம்) பொன்றித் தளர்ந்தன ரனந்த ரன்றே.

நோவது"* என்று தேவரும் கூறினர். இந்திரவிபவம், இந்திர போகம், "இந்திர விபவ மேனும் நின்றதொன் றியார்க்கு மில்லை"† எனப் பிறரும் கூறுதல் காண்க. திருவுருவம், உம்மைத்தொகை. திருவை உருவத்துக்கு அடையாக்கினு மமையும். "மகுடகோடி திருவடிக ளேந்துந் தமனிய பீடமாக" என்றது, திருவடியில் முடி வைத்து வணங்க என்றவாறு.

மன்னரும் வேந்தர் பெற்ற உடம்பும் அழிவதே யெனல்

43. மக்களிற் பிறவி யுள்ளும் மன்னர்தம் மன்ன ராகித்
திக்கெலா மடிப்ப டுத்துந் திகிரியஞ் செல்வ ரேனும்
அக்குலத் துடம்பு தோன்றி யன்றுதொட் டின்று காறும்‡
ஒக்கநின் றார்கள் வையத் தொருவரு மில்லை யன்றே.

உரை :—மக்களிற் பிறவியுள்ளும் - மக்களாய்ப் பிறந்தோருள்ளும், மன்னர்தம் மன்னராகி - அரசர்க்கரசராய், திக்கு எலாம் அடிப்படுத்தும் - எட்டுத் திக்கிலுமுள்ள வேந்தரை வென்று அடிபணியவைத்தும், திகிரியஞ் செல்வரேனும் - ஆணை செலுத்தும் திருவுடைய பேரரசராயினும், அக்குலத்து உடம்பு தோன்றி - அவ்வரசர் குலத்திற் பிறந்து, அன்று தொட்டு இன்றுகாறும் - அன்றுமுதல் இன்றுவரை, ஒக்க நின்றார்கள் ஒருதன்மையராக அழிவின்றி இருந்தவர்கள், வையத்து ஒருவரும் இல்லை இவ்வையகத்தில் ஒருவரேனும் இல்லையாயினர், காண்.

பிறவி, ஆகுபெயர். இன், அல்வழிக்கண் வந்த சாரியை. திகிரி, அரசியலாணை, "திகிரியஞ் செல்வரேனும்" என்றதனால், அத்தகைய செல்வராதல் மிக அரிதென்பது பெறுதும். அக்குலத்து என்புழிச் சுட்டு அவ்வருமை குறித்துநின்றது. உடம்பு தோன்றி என்றது உடம்பொடு பிறந்து என்றவாறு. அரசர்க்குரிய உருவும் திருவுமமைந்த உடம்புபெறல் அரிது, "உருவின் மிக்கதோர் உடம்பது பெறுதலு மரிதே"§ என்றார் தேவரு மெனவறிக. ஒக்க நின்றார், ஒருதன்மையாய் உடம்பழியாது நிலைத்து நின்றவர், ஒருவரும், உம்மை, முற்று. இச்செய்யுளை, "மலைமிசை [illegible] பருதிபோல் மத்த யானைத், தலைமிசைக் குடையின் கீழ்ப் பாரனைத்து முழுது மாண்டோர், நிலமிசை யின்று காறு நின்றவ ரில்லை."¶ என்பதனோடு ஒப்புநோக்குக.

---

* சீவக 2811. † மேருமந். 934. ‡ "அன்றுதொட் டின்று காறு மருளும்பிற் பெற்றுவந்த" மேரு 304. § சீவக. 2752.
¶ மேரு. 918.

உடம்பெடுத்தலும் விடுத்தலும் இதுபோலும் எனல்

45. ஆடைமுன் னசைஇய* திட்டோ ரந்துகி லசைத்த லொன்றே
மாடமுன் னதுவி டுத்தோர் வளமனை புகுத லொன்றே†
நாடினெவ் வகையு மஃதே நமதிறப் பொடுபி றப்பும்
பாடுவ தினியென் நங்கை பரிவொழிந் திடுக என்றான்.

உரை :—நங்கை - நங்கையே, முன் அசைஇயது ஆடை இட்டு - முன்னே உடுத்துப் பழையதாகிய ஆடையைக் கழித்துவிட்டு, ஓர் அம் துகில் அசைத்தல் - ஓர் அழகிய புத்தாடை யணிவதும், முன்னது மாடம் - முன்னே வாழ்ந்ததாகிய பெருமனையை, விடுத்து - நெடுநாள் கழிந்தமையின் நிலை தளர்ந்தமை கண்டு அதனின் நீங்கி, ஓர் வளமனை புகுதல் - வளவிய புதுமனை யொன்றின்கண்ணே சென்று வாழ்வதும், நாடின் - ஆராயுமிடத்து, நமது இறப்பொடு பிறப்பும் - நம்முடைய இறப்பும் பிறப்பும், எவ்வகையும் - எல்லாவற்றானும் ஒத்தனவாம், அஃது இனி பாடுவது என் - அதனை இனிப் பாட்டாற் பாடுவதால் உளதாகும் பயன் யாது? ஒன்றுமில்லை, பரிவு ஒழிந்திடுக - அவ்விறப்புக்குறித்து வருந்துதலை யொழிவாயாக, என்றான் - அபயருசி கூறினான்.

முன்னுடுத்த ஆடை கழித்துப் புத்தாடை யுடுத்தலும், பழைய மனையின் நீங்கிப் புதிய வளமனை புகுதலும் இறந்து பிறப்பார், ஒரு கதிக்கண்ணே ஒருடம்பு நீங்கிப் பிறிதோர் உடம்பு பெறுதற்கும், ஒரு கதிக்குரிய உடம்பை விட்டுப் பிறிதொரு கதிக்குரிய உடம்பு பெறுதற்கும் முறையே உவமமாம். ஒன்றே, எண்ணிடைச் சொல். ஒத்தன என்பது அவாய்நிலையான் வந்தது. அஃதே என்பதை இறப்புக்கும் பிறப்புக்கும் தனித்தனியே கூட்டி முடிப்பினு மமையும். ஆடையுவமத்தை இறப்புக்கும், மனையுவமை பிறப்புக்கும் கோடலு மொன்று.

அபயமதி தன்பால் அச்சமின்மை கூறல்

45. அண்ணனீ யருளிற் றெல்லாம் அருவருப் புடைய மெய்யின்
நண்ணிய நமதென் றுள்ளத் தவர்களுக் குறுதி நாடின்
விண்ணின்மே லின்ப மல்லால் விழைபயன் வெறுத்து நின்ற
கண்ணனாய் நங்கட் கெல்லாங் கட்டுரை யென்னை என்றாள்.

(பாடம்) *னடிய. ஞெமிய, †புதிதின் வாழ்க, வதிதலொன்றே.

உரை:—அண்ணால் - அண்ணலே, நீ அருளிற்று எல்லாம் - நீ உரைத்தவை யாவும், அருவருப்புடைய மெய்யின் - அருவருப்பை உண்டுபண்ணுகின்ற தேகத்தை, நமது என்று - நமக்கே யுரிய பொருள் என்று கருதி, நண்ணரிய உள்ளத்தவர்களுக்கு - அதன்மேல் மிக்க பற்றுமைத்திருக்கின்ற உள்ளத்தையுடையோர்க்கு, நாடின் - ஆராயின், உறுதி - உறுதிப்பொருளாகும், விண்ணின் மேல் இன்பம் அல்லால் - தேவருலகத்துக்கும் மேற்பட்ட உச்சியிலுள்ள கேவலப் பேரின்பமன்றி, விளைப்பான் இவ்வுலகத்தே புலன்களால் விளைக்கப்படும் போகங்களை, வெறுத்து நின்ற நங்கட்கெல்லாம் - வெறுத்துத் துறவு பூண்டிருக்கும் நமக்கெல்லாம், கண்ணனையாய் - கண்போன்றவனே, கட்டுரை யன்னை - வகுத்தும் விரித்தும் உரைப்பது ஏனோ, என்றான் - என்று அபயருசி கூறினான்.

என்பும் நரம்பும் குருதியும் தோலும் அழுக்கும் புழுக்களும் சேரவிருக்கும் யாக்கையின் இயல்பைப் புறமறியாப் பார்த்து வெறுத்தொதுக்கினமை தோன்ற, "அருவருப்புடைய மெய்யின்" என்றான். பிறரும், "என்பினை நரம்பிற் பின்னி யுதிரந்தோய்த் திறைச்சி மெத்திப், புன்புறந் தோலின் மூடி யழுக்கொடு புழுக்கள் சோரும, ஒன்பது வாயிற் றூய ஊன்பயில் குரம்பை"* என்றார். இதனை இவ்வாறு உணராதார் இவ்வுடம்பே தாமெனக் கருதி யுழல்வார் என்றற்கு, "நமதென்று நண்ணரிய உள்ளத்தவர்கள்" என்றான். இவ்வுள்ளம் அறிவின் சிறுமை காரணமாகப் பிறப்பதாகலின், அவ்வுள்ள முடையார்க்கு அபயருசியின் சொற்கள் மிக்க பயன் தருவன என்றதைத் தெளிந்து, "உள்ளத்தவர்களுக்கு உறுதி நாடின்" என்றான். "ஊன்பயில் குரம்பை தன்மேல் அன்பறு மாந்தர் கண்டாய் அறிவினாற் சிறிய நீரார்" † என்று சான்றோரும் கூறுதல் காண்க. மூவுலகத்துக்கும் மேற்பட்டதாகிய உச்சியிடத்தே இருந்து பேரின்பம் நுகர்தலே கேவல முத்தி யின்பம் என்பது "முனிவரு முலக மூன்று மிறைஞ்சமூ வுலகி னுச்சி, கனைகழ லரச நிற்றல் கைவல மாகுங் கண்டாய்" ‡ என்பதனா லறிக. கட்டுரை, கட்டுரைத்தல்; அஃதாவது கேட்பார் மனங்கொள்ளுமாறு வகுத்தும் விரித்தும் தெளித்துரைத்தல். அபயருசி, "நங்கை நீயஞ்சல்" (32) என்பது முதல் "ஆடை முன் னசைஇயது" (44) என்னும் செய்யுள்வரைப் பல்வகைக் கதிகளிலும் பிறந்திறந்து வந்த வரலாற்றை எடுத்தோதினமையின், "கட்டுரை யென்னை" யென்றான்.

---

* மேரு. 116. † மேரு. 116. ‡ மேருமந். 106.

உடம்பை விடுதற்கண் தன் மனத்தே அச்சமின்மை கூறல்

46. அருவினை விளையு ளாய அருந்துயர்ப் பிறவி தோறும்
வெருவிய மனத்து நம்மை வீடில விளைந்த வாறும்
திருவுடை யடிகள் தந்த திருவறப் பயனுந் தேறி
வெருவிதா* விடுத்த வாழ்க்கை விடுவதற் கஞ்ச லுண்டோ.

உரை:—அருவினை விளையுளாய - போக்குதற்கரிய வினைகள் தோன்றுதற் கிடமாகிய, அருந்துயர்ப் பிறவி தோறும் - பொறுத்தற்கரிய துன்பத்தைத் தருகின்ற பிறப்புக்கள்தோறும், வெருவிய மனத்து நம்மை - அவற்றிற்கு அஞ்சி மனம் முதலியவற்றைக் காத்தொழுகிய நம்மை, வீடு இல விளைந்தவாறும் - விடாது தோன்றித் துன்புறுத்திய வகையும், திருவுடை யடிகள் தந்த - கேவல ஞானமாகிய செல்வத்தையுடைய சுதத்த முனிகள் நமக்கு உரைத்தருளிய, திருவறப்பயனும் - சினதருமப்பயன்களும், தேறி - தெளிய உணர்ந்து, வெருவிதா - பயனற்றதாகக் கருதி, விடுத்த வாழ்க்கை - பற்றுவையாதுவிட்ட இவ்வுடம்பினை, விடுவதற்கு - இப்போது விட்டுவிடுவதற்கு, அஞ்சல் உண்டோ - அஞ்சுவது ஆகாது.

வினையானது தன்னைச் செய்த உயிரின்கட் கிடந்து அது புக்குழிப் புகுவதன்றி, உடம்பொடு நின்று, அஃதழியுங்கால் அழிவதன்றாகலின், "அருவினை" யென்றும், உயிர் உடம்பொடு கூடியுலவுங் காலத்தே அவ்வினை யீட்டப்படுதலின், உடம்பை அதற்கு "விளையுள்" என்றும், அவ்வினைத் தொடர்பால் கதிதோறும் பெருந்துயர் எய்துதலின், "அருந்துயர்ப்பிறவி" யென்றும் கூறினான். "பிறந்துநாம் கதிகள் நான்கிற் பெருந்துயருழக்கும் போதும் துரந்திடா வினைகள்" † என்றும், "தீக்கதி நான்கிற்சார்ந்து செல்வழித் துணையுமில்லை" என்றும் ‡பிறரும் கூறுதல் காண்க. வினைவிளைவுக் கஞ்சித் தம்மைக் காத்தொழுகிய போழ்தும் செய்தீட்டிய வினைப் பயனை நுகர்ந்தே கழிக்க வேண்டுதலின், பல பிறவிகளும் விளைந்தன என்பான், 'வீடில விளைந்தவாறும்" என்றான். வீடு, விகாரம். ஸ்ரீசினதருமத்தை, திருவறம் என்ப; "அரியது திருவறமல்லதில்லை" $என்றார் பிறரும். வெறுவிதா எனற்பாலது எதுகையின் பங்குறித்து "வெருவிதா" என வந்தது. மனத்தால் வெறுத்

(பாடம்) * வெருவிநாம். † மேருமந். 112. ‡ மேரு. 469.
$ மேருமந். 118.

தொழித்த வொன்றினை மெய்யே விடுதற்கு அஞ்சுவதில்லையாதலின்,
“விடுத்த வாழ்க்கை விடுவதற்கு அஞ்சலுண்டோ” என்றாள்.
வாழ்க்கை, ஆகுபெயரால் உடம்பிற்காயிற்று; “வாழ்தலுயிர்க்
கன்னள் ஆயிழை”* என வரும் திருவள்ளுவப்பயனும் இச்சொற்
குறிப்பைத் தெளிவித்தல் காண்க. ஓகாரம், எதிர்மறை.

அபயருசி கூறியதற்கு அபயமதி அமைதி காட்டல்

47. பெண்ணுயி ரளியர் தாமே பெருந்திற லறிவும் பேராத்
திண்மையு முடைய வல்ல சிந்தையி னென்ப தெண்ணி
அண்ணனீ யருளிச் செய்தா யன்றிநல் லறத்திற் காட்சி
கண்ணிய மனத்த ரிம்மைக் காதலு முடைய ரோதாம்.

உரை:—அண்ணல் - அண்ணலே; பெண்ணுயிர் - பெண்ணுடம்பெடுத்த உயிர்கள், அளியர் - அளிக்கத்தக்கன, பெருந் திறல் அறிவும் - பெருமை சிறக்கும் நுண்ணறிவும், பேராச் சிந்தையின் திண்மையும் - கலங்காத மன வன்மையும், உடைய வல்ல - உடையனவல்ல, என்பது - என்று சான்றோர் கூறுவதை, எண்ணி - கருதிக்கொண்டு, நீ அருளிச்செய்தாய் - நீ இவற்றை உரைத்தாய்போலும், அன்றி - அல்லதூஉம், நல்லறத்தில் - சிறந்த தருமத்தில், காட்சி கண்ணிய மனத்தர் - கருத்தூன்றித் தெளிந்த மனமுடையவர்கள், இம்மை - இப்பிறவியின்கண், காதல் உடையரோ - விருப்பத்தைக் கொள்ளார்.

செய்த வினைக்கேற்ப உயிர்கள் ஆணாகப்பிறந்தன பெண்ணாகவும் பெண்ணாகப் பிறந்தன ஆணாகவும் பிறக்குமாதலின், பெண்ணென்னது வேற்றுமை நயந் தோன்ற, “பெண்ணுயிர்” என்றான், “வினையெனுங் குயவனம்மை வேற்றுரு வியற்றல் கண்டாய், அனகனுமுருவந் தன்னைப் பெண்ணுரு வாக்கி யாங்கே, மனைவியை மகனுமாக்கி மகனையே மைந்த னாக்கி, வினைவிளைவு முடித்து நின்றான்”† என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. “நுண்ணறிவுடையோர் நூலொடு பழகினும், பெண்ணறி வென்பது பெரும் பேதைமைத்தே”$ என்றதுகொண்டு, “பெருந்திறல் அறிவும்” என்றும், “பெண்ணெனப் படுவகேண்மோ பீடில பிறப்பு நன்றே, உண்ணிறை யுடையவல்ல வோராயிர மனத்தவாகும்”¶ என்றும். “மகளிர் மனம் போல

* குறள். 1124. (பாடம்) † ரெளிய. ‡ மேருமந். 462.
$ இறை. அ. பொ. மேற். ¶ சீவக. 1597.

வேறுபடும்"* என்னும் சான்றோர் உரைப்பதால், "பேராத்திண்மையும் உடையவல்ல சிந்தையின் என்பது" என்றும் உரைத்தார். மேலே, "கட்டுரையென்னை" (45) என்றவள், அக்கட்டுரைக்கு அமைதியும் உடன் கூறலுற்று, தன்னைப் பிறர்போல் கூறும் குறிப்பில் வைத்துப் பெண்ணுயிரின் இயல்பை எடுத்துரைக்கின்றாள். மூன்றுலகத்தும் துன்புறும் உயிர்களை, "ஈன்றதாய் போல ஓம்பி இன்பத்துள் இருத்தி"† அருகந்த பதவியையும் சித்த பதவியையும் கொடுத்து மகிழ்வித்தலின், இம்மைக்கண் காதலுண்டாகாமையின், "நல்லறத்திற் காட்சி கண்ணிய மனத்தர் இம்மைக் காதலு முடையரோதாம்" என்றாள்.

அபயருசி கூறியதைப் பாராட்டித் தான் தனக்கு அவனை இறைவனாகக் கொள்வதுரைத்தல்

48. இன்றிவண் ஐய என்கண் அருளிய பொருளி தெல்லாம்
நன்றென நயந்து கொண்டேன் நடுக்கமும் அடுத்த தில்லை
என்றனக் கிறைவன் நீயே யெனவிரு கையுங் கூப்பி
இன்றியா னியாது செய்வ தருளுக தெருள என்றாள்.

உரை:—ஐய - ஐயனே, இவண் - இவ்விடத்து, இன்று - இப்போது, என்கண் அருளிய பொருள் இது எல்லாம் - என்பால் உரைத்தருளிய உறுதியுரைகளெல்லாம், நன்று என நயந்துகொண்டேன் - நன்றென்று விரும்பியேற்று மனத்துட்கொண்டேன், நடுக்கமும் அடுத்தது இல்லை - அச்சத்தால் உளதாகும் மனநடுக்கமும் என்பால் இல்லாது கெட்டது, என்தனக்கு இறைவன் நீயே என - அடியேனுக்கு ஆசிரியனும் நீயேயாவாய் என்று, இரு கையும் கூப்பி - இரு கையும் எடுத்துத் தொழுது, இன்று - இப்போது, யான் செய்வது யாது தெருள அருளுக - யான் செய்யக்கடவது யாதோ அதனைத் தெளிய உரைத்தருளுவாயாக, என்றாள் - என்று வேண்டினாள்.

பொருளிது எல்லாம், ஒருமை பன்மை மயக்கம். கொலைபுரிதற்குச் சண்டகருமன் இவர்களைக் கொண்டேகுவதை அறிந்திருந்தலின், அச்சமும் எய்திற்றில்லை யென்கின்றாள். அதற்கு ஏது, அச்சம் நிகழ்தற்குரிய மனத்தின்கண் அறப்பொருள் நிறைந்து தெளிவு செய்தலைக் குறிப்பிப்பாள், "அருளிய பொருளிதெல்லாம்

* குறள், 822. † மேரு. 117.

நன்றென நயந்து கொண்டேன்" என்றான். தெளிவின் பயன் தெளிவித்தாரை வியந்து வழிபடுவதாகலின், "இறைவன் நீயே" என்றும், "இருகையும் கூப்பி"யும், "யாது செய்வது அருளுக தெருள" என்றும் கூறினள். தெருள என எடுத்தோதியது, கொலைவினை நிகழுமிடத்து மீட்டும் மருட்சி யெய்திலு மெய்து மென அஞ்சியெனின், திருவறப்பயனுக்கு முரணாதலின், அவ்வாறு கொள்ளாது, கேட்போர் தெருளுமா றுரைக்கும் அபயருசியின் சொல்வன்மையை வியந்து கூறியது என அறிக.

பஞ்ச பரமேட்டிகளை வணங்கித் தம் உடம்பை விடுவதென இருவரும் துணிதல்

49. ஒன்றிய உடம்பின் வேறாம் உயிரினை யுருவ முள்ளி
நன்றென நயந்து நங்கள் நல்லறப் பெருமை நாடி
வென்றவர் சரணஞ் சூழ்ந்து விடுதுநம் முடலை யென்றான்
நன்றிது செய்கை யென்றே நங்கையு நயந்து கொண்டாள்.

உரை:—ஒன்றிய உடம்பின் - உயிரோடு ஒற்றுமை யுற்றிருக்கும் உடம்பிலிருந்து, வேறாம் உயிரினை - உண்மை யுணர்வால் நோக்குமிடத்து வேறுபட்டுத் தோன்றும் உயிரினுடைய, உருவம் உள்ளி - அருவமாகிய இயல்பை யெண்ணி, நங்கள் நல்லறப் பெருமை நாடி - நாம் மேற்கொண்டிருக்கும் சைன தருமத்தின் பெருமையைத் தெளிய உணர்ந்து, நன்று என நயந்து - எல்லா அறங்களை வற்றினும் இதுவே நலந்தருவதென விரும்பி, வென்றவர் - காதிகன்மப்பகையை வென்றுயர்ந்தவராகிய பஞ்சபர மேட்டிகளின், சரணம் சூழ்ந்து - திருவடி நீழலில் எய்தும் இன்பம் நினைந்து, நம் உடலம் விடுதும் என்றான் - நாம் இவ்வுடம்பை விட்டொழிப்போம் என்று அரசன் கூறினனாக, இது செய்கை நன்று என்று - இத்தகைய செய்வது நல்லறமே என்று கருதி, நங்கையும் - நங்கையாகிய அபயமதியும், நயந்து - மனத்தால் விரும்பி, கொண்டாள் - அச்செய்கையை மேற்கொள்வாளாயினள்.

உண்மையுணர்வால் நோக்குமிடத்தென்பது இசையெச்சம். வினையாகிய பகையை வெல்லக் கருதுவார்க்குச் சைன தருமம், நெறியும், நற்காட்சி முதலியன படையுமாய்ப் பயன்படுதலின் "நல்லறப் பெருமை நாடி" என்றும், "நன்றென நயந்து" என்றும்

கூறினான். உருவம் என்றவை, அதன் இன்மையும் அடங்குதலின், "உயிரினது உருவம் உள்ளி" எனல் வேண்டிற்று. "உண்மையு மின்மைதானு மொருபொருட் டன்மையுமாகும்" * என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. ஏழ்கி என்ற குறிப்பால், சரணமாகிய இன்பக்கடல் என்று கொள்க. "அறிவரன் சரணமேழ்கி" † என்றும், "அருகனை சரணமேழ்கி" ‡ என்றும் இந்நூலுள்ளும் பிறண்டும் வருதல் காண்க. மனத்தால் நினைத்தலும் செய்தலோ டொக்கு மென்பவாயினும், செயலும் உடன் நிகழ்தலின், நயந்தென் றொழியாது "கொண்டான்" என்றார். இன்னை நன்றென்று தேறி யுடன்பட்ட சிறப்புக் குறிக்க, அபயமதியை "நங்கையும்" என்றார். உம்மை, சிறப்பு. இதுவென்பதைப் "பொருளொடு புணராச்சுட்டு" எனினுமாம்.

சினேந்திர துதி

50. அறிவொடா லோக முள்ளிட் டனந்தமா மியல்பிற் றாகி
அறிதலுக் கரிய தாகி யருவமா யமல மாகிக் [வேறாய்
குறுகிய தடற்றுள் வாள்போற் கொண்டிய லுடம்பின் $
இறுகிய வினையு மில்ல¶ தெமதியல் பென்று நின்றார்.

உரை :—அறிவொடு ஆலோகம் உள்ளிட்டு - ஞானமும் காட்சியும் உள்ளிட்ட, அனந்தமாம் இயல்பிற்றாகி - அளவில்லாத இயல்பினையுடையதாய், அறிதலுக் கரியதாகி - அறிவாராய்ச்சிக்கு அடங்காததாய், அருவமாய் - உருவமில்லாததாய், அமலமாகி - தூயதாய், குறுகிய தடற்று - குறுகியதான உறையின்கண் அடங்கிய, ஒள் வாள்போல் - ஒளி பொருந்திய வாட்படைபோல, கொண்டு இயல் உடம்பின் வேறாய் - தனக்கு இடமாகக்கொண்டு இயங்கும் உடம்பிற்கு வேறுபட்டதாய், இறுகிய வினையும் - எப்போதும் விடாது பிணிக்கும் வினைத்தொடர்பும், இல்லது - இல்லாத உயிராகிய, எமது இயல்பு - எம்முடைய இயல்பு, என்று - என்று தெளியக்கொண்டு, நின்றார் - அருகபதத்தில் நிலை பெற்றிருக்கும் பரமேட்டிகளே நமக்குச் சரணாவார்.

இயல்பாகவுள்ள தூய வுயிர்கட்கு ஞானமும் தரிசனமும் இயற்கைக் குணமாதலின், "அறிவொடா லோகம் உள்ளிட்டு"

---

* மேருமந் 709. † யசோ 256. ‡ மேரு 739.
(பாடம்) $டுயிருடம்பின் ; டியலுயிரின். ¶மல்ல

என்றார். ஆலோகம்-ஒளி; ஈண்டுப் பொருள்களை யுள்ளவாறு காணும் காட்சி. அளவின்றிப் பலவாய்ப் பல்வகை அணுக்களோடும் கூடி உலகம் முதலிய தத்துவங்களைச் செய்து தன்மாதன்மாத்திகளால் அளவுகடந்து அறிவாராய்ச்சிக்கும் எட்டாது போதலின், "அனந்த மாம் இயல்பிற்றாகி" யென்றும், "அறிவினுக் கரியதாகி" என்றும் கூறினார். "அளவின்றி யந்தியாய் அமூர்த்தியாய் ஆதியாய், உளவென்ற பொருள்" * "அளவில் ஆகாயத்தில் அணுக்களோடு உயிர் அளவளாவிப்" † பல்கு மென்றும், "உலகினோடு உலக லோக மாந் தத்துவந் தனைச்செய்து, தன்மதன்மமா மத்திகள் செலவொடு நிலையிற் கேதுவாம்" ‡ என்றும் கூறுப. உயிர் அருவ மென்பது ஜினேந்திர சமயக் கருத்துமாதலின், "அருவமாய்" என்றும், தன் நிலையில் தூய்தாதலின், "அமலமாய்" என்றும் கூறினார்; "அந்தியாய் அமூர்த்தியாய் அளவில் தேசியாய்" § என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. உயிர் உடலின்கண் நிறைந்து நிற்றற்குத் "தடற்று ஒள்வாள்போல்" என்று உவமித்தார். உள்ளுறையும் வாள் ஒளியுடைத்தாதல்போல் உடம்பின்கண் உறையும் உயிரும் ஒளியுடைத்தாதல் பெற்றாம். இன்னும் அதனோடு, தடற்றின் அளவும் வாள் நிறைந்திருப்பதுபோல உயிரும் உடம்பளவும் நிறைந்துநிற்பது பெறப்படும். "குடங்கையின் விளக்கெனக் கொண்ட கொண்டதன், உடம்பின தளவுமாம்" ¶ என்றார் பிறரும். இக்கருத்தேபற்றி இந் நூலாசிரியரும், "தடற்று ஒள்வாள்போற் கொண்டியல் உடம்பு" என்றார் என உணர்க. வாள் தடற்றுக்காத வாறுபோல, உயிர் உடம்பாகாமையின், "உடம்பின் வேறாய்" என்றும், உயிரைப் பிணித்து நிற்கும் ஞானாவரணீயம் தரிசனா வரணீயம் முதலிய காதிகன்மங்கள் வீடுபெறுதற்குச் சமைந்த உயிர் களை இறுகப் பிணித்துநிற்றல் இன்மையின், "இறுகிய வினையும் இல்லது" என்றும், இவ்வியல்புணர்ந்து பிற வுயிர்கட்கும் இவற்றைத் தெரிவித்தருளும் பரமேட்டியாதலின், "எமது இயல்பு" என்றும் உரைத்தார். நமக்குச் சரணாவார் என்றது எஞ்சிநின்றது. இதனை மேல் வருவனவற்றிற்கும் உரைத்துக்கொள்க.

அருகபரமேட்டி வணக்கம்

51. உறுதியைப் பெரிது மாக்கி யுலகினுக் கிறைமை நல்கிப்
பிறவிசெற் றறிய வீட்டின் பெருமையைத் தருதலாலும்
அறவினிற் றெரிந்த மாட்சி யரதனத் திரய மென்னும்
பெறுதலுக் கரிய செல்வம் பெற்றனம் பெரிது மென்றே.

* மேரு. 93. † மேருமந். 89. ‡ மேரு. 88. § மேரு. 88.
¶ மேரு. 81.

உரை :—உறுதியைப் பெரிதும் ஆக்கி - உயிர்கட்கு உறுதியாவனவற்றை மிகுதியும் உண்டாக்கி, உலகினுக்கு இறைமை நல்கி - உலகிற்குத் தான் இறைவனும் தன்மையினைத் தெளிவித்து, பிறவி செற்று - பிறவி இனி வாராவகைக் கெடுத்து, அரிய வீட்டின் பெருமையைத் தருதல் ஆறும்-பெறுதற்கரிய வீட்டுலகத்தின் பெருமையைத் தெரிவிப்பனவாகிய அறுவகை நயங்களையும், அறிவினில் தெரிந்த மாட்சி-தூய அறிவினால் ஆராயப்படும் மாட்சியினையுடைத்தாகிய, அரதனத் திரய மென்னும் பெறுதலுக் கரிய செல்வம் - இரத்தினத் திரய மெனப்படும் பெறுதற்கரிய செல்வத்தையும், பெரிதும் பெற்றனம் - மிகுதியும் பெற்றேம், (இவற்றைப் பெறவளித்த அவரே நமக்குச் சரணாவார்) என்றார் - என்று தொழுதார்கள்.

உயிர்க்கு உறுதியல்லாத பொருள்கள்மேல் விரைந்து இனிது செல்லும் உள்ளத்தை, உறுதிப்பொருளின்பால் கலங்காது சென்று பொருந்துவித்தமையின், "உறுதியைப் பெரிது மாக்கி" யென்றார். மூவுலகின் உச்சிக்கண் இருந்து உயிர் முதலிய பொருள்கட்கு எப்பொருளும் அருள்செய்தலின், "உலகினுக்கு இறைமை நல்கி" யென்றார். "இராகமின்றி எழுந்தருளி வந்திருந் தெப்பொருளு மருளிய வெங்கள் இறைவன் நீயே" * என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க. பிறவிக் கேதுவாகிய காதிகன்மங்களை வீட்டற்குரிய நெறியினை நல்குதலின், "பிறவி செற்று" என்றும், பெறற்கரிய வீடுபேற்றுக்கு வாயிலாகிய அறுவகை நயங்களையும் அவற்றின் மேலும் வேண்டப்படும் "சப்தபங்கி நயங்களையும்" அருளிய சிறப்புக்குறித்து, "வீட்டின் பெருமையைத் தருதலாறும்" என்றும் கூறினார்; ஆறு நயங்களாவன: நித்தியம், அநித்தியம், அவாச்சியம், பின்னம், அபின்னம், சூனியம் என்பனவாம். சப்தபங்கி ஏழாவன: இருப்பது, இராதது, இருப்பது மிராததும், சொல்லொணாதது, இருப்பதுஞ் சொல்லொணாததும், இல்லையாஞ் சொல்லொணாதது, உள்ளது மில்லதுமாஞ் சொல்லொணாதது என்பன. இனி இவ்வேழனையுமே, அறிவினால் தெரிந்த மாட்சியென்று ரென்றும், அறிவாராய்ச்சிக்கு மாட்சி தருதலின், இவற்றை மாட்சி யென்று ரென்றும் கூறுப. இரத்தினத்திரயம் மூன்றுமாவன: நற்காட்சி, நன்ஞானம், நல்லொழுக்கம் என்பன. இம்மூன்றும் வீடுபேற்றுக்கு நெறியாதலின், "பெறுதலுக் கரிய செல்வ"மென்றார்; "முத்தியிதற்குபாயம் இரத்தினத்திரயம்" †. என்றார் பிறரும்.

* மேரு 1195. † மேருமந் 790.

சித்தர்பரமேட்டி வணக்கம்

52. ஈங்குநம் இடர்கள் தீர்க்கும் இயல்பினார் நினைந்து மேலிவ்
வோங்கிய வுலகத் தும்பர் ஒளிசிகா மணியி னின்றார்
வீங்கிய கருமக் கேட்டின் விரிந்தவெண் குணத்த ராகித்
தீங்கெலா மகற்றி நின்ற சித்தரே செல்லல் தீர்ப்பார்.

உரை :—ஈங்கு-இவ்விடத்தே, நம் இடர்கள்-நமக்குற்ற துன்பத்தை, நினைந்து-தமக்குற்றதைப் போலக் கருதி, தீர்க்கும் இயல்பினார் - போக்கும் இயல்புடையவரும், மேல் - மேலே, ஓங்கிய - உயர்ந்துள்ள, இவ்வுலகத்து உம்பர் - இவ்வுலகின் உச்சிக்கண்ணே, ஒளி சிகாமணியின் நின்றார் - ஒளியினையுடைய முடிமணிபோல விளங்குகின்றவரும், வீங்கிய கருமக் கேட்டின் - மிக்க காதிகன்மங்களின் வீழ்ச்சிக் கண்ணே, விரிந்த எண் குணத்தராகி - பெருகிய எட்டுவகைக் குணங்களையு முடையவராய், தீங்கெலாம் அகற்றி நின்ற - குற்றமெல்லாம் போக்கி மேம்பட்டு நின்ற, சித்தர் - சித்தர்கள், செல்லல் தீர்ப்பார் - இப்போது நம் துன்பத்தைப் போக்குவராதலின் அவர்களும் நமக்கு நற்றுணையாவர்.

பிற உயிர்கட்குண்டாகும் துன்பத்தைத் தமக்கு நேர்ந்தன போலக் கருதி, அதனை விரைந்து போக்கும் அருளறமே அவர்கட்கியல்பென்றற்கு, "இடர்கள் தீர்க்கும் இயல்பினார்" என்றார். நம் என்றது எல்லா வுயிர்களையும் உளப்படுத்தி நின்றது. கேவலஞானிகள் என்றற்குச், சித்தரை "ஓங்கிய வுலகத்தும்பர் ஒளி சிகாமணியின் நின்றார்" என்றார். காதி நான்கும் அகாதி நான்கும் ஆகிய வினைகள் எட்டாதலின், "வீங்கிய கருமம்" எனப்பட்டன; அவை ஞானாவரணீயம், தரிசனாவரணீயம், மோகனீயம், அந்தராயம், வேதனீயம், நாமிகம், கோத்திரிகம், ஆயுட்கம் என்பன. அகாதிகன்மம் எண்பத்தைந்து. இக்கன்மங்கள் கெட்டவிடத்து எண்குணங்களும் பொருந்துமென்று கூறுப வாதலின், "கருமக் கேட்டின் விரிந்த வெண்குணத்த ராகி" என்றார்; "ஆயிடை யெண்பத் தைந்து வினைகெட்ட வக்கணத்தே, போயுல குச்சி புக்கான் பொருந்தியெண் குணங்களோடும்"* என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. வினையின் நீங்கிக் குணமெட்டும் நிறைந்தவர், உலகுச்சியிற் பொன்போல் ஒளிர்பவராதலின், "ஒளிசிகா மணியின் நின்றார்" என்றார்; "மாற்றற வோட்டி வைத்த செம்பொன்னேர்த் தொளிருமே"† என்று கூறுப. இவ்வண்ணம் உச்சிக்கண்

* மேருமந். 811. † மேருமந். 70.

நின்றொளிருமிடத்துத் தேவர் பலரும் வந்து அடிவணங்கிப் பரவுப வாதலின், அப்பராவலால் உள்ளத்தே பெருமிதம், செருக்கு முதலிய தீக்குணம் சிறிதும் அணுகாமையின், "நீங்கெலா மகற்றி" என்றார். அகற்றி யெனப் பிறவினையாற் கூறியது, தாம் நீங்கினு ராயினும், நீங்காது தீதுற்று வருந்தும் பிறவுயிர்பால் அருள்கொண்டு நீக்குதல்பற்றி யென அறிக.

தீர்த்தகர வணக்கம்

53. பெருமலை யனைய காதிப் பெரும்பகை பெயர்த்துப் பெற்ற
திருமலி கடையி னான்மைத் திருவொடு திளைப்ப ரேனும்
உரிமையி னுயிர்கட் கெல்லாம் ஒருதனி விளக்க மாகித்
திருமொழி யருளுந் தீர்த்த கரர்களே துயர்கள் தீர்ப்பார்.

உரை :—பெருமலை யனைய - பெரிய மலையை யொத்த, காதிப் பெரும் பகை பெயர்த்து - காதிகன்மங்களாகிய பெரிய பகையைக் கெடுத்து, பெற்ற - அப்பொழுதே பெற்றனவாகிய, திருமலி - ஞானநலம் மிகுந்த, கடையில் நான்மைத் திருவொடு - அனந்த சதுட்டயங்களைக்கொண்டு பெறக்கடவ கேவலஞான மென்னும் திருவுடன், திளைப்ப ரேனும் - மகிழ்வாராயினும், உரிமையின் - முறைப்படி, உயிர்கட்கெல்லாம் - எல்லாவுயிர்களுக்கும், ஒருதனி விளக்க மாகி - ஒப்பற்ற ஞானவிளக்கமாய், திருமொழி யருளும் - முத்திநெறியைத் தெரிவிக்கும், தீர்த்தகரர்கள் - தீர்த்தங்கர சுவாமிகளே, துயர்கள் தீர்ப்பார் - நம் துன்பத்தை நீக்குவார்கள்.

எளிதில் பெயர்த்த லருமை குறித்து, காதிகன்மங்களைப் "பெருமலையனைய" என்றும், கேவல ஞானத்தை எய்தலுறுவார்க்கு மனத்தில் நிகழற்பாலதாகிய சுக்கில தியானத்துக்கு ஆக்கமாகும் அனந்த சதுட்டயங்களை எய்தாவகைத் தகைத்துநிற்றலின், "பெரும்பகை" யென்றும் கூறினார். காதிகன்மக் கேட்டின்கண் அனந்த நான்மைகள் விளங்கித் தோன்றலின், "பெற்ற திருமலி கடையி னான்மைத் திரு" என்றார்; நான்குமாவன: கடையிலா அறிவு, கடையிலாக் காட்சி, கடையிலா வின்பம், கடையிலா வீரம் என்பன. இந்நான்கும் நிறைந்தவழி எய்தக்கடவதாய் இருப்பது கேவலஞான மாதலின், அதனையே கடையிலா நான்மையொடு கூடிய திரு வென்றார் என்று அறிக. திரு, திருமகள். "காதிகள் நான்கும்

நீங்க மேலெலா முறங்கு நான்மை விழித்துல கனைத்துங் காண,
மாலிலா மனத்துச் சிந்தை யருக்கண ஞகித்த தன்றே"* என்றார்
பிறரும். திருமொழி - பஞ்சநமஸ்காரமென்னும் மந்திரமொழி.
தீர்த்தங்கரர், தீர்த்தகரர் என வந்தது; "சம்சாரமாகிய கடலைத்
தாண்டியவர்" என்பது இச்சொற்குப் பொருள் என்ப. தீர்த்தங்கரர்
இருபத்து நால்வர்; முதல்வர் ஸ்ரீ விருஷப தீர்த்தங்கரர்; இறுதியில்
இருந்தவர் ஸ்ரீவர்த்தமான வீரர்.

ஆசிரியர் வணக்கம்

54. ஐவகை யொழுக்க மென்னும் அருங்கலமொ ருங்கணிந்தார்
மெய்வகை விளக்கஞ் சொல்லி நல்லற மிகவ ளிப்பார்
பவ்வியர் தம்மைத் தம்போற் பஞ்சநல் லொழுக்கம்பாரித்
தவ்விய மகற்றுந் தொல்லா சிரியரெம் அல்லல் தீர்ப்பார்.

உரை :—ஐவகை ஒழுக்கமென்னும் அருங்கலம் - ஐந்து
வகையான விரதமெனப்படும் கிடைத்தற்கரிய அணிகலன்களை,
ஒருங்கு அணிந்தார் - ஒவ்வொன்றாகவன்றி ஒருசேர அணிந்
திருப்பவரும், மெய் வகை - தத்துவக் கூறுபாடுகளை, விளக்
கம் சொல்லி - விளக்கமுண்டாகுமாறு சொல்லி, நல்லறம்
மிக அளிப்பார் - வீடுபேற்றிற் கேதுவாகிய அறநெறிகளை
மிகவும் எடுத்தோதி அருளிப்பவரும், பவ்வியர் தம்மை -
பக்குவமுற்றவர்களை, தம்போல் - தம்மைப்போலவே, பஞ்ச
நல்லொழுக்கம் பாரித்து - ஐவகைப்பட்ட நல்லொழுக்
கங்களை மேற்கொள்வித்து, அவ்வியம் அகற்றும் - குற்றத்
தைப் போக்கும், தொல்லாசிரியர் - பழமையான ஆசிரியர்
களுமாகிய பரமேட்டிகள், எம் அல்லல் தீர்ப்பார் - எமது
துன்பத்தைப் போக்குவார்கள்.

நன்மக்கட்குரிய ஒழுக்கத்தைச் சைனர் "சாரித்திரம்" என்ப
வாகலின், அதற்குரிய விரதம் பன்னிரண்டனுள் சிறப்புடைய
அணுவிரதமைந்தனையும் கண்டு "ஐவகை யொழுக்க மென்னு மருங்
கலம்" என்றார் என வுணர்க; அவை : கொலை, பொய், களவு, பிறர்
மனை விழைவு, பிறர்பொருள் வெஃகல் என்பனவாம். மெய்வகை -
தத்துவங்கள். அவை: உயிர், உயிரில்லது, நல்வினை, தீவினை, ஊற்று,
செறிப்பு, உதிர்ப்பு, கட்டு, வீடு என்ற ஒன்பதுமாம். கட்டு நீங்கி வீடு

---

* மேருமந். 1383.

பெறுதற்குரிய நெறி நலம்பயக்கும் அறமாதலின், அதனை "நல்லறம்" என்றார். பவ்வியர், அறங்கேட்டு வீடுபெறுதற்குச் சமைந்தவர். முற்கூறிய ஐவகை யொழுக்கத்தை மீட்டுங் கூறியது, அவற்றின் இன்றியமையாமையை வற்புறுத்துவதற்கு. ஆசிரியராதலின், "அவ்விய மகற்றும் தொல்லாசிரியர்" என்றார்; பரமேட்டிகள், ஐவருள் ஒருவராய் வழிபடுதற்குரியராதல்பற்றி, "தொல்லாசிரியர்" எனச் சிறப்பித்தார்.

உபாத்தியாயர் வணக்கம்

55. அங்கநூ லாதி யாவும் அரில்தபத் தெரிந்து தீமைப்
பங்கமேழ் பங்க மாடிப் பரமனன் னெறி பயின்றிட்
டங்கபூ வாதி மெய்ந்நூ லமிழ்தகப் படுத்த டைந்த
நங்களுக் களிக்கு நீரார் நம்வினை கழுவு நீரார்.

உரை :—தீமைப்பங்கம் - துன்பமாகிய சேறு நிறைந்த, ஏழ்பங்கம் ஆடி -ஏழ்நரகத்தினும் வீழ்ந்துழந்து கரையேறி (நன்மக்கட் பிறப்பில் வந்து) அங்கநூல் ஆதி யாவும்-பரமாகமங்கட்கு அங்கமாகிய ஆகமங்கள் பலவற்றையும், அரில் தபத் தெரிந்து - குற்றமறத் தெளிந்து, பரமன் நன்னெறி பயின்றிட்டு - அருகபரமேட்டி ஆதியில் காட்டியருளிய அறநெறியைப் பயின்று, அங்கபூவாதி - அங்காகமம் பன்னிரண்டும் பூர்வாகமம் பதினான்குமாகிய, மெய்ந்நூல் அமிழ்து-பரமாகமத்து மெய்ப்பொருளாகிய அமுதத்தை, அகப்படுத்து - உணர்ந்து உட்கொண்டு, அடைந்த-இப்பிறப்பில் தம்மை வந்தடைந்த, நங்களுக்கு - நமக்கும் நம்போலியர்க்கும், அளிக்கும் நீரார் - அருள்செய்யும் தன்மையுடைய சான்றோர், நம் வினை கழுவும் நீரார்-நம்முடைய வினையாகிய அழுக்கைக் கெடுக்கும் அருளாகிய தூய நீரை யுடையோராவர்.

வீட்டுநெறியில் நில்லாத உயிர்கள் தாம் செய்யும் வினைகட்கேற்ப,தேவர்,மக்கள்,விலங்கு, நரகர் என்ற நான்கு கதியானும் பிறந்திறந்துழலுமாதலின், எல்லாக்கதியினும் கீழ்ப்பட்ட கதியாகிய நரககதியை ஈண்டு எடுத்தோதுகின்றார். அந்நரகம் எழுவகையாய் ஒவ்வொன்றும் பல்வகைப் புரைகளை யுடையதாய் நினைத்தற்காகாத துன்பநிலையமாயிருத்தல்பற்றி, "தீமைப்பங்க மேழ்பங்கம்" என்றார். நற்காட்சி நல்லொழுக்கம் முதலியவற்றால் நரககதி, விலங்குகதி,

இரண்டினின்றும் எறிவரும் உயிர்கள் வீடுபெறுவது குறித்துக் கற்பன இவையென்றற்கு, கணதராதி குருக்களால் செய்யப்பட்ட திரவியாகமங்களானவை" ஈண்டு, "அங்கநூலாதியாவும்" என்று குறிக்கப்பட்டன. ஏனை அங்காகமமும் பூருவாகமமும் பரமாகமமாதலின், "அங்கபூவாதி மெய்ந்நூல்" எனப் பிரித்தோதப்பட்டன. இப்பரமாகமங்களைப்போல அவையும் பிரமாணநூல்களாதலின், "அரில்தபத் தெரிந்து" என்றும், அவற்றைத் தெரிந்து அறநெறிக்கட் பயின்று மனந் தூயராலன்றி ஒருவர்க்கு நன்ஞானம் வாயாதென்றற்கு இவ்வாறு பிரிந்தும் முறைசெய்தும் கூறினாரெனவுணர்க. இவற்றின் இயல்புகளை மேருமந்தர புராணத்தும் பதார்த்தசாரத்தும் கண்டு கொள்க.

சாதுக்கள் வணக்கம்

56. பேதுறு பிறவி போக்கும் பெருந்திரு வுருவுக் கேற்ற
கோதறு குணங்கள் பெய்த கொள்கலம் அனைய ராகிச்
சேதியி னெறியின் வேறு சிறந்தது சிந்தை செய்யாச்
சாதுவ ரன்றி யாரே சரண்நமக் குலகி லுள்ளார்.

உரை:—பேதுறு பிறவி போக்கும் - மயக்கத்தை யுண்டு பண்ணும் பிறப்பினைக் கெடுக்கும், பெருந் திரு உருவுக்கு - பெரிய அழகிய உருவத்துக்கு, ஏற்ற - ஏற்றனவாகிய, கோதறு குணங்கள் பெய்த கொள்கலம் - குற்றமில்லாத குணமாகிய அமிழ்தத்தைப் பெய்துவைத்த கலத்தை, அனையராகி - போன்றவராய், சேதியின் - ஒருவர் தம்மை உறுப்பறுப்பாக அரிந்தாலும், எறியின் - வாளால் வெட்டினாலும், சிறந்தது - சிறந்ததாகிய அறநெறியையன்றி, வேறு சிந்தை செய்யா - வேறே எத்தகைத் தீங்கினையும் கொண்டறியாத, சாதுவரன்றி - சாதுக்களையன்றி, நமக்கு உலகின் - நமக்கு இவ்வுலகத்தே, சரண் ஆவார் யார் - புகலிடமாவார் யாவர்? ஒருவருமில்லை.

காதிகன்மங்களால் மறைப்புண்டு துன்பத்துக் கேதுவானவை செய்தற்கே பெரிதும் இடமாதலின், "பேதுறு பிறவி" யென்றார். சாதுக்களின் திருவுருவமே பிறவியைப் போக்கவல்ல பெருமையும் ஒட்பமும் உடையதென்பார், "பிறவிபோக்கும் பெருந்திருவுரு" என்றார். குணங்களுள்ளும், கோதறு குணங்களே; அவை நன்மக்களில் உயர்நிலைப்பிறப்புக்கும், தேவகதிக்கும் ஏதுவாய் மீட்டும் பிறப்பினைத் தொடர்தலின், அவற்றின் நீக்குதற்கு, "கோதறு குணங்கள்"

என்று சிறப்பித்தார். உருவத்தைக் கொள்கல மென்றதுபோல, குணத்தை அமிழ் தென்றமையின், இஃது ஏகதேசவுருவகம். "செஞ்சாந் தெறியினும் செத்தினும் போழினும்" நெஞ்சுநிறை யழிந்து வெகுளல் முதலியன சாதுக்கட்கு ஆகா என்பார், "சேதி யின் எறியின் வேறு சிந்தைசெய்யாச் சாதுவர்" என்றார். வெகுளல் முதலியவற்றை நினைத்தலும் கூடாதென்பார், "வேறு சிந்தை செய்யா" என்றெழிந்தார். சிறந்தது, இன்னாசெய்த அவர்க்கு இனியவே நினைத்துச்செய்தல். "சிதைந்தின்னாதன செய்தார்க்கு மினியவே செய்து, சிந்தைக் கதங்கடிந் தொழுகல்"* என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. ஏகாரம் இசைநிறைத்தற்கண் வந்தது.

சண்டகருமன் இருவரையும் தேவிகோயிலில் அரசன்முன் நிறுத்தல்

57. இனையன நினைவின் ஏகும் இளைஞரை விரைவிற் கொண்டு
தனையர சருளும் போற்றிச் சண்டன்அச் சண்ட மாரி
முனைமுக வாயிற் பீட முன்னருய்த் திடுவான் நிற்பக்
கனைகழ லரசன் ஓகை கைம்மிகக் கூறி னானே.

உரை:—இனைய நினைவின் - இவ்வாறு பஞ்சபரமேட் டிகளை நெஞ்சால் வழிபட்டுக்கொண்டு, ஏகும் - செல்லும், இளைஞரை - அபயருசி அபயமதி யென்ற இளையவர் இரு வரையும், சண்டன் - சண்டகருமனென் தலைவன், தனை அரசு அருளும் என்று - தன்னை மாரிதத்தனாகிய வேந்தன் பாராட்டி மகிழ்வன் என்று நினைத்து, விரைவிற்கொண்டு- விரைவாக அழைத்துச்சென்று, அச் சண்டமாரி முனைமுக வாயிற் பீடம் முன்னர் அந்தச் சண்டமாரிதேவியின் போர்முனை போலும் திருவாயிலில் உள்ள பலிபீடத்தின் முன்னே, உய்த்திடுவான் நிற்ப - உய்த்து நிறுத்துதற்கு அரசன் குறிப்புநோக்கி நின்றானாக, கனை கழல் அரசன் - ஒலிக்கின்ற வீரகண்டை யணிந்த வேந்தனாகிய மாரிதத்தன், ஓகை கைம்மிக - மகிழ்ச்சி மிக்கெழவே, கூறினான் - சண்ட கருமனை நோக்கிக் கூறுவானாயினன்.

"இனையன நினைவின் ஏகும்" எனவே, இருவரும் மனத்தே இவ்வாறு பஞ்சபரமேட்டிகளை நினைந்து வழிபட்டுச் சென்றமை

* சீவக. 846

பெற்றும்; "வென்றவர் சரணம் மூழ்கி விடுதும் நம் முடலம்" (49) என்று அபயருசி கூறியதும், அபயமதி "நன்றிது செய்கை" என்று மனங்கொண்டாள் ஆதலின், ஈண்டு "வினையின் வரும்" என்பாராயிற்று. முதற்கண், அரசன் சண்டகருமனை நோக்கி மக்களுள் இரட்டையரைக் கொணர்க எனப் பணிப்பான், தான் கருதியவாறு பெறலருமை நினையாது, "மக்களிரட்டையர், கடிவிலாத வியல்பின ரிவ்வழி, ஏட சண்டகரும, தந்திக" (22) என்று ஏவியது, இப்போது அவன் விரும்பியவாறே கொண்டுசெல்லின், அவன் மகிழ்ந்து தன்னை யருள்வன் என இச்சண்டகருமனை நினைப்பித்தது. அரசனது அருள் நோக்கி நிற்றலினாலும், தானே பலிபீடத்திற் கொண்டுய்ப்பின் அரசன் வெகுள்வானாதலினாலும் "பீடமுன்னர் உய்த்திடுவான் நிற்ப" என்றார். அப்பீடத்தே எண்ணிறந்த உயிர்கள் கொலைசெய்யப் [illegible]ின், போர்முனையிடத்தைத் தகர்த்து உவமித்தார். இளையர் இருவரைக் கண்டதும், தான் இடக்கருதிய நரபலி இனிது நடக்கு மென்ற உணர்வு பிறத்தலின், "ஓகை கைம்மிக" லாயிற்று.

மாரிதத்தன் இருவரையும் பலிபீடத்துய்க்க எனப் பணித்தல்

58. *முனைத்திற முருக்கு மாற்றல் முரிந்தேந் தாரி னாய்நின்
வினைத்திற நன்றி யாமே விழைநர பலியீ தற்கின்
றினையவர் தம்மைத் தேவி யிரும்பலி யிடத்துய்க் கென்றான்
கனைகழ லரச னேயோ கையில்வா ளுருவி னானே.

உரை:—முனைத்திறம் முருக்கும் ஆற்றல் - பகைவர் போர் முனையில் செய்யும் போர்வகைகளைக் கெடுக்கும் வன்மையும், முரிந்தேந்தாரினாய் - பெரிய தேன் பொருந்திய மாலையு முடையாய், நின் வினைத்திறம் நன்று - நீ செய்த செயல் நல்லது, இன்று யாம் விழைநர பலி - இன்று யாம் இடக்கருதும் நரபலியை, ஈதற்கு - தேவிக்கு ஈயும் பொருட்டு, இனையவர் தம்மை - இவ்விளையோர் இருவரையும், தேவி இரும்பலியிடத்து - அவளுடைய பெரிய பலி பீடத்திலே, உய்க்க என்றான் - கொண்டு நிறுத்துக என்று சொல்லி, கனைகழலரசன் - ஒலிக்கின்ற வீரகழலை யணிந்த அந்த மாரிதத்தன், ஐயோ — கையில் - தன் கையினிடத்தே, வாள் உருவினான் - உடைவாளை உறையினின்றும் எடுத்து உருவினான்.

---

* இப்பாட்டு அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

சண்டகருமன் தளபதியாதலால், அவன் மகிழுமாறு, அவனுடைய ஆற்றலை வியந்தோதினன். ஏரி - பெருமை. தான் விரும்பியவாறே பலியிடுதற்கேற்ற இரட்டையரை விரைவிற் கொணர்ந்தமையின், "நின்வினைத்திறம் நன்று" என்றான். எனவே, தான் செய்யக்கருதும் வினைத்திறம் தீதென்பதை அவன் நினைந்திலன் என வறிக. நினையாமைக்கு ஏது இஃதென்பார், "விழைநரபலி" என்றார். நெஞ்சில் விழைவு நிலவுங்கால், நன்று தீது காணும் நல்லறிவு ஆங்குத் தொழிற்படாது. ஈதற்கு என வேண்டாது கூறினன், நெஞ்சில் ஆராய்ச்சியின்மையின் என வுணர்க. இளையவர், இவரென்னும் சுட்டுமாத்திரையாய் நின்றது. எண்ணிறந்த உயிர்க்கொலை கண்டும் இருத்தல்பற்றி, பலிபீடத்தை, "இரும்பலியிடம்" என்றார். என்றான், முற்றெச்சம்; பெயர்ப்படுத்து, என்றவனாகிய அரசன் என இயைப்பினுமாம். வாளை மனக்கண்ணாற் கண்டு அஞ்சியும் இளையர்பால் அருள் மிகுந்தும், இனைகின்றாராதலின், ஆசிரியர், "ஐயோ" என்றார். இஃது இரக்கக்குறிப்புணர்த்தும் இடைச்சொல்; அன்னோ என்பதுபோல. இஃது பிற்கால வழக்கு; வீரர், வாளை உறையினின்று கழித்ததும் முதற்கண் அதனை உருவுதல் இயல்பு.

பின்னர், பலியீடு தவிர்ந்துபோதலின், தனக்குரிய செயல் இல்லாதுபோம் வாள் என்னும் நயம், "கையில் வாள்" என்புழி அமைந்திருத்தல் காண்க.

அருகிலுள்ளோர் அரசனை வாழ்த்துமின் என்றல்

கொலைக்களங் குறுகிநின்றுங் குலுங்கலர் குணங்கள்தம்மால்
இலக்கண மமைந்த மெய்யர் இருவரு மியைந்து நிற்ப
நிலத்திறை மன்னன் வாழ்க நெடிதென வுரைமி னென்றார்
மலக்கிலர் மனத்தர் தம்வாய் வறியதோர் முறுவல் செய்தார்.

உரை :—இருவரும் கொலைக்களம் குறுகி நின்றும்-இளையர் இருவரும் பலிபீடத்தையடைந்து அதனிடத்தே நின்றாராயினும், குலுங்கலர் - மனநிலை குலையாராய், குணங்கள் தம்மால் - குணங்களாலும், இலக்கணம் - உடலழகாலும், அமைந்த மெய்யர் - நிறைந்து பொருந்திய மேனியுடையாராய், இயைந்து நிற்ப-உயிர்கொடுத்தற்கு ஒருப்பட்டு நிற்க, இறை மன்னன் - முறைசெய்து மக்களைக் காப்பவனாகிய வேந்தன், நிலத்து நெடிது வாழ்க என உரைமின்-நிலத்தின் மேல் நீண்டகாலம் வாழ்வானாக என்று சொல்லுமின்,

என்றார் - என்று அருகே நின்ற தளபதி முதலாயினார் கூறினாராக, மலக்கிலா மனத்தர் - குற்றமில்லாத மனத்தினையுடையராகிய இளைய இருவரும், தம் வாய் - தமது வாயிடத்தே, வறியதோர் முறுவல் செய்தார் சிறியதொரு புன்னகை புரிந்தார்கள்.

எத்துணைத் திட்பமுடைய மனத்தராயினும், உயிர்க்கொலை புரியும் இடத்தைக் காணில் அவர் உளத்தே சிறிது அசைவுதோன்றி மெய்ப்பட்டுக் காட்டுமாயினும், இவர்பால் அதுதானும் இல்லையென்றற்கு, "கொலைக்களங் குறுகிநின்றும் குலுங்கலர்" என்றார். ஒருவரொருவர்க்குளதாகும் தீங்கு குறித்து, "தானுடாவிடினும் தன் தசையாடும்" என்பதுபற்றி நோக்கினும், சிறிதும் வேறுபடாராயினரென்றற்கு, "இலக்கண மமைந்த மெய்யர்" என்றார். இயைதல், சாதற்கு உடன்படல். தன்கீழ் வாழ்வார்க்கு முறை செய்பவனாதலின், "இறை" என்றனர். நிலத்திறை மன்னன் என்றே கொண்டு நிலத்தவர்க்கு முறைசெய்தலால் இறைவனாகிய வேந்தன் என்றுரைப்பினுமாம். உயிர்ப்பலியாவார் தேவியால் நயக்கப்படுதலின், அவர் உரை பொய்யாவண்ணம் தேவி யருள்புரிவள் என்ற கருத்தால், அருகு நின்றவர், "மன்னன் வாழ்க நெடிதென வுரைமின்" என்றார்கள். அரசன் செயல் அறமன்மையின் உவவாராயினும், அருகிருந்தவர் கூறும் மடமைமொழி நினைந்து முறுவலித்தனராதலின், "தம் வாயில் வறியதோர் முறுவல் செய்தார்" என்றார். "வாயில்" என்று விதந்ததனால், நகை முதலியன அவித்தொழுகும் அவ்விருவருடைய ஒழுக்கத்தின் விழுப்பம் பெறப்பட்டது; "உயிர்க்கண் நகை முதலாய நாணி" (28) என்று முன்பே கூறியிருத்தல் காண்க. மலக்கு - அழுக்கு.

இருவரும் அரசனை வாழ்த்துதல்

60. மறவியின் மயங்கி வையத் துயிர்களை வருத்தஞ் செய்யா
தறவியன் மனத்தை யாகி ஆருயிர்க் கருள்ப ரப்பிச்
சிறையன பிறவி போக்குந் திருவறம் மருவிச் சென்று
நிறைபுக ழுலகங் காத்து நீடுவாழ் கென்று நின்றார்.

உரை:—வையத்து மறவின் மயங்கி - தான் உலகுயிர்கட்கு உயிராவதை மயக்கத்தால் மறந்து, உயிர்களை வருத்தம் செய்யாது - அவ்வுயிர்களை வருத்தாமல், அறவியல் மனத்தை யாகி - அருளறம் நிறைந்த மன முடையனாய், உயிர்க்கு - எல்லா உயிர்களுக்கும், ஆர் அருள் பரப்பி -

நிறைந்த அருளைச் செய்து, சிறையன பிறவி போக்கும் - உயிர்க்குச் சிறைக்கோட்டம் போல்வதாகிய பிறப்பினைக் கெடுக்கும், திரு வறம் மருளி - சினேந்திரன் கூறிய அறத்தைக் கடைப்பிடித்து, சென்று-ஒழுகி, புகழ் நிறை உலகம் காத்து - அழியாப் புகழை நிறுவி உலகத்தை இனிது காத்தளித்து, நீடு வாழ்க என்று - நெடிது வாழ்வாயாக என்று சொல்லி, நின்றனர் - பலிபீடத்தில் உயிர்கொடுப்பான் நின்றனர்.

மறவிக்கு ஏது மயக்கமாதலின், மயக்கத்தால் மறந்து என மாறி இயைத்துரைத்தாம். வருத்தம்செய்யாது என்பது ஒரு சொல்லாய் உயிர்களை என்பதற்கு முடிபாயிற்று. இரண்டாவதன்கண் நான்காவது மயங்கியதாகக் கொண்டு வருத்தத்தைச் செய்யாது என விரித்துரைப்பினு மமையும். "மன்னவ னுயிர்த்தே மலர்தலையுலகம், அதனால், யானுயிர் என்ப தறிகை,வேன்மிகு தானை வேந்தற்குக் கடனே"* என்பவாகலின், அதனை மயக்கத்தால் மறந்து உலகுயிர்கட்குத் தீங்கு செய்தலாகாது என்றாராயிற்று. அரசன்பால் அறமும் அருளும் இல்லை யென்பது அவன் செய்யும் கொலைத்தொழிலால் விளங்குதலின், அவை யுண்டாதல் வேண்டு மென்னும் கருத்தால், "அறவியல் மனத்தையாகி" யென்றும், "ஆருயிர்க் கருள் பரப்பி" என்றும் கூறினார். ஆரருள் எனல் வேண்டிற்று, அறவியல் மனமில்லாதார்பால் இருத்தலின்மையின். "அருட்செல்வம் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட்செல்வம், பூரியார் கண்ணு முள"† என்பது பொதுமறை முடிபு. ஓரறிவுயிர் முதல் பல்வகை யுயிரு மடங்குதற்கு "உயிர்கள்" எனப் பொதுப்படக் கூறினார். செய்தென்றது, பரப்பி யென்றது, உயிர்களின் பன்மைகுறித்து நிற்றல் காண்க. உயிர்க்கு உடல் சிறை போறலின், "சிறையன பிறவி" யென்றார். சினேந்திர தருமம் பிறவிப்பிணி போக்கு மென்பதை, "வெம்பிய பிறப்பின் வாங்கி வீட்டின்கண் வைக்குமெய்யே, நம்பிநல் லறத்தைப் போலும் துணையில்லை நமக்கு நாடின், கம்பமில் நிலைமையாகித் திருவறங் கைக்கொ ளொன்றேன்"‡ என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. புகழ் நிறுத்தற்கு உலகம் இடமாதலின், "புகழ் நிறை யுலகம்" எனல் வேண்டிற்று. நிறைபுகழ் என்றே கொண்டு பெற்றென வொருசொல் வருவித்து முடிப்பினுமாம். இவ்வாறு தாம் கூறிய சொற்கள் அரசன் செவிக்குட் சென்று அவனது மனமயக்கத்தை மாற்றுமிற்க, இவர்கள் கொலைக்குடன்பட்டு நின்றமைதோன்ற, "நின்றார்" என்றார்.

* புறம் 186. † குறள். 241. ‡ மேரு. 968.

இருவரையும் கண்ட வேந்தன் தன் மனத்துக்குள் வியத்தல்

61. நின்றவர் தம்மை நோக்கி நிலைதளர் நீதி* மன்னன் | கொல்
மின்றிகழ் மேனி யார்கொல் விஞ்சையர் விண்ணு ளார்
அன்றியிவ் வுருவ மண்மே லவர்களுக் கரிய தென்று †
நின்றிவர் ‡ நிலைமை தானும் நினைவினுக் கரிய தென்றான்.

உரை:—நின்றவர் தம்மை நோக்கி - அவ்வாறு நின்ற இருவரையும் கண்ணாரக் கண்டு, நிலை தளர் - தாம் பலியிடுவது குறித்த மனநிலை தளர்ந்த, நீதி மன்னன் - நீதியைச் செய்யும் வேந்தனாகிய மாரிதத்தன், மின் திகழ் மேனியார் - ஒளி விளங்கும் மேனியை யுடைய இவர்கள், விஞ்சையர் கொல் - வித்தியாதரரோ, விண்ணுளார்கொல் - தேவருலகத்துத் தேவர்களோ, அன்றி - விஞ்சையரும் விண்ணவருமல்லர் மக்களே என்பராயின், மண்மேல் அவர்களுக்கு - மண்ணின்மேல் வாழும் மக்களுக்கு, இவ்வுருவம் - இவ்வழகிய உருவம், அரியது - எய்துவது இல்லையாம், என்று - என்றிவ்வாறு நினைந்து, நின்று - அசைவற நின்று, இவர் நிலைமைதானும் - இவரது தன்மையும், நினைவினுக்கு அரியது - நினைத்தற்கு அருமையாகவுளது, என்றான் - என்று தனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டான்.

அபயருசியும் அபயமதியும் கொலைக் குடன்பட்டு நின்றநிலை அரசற்குச் சூழ்ச்சி பயப்பித்தமை தோன்ற, "நின்றவர்" என்று மீட்டும் எடுத்தோதுவாராயினர். இளையோர் நிலையாளராக, அவரைக் கண்ட மாரிதத்தனே நிலைதளர்ந்தான் என்பார், "நிலைதளர் நீதி மன்னன்" என்றார். இக்கணம் முதல் அவ்வேந்தன் நீதிமானாகும் செந்நெறித் தலைப்படலை சூழ் கூட்டுதலின், அவ்வியைபு பற்றி, "நீதிமன்னன்" என்று சிறப்பித்தார். சம்மியஞான சம்மிய தரிசனங்களுடன் சம்மிய சாரித்திரமும் உடையராதலின், "மின் திகழ் மேனியார்" என்றார். விஞ்சையரும் விண்ணவரு மல்லரெனவும், மக்களாம் எனவும் துணிந்தவாறியும், மனநிலை தளர்ந்தொழிந்தானாதலின், மாரிதத்தன், "இவ்வுருவம் மண்மேலவர்களுக் கரியது" என்றும், மேலும் நினைவு செல்லாமையின், "நினைவினுக் கரியது" என்றும் தன்னுட் கூறிக்கொள்வானாயினன்.

(பாடம்) * நிலைதளர்ந்திட்ட, | தென்றான். ‡ நின்றவர்.

வேந்தன், இருவரும் நகைத்ததற்குக் காரணம் என்னென அபயருசி காரணம் கூறல்

62. இடுக்கண்வந் துறவும் எண்ணு தெரிசுடர் விளக்கி னென்கொ
நடுக்கமொன் றின்றி நம்பால் நகுபொருள் கூறு கென்ன [ல்
அடுக்குவ தடுக்கு மாயின் அஞ்சுதற் பயனின் றென்றே
நடுக்கம தின்றி நின்றும் நல்லறத் தெளிவு சென்றும்.*

உரை:—இடுக்கண் வந்துறவும் - உங்கள் உயிர்க்கே இறுதி வந்திருப்பவும், எண்ணுது - அதனை நினையாது, என்கொல் - என்ன காரணம், எரி சுடர் விளக்கின்-சுடர் விட்டெரியும் விளக்குப்போல, நடுக்கம் ஒன்றும் இன்றி - நெஞ்சில் சிறிதும் நுணுக்கமின்றி, நம்பால் நகுபொருள் - நம்மைப் பார்த்து நீவிர் நகுதற்குரிய காரணம், கூறுக - யாதோ அதனைக் கூறுக, என்ன - என்று மாரிதத்தன் கேட்க, அடுக்குவது - எம்மை வந்தடைய வேண்டுவது, அடுக்குமாயின் - வந்தடையுமானல், அஞ்சுதல் பயன் இன்று - அஞ்சுவதால் பயன் யாதும் இல்லை, என்றே - என்று நினைத்தே நடுக்கமது இன்றி - மனத்தும் மெய்யி டத்தும் அசைவின்றி, நின்றும் - நிற்பேமாயினேம், நல் லறத் தெளிவு சென்றும் - ஜினேந்திர னுரைத்த நல்லறத் தைத் தெளிய அறிந்திருக்கின்றே மாகலான்.

கொலைவினைக்கு வினைமுதலாகிய தானும், கருவியும், இடமும், காலமும் ஒருங்குதொக்கமையின், "இடுக்கண் வந்துறவும்" என்றும், அதனை எண்ணியவழி எத்திறத்தார்க்கும் உடலில் நடுக்கந் தோன்றுமாதலின், "எண்ணுது" என்றும், இருவரது இளமைக்கும் செயற்கும் ஒவ்வாமையின் "என்கொல்" என்றும் கூறினன். எண்ணுதது எனற்பாலது "எண்ணுது" என நின்றது. காணும் போதே, அவர்தம் மேனியின் ஒளி கண்டு "மின் திகழ் மேனியர்" என்றவன், அஃது இப்போதும் ஒளி குன்றுது திகழ்தலின், "எரி சுடர் விளக்கின்" என்ருன். "இடுக்கண்வந்துற்ற காலை யெரி கின்ற விளக்குப்போல, நடுக்கமொன்ருனுமின்றி நடுக" * என்ருர் தேவரும். உயிரை ஒளியுடைப் பொருளோடு உவமித்தல் நூல்மரபு; "குடங்கையில் விளக்கெனக் கொண்ட கொண்டதன் உடம்பின தளவுமாம்" † என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. அவரோடு சொல்

(பாடம்) * மிக்காம். † மேரு. 81. ‡ சீவக. 571.

லாடுங் கருத்தினனாதலின், அவர் தோற்றுவித்த வறிதுநகைக்கு வெகுண்டான்போல், "நடுக்க மொன்றின்றி நம்பால் நகுபொருள் கூறுக" என்றான். அதனைப் பொருள் செய்யாமை தோன்ற, நடுக்கமின்மைக்குக் காரணங் கூறலுற்று, 'அடுக்குவ தடுக்கு மாயின் அஞ்சுதற் பயனின் றென்றே, நடுக்கம தின்றி நின்றாம்" என்றும், "நல்லறத் தெளிவு சென்றாம்" என்றும் கூறினர். நடுக்கமது என்புழி, அது பகுதிப்பொருட்டாகாது சுட்டுமாத்திரையாய், நடுக்கத்தின் புன்மை தோற்றிநின்றது. இச்செய்யுளால் மாரிதத்தன் மிக்கெடுத்தோதிய இடுக்கண், நடுக்கம் என்ற இரண்டினையும், தாம் இருவரும், மதியாமையும் அதற்கேதுவாகிய நல்லறத்தின் பெருமையும் அபயருசி எடுத்துரைத்தானாயிற்று. வருஞ் செய்யுளால் நகுதற் கேதுவாயதனை உரைக்கின்றான்.

இதுவுமது

63. முன்னுயி ருருவிற் கேதம் முயன்றுசெய் பாவந் தன்னால்
இன்னபல் பிறவி தோறும் இடும்பைகள் தொடர்ந்து வந்தோம்
மன்னுயிர்க் கொலையி னலிம் மன்னன்வாழ் கென்னு மாற்றம்
என்னதாய் விளையு மென்றே நக்கன மியா மென்றான்.

உரை :—முன் - முன்னைப் பிறப்புக்களிலே, உயிர் உருவிற்கு - உருவில்லாத உயிர்க்கு உருவுபோல நிலவும் உடம்புகட்கு, ஏதம் முயன்று - தீங்கு நினைத்து, செய் பாவம் தன்னால் - செய்த கொலை முதலிய பாவத்தால், இன்ன பல் பிறவிதோறும் - இத்தன்மையவாகப் பெற்ற பல பிறப்புக்களிலும், இடும்பைகள் தொடர்ந்த - துன்பங்கள் பன்மைத் தொடர்ந்து வந்தன, வந்தோம் - அதனால் இப்பிறப்பெடுத்து வருவோமாயினோம், மன் உயிர்க் கொலையினால் - மிக்க பல உயிர்க்கொலை புரியும் செயல் காரணமாக, இம் மன்னன் வாழ்க - இந்த மாரிதத்தனாகிய வேந்தன் நெடிது வாழ்க, என்னும் மாற்றம் - என்ற சொல்லாய் அறத்திற்கு மாறான சொல், என்ன தாய் விளையும் - எத்தன்மைத்தான பாவத்தை விளைவிக்குமோ, என்றே - என்று நினைத்தே, யாம் நக்கனம் - எங்களுக்குள் யாங்களே நகுவேமாயினேம், என்றான் - என்று அபயருசி விடையிறுத்தான்.

உயிர் அருவப்பொருள் என்றும், அஃது எடுத்த உடம்புதோறும் அவ்வுடம்பளவிற் பரந்து நிறைந்து நிலவுமென்றும், அதன்

உண்மை காண்டற்கு உருவமாகிய உடல் கருவி யென்றும் கூறுப. அருவப்பொருளாய உயிர்க்கு ஒருவரும் ஒரு தீங்கும் செய்த லாகாமையின், "உயிர்க்குத் தீங்கு செய்தா"னென்றவிடத்து, உயிர் ஆகு பெயராய்த் தனக்கு இடமாயும் உருவமாயும் இருக்கும் உடம்பையே குறித்துநிற்பது குறித்து, "உயிர் உருவிற் கேடம் முயன்று" என்றான். முன் உயிருருவிற் கேடம் முயன்று என்று பிரித்து, முன்னைப் பிறவிகளில் எடுத்த உடம்பிலிருந்துகொண்டு, பிற வுயிர் கட்குத் தீங்கு செய்ய முயன்று என்று உரைத்தலு மொன்று. முன்னைப் பிறவியிற் செய்த பாவப்பயனை பின்னை பல துன்பமிக்க பிறவிகளை யெடுத்தற்குக் காரணமாயிற்று என்பான், "பல் பிறவி தோறும் இடும்பைகள் தொடர்ந்த" என்றும், "வந்தோ"மென்றும் காரிய வாய்பாட்டாற் கூறினான். மன், பெருமை; ஈண்டு மிகுதி குறித்துநின்றது. மாற்றம், சொல்; ஆற்றலால், அறத்திற்கு மாறான சொல் லெனப்பட்டது. முன்னைப்பிறவியிற் செய்த பாவம் காரணமாகப் பின்னை மிகப்பல பிறவி பிறந்து பெருந்துன்பமுற்று இப்பிறப்பில் இவ்வாறு வந்தோம்; இனி இப்பாவம் மேலே எத்துணைப்பிறவி பயந்து துன்புறுத்துமோ என்று நினைந்து நகைத்தேம் என்றானாயிற்று. "எம்முன் நக்கனம்" என்றது, நீ அதனை நின்பால் செய்ததாகக் கருதுவது பேதைமை யென்றானு மாயிற்று.

இருவரையும் கேட்டோர் வியத்தல்

64. கண்ணினுக் கினிய மேனிக் காளைதன் கமல வாயிற்
பண்ணினுக் கினிய சொல்லைப் படியவர் முடியக் கேட்டே
அண்ணலுக் கழகி தாண்மை யழகினுக் கமைந்த தேனும்
பெண்ணினுக் கரசி யாண்மை பேசுதற் கரிய தென்றார்.

உரை :—கண்ணினுக்கு இனிய மேனி - காண்பதற்கு இனிமையாயிருக்கின்ற மேனியையுடைய, காளைதன் - காளை யாகிய அபயருசியினுடைய, கமல வாயின் - தாமரைப் பூவைப் போன்ற வாயிலிருந்து வந்த, பண்ணினுக்கு இனிய சொல்லை-பண்ணிசையை யொத்த இனிமை வாய்ந்த சொற் களை, படியவர்-பலிபீடத்தின்கீழே நின்ற மக்களனைவரும், முடியக் கேட்டு - முற்றவும் கேட்டிருந்து, அண்ணலுக்கு - அண்ணலாகிய அபயருசிக்கு, ஆண்மை அழகிது - இத்திண்மை அழகியதேயாகும், அழகினுக்கு அமைந்ததேனும் - இவன் பெற்றுள்ள அழகுக்கும் இவ்வாண்மை நன்கு அமைந்திருக் கின்றதென்றாலும், பெண்ணினுக்கு அரசி - மகளிர்க்கு

உரை:—வண் தளிர் புரை-வளவிய மாந்தளிர்போலும், திருமேனி மாதரார்-அழகியமேனியுடைய மகளிர், கண்டு-பார்த்தவுடன், அகலுற - அருவருத்து நீங்கும்படியாக, வரு - வருகின்ற, கழிய மூப்பு இது - ஆண்டு மிகுதியை யுடைய முதுமைப்பருவமாகுமிது, உண்டு எனில் - உளதாயின் அதுவரையிற்றான், உளைந்து - மனம் திரிந்து, இகல் - மாறுபாட்டினையுடைய, உருவ வில்லி தன் - அழகிய வில்லினையுடைய மன்மதனது, வண்டு உள கணை - வண்டு மொய்க்கும் பூவாகிய அம்பு, மனிதர்க்குப் பயன் - மக்கட்குக் காமவேட்கையாகிய பயனை விளைவிக்கும், என்றனன் - என்று தனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டான்.

தளிரெனப் பொதுப்படக்கூறினமையின், சிறப்புடைய மாந்தளிர் கொள்ளப்பட்டது; "மாவின் அவிர்தளிர் போலும் மேனியர்"* என்று சான்றோரும் கூறுதல் காண்க. கண்டார் மனம் கவரும் அழகு திகழும் மேனியைத் "திருமேனி" யென்றார். மிக்க காதலராயினும், மூப்பெய்தியவழி அக்காதலாற் பெறும் காமவின்பம் குன்றுதலின், அவர் காமக் காதலும் நீங்கும் என்பார், "கண்டு அகலுற" என்றும், யாண்டு மிகமிக மூப்பு மிகுதலின், "கழிய மூப்பு" என்றும் கூறினர். எனில் - என்றால். காமவேட்கையுற்றார்க்கு மனத்துன்பம் இயல்பாதலின் "உளைந்து" என்றார். காமன் உருவிலியாயினும், அவன் வில் உருவுடைத்தாய், சான்றோர்க்கு அச்சம் தருவதாதலின், "உருவவில்லி" என்றார். வண்டுள கணை, வண்டு தங்கியிருக்கும் பூங்கணை. மலர்க்கணை, காம வேட்கையைக் கிளரச்செய்வது, பயனாதலின், அதனை, "வண்டுளகணை பயன்" என்றான்.

அசோகன் இளமையின் வளமையின்மையைத் தன்னுள் நினைத்தல்

81. இளமையி னியல்பிது வாகு மென்னினிவ்†
வளமையி லிளமையை மனத்து வைப்பதென்
கிளமையு மனையதே கெழுமு நம்முளத்
தளமையை விடுவதே தகுவ தாமினி.

உரை:—இளமையின் இயல்பு இது ஆகும் என்னின் - இளமைப்பருவத்தில் இயல்பு இத்தன்மைத்தாகுமாயின்,

---

* முருகு. 143-4. (பாடம்) † வாயவென்னினி.

இவ்வளமையில் இளமையை - இவ்வளப்பமில்லாத இளமைப் பருவத்தை, மனத்து வைப்பது என் - மக்கள் தம் மனத்தே பொருளாக மதித்துக்கொள்வது எற்றுக்கு, கிளைமையும் அன்னதே - ஏனையோர் உறவுமுறைமையும் அத்தன்மைத்தேயாகும், இனி - இனிமேல், நம் உளம் கெழுமும் தளைமையை - நம் மனத்தே எழும் அன்பினை, விடுவது தகுவதாம் - பற்றற விட்டொழிப்பதே ஏற்பாகும்.

இளமைகுன்றாது இன்பத்திற் செம்மாந் திருக்கின்றேமெனத் தருக்கிய வுணர்வால் மகிழ்ச்சியுற்றுக் கண்ணாடி நோக்கிய வேந்தற்கு மயிரின் நரைதோன்றி அவ்விளமையின் கழிவினைக் காட்டக்கண்டு, அதன் நிலையாமையினையும் தேர்ந்தாகூறுகின்றானாதலின், "இளமையினியல்பிதுவாகும் என்னின்" என்றான். இளமையே வளமையென்றும், "இளமையிற் சிறந்த வளமையுமில்லை"* என்றும் கூறப்படுவன கொண்டு, அதனைப் பேணுதலும் உலகியலாதலின், அதனை முனிந்து, 'இவ்வளமையில் இளமையை மனத்துவைப்பது என்" என்றான்; எனவே, இளமையின் வளமையாவது, நிலைபேறுடைத்தாய் இன்பநுகர்ச்சித்தாய் இருத்தலென்பதும், அதுகழிந்தவழிச் செல்வமும் இன்பந்தாரா தென்பதும் பெற்றாம். "இளமை கழிந்த பின்றை வளமை, காமம் தருதலுமின்றே"|| என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. மனைவி மக்கள் அடியாகப் பிறக்கும் கிளைஞர் உறவும், அரசு, செல்வம் முதலிய பற்றுக்கோடாக, "உறின் நட்டு அறின் ஒருவும்" இயல்பிற்றாதலை யுணர்ந்து நிற்றலின், "கிளைமையும் அனையதே" என்றான். அன்பின் பயன், அதனைச் செய்வோரும் செய்யப்படுவோரும் பிணிப்புண்டுநிற்றலாதலின், அதனைத் 'தளைமை' யென்றும், அது காரணமாக வேண்டுதல் வேண்டாமை தோன்றித் துன்பம் விளைவித்தலின், "விடுவது தகுவதாம்" என்றும் கூறினான். ஏகாரம் இரண்டும் தேற்றம்.

புண்ணியமே செயற்பாற்றென அசோகன் நினைந்து தெளிதல்

82. முந்துசெய் நல்வினை முளைப்ப வித்தலைச்
சிந்தைசெய் பொருளொடு செல்வ மெய்தினும்
முந்தையின் மும்மடி முயலிற்‡ புண்ணியம்
இந்திர வுலகமும் எய்த லாமென

* 2 நற். 126.

† (பாடம்) முயன்று. | மெய்தற்பாற்றென; மெய்தற்பாலதே.

உரை :—முந்து செய் நல்வினை - முன்னைப்பிறவியிற் செய்த நல்வினையானது, இத் தலை முளைப்ப-இப் பிறவியில் தன் பயனைத் தோற்றுவிக்க, சிந்தை செய் பொருளொடு - உயர்ந்தோர் மதிக்கத்தக்க நல்லறிவுடன், செல்வம் எய்தினும் - அரசபோகத்தையும் அடைந்துள்ளோம், முந்தையின்-முன்னையினும், மும்மடி புண்ணியம் முயலின்-மூன்று மடங்கு மிகுதியாக நல்வினையைச் செய்யின், இந்திர வுலகமும் எய்தலாம்-தேவருலகத்துப் பெறும் போகத்தையும் பெறலாம், எனு - என்று.

ஒருவன் செய்யும் வினை அவன் உயிரின்கட் கிடந்து, அவன் புக்குழிப்புகும் இயல்பிற்றென்பவாதலின், "முந்துசெய் நல்வினை முளைப்ப வித்தலை" என்றார். "முளைப்ப" என்ற குறிப்பு, நல்வினையாகிய விதை உயிராகிய நிலத்து விளைதற்கட்பெறுதலை யுணர்த்தி நின்றது; "வெவ்வினை செய்யுமாந்தர் உயிரெனும் நிலத்துவித்தி அவ்வினை விளையுளுண்ணும் அவ்விடத்து"* என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. ஒருவன் சிந்தை செய்வன, இம்மைக்கண் புகழும் மறுமைக்கண் புண்ணியமும் வீடுபேறுமாதலின், அவற்றிற்கேதுவாய புகழும் உறுதிப்பொருளறிவும் கூறுவார், "சிந்தைசெய் பொருளொடு செல்வம் எய்தினும்" என்றார். செல்வத்திலும் பொருள் சிறந்து நிற்றலின், "பொருளொடு" என்றார். பிறந்த பிறப்பால், இறந்த பிறவியிற் செய்த வினையினைத் தெரிந்துகொண்டானாதலின், "சிந்தைசெய் பொருளொடு செல்வமெய்தினு" மென்றும், "முந்து செய் நல்வினை" யென்றும் கூறினானென வுணர்க. மீட்டும் முன் செய்த அளவாதல், இருமடியாதல் நல்வினை செய்யின், மறுமையில் மண்ணுலகத்தே அரசர் போகமும், அவர் எல்லாருள்ளும் தலையாய போகமுமே எய்துமெனத் தெளிதலின், "மும்மடி புண்ணியம் முயலின்" என்றும், அதனாற்பயன் விண்ணுலகத்துப் பெறும் இந்திரபோகமும் எய்துமென்று கொண்டு, "இந்திரவுலகமும் எய்தலாம்" என்றும் தனக்குள் தெளிந்துரைப்பானாயினன். இவ்வாராய்ச்சியுடையவன், நிலையில் போகமாகிய இந்திரவுலக போகத்தையும் பின்னர்த் துறந்து வீடுபேற்றிற்கே முயல்வான் என்றறிக.

அசோகன் துறவு

83. இனையன நினைவுறீஇ யசோதர னெனுந்
தனயனை நிலமகள் தலைவ னாகெனக்
கனமணி வனைமுடி கவித்துக் காவலன்
புனைவளை மதிமதி புலம்பப் போயினன்.

---

* சீவக. 2762.

உரை :—காவலன்-வேந்தனான அசோகன், இனையன நினைவுறீஇ-இத்தன்மையானவற்றை நினைந்து, யசோதரன் எனும் தனயனை-யசோதரன் எனப்படும் தன் மகனை, நில மகள் தலைவன் ஆக - நிலத்துக்கரசனாகுக, என - என்று சொல்லி, கனமணி வனைமுடி கவித்து - பெரிய மணிகளைக் கொண்டு செய்யப்பட்ட முடியைச் சூட்டி, புனைவளை மதி மதி புலம்ப - வளையணிந்த சந்திரமதியாகிய தன் தேவி தனித்து வருந்த, போயினான்-அரசியல் தொடர்பு துறந்து சென்றான்.

"முந்தையின் மும்மடி முயலிற் புண்ணியம், இந்திர வுலகமும் எய்தலாம்" (82) என்பதனோடு, இம்மை மறுமை வீடுபேறுகட்கு ஏதுவாகும் இயல்புடைய வினைத்திறமும், அவற்றின் கட்டும், அக் கட்டின் நீங்குந் திறமும், நீங்காவழிப்படும் துன்பமும் என்ற இவற்றையும் பல்வேறு நிலையாமைகளையும் பிறவற்றையும் நினைத் தமை தோன்ற, "இனையன நினைவுறீஇ" என்றார். நாட்டுவேந்தனை நாடாகிய மகட்குக் கணவனென்பவாகலின், வேந்தனாவானை, "நில மகட் டலைவனாக" என்றான். சொல்லியதனோடு அமையாது, மந் திரிச்சுற்றத்தாரோடு கலந்து திருமுடியும்யசோதரர்க்குச் சூட்டினான் என்றார். பின்பு அசோகன், அரசியற்றொடர்பு நீங்கி, மனைவியாகிய சந்திரமதியையும் துறக்க வெண்ணியபோது, அவள் பிரிவாற்றாமை கூறி வருந்தவும் அவட்கு இணங்காது துறவே பூண்டு சென்றான் என்பார், "புனைவளை மதிமதி புலம்பப் போயினான்" என்றார். வளை புனை மதிமதியென்பது எதுகை நோக்கி, "புனைவளைமதிமதி" யென வந்தது. "புனைவளை" என வளையை விதந்தோதியது, அசோகனது துறவுமொழி செவியிற் பட்டமாத்திரையே அவள் முன்கையின் நில்லாது கழன்றோடி அவளது பிரிவாற்றாமையை மெய்ப்படுத்திக் காட்டிற்றாதலின், இஃது உடம்பு நனி சுருங்கல். மதிமதி-சந்திரமதி.

அசோகன் குணதர முனிகள்பால் அறங்கேட்டுத் தவம் செய்வான் வனத்துக்குச் செல்லுதல்

84. குரைகழ லசோகன்மெய்க் குணத ரற்பணிந்
தரைசர்க ளைம்பதிற் றிருவர் தம்முடன்
உரைசெய அருந்தவத்* துறவு கொண்டுபோய்
வரையுடை வனமது மருவி னனரோ.

(பாடம்) * லருந்தவத்.

உரை:—குரை கழல் அசோகன் - ஒலிக்கின்ற வீர கண்டையணிந்த வேந்தனான அசோகன், மெய்க்குணதரன் பணிந்து - மெய்யறிவினையுடைய குணதரமுனிகளை வணங்கி அவர் உரைத்த அறங்களைக் கேட்டு, அரைசர்கள் ஐம்பதிற்றிருவர் தம்முடன் - துணையாய் வந்த அரசர் நூற்றுவருடன், உரைசெய அருந்தவத் துறவு கொண்டு - சொல்லுதற்கரிய தவக்கோலம் பூண்டு, வரையுடை வனமது - மலையையுடைய காடொன்றை, போய் மருவினான்-போய்ச் சேர்ந்தான்.

மெய்யறிவு பெற்றுத் தவவொழுக்கம் சிறந்துநிற்றலின் குணதர முனிகளை, "மெய்க்குணதரன்" என்றார். இவர்பால் அசோகன் சைனதருமமும், சைனதீக்கையும் பெற்றான் என்றற்குப் 'பணிந்து' என்றார்; தீக்கையும் அறமும் பெறுமுன்பும் பின்பும் பணிதல்வினை நிகழ்தலின், "பணிந்து" என உரைக்கப்பட்டன; இத்தருமமும் தீக்கையும் ஆசாராங்கமென்னும் நூலுட் கூறப்படுகின்றன; அவை பஞ்சபரமேட்டிகளின் பதமுபதேசித்தல், மயிர்பறித்தல் முதலாயின. பேரரசனாதலின், சிற்றரசர் நூற்றுவர் உடன்சென்றாரென வறிக. தவத்துறவு, தவவேடம்; "உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை, அற்றே தவத்திற் குரு"* என்றபடி, நோன்மையும் உறுகண்செய்யாமையையும் கொள்ளலுமொன்று. வரையுடை வனம், மலையைச் சார்ந்த காடு; மூங்கில்களையுடைய காடுமாம்.

யசோதரன் நாடாட்சி மேற்கொள்ளல்

85. எரிமணி யிமைக்கும் பூணு னிசோதர னிருநி லத்தாட்†
கொருமணித் திலகம் போலு முஞ்சயி னிக்கு நாதன்‡
அருமணி முடிகொள் சென்னி யரசடிப் படுத்து யர்ந்த
குருமணிக் குடையின் நீழற் குவலயங் காவல் கொண்டான்.

உரை:—எரி மணி இமைக்கும் பூணான்-விளங்குகின்ற மணிகளாலாகிய ஒளிவீசும் அணிகலன்களை யுடையனாகிய, இசோதரன் - யசோதரன், இருநிலத்தாட்கு - பெரிய நிலமாகிய மடந்தைக்கு, ஒரு மணித்திலகம் போலும்-ஒப்பற்ற அழகிய திலகம் போல்வதாகிய, உஞ்சயினிக்கு நாதன் -

* குறள். 261.
(பாடம்) † னிருநிலத்தார்க்கு, னிருநிலத்துக்கு, ‡ வேந்தன்.

உச்சயினி நகரத்துக்கு அரசனாய், அருமணி முடிகொள் சென்னி அரசு - அரிய மணிகளால் இயன்ற முடியணிந்த தலையினையுடைய அரசர்களை, அடிப்படுத்து - தன்னடி வணங்கச்செய்து, உயர்ந்த - ஓங்கிய, குருமணிக் குடையின் நீழல் - நிறமுடைய மாணிக்கங்கள் வைத்திழைத்த கொற்றக்குடையின் நீழலிலே, குவலயம் - உலகம் தங்க, காவல் கொண்டான் - ஆட்சிபுரியத்தலைப்பட்டான்.

அசோகன் துறவுபூண நினைந்தவுடனே யசோதரனை முடிசூட்டி அரசனாக்கிவிட்டானாதலால், "உஞ்சயினிக்கு நாதன்" என்றார். இருநிலத்தாள், நிலமகள். பெரிய நகரங்களை நிலமகட்குத் திலகமாகக் கூறுவது கவிமரபு; "நிலமகள் முகமோ திலகமோ கண்ணோ"* என்று கம்பரும் கூறுதல் காண்க. நாடுகாக்கும் வேந்தர் ஏனையரசரைத் தம் அடிப்படுத்தி உயர்நிலே தம் அரசியற்குச் சிறப்பென்றும், வலிக்கு மாண்பென்றும் கருதுபவாதலின், அதனைச் செய்தான் யசோதரன் என்றாராயிற்று. கொற்றக்குடை வெள்ளிதாயினும், மாணிக்கங்களும் இழைக்கப்பெறுதல்பற்றி, "குருமணிக்குடை" என்றார். குவலயம், நிலமாகிய வட்டம்.

பூணாகிய இசோதரன் நாதனாய்க் காவல்பூண்டான் என்க. குவலயக்காவல்: விகாரம்.

யசோதரன் செல்வச்செருக்கால் அறத்திறம் நெகிழ்த்தல்

86. திருத்தகு குமரன் செல்வச் செருக்கினல் நெருக்குப் பட்டே
மருத்தெறி கடலிற் பொங்கி மறுகிய மனத்த னாகி [டொன்றி
உருத்தெழு சினத்திற் சென்ற வுள்ளமெய்ம் மொழியோ
அருத்திசெய் தருத்த காமத் தறத்திற மறந்து றந்தான்.

உரை:—திருத்தகு குமரன் - திருமகளின் விருப்பம் தக்கிருக்கின்ற அரசகுமரனை யசோதரன், செல்வச் செருக்கினுல் - செல்வமிகுதியால் உளதாகும் மயக்கத்தால், நெருக்குப்பட்டு - அடர்ப்புண்டு, மருத்து எறி கடலின் - காற்றால் மோதப்பட்ட கடல் பொங்கி அலமருவதுபோல, பொங்கி மறுகிய மனத்தனாகி - அவா முதலியவற்றால் பொங்கிக் கலங்கிய மனமுடையனாய், உருத்து எழு சினத்தின் - மிக்கு எழுகின்ற சின முதலியவற்றின்கண், சென்ற -

* கம்ப. பால.

படர்கின்ற, உள்ளம் மெய் மொழியென [illegible] மனம், உடல், சொல் என்ற மூன்றும் [illegible] அருந்த காமத்து அருத்திசெய்து - பொருளின்பங்களிலே [illegible] மிகக்கொண்டு, அறத்திறம் [illegible] அறத்தின் வகைகளை முற்றும் [illegible].

புண்ணியமுள்ளளவும் [illegible] நின்று, [illegible] வழி நீங்கு மியல்புடைய திருமகள், புண்ணியமுடைமையால் [illegible] போகந் துய்க்கும் [illegible] திருத்தக்க [illegible] "திருத்தகு குமரன்" என்[illegible] மேற்பட்ட [illegible] இயற்கையறிவை [illegible] "[illegible]" பட்டு" என்றும் கூறினார். "புண்ணிய [illegible] பொருளின் [illegible] களைக், கண்ணிலர் [illegible] இகழ்ந்திடும்"* என்றும், "[illegible]"† [illegible] கூறுதல் காண்க. [illegible] வது செல்வத்தின் சிறப்பியல்பா[illegible], "[illegible] நெருக்குப்பட்டா" [illegible]; "[illegible] பெரிதாகிப் புன்மை[illegible] அரும்பொருள்" என்று வளையாபதியும் கூறிற்று. "[illegible]" என்ற [illegible], அவா முதலியவற்றால் [illegible] சினத்தை விதந்தோதியதனால், [illegible] காமமும், [illegible] மயக்கமும் கொள்க. காம[illegible] மையின், அந்நெறிக்கண் [illegible] சொல்லும் ஒருப்பட்டு நிலவின என்பார், "[illegible] உள்ளமெய்ம் மொழியோ டொன்றி" என்றார். [illegible] படுவன காமவின்பமும், [illegible] பொருளுமே யாதலின், [illegible], "அருத்தி [illegible]", "அறத் திறம் அறத்துறந்தான்" என்றார். அருத்தி, ஆர்வம்.

பொருளின்பங்களை அருத்திசெய்தொழுகும் திறம் கூறல்

87. அஞ்சுதலில்லாது [illegible] சென்று
வஞ்சனை [illegible]
[illegible] நெஞ்சில்
துஞ்சுதலில்லாத [illegible] துணிந்து நின்றனன்.

உரை :—[illegible] தொழுகாத [illegible]

---

* சூளா. முத்தி. 15. † சூளா. முத்தி. 21.

இலாது - அச்சம் சிறிதுமின்றி, மேல் அடர்த்து சென்று - படையுடன் மிக்குச்சென்று பொருது, வஞ்சனை பலவும் நாடி - அவர் செய்யும் வஞ்சனை பலவும் ஆராய்ந்தறிந்து, வகுப்பன வகுத்து - அவரை வேறற்பொருட்டுத் தானும் வஞ்சனைகள் பலவற்றையும் நாடிச்செய்து, புஞ்சிய பொருளும் - அவருடைய மிக்கதாகிய பொருளும், நாடும் - அதற்கு வருவாயாகிய நாடும், புணர் திறம்-தான் கவர்ந்துகோடற்குரிய சூழ்ச்சித்திறங்களை, நெஞ்சில் புணர்ந்து - மனத்தே ஆராய்ந்துகொண்டு, துஞ்சுதல் இலாத கண்ணன் - நாளும் கண்ணுறக்கம் இல்லாளுய், துணிவன துணிந்து - செய்யத் தகுவனவற்றைச் செய்து, நின்றான் - அத்துறையிலே தெளிவின்றி பொழுதுவாளுயினன்.

பகைவேந்தரை வென்று ஒடுக்கி நாட்டில் நலக்குறைவு நிகழா வகையிற் காத்தல் வேந்தர்க்கு இயல்பாயினும், அச்செயற்கண் அறமல்லது நிகழ்வது எண்ணி யஞ்சுவது நல்வேந்தர் மனப்பண்பாக, இவன், அதற்கு அஞ்சினுனில்லை யென்றற்கு, "அஞ்சுதலிலாது" என்றும், அப்பகையரசர் வஞ்சனை செய்தாராயினும், அஃது அறமன்றென வொழியாது தானும் அவற்றைச் செய்தமை தோன்ற, "வகுப்பன வகுத்து" என்றும், அவர்க்குரிய பொருளும் நாடும் கவரும் திறமே நினைந்து, தன் பொருளும் நாடும் மிகுதற்கேற்பன வற்றை நினைந்தில னென்றற்கு, "புணர்திறம் நெஞ்சிற் புணர்ந்து" என்றும், நினைவொடு நில்லாது செயற்கண்ணும் செய்தொழுகினு னென்பார், "துணிவன துணிந்து நின்றான்" என்றும் கூறினர். இதனல், "அறத்திறம் அறந்துறந்தான்" பொருள் செயல் கூறப் பட்டது.

88. தோடலர் கோதை மாதர் துயரியிற் றொடுத்த வின்பப்
பாடலொ டியைந்த பண்ணின் இசைச்சுவை பருகிப்
பூட்டலங் கினிய மின்னின் ஒல்கிய மகளி ராடும் [பல்கால்
நாட்கம் நயந்து கண்டும் நாள்சில செல்லச் சென்றான்.

உரை:—தோடு அலர் கோதை மாதர் - இதழ்களையுடைய பூக்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையணிந்த கூந்தலையுடைய பாடல்மகளிர், துயரியின் தொடுத்த - யாழ்நரம்பினுல் தொடுத்துப் பாடும், இன்பப் பாடலொடு இயைந்த பண்ணின் - இன்பத்தைத்தரும் பாடலொடு இயைந்து

நிற்கும் பண்ணிடத்து எழும், இசைச் சுவை பருகி - இசையாகிய அமுதத்தைப் பருகி, பல்கால் - பன்முறையும், ஊடல் அங்கு இனிய - ஊடியவிடத்தும் புணர்ந்தாற் போலும் இன்பத்தைத் தருகின்ற, மின்னின் ஒல்கிய - மின்னலைப்போல அசைந்தாடும், மகளிர் - ஆடல் மகளிர், ஆடும் நாடகம் நயந்து கண்டும் - ஆடுகின்ற நாடகங்களை விரும்பிப்பார்த்து மகிழ்ந்தும், நாள் சில செல்ல - நாட்கள் சில கழிய, சென்றான் - ஒழுகிவரலானான்.

இதனால் இன்பத்தை அருந்திசெய்து ஒழுகும் திறம் கூறுகின்றார். தோடு - பூவிதழ். துயரி - யாழ்நரம்பு; "தாமம் கமழும் கோதை தொடுத்த துயரிமுலையாத், தேமென்கீதம் பாலாச் சுரந்து"* எனப் பிறரும் கூறுதல் காண்க. "பண்ணென்னும் பாடற் கியைபின்றேல்"† என்பவாகலின், "பாடலொ டியைந்த பண்ணின்" என்றார். காமக்காதலுடைய மகளிர் ஊடுதலும் காமத்திற் கின்பமாதலின், "ஊடலங்கினிய மகளிர்" என்றார்; "ஊடினும் புணர்ந்த தொத் தினியவள்"‡ என்று பிறரும் கூறுவர். பருகி யென்புழி எண்ணும்மை விகாரத்தால் தொக்கது.

யசோதரன் அமிர்தமதியோடு கூடி இன்புறும் சிறப்பு

89. மற்றோர்நாள் மன்னர் தம்மை மனைபுக விடுத்து மாலைக்
கொற்றவே லவன்றன் கோயிற் குளிர்மணிக் கூட மொன்றிற்
சுற்றுவார் திரையிற் றூமங் கமழ்துயிற் சேக்கை துன்னிக்
கற்றைவார் கவரி வீசக் களிசிறந் தினிதி ருந்தான்.

உரை:—மற்று ஓர் நாள் - வேறொரு நாள், மன்னர் தம்மை - அரசவைக்கண் வந்திருந்த அரசர்களை, மனை புக விடுத்து - தத்தம் மனைக்குச் செல்லவிடுத்து, மாலை கொற்றம் - மாலையும் வெற்றியுமுடைய, வேலவன் - வேலேந்திய வேந்தனாகிய யசோதரன், தன் கோயில் - தன் அந்தப்புரத்தேயுள்ள, குளிர் மணிக் கூடம் ஒன்றில் - குளிர்ந்த ஒளிவீசும் மணிகளால் இயன்ற ஒரு கூடத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த, சுற்று வார் திரையின் - சுற்றிலும் நீண்ட திரைகளையுடைய, தூமம் கமழ் - நறும்புகையின் மணங்கமழும், துயில் சேக்கை துன்னி - பள்ளியணையையடைந்து, கற்றை வார் கவரி வீச -

* சீவக. 921. † குறள். 573. ‡ சீவக. 2004.

கற்றையாகவுள்ள சாமரையை மகளிர் வீச, களி சிறந்து - காமக்களிப்பு மிகுந்து, இனிது இருந்தான் - அமிர்தமதியின் வரவுநோக்கி இனிதிருந்தான்.

“மன்னர்தம்மை மனைபுக விடுத்து” எனவே, இரவுப்போதின் வரவு குறித்தவாறு பெற்றாம். பகற்போதில் மகளிர் தொடுத்த பாட்டும், ஆடிய நாடகமும் கண்டு காமம் சிறந்து அந்தப்புரத்தை யடைகின்றானாதலின், நேரே பள்ளியறையைத் துன்னினான் என்றார். “குளிர்மணிக்கூடம்” என்றார், காமவெப்பத்தால் வெதும்பிவருமாறு தோன்ற. களி-காமக்களிப்பு. மகளிர் கவரி வீசியது, காமவெப்பத்தைத் தணித்தற்கு. இனிதிருந்தான் என்றார், அமிர்தமதிபால் தான் நுகரவிருக்கும் காமவின்பமே நினைந்திருத்தலின்.

90. சிலம்பொடு சிலம்பித் தேனுந் திருமணி வண்டும் பாடக்
கலம்பல வணிந்த வல்குற் கலையொலி கலவி யார்ப்ப
நலங்கலந் தினிய* காமர் நறுமலர்த் தொடைய லேபோல்
அலங்கலங் குழல்பின் றாழ அமிழ்தமுன் மதிய ணைந்தாள்.

உரை:—தேனும் - தேனினமும், திருமணி வண்டும் - அழகிய நீலமணிபோலும் வண்டினமும், பாட - பாட்டிசைக்க, கலம் பல - அணிகலம் பலவற்றோடு, அல்குல் அணிந்த கலையொலி - அல்குலிடத்தே யணிந்த மேகலையின் ஒலியானது, சிலம்பொடு கலவி சிலம்பியார்ப்ப - சிலம்பொலியொடு கலந்து மிக்கொலிக்க, நலம் கலந்து - பெண்மை நலம் முதிர்ந்து, இனிய காமர் நறுமலர்த் தொடையல் போல் - இனிய அழகிய மணங்கமழும் பூமாலை வருதல் போல, அலங்கல் - பூமாலை சூடிய, அம் குழல் பின் தாழ - அழகிய கூந்தலானது முதுகிடத்தே தாழ்ந்தசைய, அமிழ்த முன்மதி - அமுதமதி, அணைந்தாள் - யசோதரனிருந்த பள்ளியை யடைந்தாள்.

தேனும் வண்டும் பாட, கலையொலி, சிலம்பொடு கலவி, சிலம்பி யார்ப்ப, குழல் பின் தாழ, அணைந்தாள் என இயையும். இனிக், கிடந்தபடியே, தேனும் வண்டும் சிலம்பிப்பாட, கலையொலி ஏனைக் கலன்களுடன் கலவி யார்ப்ப, குழல் பின்தாழ அணைந்தாள் எனினு

(பாடம்) * நலங்கவின் றினிய

மாம். தேன் வண்டினத்துள் ஒன்று. "வண்டுகாள் மகிழ் தேனினங்காள்"* என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. சிலை, மேகலை. நறுமலர்த்தொடையல் அணைவதுபோல அணைந்தாள் என்க: "மருவளர்மாலையொர் வல்லியி னொல்கி யனநடை வாய்ந்து, உருவளர் காமன்றன் வென்றிக் கொடிபோன் றொளிர்கின்றதே"† என்று திருக்கோவையாருள்ளும் வருதல் காண்க.

91. ஆங்கவ ளணைந்த போழ்தி னைங்கணைத் தரிசி னந்த
பூங்கணை மாரி வெள்ளம் பொருதுவந் தலைப்பப் புல்லி
நீங்கல ரொருவ ருள்புக் கிருவ ரொருவ ராகித்
தேங்கம ழமளி தேம்பச் செறிந்தனர் சிறந்து மின்னார்.

உரை:—ஆங்கு - அவ்விடத்தில், அவள் அணைந்த போழ்தின் - அவள் வந்தணைந்த பொழுது, ஐங்கணைத் தரிசில் - ஐவகைப் பூக்களாலாகிய [illegible], தந்த-விடுத்த, பூங்கணை மாரி [illegible] வந்து வீழ, வெள்ளம் பொருது வந்து அலைப்ப - [illegible] வெள்ளமானது அறிவு முதலிய [illegible] அலைத்துக்கொண்டு வந்து அவர்தம் நெஞ்சை வருத்த, [illegible] - இருவரும் தம்மில் தழுவி, நீங்கலர் - நீங்காராய், ஒருவர் உள் ஒருவர் புக்கு - ஒருவர் உடற்குள் ஒருவர் புகுந்து, [illegible] - இருவரும் ஒருவரேயாய், தேம் கமழ் அமளி தேம்ப - தேன் மணக்கும் படுக்கை [illegible], செறிந்தனர் - புணர்ந்து, [illegible] பிணித்த வை நெகிழ்ந்து [illegible].

மலரம்புகளை மழைபோலச் சொரிந்ததனால், அதன் பயனாகிய காமவேட்கை வெள்ளமாய்ப் பெருகுதலின், "பூங்கணை மாரி வெள்ளம்" என்றார். காமம் கைம்மிக்கவழி அறிவும் நிறையும் பிறவும் நீங்குதலின், அவற்றைக் கரையாக்கி, "பொருதுவந் தலைப்ப" என்பாராயிற்று. ஒருவருள் ஒருவர் புக்குப் புணரும் புணர்ச்சியை நாகர் புணர்ச்சி யென்பர். "நஞ்சுற்ற [illegible] நாகரிற் பிணைந்து வாழும்"‡ என்றவிடத்து, "நாகம்போல [illegible] கூடப்பாதலும் நீங்கல்வின்மையும்பற்றி" என வரும் அவர் உரை காண்க. [illegible], நீங்குதல்.

* சீவக. 897. † கோவையார் 1. ‡ சீவ. 11.

92. மடங்கனிந் தினிய நல்லாள் வனமுலைப் போக மெல்லாம்
அடங்கல னயர்ந்து தேன்வா யமிர்தமும் பருகி யம்பொற்
படங்கலந்* தகன்ற வல்குற் பாம்பணை† புணைய தாக
இடங்கழிந் தொழிவி லின்பக் கடலிடை மூழ்கி னானே.

உரை :—மடம் கனிந்து - இளமை மிகுந்து, இனிய - இனியளாகிய, நல்லாள் வனமுலைப் போகமெல்லாம் - நல்ல அமுதமதியின் அழகிய முலையிடத்தே பெறும் இன்ப முழுதும், அடங்கலன் அயர்ந்து - அடங்காத ஆர்வத்தோடு நுகர்ந்து, தேன் வாய் அமிர்தம் பருகி - எயிற்றிடத்தூறிய தேன்போலும் நீரைப் பருகி, அம்பொன் பாம்பு படம் கலந்து - அழகிய பாம்பின் படத்தையொத்த, அகன்ற அல்குல் அணை - அகன்ற அல்குலாகிய படுக்கையையே, புணைய தாக - தெப்பமாகக்கொண்டு, இடம் கழிந்து - நெஞ்சிடம் நிரம்பி வழிந்தும், ஒழிவில் - நீங்குதலில்லாத, இன்பக் கடலிடை - காமவின்பக் கடற்குள்ளே, மூழ்கினன் - வீழ்ந்து கரையேறமாட்டாது அதனுள்ளே மூழ்கி விட்டான்.

மடம், இளமை; அழகுமாம். முன்னேகூடி, யசோமதி யென்னும் மகனைப் பெற்றுளானாயினும், யசோதரன் அவள்பால் வேட்கையடங்கானாயினா னென்றற்கு, "அடங்கலனயர்ந்து" என்றார். கழிகாமத்தனென்பது கருத்து. எயிறூறிய நீர், "பாலொடு தேன் கலந்தற்று" ‡ எனச் சான்றோர் கூறுதலின், "தேன்வாயமிர்தம்" என்றார். பருகுதலை, அதரபானம் என்பர். பாம்பணை என்பது பிரித்துக்கூட்டப்பட்டது; அல்குலாகிய பாம்பணையென்று கோடலு மொன்று. பாம்பின் படமும் புணையும் முறையே உருவும் தொழி லும் பற்றி வந்தன. இடம் கழிதல் - நெஞ்சகம் நிரம்பித் ததும்பு தல். "இடங்கழிகாமமொ டடங்கானாகி"§ என்று பிறரும் கூறுப.

புணர்ச்சி யவசத்தால் இருவரும் கண்ணுறங்கல்

93. இன்னரிச் சிலம்புந் தேனும் எழில்வளை நிரையு மார்ப்பப்
பொன்னவிர் தாரோ டாரம் புணர்முலை பொருது பொங்க
மன்னனும் மடந்தைதானும் மதனகோ பத்தின்¶ மாறுய்த்
தொன்னலந் தொலைய உண்டார் துயில்கொண்ட விழிக ளன்றே.

(பாடம்) * படங்கடந். † பாவையே. ‡ குறள். 1121.
§ மணி. 18: 119. (பாடம்) ¶ மதனராகத்தின்.

உரை:—இன் அரிச் சிலம்பும் - இனிய ஓசை செய்யும் பரல்களையுடைய காற்சிலம்பும், தேனும் - வண்டினமும், எழில் வளை நிரையும் - அழகிய வரிசையுற்ற வளையல்களும், ஆர்ப்ப - ஒலிக்க, பொன் அவிர் தாரோடு - யசோதரனணிந்த பொன்னொளியன்ற மாலையும், ஆரம் - அமுதமதி யணிந்த முத்துமாலையும், புணர்முலை பொருது பொங்க - புணர்ச்சி நிகழுமிடத்து முலையால் தாக்குண்டு மேலெழ, மன்னனும் மடந்தைதானும் - யசோதரனும் அமுதமதியும், மதன கோபத்தின் - காமக் களிமயக்கினால், தொல் நலம் மாறுய்த் தொலைய - புணராத முன்பிருந்த மேனிநலம் மாறுபட்டு மெலிய, உண்டார் - காமவின்பத்தைத் துய்த்து அயர்ந்தாராக, விழிகள் துயில்கொண்ட - அவருடைய கண்கள் உறங்குவனவாயின.

தார், மார்பிலணியும் மாலை; இஃது ஆடவர்க்கு உரித்து. தார் எனப் பிரித்தமையின், ஆரம் அமிர்தமதி யணிந்த முத்துமாலைக் காயிற்று. "மைந்தர் தண்டார் மகளிர் பெய்வளையும்"* என்புழித் தார் ஆடவர்க்குரித்தாகக் கூறப்படுதல் காண்க. காமவேட்கையால் நெஞ்சு கலங்குதல்பற்றி, "மாறுய்" என்று சொன்னமாம். "தொன்னலம் தொலையவுண்டார்" என்றார் மீட்டும் அவர் இன்பம் நுகராதொழிவது கருதி. உறக்கத்தை அவர் வினை யாக்காது, விழிமேல் ஏற்றியதனால், உடல் அயர்ந்தனரேயன்றி, உள்ளத்தால் காமநுகர்ச்சிக்கண் அயர்வுற்றிலரென்று கொள்க. அன்றே அசை.

அட்டபங்கன் இசைத்த இசையால் அமிர்தமதி அறிவு திரிதல்

94. ஆயிடை யத்தி கூடத் தயலெழுந் தமிர்த மூறச்
சேயிடைச் சென்றோர் கீதஞ் செவிபுக விடுத்த லோடும்
வேயிடைத் தோளி மெல்ல விழித்தனள் வியந்து நோக்காத்
தீயிடை மெழுகி னைந்த சிந்தையா† ளுருகி னாளே.

உரை:—ஆயிடை - அப்போது, அத்தி கூடத்து அயல் எழுந்து - யானை கட்டுமிடத்தின் புறத்தே எழுந்து, அமிர்தம் ஊற - கேட்போர் உள்ளத்தே இன்பமுண்டாகுமாறு, சேயிடைச் சென்ற - நெடுந்தொலைவு பரந்து மக்கள் இசைக்கின்ற, ஓர் கீதம் - ஒரு பாட்டு, செவிபுக விடுத்த

* பரி. 20: 20. † சிந்தையள்

லோடும் - செவிக்குட் சென்று தன் இசையின்பத்தை யூட்டவே, வேயிடைத் தோளி - மூங்கில்போலும் தோளை யுடைய அமிர்தமதி, மெல்ல விழித்தனள் - தன் கண்களை மெல்லத் திறந்து, வியந்து நோக்கா - அவ் விசையின்பத்தை வியப்போடு கேட்டு மருண்டு நாற்றிசையும் பார்த்து, தீயிடை மெழுகின் - நெருப்பிலிட்ட மெழுகுபோல, நைந்த சிந்தையள் மெலிந்த மனத்தையுடையளாய், உருகினள் - உருகலானாள்.

ஆயிடை, சுட்டு நீண்டு யகரம் பெற்றது. யானைக்கூடத்தின் கண் இருந்த அட்டபங்கன் எடுத்திசைத்த பாட்டு எங்கும் பரந்து கேட்போர் செவியுட்ச் சென்று இன்பத்தை யுண்டுபண்ணிற்று என்பதாம். சென்ற என்னும் பெயரெச்சத் தகரம் விகாரத்தால் தொக்கது. இன்னிசை சென்று அமிர்தமதியின் செவியிடை யிசைத்தலும் அவள் துயிலுணர்ந்தாளாகலின், "மெல்ல விழித்தனள்" என்றார். விழித்தாட்கு அவ்விசையின் இன்பம் நெஞ்சினை யுருக்கி மெலிவித்த தென்றற்கு, "தீயிடை மெழுகின் நைந்த சிந்தைய ளுருகினளே," என்றார்.

அமிர்தமதி மதிமயங்குதல்

பண்ணினுக் கொழுகு நெஞ்சிற் பாவையிப் பண்கொள் செவ்வாய்
அண்ணலுக் கமிர்த மாய வரிவையர்க் குரிய போகம்
விண்ணினுக் குளதென் றெண்ணி வெய்துயிர்த் துய்தல் செல்லாள்
மண்ணினுக் கரசன் தேவி மதிமயக் குற்றி ருந்தாள்.

உரை :—பண்ணினுக்கு - பாட்டின்பத்துக்கு, ஒழுகும் நெஞ்சின் பாவை - நீராய் உருகியோடும் நெஞ்சினையுடைய பாவைபோன்ற அமிர்தமதி, இப் பண்கொள் செவ்வாய் அண்ணலுக்கு - இவ் விசை யமுதத்தைச் சொரியும் சிவந்த வாயையுடைய பெரியவனிடத்தே, அரிவையர்க்கு உரிய - மகளிர் பெறுதற்குரித்தாயுள்ள, அமிர்தமாய போகம் - பேரின்பத்தைத் தரவல்ல காமபோகம், விண்ணினுக்கு உளது - விண்ணுலகத்தே பெறும் போகமாகும், என்று எண்ணி - என்று தனக்குள்ளே நினைத்து, வெய்துயிர்த்து - பெருமூச்செறிந்து, உய்தல் செல்லாள் - உய்வகையறிய மாட்டாளாய், மண்ணினுக்கு அரசன் தேவி - அவந்திநாட்

டுக்கரசனாகிய யசோதரற்கு மனைவியாகிய இவள், மதி மயக்கு உற்று - அறிவு கலங்கி, இருந்தாள் - கையறவுபட் டிருந்தாள்.

ஒழுகுதல், நீரா யுருகி வழிதல்; "ஒழுகுநீர் ஆரல் பார்க்கும் நகு" என்புழிப்போல. முன்னைச் செய்யுளில் "உருகினள்" என்றாராதலின், ஈண்டு "ஒழுகும் நெஞ்சின்" என வாளாமொழிந் தார். நாண்வழி யொழுகும் பாவைபோல, பண்ணரின் சுவைவழி யோடும் நெஞ்சினளாதல்பற்றி, "பாவை" யென்றார். இதனால், மனவுணர்வின்மையும் பெறவைத்தாராயிற்று. செவிச்சுவை யமுத மாகிய இசையினை வழங்கும் சிறப்பு நோக்கி, "செவ் வாயண்ணல்" என அட்டபங்கனைக் கருதுகின்றான். அண்ணலுக்கு, மின்னாரிறைக்கு என்புழி ஏழாவதன்கண் நான்காவது மயங்கிற்று. அமிர்த மாய போகம், அரிவையர்க்குரிய போகம் என இயையும். உடல், உளதாகிய போகம். விண்ணவரிறைக்குத் தேவியர் [illegible] பெறுதற்கரிதுபோலவும் என்று [illegible] என்பார், "தெய்வயர்த் தாய்தல் செல்லாள்" [illegible] [illegible]ன் தேவியாய் இன்பக்குறைபாடின்றியிருந்த [illegible] அறிவறைபோகி அட்டபங்கன்பால் [illegible] காமவேட்கை கொண்டு மனம் புழுங்கும் புன்மையைக் [illegible], "மன்னரிறைக் கரசன் தேவி" என்று விதந்தோதினார்.

பெண்மையின் புன்மை கூறல்

96\. மின்னின் நிலையின் றுள்ளம் விரைவுறின் விழைந்த யாவும்*
துன்னிடு வினைத்தின் தூய்மை சூழ்ச்சியு மொழிய நிற்கும்†
பின்னுறு பழியிற் கஞ்சா பெண்மையிற் பேதைமை போல
தென்றுமிம் மொழிகட் கந்தோ விலக்கியா ராவ ரேனே.

உரை :—பெண் [illegible] உள்ளம் [illegible], மின்னினும் நிலையின்று - மின்னலைக்காட்டிலும் நிலையில்லா தது, விரைவுறின் [illegible] [illegible], விழைந்த - அவ்விரும்பியவற்றைப் [illegible], யாவும் துன்னி டும்-வினையு செயல்களையே [illegible], வினைத்தின் தூய்மை - [illegible] தூய்மையும், சூழ்ச்சியும்- ஆராய்ச்சியுரையும், ஒழிய [illegible] [illegible] லக்கருதிய நெறியிலேயே [illegible], பின்னுறு பழி

(பாடம்) * விழைந்தவாறே. † மனத்தின்.

பிற்கு அஞ்சா - பின்னே எய்துகின்ற பழிபாவங்கட்குச் சிறிதும் அஞ்சாது, உயிர்ப்பெருமை பேணாது - பெண்ணுயிராகிய தான் பிறந்த குடிப்பெருமையும் கருதாது, என்னும் இம்மொழிகட்கு - என்று அறிந்தோர் அறிந்துரைத்த இவ்விலக்கணங்கட்கு, இலக்கியமாயினாள் - சிறந்த எடுத்துக்காட்டாயினாள், அந்தோ - ஐயோ, இவ்வமுதமதியின் இயல்பு இருந்தவாறு என்னே.

"பெண்ணுயிர்......பேராத்திண்மையும் உடையவல்ல" (47) என முன்பே கூறினமையின், ஈண்டு வாளா உவமமுகத்தால், "மின்னினும் நிலையின்றுள்ளம்" என்றும், ஒரு பொருண்மேற் செல்லும் விழைவினை நீக்கிநிறுத்தும் மதுகையில்லை என்பதையும் முன்னர், "பெருந்திறலறிவும் உடையவல்ல" (46) என்றதனை விளக்கி, "விழைவுறின் விழைந்தயாவும் துன்னிடும்" என்றும் கூறினார். விழைவு தோன்றியவிடத்து, அவ்விழைவினை நிறைவு செய்து கோடற்கேதுவாய நினைவுசெயலே அவர் உள்ளத்திற் பொருந்தி வேறு எவ்வகைச் செயற்கண்ணும் செல்லாதொழிதலின், "விழைந்த யாவும் துன்னிடும்" என்றார்; விழைந்த வென்னும் பெயரெச்சம் கருவியொடு முடிந்தது. துணையாய் ஒழுகும் குணவதி யென்பாளது தூய்மையும் அறிவுரையும் கெடச்செய்யும் இவளது செயல் மேல்வரும் நிகழ்ச்சிகளால் உணரப்படும். அஞ்சாதென்பது, ஈறு கெட்டு நின்றது. உயிர்ப்பெருமை, ஈண்டுக் குடிப்பிறப்பின் மேற்று. இவ்வமுதமதியின் என்பது முதலாயின குறிப்பெச்சம்.

குணவதி என்னும் தோழி உற்றது வினாதல்

97. துன்னிய இரவு நீங்கத் துணைமுலை தமிய ளாகி
இன்னிசை யவனை நெஞ்சத் திருத்தின ளிருந்த எல்லைத்
துன்னினள் தோழி துன்னித் துணைவரில் தமிய ரேபோன்
றென்னிது நினைந்த துள்ளத் திறைவிநீ யருளு கென்றாள்.

உரை:—துன்னிய இரவு நீங்க - பொருந்தியிருந்த இராப்போது கழிய, துணை முலை தமியளாகி - இரண்டாகிய முலைகளையுடைய அமுதமதி ஒரிடத்தே தனித்திருந்து, இன்னிசை யவனை - இனிய இசையையுடையோனாகிய அட்டபங்கனை, நெஞ்சத்து இருத்தினள் - மனத்தே காமக் காதலனாகக்கொண்டு, இருந்த எல்லை-வேறு செயல் மறந்து இருந்தபோது, தோழி துன்னினள் - உயிர்த்தோழியாகிய

குணவதி அவளையடைந்தாள், துன்னி - (அடைந்தவள் அமுதமதியை நெருங்கி, இறைவி - அரசியே, துணைவர் இல் தமியர்போன்று - மனக்கினிய காதலர் உடனில்லாமையால் தனித்துப் புலம்பும் மகளிரைப்போல, இது - வேறுபட்டிருக்கும் இச்செயல், என் - என்னை, நீ உள்ளத்து நினைந்தது - நீ நின் மனத்தில் கருதியதனை, அருளுக - அடியேனுக்குத் தெரிவித்தருள்க, என்றாள் என்று சொன்னாள்.

“துன்னிய இரவு நீங்க” என விதந்தோதியது, அப்போது அவட்கு ஓர் ஊழியாய்த்தோன்றி நெடிது கழிந்தமை யுணர்த்தி நின்றது. யசோதரனோடு கூடியிருப்பவும், நெஞ்சிலே “இன்னிசையவனை” இருத்திக்கொண்டமையின், அவனையன்றி யிருக்குமது அவட்குத் தனிமையாயிற் றென்றற்குத் “தமியளாகி” என்றார். யசோதரனையும் ஏனைத் தோழிமார்களையும் நீங்கித் தனித்திருந்தமை தோன்ற, “தமியளாகி” என்றா ரென்றலுமாம். துன்னி யென்ற மிகையால், குணவதி போதரக்கண்டும் அவளை வரவேற்காது தான் வாடிய முகத்துடன் சாம்பியிருந்தமையும், அவள் திடுக்கிட்டு நின்று நோக்கி மெல்ல அருகணைந்தமையும், அமுதமதியின் மறுகிய நெஞ்சமும் மையல் நோக்கமும் மெய்ப்பட்டுத் தோன்றினமையும் பெற்றாம். இறைவனாகிய யசோதரனுடன் பிரிவின்றிக் கூடியிருத்தலின், “இறைவி” யென்றும், பிரிவால் மெலியும் மகளிர்க்குரிய மேனி வேறுபாடுகொண்டலின், “துணைவரில் தமியர் போன்று” என்றும், காரணம் காணமாட்டாமையின், “என்னிது” வென்றும் கூறினாள்.

அமிர்தமதி உற்றது உரைத்தல்

தவளவாள் நகையாய்* தண்டார் மன்னவன் தகைமை யென்
கவளமா ரகத்தென் னுள்ளக் கருங்களி மதநல் லியானை [னுங்
பவளவாய் மணிக்கை கொண்ட பண்ணியல் தோட்டி பற்றித்
துவளுமா றொருவன் எல்லித் துடக்கினன் றுயர† என்றாள்.

உரை:—தவளவாள் நகையாய் - வெள்ளிய ஒளிபொருந்திய பற்களை யுடையாய், தண் தார் மன்னவன் - குளிர்ந்த மாலையணிந்த வேந்தனாகிய யசோதரனுடைய, தகைமை யென்னும் - காதலென்னும், கவளம் ஆர் - கவளத்தை யுண்கின்ற, அகத்து - இன்ப வொழுக்கத்தையுடைய, என்

(பாடம்) * தவழுமாமதியாய், தவழுமாமதிசெய்.
† துடங்கினனே; துடக்கினன் றுவள.

உள்ளம் - என் மனமாகிய, கருங் களி மதநல் யானை-கரிய மதக்களிப்பினையுடைய நல்ல யானையை, ஒருவன் - எவனோ வொருவன், பவள வாய் மணிக்கை - பவளம்போலும் தன் வாயாகிய அழகிய கையிடத்தே, கொண்ட - வைத்துள்ள, பண் இயல் தோட்டி - இசையாகிய அங்குசத்தால், பற்றி - கைப்பற்றி, துவளுமாறு - மெலியுமாறு, எல்லி-நேற்றிரவு, துயரத் துடக்கினன் - வருந்த வணங்கிப் பிணித்துக் கொண்டான், என்றாள் - என்று சொன்னாள்.

சொல்லாடலின்றித் துயருற்றிருந்த அமிர்தமதி சில சொல்லத் தொடங்கியதும் குணவதி முகமலர்ந்து முறுவலித்துக் காட்டினமையின், "தவளவாணகையாய்" என்றாள். இப்போது அமுதமதியின் உள்ளம் யசோதரனிற் பிரிந்து நீங்கினமையின், பிரியாமை முன்னிருந்த நிலைமையினை, "தண்டார் மன்னவன் தகைமையென்னும கவளம்" என்றாள். கவளம், யானை யுண்ணும் உணவு. ஆர்தல், உண்டல்; "ஆர்ந்தோர் வாயிற்றேனும் புளிக்கும்" (குறுந். 354) என்புழிப்போல. அகம், ஆகுபெயராய் இன்பவொழுக்கத்தைக் குறித்துநின்றது. இசையவன்பால் களவினால் காமவின்பம் துய்க்கக் கருதுகின்றாளாதலின், அவள் உள்ளத்தைக் "கருங்களி மதநல்யானை" யென்றார். யானையின் கருமையை உள்ளத்துக்கும் கொள்க, களவினால் தீய காமம் நுகரக் கருதுதலின்; "களவென்னும் காரறிவாண்மை"* எனச் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. இசையவன் வாயை முன்பு, "பண்கொள் செவ்வாய்" (95) என்றாளாதலின், ஈண்டு, "பவளவாய்" என்றாள். யானை நல்லிசைக்கு வணங்குதல் பற்றி, நெஞ்சினை யானையொடு உருவகம் செய்தார். உள்ளத்தை மதயானை யென்றும், அதனை இசையால் ஒருவன் வணக்கினன் என்றும் கூறியதனால், யசோதரனால் அதனை வணக்க மாட்டாமையும், "இன்னிசையவன்" வயப்பட்டே செல்வதையும் குறித்தாளாயிற்று. இசையிசைத்தவன் அட்டபங்கன் என்பது அறியாமையால், "ஒருவன்" என்றாள். "துவளுமாறு" என்றும், "துயர" வென்றும் கூறியது, அவனது இன்றியமையாமையும் தனது ஆற்றாமையும் உணர்த்திநின்றது.

கண்டது கனவெனக் குணவதி கழறல்

99. அங்கவ ளகத்துச் செய்கை யறிந்தன ளல்ல ளேபோல்†
கொங்கவிழ் குழலி மற்றக் குணவதி யுறழ்ந்து ‡கூறும்
நங்கைநின் பெருமை நன்றே நனவெனக் கனவிற் கண்ட
பங்கம துள்ளி யுள்ளம் பரிவுகொண் டினைய §லென்றாள்.

(பாடம்) *குறள். 287. †ளல்லளேபோல். ‡பிறிந்து. §டலையென்.

உரை:—அங்கு - அவ்விடத்து, அவள் அகத்ததுச் செய்கை - அமுதமதி தன் மனத்தே கருதியிருக்கும் செய்கையை, அறிந்தனள் - தெரிந்துகொண்டாளாயினும், அல்லள்போல - தெரியாதவள்போல, கொங்கு அவிழ் குழலி அக்குணவதி - தேன்பொருந்திய பூச்சூடிய கூந்தலையுடையளாகிய அக்குணவதியென்னும் தோழி, உறழ்ந்து கூறும் - அவளோடு மாறுபட்டுக் கூறுவாளாயினள், நங்கை - நங்கையே, நின் பெருமை - நினக்குள்ள பெருமையோ, நன்று - பெரிதாகும், கனவில் - கனவின்கண், நனவெனக் கண்ட பங்கமது - நனவுபோலத் தோன்றுங்கனா - இழித்தக்க நிகழ்ச்சியை, உள்ளி - நினைந்து, உள்ளம் பரிவு கொண்டு - மனத்தில் வருத்தமுற்று, இனையல் வருந்தாதே கொள், என்றாள் - என்று உரைத்தாள்.

நினைவு வடிவாகவே நின்றொழியாது செய்கையானும் தோன்றி நிற்றலின், எண்ணமென்னாது, "அகத்ததுச் செய்கை" யென்றார். அமுதமதியின் கருத்தறிந்தும் அவ்வெண்ணமே கருதி விலக்கும் கருத்தினளாதலின், "அறிந்தனளல்லள்போல உறழ்ந்து கூறும்" என்றார். "உயர்மொழிக் குரிய வுறழுங் கிளவி"* என ஆசிரியர் தோழிக்கும் உரித்தென்றலின், தோழி ஈண்டு தலைவியை உறழ்ந்து கூறுகின்றாள். நன்றே என்புழி ஏகாரம் எதிர்மறையாகக்கொண்டு, இது நின் பெருமைக்கு நீதா என்று உரைப்பினுமாம். குறிப்பு மொழியாகக்கொண்டு இதனைக் கழறிக் கூறியதென்றுமாம். பங்கம், இழிவு; ஈண்டு இழித்தக்க கனவின்மேற்று. இனையாது பேதையார் செயல் என்பாள், "இனையல்" என்றாள். மற்று, அசைநிலை.

அமுதமதி சொற்கேட்டுக் குணவதி அஞ்சுதல்

என்மனத் திவரு மிந்நோய் †இவளறிந் திலள்கொ லென்றே
தன்மனத் தினைய வட்குத் தானுரைத் திடுத லோடும்
நின்மனத் திலாத சொல்லை நீபுனைந் ததனிற் ‡றென்கொல்
சின்மலர்க் குழலி யென்றே செவிபுதைத் திவளுஞ் சொன்னாள்.

உரை:—என் மனத்து - என் நெஞ்சில், இவரும் - மேன்மேன்மிகும், இந்நோய் - இக்காமநோயை, இவள் அறிந்திலள் - இவள் இன்னும் அறியவில்லை, என்று - என்று

*தொல். பொருளியல், 44. † மென்மேல். ‡ நினைந்தருளிற்று.

அமுதமதி நினைத்து, தன் மனத்தினை - தன் மனத்திருந்த எண்ணங்களை, அவட்கு - அக்குணவதிக்கு, தான் - தானே வாய்விட்டு, உரைத்திடுதலோடும் - உரைத்தலும், சில் மலர்க்குழலி சிலவாகிய பூக்களை யணிந்த கூந்தலையுடையாய், நின் மனத்து இலாத சொல்லை-நின் நெஞ்சில் இல்லாத இச்சொற்களை, நீ புனைந்து நீயே படைத்துக்கொண்டு, அருளிற்று - உரைத்தது, என்கொல் - என்னை, என்று - என்றுசொல்லி, செவி புதைத்து தன் இரு காதுகளையும் கைகளால் பொத்திக்கொண்டு, இனிது சொன்னாள் - அறவுரையைக் குணவதி சொன்னாள்.

இவர்தல், மேலும் மிகுந்தேகுதல். "இவர்தந்தென் மேனிமேலூரும் பசப்பு"* என்புழிப்போல. கொல் லிரண்டனுள் முன்னது ஐயம், பின்னது அசைநிலை. குலமகளிர்க் கொவ்வாத சொல்லை அமுதமதி கூறுதலின், "நின்மனத்து இலாத சொல்" என்றும், அது மெய்யன் றென்றற்கு "நீ புனைந்தருளிற்று" என்றும், அது நகையையும் வேண்டற்பாற் றன்றாகலின், "என்கொல்" என்றும் கூறினாள். "புனைந்துரை யன்று; மெய்யே" என அமுதமதி வற்புறுத்தினமையின், குணவதி பொறாது அஞ்சினமை தோன்றச் "செவிபுதைத்து" என்றும், அறவுரை பகர்ந்தமை விளங்க, "இனிது சொன்னாள்" என்றும் கூறினார். அறவுரை இன்பம் பயப்பதாதலின், "இனி" தென்றார்; அவ்வுரை அங்கணத்து ளுக்க வமிழ்துபோல் பயன்படா தொழிந்தமையின், இனிதென்றே யொழிந்தார்.

அமுதமதி தனது ஆற்றாமை கூறல்

101. மாளவப் பஞ்ச வப்பண் மகிழ்ந்தவ னமுத வாயிற்
கேளல மாயி னுமுங் கேளல மாது மாவி
நாளவ மாகி யின்னே நடந்திடு நடுவொன் றில்லை [ருள்.‡
வாளள வுண்கண்† மாதே மறுத்துரை மொழியி னென்

உரை:—வாள் அளவு உண்கண் மாதே - ஒளிகலந்த மையுண்ட கண்களையுடைய அன்புள்ள தோழி, அவன் அமுத வாயில் - அந்த இன்னிசையோனுடைய அமுதம் பொருந்திய வாயால், மாளவப்பஞ்சவப் பண் - மாளவபஞ்சமம் என்ற பண்ணின் இசையை, மகிழ்ந்து கேளலமாயின் -

* குறள் 1182. † வொண்கண். ‡ மொழியலென்றாள்.

அவனைக் கூடி மகிழ்ந்து கேளாதொழிவோமாயின், நாமும் கேளலமாதும் - நாமும் தோழமையினின்றும் நீங்கிவிடு வோம், மறுத்து உரை மொழியின் - நீ என் விருப்பத்தைத் மறுத்து மாறு கூறுவாயாயின், நாள் - உயிரோடு கூடிவாழும் வாழ்நாளும், அவமாகி - பயனற்றதாகி, இன்னே ஆவி நடந்திடும் - இப்பொழுதே உயிர் நீங்கிவிடும், நடு ஒன்று இல்லை - இதற்கிடையே நம்மை வாழ்விப்பது வேறொன்றும் கிடையாது.

மறுத்துரை மொழியின், நாள் அவமாகி ஆவி இன்னே நடந்திடும் என இயைத்துரைத்துக்கொள்க. மாளவபஞ்சமம் என்பது ஒருவகைப் பண்; மாளவ கௌளம், கேதார கௌளம் என்பன போல்வது. இஃது அட்டபங்கன் பாடியது. கேளாவழிப் படும் பயன் இது வென்பாள், "நாமும் கேளலமாதும்" என்றும், மறுத்து மொழியின் வரும் பயனை, "ஆவியின்னே நடந்திடும்" என்றும் கூறுகின்றாள். ஒன்று, நாள் என்புழிச் சிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கன. வாள், ஒளி. அளவு - அளவுதல், கலத்தல். இவ்வாறு அறந்திறம்பிய நெறியொழுகுபவள் கேண்மையும் உயிர்வாழ்வும் பெறுதலினும் பெருதொழிவது பெண்ணுலகிற்குச் சிறப்பாமென்று கருதி மறுப்பினும் மறுப்பவென்ற எண்ணத்தால், வரும் பாட்டில், குணவதியுடன் மிக நயமாக இவ்வமுதமதி பேசுதலைக் காண்மின்.

அவ்விசையவன் யாவனென் றறியக் குணவதி துணிதல்

102. என்னுயிர்க் கரணம் நின்னோ டின்னிசை புணர்த்த* காளை
தன்னின்மற் றொருவ ரில்லைத் தக்கது துணிக தாழ்க்கின்†
என்னுயிர்க் கேத மெய்தி னிதுபழி பொருகு மென்றாள்‡
துன்னும்வா யவளோ டெண்ணுந்§ தோழியு மெண்ணினளே.

உரை:—என் உயிர்க்கு அரணம் - என் உயிர்க்குப் பாதுகாப்பாவார், நின்னோடு உன்னோடு, இன்னிசை புணர்த்த காளை தன்னின் - இனிய இசையைப்பாடிய அக் காளையேயன்றி, மற்று - வேறே, ஒருவர் இல்லை ஒருவரும் இல்லை, தக்கது துணிக - செய்யத்தகுவது யாதோ அதனைச் செய்க, தாழ்க்கின் - காலம் நீட்டிப்பின், என் உயிர்க்கு ஏதம் - என் உயிர்க்கு இறுதியுண்டாகும், எய்தின் - அவ்வா

(பாடம்) * யுணர்த்த. † வென்ன, தாழ்வின்.
‡ மென்று, மென்றே. § டெண்ணி.

றஃது உண்டாயின், இது - இத் தாழ்க்கையினால், பழி பெருகும் - பெண்பழி தோன்றி நின் வழிவழிப் பெருகிநிற்கும், என்றாள் - என்று அமுதமதி யுரைத்தாளாக, தோழியும் - தோழியாகிய குணவதியும், அவளோடு - அவ் வமுதமதியுடன், துன்னும் வாய் - அவ்விசையவனைத் தேடி யடைதற்குரிய நெறிகளை, எண்ணி - ஆராய்ந்தறிந்து, எண்ணினாள் - அவன் இருக்குமிடத்தைத் தேடிச் செல்லத் துணிந்தாள்.

"உயிர்க்கு அரணமாவார் அதற்குக் கேடுசெய்யார்" என்பது பற்றி, "என்னுயிர்க் கரணமாவார்" என்றெடுத்து "நின்னோடு" என்று உயர்பின்வழித்தாகிய ஒடுக்கொடுத்துச் சிறப்பித்தாள்; ஒடு, ஓடென விகாரம். தோழிவாயிலாக இசையவனைப் பெறும் இயைபு பற்றி, அவட்கு உயர்பு தந்தாள் என வறிக. பலரறிய இசையவனைத் தேடிக் காண்டல் அமுதமதியின் கருத்து நிறைவேறற்காகாமையின், "தக்கது துணிக" என்றும், அதனையும் விரைந்து செயல்வேண்டுமென்றற்கு "தாழ்க்கின் ஏதம்" என்றும், "பழிபெருகும்" என்றும் கூறினாள். இரவுப்போதில் உறங்குங்காலத்தே அவ்வின்னிசையை அமுதமதி கேட்டாளாதலின், இசை வந்த பக்கம், இசையவ னுறைவிடம், அதன் அணிமை சேய்மைநிலை, அவனைக் காணுந் திறம், அவனை யுடன்படுவித்தற்கு வேண்டும் சொற்பொருள்கள் என்று இன்னோரன்னவற்றைத் தோழி அமுதமதியோடு கலந்தே யாராயவேண்டியிருந்தமையின், "துன்னும் வாய் அவளோடெண்ணி" என்றும், எண்ணியபின் எண்ணியாங்குச் செய்வன செய்யத் தொடங்கினளென்றும் கூறினார். எண்ணுவதன் பயன் இயற்றலே யாதலின், "எண்ணினாள்" என்று உபசரித்தார். எண்ணி, செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்.

இசை பாடியவன் அட்டபங்க னென்று குணவதி மகிழ்ச்சியுடன் மீளுதல்

103. மழுகிரு ளிரவின் வைகி மாளவப் பஞ்ச மத்தேன்
ஒழுகிய மிடற்றோர் காளை யுள்ளவ னியாவ னென்றே
கழுதுரு வவனை* நாடிக் கண்டனள் கண்டு காமத்[டாள்.
தொழுகிய வுள்ளந் தையற் கொழியுமென் றுவந்து மீண்

உரை :—இருள் மழுகு இரவின் வைகி - நள்ளிருள் நெகிழும் கடையாமத்தில் தன் இருக்கையிலே இருந்து,

(பாடம்).* வன்னை.

மாளவப் பஞ்சவத் தேன் - மாளவபஞ்சமம் என்ற பண்ணாகிய தேனை, ஒழுகிய மிடற்று - சொரிந்த கண்டத்தையுடைய, ஓர் காளையுள்ளவன் - காளைப்பருவத்தான் ஒருவன், யாவன் என்று - யாவனோ என்று, நாடி - தேடிச் சென்று, கழுது உரு அவனை - பேயின் வடிவத்தையுடைய அவனை, கண்டனள் - குணவதி தன் கண்களால் பார்த்தாள், கண்டு - அவ்வாறு கண்டதனால், தையற்கு - தையலாகிய அமுதமதிக்கு, காமத்து ஒழுகிய உள்ளம் - கழிகாமத்துறையில் பெருகியோடும் மனமானது, ஒழியும் - இனி அதனின்றும் நீங்கும், என்று உவந்து - என்று நினைந்து மகிழ்ந்து, மீண்டாள் - அமுதமதிபால் வந்துசேர்ந்தாள்.

நடுவியாமத்தே செறிந்திருக்கும் திணியிருள் கடையாமத்தே கட்டுவிட்டு நெகிழ்ந்து மழுங்கியிருத்தலின், அதனை "மழுங்கிருளிரவின்" என்றார். அவள் அச்சமின்றிச் சேறற்கும் அது நன்றாதலின், மழுங்கிருளை எடுத்தோதினார். பண்ணினைத் தேனாக உருவகஞ்செய்தமையின், அதற்கேற்பப் பாடுதலை ஒழுகுதலென்றார். ஓர், அசை. காளையுள்ளவன் யாவன் என்பதற்கு, காளைபோல்வானாய் உள்ளான் ஒருவன், அவன் யாவன் என்று கூறலுமொன்று. கழுது - பேய். யாவன் என்று நாடிக் கண்டனள் என இயைக்க. காணப்போந்த குணவதிக்கு அமுதமதியின் காமவொழுக்கத்தின்கண் விருப்பமின்மையின், அட்டபங்கனது பேய்போலும் காட்சி அருவருப்பை விளைத்ததாயினும் ஒருபால் மிக்க மகிழ்ச்சியே விளைத்ததென்பார், அதற்கு ஏதுவின்மேல் வைத்து, "காமத்தொழுகிய வுள்ளம் தையற்கொழியும் என்று உவந்து" என்றும், "மீண்டாள்" என்றும் கூறினார். "மீண்டாள்" என்றதனால், இனித் தனக்கு இத்தகைய வினை நிகழாது; இஃது இவ்வளவில் முடிந்தொழிந்தது என்ற கருத்துடையளாய்க் குணவதி திரும்பினமை பெற்றாம்; எடுத்த வினை முற்றினல்லது மீளுதல் வினைசெய்வார் தொழிலன்றாதலின்.

குணவதி தான் கண்டதனை அமுதமதிக்குக் கூறல்

மன்னன்மா தேவி நின்னை வருத்துவான் வருந்த* கீதத்
தன்னவ னத்தி பாக னட்டமா பங்க னென்பான் [டேன்
தன்னைமெய் தெரியக் கண்டே தளர்ந்துகண் புதைத்து மீண்
என்னைநீ முனிவை யென்று விசைக்கில† னவற்கீ தென்றாள்.

(பாடம்) * வழங்கு. † யென்றிஃதிசைக்கலன்.

உரை :—மன்னன் மாதேவி - அரசமாதேவி, நின்னை வருத்துவான் - நின் நெஞ்சு வருந்தும்படியாக, வகுத்த கீதத்து அன்னவன் - பாடிய இசையினையுடையவன், அத்தி பாகன் - ஓர் யானைப்பாகனவான், அட்டமாபங்கன் என்பான் - அட்டபங்கன் என்று பெயர் கூறப்படுவான், தன்னை - அவனை, மெய் தெரியக் கண்டு - உடல் முழுதும் நன்கு கண்டு, தளர்ந்து - மனம் சோர்ந்து, கண் புதைத்து மீண்டேன் - கண்களை மூடிக்கொண்டு திரும்பினேன், என்னை நீ முனிவை என்று - சென்ற கருமத்தை அவற்கு உரைப்பின் என்னை நீ வெகுள்வாய் என்று அஞ்சி, ஈது அவற்கு இசைக்கிலன் - இதனை அவனுக்கு யான் சொல்லவில்லை, என்றாள் - என்று குணவதி கூறினாள்.

மன்னன்பால் ஒன்றி அவற்கு உரிமைப்பட்டிருந்த மனம் நீங்கி, அயலான் ஒருவன்மேற் சென்றமையின், அமுதமதியை, அரசன்தேவி யென்னாது, "நங்கை" (99) என்றும், "சின்மலர்க் குழலி"(100) என்றும் கூறிப்போந்தவள், இனி, அவ்வாறு சொல்வதொழிந்து அரசற்கே யுரித்தாணமையின், "மன்னன் மாதேவி" என்றாள். அட்டபங்கன்பால் தனக்குண்டான அருவருப்பைக் குணவதி, அவனிசைத்த பண்மேலேற்றி, "வருத்துவான் வகுத்த கீதம்" என்றாள். பலவேறுபண்களாக வகுக்கப்படுதலின், "வகுத்த கீதம்" என்றார். அத்தி, யானை. மா, அசை. அட்டபங்கன் வடிவு முழுதும் விளங்கக்கண்டமை தோன்ற, "மெய் தெரியக்கண்டு" என்றும், அவ்வடிவின் பொல்லாங்கினைத் "தளர்ந்து கண்புதைத்து" என்று குறித்தும், அதனைக் காணின் அமுதமதி அறவே அவனை வெறுப்பளென்னும் துணிவால், "என்னை நீ முனிவை யென்று இசைக்கில னவற்கு" என்றும் கூறினாள். தளர்ச்சி அமுதமதியின் பொருட்டு.

அட்டபங்கன் வடிவைக் குணவதி கூறல்

நரம்புகள் விசித்த மெய்யன் நடையினிற் கழுத ணைந்
திரங்கிய விரலன் கையன் சிறுமுகன் சினவன் சீறிற்* [தோன்
குரங்கினை யனையன்† கூனன் குழிந்துபுக் கழிந்த கண்ணன்
நெருங்கலு நிரலு மின்றி நிமிர்ந்துள சிலபல் லென்றாள்.

உரை :—நரம்புகள் விசித்த மெய்யன் - நரம்புகள் புறத்தே தோன்றுமாறு எழுந்த மெய்யினை யுடையவன்,

(பாடம்) *சீரிற். † யனைய.

நடையினில் கழூஉ அணைந்தோன் - நடையால் பேய்க் கோட்பட்டானை யொப்பன், திரங்கிய விரலன் கையன் - தோல்சுருங்கித் தேய்ந்த விரலையும் கையையுமுடையவன், சிறு முகன் - சிறுத்த முகத்தையுடையவன், சினவன் - முன் கோபி, சீறின் குரங்கினை யனையன் - சினந்தவழி முகம் குரங்கினை யொப்பன், கூனன் - கூனிய முதுகை யுடையன், குழிந்து புக்கு - குழிந்து உட்சென்று, அழிந்த கண்ணான் - இதழ் புண்ணுற்று அழுகிய கண்களையுடையவன், நெருங்கலும் நிரலும் இன்றி - நெருக்கமும் வரிசையுமின்றி அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக, சில பல் நிமிர்ந்து - சில பற்களே மிக நீண்டு, உள - அவன் வாயில் உள்ளன, என்றான் - என்று எடுத்துரைத்தாள்.

நரம்பெழுந்து விசித்தது போலத் தோன்றலின், "விசித்த மெய்யன்" என்றாள். புழுதி யளைந்த மேனியும் மருண்ட நோக்கமும் தள்ளாடுநடையும் உடைமையின், "நடையினிற் கழூஉ அணைந்தோன்" என்றாள் திரங்கிய என்பதனைக் கையன் என்புழியும் கூட்டுக. தலைக்கும் உடற்கும் ஒவ்வாது சிறுத்திருத்தலின், "சிறுமுகன்" என்றும், அச்சிறுமை விரைவில் வெகுளும் இயல்பினைக் காட்டலின் "சினவன்" என்றும், சினந்த சீறுங்கால் முகம் பெறும் வடிவினை "சீறிற் குரங்கினை யனையன்" என்றும் கூறினாள். குழிந்தெனவே யமையுமாயினும், "புக்கு" என்றது, நெடிது தாழ்ந்து கிடந்தமை தோன்ற. இதழ் புண்ணுற்று மயிருதிர்ந்து சீயும் பீளையும் நீரும் ஒழுகுதல் பற்றி, "அழிந்த கண்ணன்" என்றாள்; "சிலபல்" என்றும் "நிமிர்ந்துள" என்றும் கூறியதனால், இரு கடைவாயிலும் முன்னும் மேலும் கீழும் இவ்விரண்டு பற்களுள வென்றும், முன்னுள்ளவை மிக நீண்டு புறத்தே வெளிப்பட்டுத் தோன்றின வென்றும் கொள்க.

இன்ன இயல்பினனான இவனை நீ வேண்டற்க எனக் குணவதி கூறல்

106. பூதிகந் தத்தின் மெய்யிற் புண்களுங் கண்கள் கொள்ளா
சாதியுந் தக்க தன்று லவன்வயிற் றளரு முள்ளம்
நீதவிர்ந் திடுக நெஞ்சின் நிறையினைச் சிறைசெய் கென்றாள்
கோதவிழ்ந் திட்ட வுள்ளக் குணவதி கொம்ப னாளே.

உரை :—பூதி கந்தத்தின் - புழுதி நாற்றமும், மெய்யிற் புண்களும் - உடலிடத்தேயுள்ள புண்களும், கண்கள்

கொள்ளா - கண்கள் தாமும் பார்த்தற்கு உடன்படா, சாதியும் தக்கதன்று - அவனுடைய குடிப்பிறப்பும் தகுதியுடையதன்று, அவன் வயின் தளரும் உள்ளம் - அவன் பொருட்டு வருந்தி மெலியும் நின் மனவிருப்பத்தை, நீ தவிர்ந்திடுக - நீ விட்டொழித்து, நெஞ்சின் - அவன்பாற் செல்லும் நின் நெஞ்சத்தை, நிறையினை - நினக்கு இயல்பாயுள்ள நிறையைக்கொண்டு, சிறை செய்க-தடுத்து நிறுத்திக் கொள்க, என்றாள் - என்று பரிவோடு கூறினாள், கோது அவிழ்ந்திட்ட - குற்றம் இல்லாத, உள்ளக் குணவதி - மனத்தையுடைய குணவதி யென்னும், கொம்பனாள் - பூங்கொம்புபோலும் தோழி.

பூதி - புழுதி. கந்தம் - நாற்றம். காண்டற்கு நம் நெஞ்சு ஒருகால் விரும்பினும், கருவியாகிய கண்கள் அதற்கு உடன்படா எனப் பார்த்தற்கு மிக்க அருவருப்புடைய அவனது உடல் வடிவை யுணர்த்துவாள், "கண்கள் கொள்ளா" என்றாள். மெய்யிற் புண் கூறவே, அவ் வட்டபங்கன் குட்ட நோயால் வருந்துதல் பெற்றாம். சாதி, ஈண்டு இற்பிறப்பின்மேற்று, நெஞ்சின் என்புழி ஐயுருபு, சாரியை நிற்கத் தான்நிலையாதாயிற்று. நிறையினை யென்புழிக் கொண்டு என்று ஒருசொல் வருவிக்க. நிறையினை யென்புழி ஐயுருபைப் பிரித்து நெஞ்சோடு கூட்டி, நெஞ்சினை நிறையினால் சிறை செய்க என்றுரைப்பினுமாம். இனி, நெஞ்சு இல் நிறையினைச் சிறை செய்க என்று கொண்டு, நெஞ்சிடத்தே நில்லாதொழுகும் நின் நிறையினை நிறுத்துச் சிறை செய்க எனினுமமையும். கோது, குற்றம். குணவதியைக் "கொம்பனாள்" என விசேடித்ததனால், அமுதமதியாகிய பூங்கொடிக்குக் கொழுகொம்பாய் நின்று, அக்கொடி படர விரும்பும் இடத்திற்குக் கொம்பு துணைசெய்து நிற்குமாறுபோல, அமுதமதி விரும்பும் அட்டபங்கனை அடைந்து மகிழ்தற்கு இக்குணவதி துணையாவது பெற்றாம்.

குணவதி கூறியவற்றை அமுதமதி மேற்கொள்ளாது மறுத்தல்

107. என்றலு மிவற்றி னாலென் னிறைவனை யவன்க ணார்வம்
சென்றது சிறந்து முன்னே திருவொடு திறலுந் தேசும்
ஒன்றிய அழகுங்* கல்வி யொளியமை குலத்தோ டெல்லாம்
நின்றுசெய் பயனு நல்லார் நெஞ்சமும் பெறுத லன்றே.

(பாடம்) * வடிவுங்.

உரை:—என்றலும் - என்று குணவதி கூறினளும், இறை வளை-இறைபொருந்திய வளையுடையாய், இவற்றினால் என் - நீ கூறிய இக் குறைபாடுகளால் வரும் கேடு என்னை, அவன்கண் ஆர்வம் சிறந்து முன்னே சென்றது - அவ்வட்டபங்கன்பால் என் நெஞ்சம் காமக்காதல் மிகுந்து முன்னமே சென்றொடுங்கிவிட்டது, திருவொடு திறலும் - செல்வத் தோடுகூடிய வலியும், தேசும் - புகழும், ஒன்றிய அழகும் - உடலோடு ஒன்றுபட்டுத் தோன்றும் வனப்பும், கல்வி - கல்வியறிவும், ஒளியமை குலத்தோடு - புகழ் நிறைந்த குடிப் பிறப்போடு, எல்லாம் - கூறப்படாத பிறவுமெல்லாம், நின்று - எஞ்சாமல் நின்று, செய் பயனும் - ஒருவர்க்கு விளைக்கக்கூடிய பயன்தானும், நல்லார் நெஞ்சமும் - அழகிய மகளிரின் மனமும் அதன் வாயிலாக அவர் தரும் அவரது போகமும், பெறுதல் பெருமையாம், என்று சொல்லி மேலும் கூறுகின்றாள்.

குணவதி கூறிய குற்றங்களைக்கேட்ட அமுதமதி, அவற்றை மறுக்குமாற்றால், குணமெனக் கருதப்படுவனவற்றுட் சிலவற்றைக் கூறலுற்று, திருவும், திறலும், தேசும், அழகும், கல்வியும், ஒளியும், குலனும், பிறவுமெல்லாம் ஒன்றி நின்று ஒருவர்க்குச் செய்யும் பயன் அழகிய மகளிர் நெஞ்சும் அவர் தரும் போகமும் பெறுதலேயாம்; பெறாவழி அவையும் குற்றமாம்; குற்றமென்று கூறப்பட்டன தாமும் அப்பயனை எய்துவிக்குமாயின், குணமாம் என்பது குறிப்பால் உரைத்தாளாயிற்று. எல்லாம் என்றது, கூறப்படாத குணமெல்லாம் எஞ்சாமல் தழுவிநின்றது. பயனும் என்புழி உம்மை சிறப்பு; நெஞ்சமும் என்புழி உம்மை, எச்சப்பொருட்டு; பிற எண்ணும்மைப்பொருளில் வந்தன. அன்றே, அசை.

108. காரியம் முடிந்த பின்னுங் காரண முடிவு காணல்
காரிய மன்றி தென்றே கருதிடு கடவுட் காமன்
யாருழை யருளைச் செய்யு மவனைமக் கையனாக*
நேரிழை நினைந்து போகி நீடலே முடியி தென்றாள்.

உரை:—நேரிழை - நேரிய இழையினையுடைய தோழி, காரியம் முடிந்த பின்னும் - ஒருவன் எடுத்த காரியம்

(பாடம்) * கனையனாக.

முடிந்த பின்னரும், காரண முடிவு காணல் - அக்காரியம் தொடங்குமுன் காணவேண்டிய காரணமும் பயனும் ஆராய்தல், காரியமன்று என்று - செய்யத்தகுவதன்று என்றும், இது என்றும் - இதுவும் அதுபோல்வதே யென்றும், கருதிடு - உணர்வாயாக, கடவுள் காமன் - கடவுளாகிய காமதேவன், யாருழை அருளைச் செய்யும் - எவன்பால் தன் அருளைச் செய்கின்றனே, அவன் நமக்கு ஐயன் - அவனே நமக்குக் காமக் கிழவனுவான், ஆக - ஆதலால், நினைந்து போகி - இதனை நினைத்துக்கொண்டு சென்று, நீடலை - நீட்டியாது, இது முடி - இதனை முடித்துக்கொண்டு வருக, என்றுள் - என்று அமுதமதி சொன்னுள்.

ஒருவன் ஒரு காரியத்தைச் செய்யவேண்டின், தொடக்கத்தே அக்காரியத்துக்குரிய காரணங்களையும் அவற்றுல் அது முடிவதையும், அதனலாம் பயனையும் சீர்தூக்கிக் காண்டல் வேண்டுமென்றும், முடிந்தபின் காண்டலால் ஒரு பயனும் விளையாதென்றும் பொருள் நூல் கூறுதலின், "காரிய முடிந்த பின்னும் காரண முடிவு காணல், காரியமன்று" என்றுள். என்று என்பதனை அன்றென்பதனேடும் கூட்டுக. இது வெள்புழி எச்சவும்மையை விரித்து அன்னதே என ஒருசொல் வருவித்து முடிக்க. இனி, தான் மேற்கொண்டிருக்கும் செயற்கு ஓர் அமைதி கூறுவாளாய், மகளிர் ஆடவர்பால் காமவின்பந் துய்த்தலே பொருளாகவுடைய ரென்றும், அக் காமவின்பத்தை நியமிக்கும் காமக்கடவுள் யாவர்பால் அதனைக் கூட்டுகின்றனே, அவர்பால் அம்மகளிர் அதனைப் பெறற்பாலர் என்றும் சொல்வாள், "கடவுட்காமன் யாருழை அருளைச்செய்யும் அவன் நமக்கு ஐயன்" என்றுள். முன்பு வேறு நினைவொடு சென்றமையின் முடித்திலை இப்போது இக்கருத்தை நினைந்து சென்று முடிக்கவென்பாள் "நினைந்து போகி" என்றும், விரைந்து செய்தல் வேண்டுமென்றற்கு, "நீடலை" யென்றும், முடித்துக்கொண்டன்றி வறிது மீளலாகாதென்பாள், "முடி" யென்றும், விரைவுதோன்ற "இது' என்றும் கூறினள்.

குணவதி மனம் நடுங்கி நிற்றல்

109. தேவிநீ கமலை யாவாய் திருவுளத் தருளப் பட்டான்
ஆவிசெல் கின்ற வெந்நோ யருநவை ஞமலி யாகும்
பூவின்வார் கணையனென்னே புணர்த்தவா றிதனை யென்று
நாவினு லுளைந்து கூறி நடுங்குபு வொடுங்கி நின்றுள்.

உரை:—தேவி - அரசமாதேவி, நீ கமலையாவாய் - நீ தாமரைமேலிருக்கும் திருமகளை யொப்பாய், திருவுளத்து - நின் அழகிய மனத்தால், அருளப்பட்டான் விரும்பப் பட்டவனே, ஆவி செல்கின்ற - உயிர் போதற்கேதுவாகிய, வெந்நோய் அருநவை - கொடிய குட்டநோயால் உற்ற தாங்கமுடியாத துன்பத்தையுடைய, ஞமலியாகும் - நாயினை யொப்பான், பூவின் வார் கணையன் - பூவாகிய நீண்ட அம்பினையுடைய காமக்கடவுள், இதனைப் புணர்த்தவாறு நின்னை அவனுக்கு நியமித்த வகைதான், என்னே என்னென்பது, என்று நடுங்குபு என்று மனங்கலங்கி, நாவினால் உளைந்து கூறி - நாவால் வருந்திச்சொல்லி, ஒடுங்கி நின்றாள் - உடல் சுருங்கி நின்றொழிந்தாள்.

கமலை, கமலத்தை இருக்கையாக வுடையாள்; கமலம் - தாமரை. புண்ணிய முடையாரை யருளுவித்த திருமகளின் உளப்பண்பு என்றற்குத் "திருவுளம்" என்றும், நின் உளத்தால் விரும்பப் பட்டவன் அன்னனாகாது பெரும் பாவத்தின் பயனாக வெய்தும் குட்ட நோயும் கொடுந் துன்பமும் உடையானென்பாள், "அருளப் பட்டான் ஆவி செல்கின்ற வெந்நோய் அருநவை ஞமலியாகும்" என்றும் கூறினாள். அருவருப்பு மிகுதி தோன்றற்கு, "ஆவி செல் கின்ற வெந்நோய்" என்றாள். "பூவின்வார் கணையன் இதனைப் புணர்த்தவாறு என்னே" என்றது, திருமகளை ஒரு நாயிடத்தே காமவின்பந் துய்க்குமாறு நியமிக்கும் காமக்கடவுளை இகழ்ந்தவாறாம். இவ்வாறு காமக்கடவுளை இகழ்ந்தும், தேவியின் செய்கையை வெறுத்தும், தான் அவள் செய்கைக்குத் துணையாக நேர்ந்ததற்கு வருந்தியும் வெறுப்புத் தோன்றும் சொற்களை வழங்குதலின், "நாவினாலுளைந்து கூறி" யென்றும், பின்விளைவு நினைந்து அஞ்சி உளங்குலைவது தோன்ற, "நடுங்குபு வொடுங்கி நின்றாள்" என்றும் கூறினார்.

குணவதி அட்டபங்கனிடம் செல்லுதல்

ஆடவ ரன்றி மேலா ரருவருத்* தணங்க னாருங்†
கூடலர் துறந்தார்‡ நோன்மைக் குணம்புரிந் துயர்தற் காகப்
பீடுடை யயனார் தந்த பெருமக ளிவளென் றெண்ணித்§
தோடலர் குழலி தோழி துணிந்தனள் பெயர்த்துச் ¶சென்றாள்.

(பாடம்) * மேனாருருந்தவத். † தணங்கனாரை. தணங்கனாரும், தணங்கனாரும். ‡ துறந்து. § றன்னே. ¶ பெயர்த்துத்.

உரை :—அணங்கனாரும் - திருமகளை யொத்த மகளிர் தாமும், ஆடவரன்றி - தாம் விரும்பும் ஆண்மக்களை யன்றி, மேலார் - மணந்து கூடுதற்கமைந்தவர் மிக்க மேலோராயி னும், அருவருத்து - அவரை வெறுத்து, கூடலர் - கூடுவ தொழித்து, நோன்மைக் குணம் புரிந்து - தவமும் விரதமும் மேற்கொண்டு, உயர்தற்காக - தேவராய்த் தாம் விழைந்த போகத்தைத் துய்ப்பது குறித்து, துறந்தனர் - துறவு பூண் டனர், பீடுடை அயனார் - பெருமைபொருந்திய பிரமனால், தந்த - படைக்கப்பட்ட, பெருமகள் இவள் - பெருமையினை யுடையவள் இவ்வமுதமதி, ஆதலின் இவள் துறத்தலின் இறத்தலே தவறாது செய்வள், என்று எண்ணி - என்று தனக்குள்ளே ஆராய்ந்து, துணிந்தனள் - அட்டபங்கன்பாற் சென்று தேவி விரும்பிய காரியத்தை முடித்துத்தர மனம் துணிந்து, பெயர்ந்து - மறுபடியும், தோடு அலர் குழலி தோழி - பூக்களை யணிந்த கூந்தலையுடைய அமுதமதிக்குத் தோழியாகிய குணவதி, சென்றாள் - அட்டபங்கன் இருக்கு மிடத்திற்குச் சென்றாள்.

ஆடவர், மெய்வன்மையும் இளமைச் செவ்வியும் உடைய ஆண் மக்கள். உம்மை, சிறப்பு. எத்துணை மேலோராயினும் தம் மனம் செல்லாவழி மகளிர் அருவருப்பரென்பது உலகறிந்த செயலாதலின், "அருவருத்து அணங்கனாரும் கூடலர்" என்றும், அவர் கருத்தறி யாது அம் மேலோரைப் புணர்த்தவழி அம்மகளிர் செய்யும் செய்கை கூறுவாள், "துறந்தார் நோன்மைக்குணம் புரிந்துயர்தற்காக" என்றும், அழகும் திருவும் இளமையும் அடைய மிக்கிருத்தலின், பிரமன் சிறப்பாக முயன்று படைத்த பெருமையுடையள் இவ்வமுத மதி யென்றற்கு, "பீடுடை யயனார் தந்த பெருமகள்" என்றும், கணவனோடு கூடியிருத்தலின், துறவு பூண்பதை விடுத்து இறத் தலையே செய்வள் என்பாள், "பெருமகள் இவள்" என்றும் குணவதி எண்ணினளாயிற்று. "இறப்பள்" என்று கூறிற்றிலள், நெஞ்சினுள் அதனைத் தெளிய வுணர்ந்துகொண்டமையின். குணவதியும் அமுத மதியின் கருத்துக்கு நேர்ந்து உடம்பட்டமையின், "தோடலர் குழலி தோழி" என்றும், துணியாதிருந்தவள், இப்போது அட்டபங்கன் பால் செல்வது தக்கது என்று துணிந்தாளென்பார், "துணிந்தனள்" என்றும், இடையறவின்றி உடனே செல்லுதல் தோன்ற, "துணிந் தனள் சென்றாள்" என்றும், முன்னொருகாற் சென்றிருத்தலின், "பெயர்ந்து" என்றும் கூறினார். நோன்மை, தவம். குணம், விரதம். தவமுடையார்க்கு விரதம் பண்பாதலின், அதனைக்

"குணம்" என்றார். சீவகனை மணக்கக் கருதியிருந்த குணமாலைக்கு வேற்று வரைவு பேசப்பட்டபோது, "காளைக்கு, எந்தையும் யாயும் நேராராய்விடின் இறத்த லொன்றே, சிந்தனை பிறிதொன் றின்றிச் செய்தவம் முயற லொன்றே"* எனக் கூறுதல் காண்க.

சமண் சமயத்தவர், மகளிர்க்கு வீடுபேறு இல்லை என்பவாகலின், உயர்தல் என்பதற்குத் தேவராய் இன்புறுதல் என்று உரை கூறப்பட்டது. "விரதசீ லத்த ராகித் தானமெய்த் தவர்க்குச் செய்து, அருகன சரணை மூழ்கி யான்றவர்ச் சிறப்புச் செய்து, கருது நற் கணவற் பேணுங் கற்புடை மகளி ரிந்த, உருவத்தி னீங்கிக் கற்பத் துத்தம தேவ ராவார்" (739) என்றும், "மாதவர் தாங்கி வையத் தையராய் வந்து தோன்றி, ஏதமொன் றின்றி வீடு மெய்துவர்" (740) என்றும் மேருமந்தர புராணம் கூறுதல் காண்க. தேவர் பெறும் இன்பத்தை,

"ஆடாது மொளிதிகழு மாடமங்கு நிருமணி
வாடாத கண்ணியினர் மழுங்காத பூந்துகிலர்
ஏடார்ந்த தொங்கலராய் இன்பமீர்ப் பெருவெள்ளம்
நீடாரக் குளித்தாடும் நிலைமையோர் பலரெல்லாம்" (சூளா., 211)

எனத் தோலாமொழித்தேவர் கூறுவது காண்க.

குணவதி அட்டபங்கன்பால் தேவியின் விழைவைத் தெரிவித்தல்

†முடைப்படு நாற்ற மேனி முழுதழுக் காடை போர்த்துக்
கடைப்படு துகளு மண்ணுங் கதுவிய கூடத் தாங்கோர்
புடைக்கிடந் துறங்கு வானைப் புழுங்கிய மனத்தோ டண்மி
விடைப்பருந் தானை வேந்தன் றேவியின் விழைவு சொன்னாள்.

உரை:—முடைப்படு நாற்றம் மேனி முடைநாற்றம் நாறுகின்ற உடம்பு, முழுது முழுதும், அழுக்காடை போர்த்து - அழுக்கேறிய ஆடையால் போர்த்துக்கொண்டு, கடைப்படு துகளும் - தூய்மையற்றதாகக் கருதப்படும் தூளும், மண்ணும் - மண் பொடியும், கதுவிய கூடத்து - நிறைந்த யானைக் கூடத்தில், ஆங்கு ஓர் புடை - அப்பொழுது ஒரு புறத்தே, கிடந்து உறங்குவானை படுத்துறங்கிய அட்டபங்கனை, புழுங்கிய மனத்தோடு அண்மி -

---

* சீவக 1050.

† இதுமுதல் ஐந்து பாட்டுக்கள் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

அருவருத்த மனத்துடன் அருகே சென்று, விடைப்பு அருந் தானை வேந்தன் தேவியின் விழைவு - வேறுபடுத்தற் கரிய தானையினையுடைய வேந்தனான யசோதரனுக்கு மனைவியாகிய அமுதமதியின் விருப்பத்தை, சொன்னாள் - சிலவாய சொற்களால் குணவதி மெல்லச் சொன்னாள்.

மேனி முழுதும் புண்ணுற்றுத் தீநாற்றம் நாறக் கிடத்தலின், "முடைப்படு நாற்ற மேனி முழுதும்" என்றார். "மெய்யிற் புண் களும் கண்கள் கொள்ளா" (106) என்று குணவதியும், "புண் பெற்ற மெய்யன்" (113) என்று அவனையும் கூறுதல் காண்க. முடைப்படு நாற்றம், முடையுண்டாகும் நாற்றம். ஈ வடிதலின் ஈ மூத லியன மொய்க்காவண்ணம் போர்த்துக்கிடந்தான் என்பார், "மேனி முழுதும் அழுக்காடை போர்த்து" என்றார். யானை தின்று கழிந்த புற் றுகளும் வைத் துகளும் அதன் சிறுநீரால் நனைந்து அதன் மலம் அளைந்து புலர்ந்து கிடத்தலின், "கடைப்படு துக" ளென்றார். காண்டற்குத் துணிந்து போந்தாளாயினும், அவனது மேனியும், ஆடைப் போர்வையும் இடத்தின் இழிவும் காணக்காண அவட்கு அருவருப்பு நெஞ்சி லெழுந்தமையின், "புழுங்கிய மனத்தோடு" அணுகினாள். பகைவரால் வேறுபடுத்தற்கரிய தானையாதலின், விடைப்பருந் தானையாயிற்று; "விடைப்பருந் தானை வேந்தன் வேண்டுவ வெறுப்ப நல்கி" * என்று தேவரும் கூறுதல் காண்க. சில வாய சொற்களால் தம் கருத்தை மெல்லச் சொல்லுதல் இளைய மகளிர்க்கு இயல்பாதலின், அதனை எடுத்தோதாது "விழைவு சொன்னாள்" என்றொழிந்தார்; அன்றி, எடுத்தோதற்கு நாணியது தோன்ற உய்த்துணர வைத்தா ரெனினுமாம். வேறுபடுத்தற்கரிய தானை கொண்டு நாட்டுக்கு வேண்டும் காவலை நன்கு செய்யும் வேந்த னாயினும், அவன் தேவிக்கு அக்காவல் பயன்படாதாயிற்றென்பார், "விடைப்பருந் தானைவேந்தன் தேவி" என்றார்.

அட்டபங்கன் உடன்படாது வெகுளுதல்

112. கேட்டலு மஞ்சு நெஞ்சன் கேடெனக் கெய்திற் றென்றே
வாட்டமும் நடுக்குமுற்றே மாண்பில மொழிந்தாய் மன்னன்
வீட்டிடுஞ் செல்கென் றேவ வேய்புரை தோளி தோழி
காட்டுவ காட்டி யன்னுன் கருத்தையுங் கலந்திட் டாளே.

உரை:—கேட்டலும் - குணவதி சொல்லியது கேட்ட மாத்திரையே, அஞ்சும் நெஞ்சன் - அஞ்சுகின்ற மன

* சீவக 555.

முடையவனுன அட்டபங்கன், எனக்குக் கேடு எய்திற்று என்று - எனக்கு நாசகாலம் வந்தது என்று நினைந்து, வாட்டமும் நடுக்கும் உற்று - மனவாட்டமும் நடுக்கமு மடைந்து, மாண்பு இல மொழிந்தாய் - தேவியின் பெருமைக்குத் தகாதவற்றைச் சொல்கின்றாய், மன்னன் வீட்டிடும் - இதனை யறிந்தால் வேந்தன் கொன்றுவிடுவான், செல்க - நீ இப்போதே இவ்விடத்தினின்றும் போய்விடுக, என்று ஏவ - என்று சினந்து கூற, வெய்புரை தோளி தோழி - மூங்கில்போலும் தோள்களையுடைய அமுதமதியின் தோழியாகிய குணவதி, காட்டுவ காட்டி - அவன் ஐயுறாது ஏற்கத்தக்க சான்றுகளை எடுத்துக்கூறிக் காட்டி, அன்னன் கருத்தையும் கலைத்திட்டாள் - அவனுடைய மனக்கருத்தைக் கலைத்துத் தேவியின் விருப்பத்துக்கு இசைவித்துக்கொண்டாள்.

இயல்பாகவே அச்சமுடையனுதலின், குணவதி கூறியதனுல் அது மிகுந்து வருத்துவதுபற்றி "அஞ்சும் மஞ்சன்," என்றார்; "அச்சமே கீழ்களது ஆசாரம்"* என்பதனுல், அச்சம் அட்டபங்கற்கு இயல்பாதலறிக. அரசன் கோயிலிற் பணிபுரிவோர் அடங்கிய மனமிலராயின், கேடெய்துதல் ஒருதலையாதலின், "கேடாகக் கெய்துமென்று வாட்டமும் நடுக்கமும்" கொண்டான்; "மன்னர் கோயில் உறைவார் பொறிசெறித்த மாண்பினரே"† என்று திருத்தக்க தேவர் கூறுதல் காண்க. தேவிக்குத் தோழியாவாள் அவள் மாண்பிற்கு இழுக்குத் தருவதனைச் சொல்வது தீதாதலின், "மாண்பில மொழிந்தாய்" என்றும், அவளை அச்சுறுத்திப் போக்கும் கருத்தால், "மன்னன் வீட்டிடும் செல்க" என்றும், என்றதனேடமையாது, அவன் சொல்லக் கேட்கும் குணவதி புடைபெயராமையின், அவனே அவளைப் போக்கக் கருதினனென்பார் "ஏவ" என்றும் கூறினர். வெய்புரை தோளி தோழி யென்றது, தான் கருதியது முடித்துக்கொண்டல்லது ஏகாத இயல்பினளாதலை யுணர்த்திற்று. இவ்வாறு அவன் மனந்திறம்பானுதலைக் கண்ட குணவதி அவன் ஏற்கத்தக்க சொற்களையும் அவற்றிற்குச் சான்றாகக் காட்டத்தகுவனவும் வழங்கி, அவனை மதியுடம்படுத்தாள் என்பார், "காட்டுவ காட்டி யன்னன் கருத்தையும் கலைத்திட் டாளே," என்றார். பேதையாதலின், பிறனில் விழையும் இத் தீவினைக்கு அவனும் இசைந்தானென வறிக.

---

* குறள். 1075. † சீவக 1669.

அட்டபங்கன் மனங்கலந்து மகிழ்ந்துரைத்தல்

பண்பெற்ற மொழியாய் யானும் பண்பெற்ற பயனும் பெற்றேன்
புண்பெற்ற மெய்யன் பொல்லாப் புழுதியிற் றுளையுங் கையன்
மண்பெற்ற இறைவன் தேவி மனம்பெற்று மகிழ்வே னென்னின்
எண்பெற்ற தவமியார் பெற்ரு ரியான்பெற்ற பேறி தென்ருன்.

உரை :—பண் பெற்ற மொழியாய் - பண்ணிசை போலும் சொற்களையுடையவளே, பண் பெற்ற பயன் - பண் பாடும் அறிவு பெற்றதனாலடையும் பயனை, யானும்-பெறற் காகாத யானும், பெற்றேன் - இன்று பெற்றேன், (எவ்வாறெனில்) புண் பெற்ற மெய்யன் - புண்கள் நிறைந்த உடம்பினையுடையேன், பொல்லாப் புழுதியில்-நல்லதல்லாத புழுதியிலே, துளையும் கையன் - புரண்டுகிடக்கும் சிறுமையுமுடையேன், மண் பெற்ற இறைவன் தேவி - மண்ணுலகத்தையாளும் அரசனுக்கு மனைவியினுடைய, மனம் பெற்று மகிழ்வேன் - காதலன்பு பெற்று மகிழ்கின்றேனாதலால், எண் பெற்ற தவம் - யாவரும் எண்ணி விரும்பத் தக்க தவப்பயனை, என்னின் - என்னைப்போல, யார் பெற்றார் - யாவர் பெற்றார், இது யான் பெற்ற பேறு - இது யான் அரிதாகப் பெற்ற பேருகும், என்ருன் - என்று அட்டபங்கன் குணவதிக்குக் கூறினன்.

உம்மை, சிறப்பு. "புண்பெற்ற மெய்யன்", "புழுதியிற் றுளையுங் கையன்" எனத் தன் நிலைமையை யுணர்ந்திருத்தலின், "யானும் பெற்றேன்" என்றும், தொடக்கத்தே பண்பிலவாய்த் தோன்றிய மொழிகள் இறுதியில் இன்பப்பயன் தந்தமையின், "பண்பெற்ற மொழியாய்" என்றும் கூறினன். தன் நிலைமையை நோக்க அரசமாதேவியின் இன்பப்பேறு தனக்கு வாய்த்ததற்குத் தன் தவமேயன்றிப் பிறிதொரு காரணமும் காணமாட்டாமையின், "என்னின் எண்பெற்ற தவமியார் பெற்ருர்" என்ருன். அரிதிற் பெற்ற பேறு என வியந்துரைத்தலின், "யான் பெற்ற பேறிது" என விதந்தோதப்பட்டது.

குணவதி போந்து அரசியைக் காண்டல்

114. இவ்வகை மொழிவோன் றன்னை யிறையவன் தேவி மேவும்
செவ்வியுங் குறியுஞ் செப்பிச் சென்றவ ளெய்த லோடும்
கவ்விய காமத் தீயாற் கயங்கிய மாலை யொப்பாள்
நவ்விநேர் விழியாய் நன்றே நவில்கநின் கரும மென்ருள்.

உரை :—இவ்வகை மொழிவோன் தன்னை - இவ்வாறு சொல்லி மகிழும் அட்டபங்கற்கு, இறையவன் தேவி - அரசன் மனைவியாகிய அமுதமதி, மேவும் செவ்வியும் குறியும் செப்பி - வரக்கூடிய காலமும் இடமும் உரைத்து விட்டு, சென்றவள் - தேவிபாற்சென்ற குணவதி, எய்தலோடும் - அமுதமதியை நோக்கி யணுக வருதலும், கவ்விய காமத் தீயால் - பற்றி எரிந்தும் காமத்தீயினால், கயங்கிய மாலை ஒப்பாள் - வாடிய பூமாலையை யொப்பவளான அமிர்தமதி, நவ்வி நேர் விழியாய் - மான்போலும் கண்களையுடையாய், நின் கருமம் - நீ மேற்கொண்டு சென்ற காரியம், நன்றோ - நலந் தந்ததோ, தவிர்ந்ததோ - கெட்டதோ, என்று - என்று கேட்டாள்.

செவ்வி, காலம். குறி, குறிக்கும் இடம். "செப்பி" யென்றதனால், அவற்றை யவன் விளக்கினமை பெறப்படும். யானைக் கூடத்தின் நீங்கி அமிர்தமதி யிருந்த அந்தப்புரத்தை யடைந்தாளென்றற்கு, "சென்றவள் எய்தலோடும்" என்றும், குணவதி மேற் கொண்டு சென்ற காரியம் முடியுமோ முடியாதோ என்ற ஐயம் ஒரு புடை யலைப்ப, அவன்பாற் சென்ற காமவேட்கை ஒருபுடை யலைப்ப, உணர்வும் உடம்பும் வாடியிருந்தமையின், "கவ்விய காமத் தீயால் கயங்கிய மாலை யொப்பாள்," என்றார். தீதோ என்றமை, அதற்கவன் விரும்பாமையாலாம்.

குணவதி நிகழ்ந்தது கூறக் கேட்டு மகிழ்தல்

115. பட்டது நலங்கா ணென்பாள் பாகனைக் கண்ட வாறும்
அட்டமா பாகன் சீறி யழன்றிட்ட வாறுந் தேவி
இட்டத்திற் கவனை யாங்கே யிசைவித்த வாறுங் கூடற்
கொட்டிய குறியுஞ் சொன்றொ ளொள்ளிழை யுவப்புற் றாளே.

உரை :—நலம் பட்டது காண் என்பாள் - நலமாகவே முடிந்தது காண் என்று சொல்லத் தொடங்கிய தோழி, பாகனைக் கண்டவாறும் - தான் சென்று அவ் யானைப் பாகனைக் கண்டதும், அட்டமா பாகன் சீறி அழன்றிட்ட வாறும் - அட்டபங்கனென்னும் பெயரினனாகிய அவன் சீறிச் சினந்ததும், தேவி இட்டத்திற்கு - அரசமாதேவி யாகிய அமிர்தமதியின் விருப்பத்துக்கே, அவனை இசை

வித்தவாறும்-அவனை யுடன்படுவித்ததும், கூடற்கு ஒட்டிய குறியும் - அவனைச் சென்று கூடுதற்கு நியமித்த காலமும் இடமும், சொன்னாள் - குணவதி கூறினாள், ஒள்ளிழை - ஒள்ளிய இழையணிந்த அமுதமதி, உவப்புற்றாள்-மகிழ்ச்சி மிகுந்தாள்.

"நன்றோ நவில்க நின்கருமம்" என்று வினவினாட்கு நீட்டியாது விடையிறுப்பாள், "பட்டது நலம்" என்றாள்; காண், அசைநிலை. மா, அசை. அழுதல்,-வெகுளுதல். இட்டம், வடசொற்றிரிபு. ஆங்கு என்பது உரையசை. குறியினைத் தானே குறித்தாளாதலின், அட்டபங்கற்கேயன்றி அமிர்தமதிக்கும் தோழி கூறினாள். உற்றாள், உறு என்னும் உரிச்சொல்லடியாகப்பிறந்த முற்றுவினை.

அமிர்தமதி அரசன்பால் முனிவு கொண்டொழுகல்

116. தனிவயி னிகுளை யானை நரப்படு சார னோடு
கனிபுரை கிளவி காமங் கலந்தனள் கனிந்து சென்றாள்
முனிவினை மன்னன் றன்மேன் முறுகினளொழுகு முன்போல்
இனியவ ளல்ல ளென்கொ லெனமனத் தெண்ணி னானே.

உரை :—கனி புரை கிளவி - கனிபோலும் சொற்களையுடைய அமுதமதி, இகுளை - தோழியாகிய குணவதிபால், நரப்படு யானைச் சாரனோடு - கூட்டப்பட்ட யானைப்பாகனாகிய அட்டபங்கனுடன், தனிவயின் - தனியான ஓரிடத்தே, காமங் கனிந்து - காமவேட்கை சிறந்து, கலந்தனள் சென்றாள் - புணர்ந்துடனொழுகி வருபவள், மன்னன் தன்மேல் - மன்னனாகிய யசோதரன்பால், முனிவினை முறுகினள் ஒழுகும் - வெறுப்புமிகக் கொண்டொழுகலுற்றாளாக, முன் போல் இனியவள் அல்லள் என்கொல் என - முன்போல் இவள் நம்பால் இன்புறுகின்றாளில்லை; இதற்குக் காரணம் யாதாகும் என்று, மனத்து எண்ணினான் - யசோதரன் தன் மனத்துக்குள்ளே சிந்திக்கலானான்.

தனிவயின், தோழி குறித்த குறியிடம். இகுளைதரப்படு யானைச் சாரனோடு தனிவயின் காமங் கனிந்து கலந்தனள் சென்றாள் என இயைத்துக்கொள்க. காமங் கலந்தனள் கனிந்து சென்றாள் என்றே கொண்டு, காமப்புணர்ச்சி பெற்று அதன்கட் கன்றியொழுகுபவள் என்றுரைப்பினுமாம். சாரன்பால் மனத்தெழுந்த

அன்பு சென்றமையின், அரசன்பால் வெறுப்பு மிகுவாளாயினு ளென வறிக. அம்மிகுதி அரசனுளத்தே ஐயத்தை யெழுப்பினமை யின் "முன்போ லன்பில ளென்கொல்" என்றான்; இதனைப் பிறர் பால், கூறி ஆராயாது தன் மனத்தகத்தே யெண்ணி ஆராயத் தொடங்கினு னென்பார், "மனத்தெண்ணினான்" என்றார்.

மன்னன் பொய்யுறக்கம்கொண்டு அமுதமதியின் களவொழுக்கினைக் காண்டல்

117. அரசவை விடுத்து மெய்யா லறுசின னொப்ப மன்னன்
உரையல னமளி தன்மே லுறங்குதல் புரிந்த போழ்தின்
விரைகமழ் குழலி மேவி மெய்த்துயி லென்று காமத்
துறையினள் பெயர்ந்து தோழி குறியிடந் துன்னி னாளே.

உரை :—அவை அரசு விடுத்து - அரசவைக்கண் வந் திருந்த அரசர்களைத் தத்தம் இருக்கைக்குச் செல்லவிடுத்து, மெய்யால் அறுசினன் ஒப்ப - புறத்தே மனத்துநாட் சிறிதும் சினம் இல்லான்போலக் காட்டி, உரையலன் - யாவரோடும் ஏதும் சொல்லாடலின்றி, அமளிதன் மேல் - தன்னுடைய படுக்கையின்மேல் கிடந்து, மன்னன் உறங்குதல் புரிந்த போழ்து-மன்னனாகிய யசோதரன் பொய்யுறக்கங் கொண் டிருக்கையில், விரை கமழ் குழலி - மணம் கமழும் கூந்தலை யுடைய அமிர்தமதி, மேவி - அவனருகே போந்து, மெய்த் துயில் என்று - மெய்யாகவே உறங்குகின்றான் என்று கருதிக்கொண்டு, காமத் துறையினள் - காமவின்பந் துய்க் கும் களவு நெறியினளாய், பெயர்ந்து பள்ளியறையினின் றும் நீங்கி, தோழி குறி இடம் துன்னினாள் - தோழி குறித்த குறியிடத்தை யடைந்தாள்.

அமிர்தமதியின் ஒழுகலாற்றிற்பிறந்த ஐயம் நாளுக்குநாள் மிகுந்து யசோதரன் நெஞ்சை யலைத்தமையின், அரசவைக்கண் இருந்து செய்யும் முறைமைக்கண் கருத்துச் செல்லாமையின், "அரசவை விடுத்து" என்றும், விட்டானாயினும், பிறர் அயிராமைப் பொருட்டு வெகுளியைப் புறத்தே காட்டாதொழுகினா னென்றற்கு, "மெய்யா லறுசின னொப்ப" என்றும் கூறினார். அறுசினன் என்பது, "அருங்கேடன்"* என்றாற்போல்வது. பொய்யுறக்கங் கொண்டா னென்பார், உறங்கினானென்னாது, "உறங்குதல் புரிந்த

* குறள், 210.

போழ்து" என்றார்; "புரிந்த" என்றதனால், காண்பவர் மெய்யாகவே உறங்குகின்றானென உணரத் தோற்றினா னென்பது பெற்றாம். மணங்கமழும் குழலியாதலின், அமிர்தமதி வந்து தான் உறங்குதலைக் கண்டேகுவதைக் கண்ணாலன்றி மனத்தா லறிந்தது கொண்டமை தோன்ற, "விரைகமழ் குழலி" யென்றார். களவுக் காமத்துறையில் ஒழுகுகின்றாளாதலின், உடனே அவ்விடத்தினின்றும் நீங்குவது தோன்ற, "பெயர்ந்து" என்றும், "குறியிடம் துன்னினா" ளென்றும் கூறினார்.

யசோதரன் அவளைப் பின்தொடர்ந்து சென்று அக்குறியிடத்தே மறைந்து நிற்றல்

துயிலினை யொருவி மன்னன் சுடர்க்கதிர் வாள்கை யேந்தி
மயலுழை* வழிச்செல் கின்ற வாளரி யேறு போலக்
கயல்விழி யவள்தன் பின்னே கரந்தன னொதுங்கி யாங்கண்
செயலினை யறிது மென்று செறிந்தனன் மறைந்து நின்றான்.

உரை :—மன்னன் - அமிர்தமதி செல்லக்கண்ட யசோதரன், துயிலினை யொருவி - தான் கொண்டிருந்த பொய் யுறக்கத்தை விடுத்து, சுடர்க் கதிர் வாள்-சுடருகின்ற ஒளிக் கதிர்களை வீசும் வாட்படையை, கை யேந்தி - கையில் ஏந்திக்கொண்டு, மயல் உழை வழி - மயங்கி யோடுகின்ற மானொன்றைப் பின்பற்றி, செல்கின்ற வாள் அரி ஏறு போல -செல்லுமொரு சிங்கவேறு போல, கயல் விழியவள் தன் பின்னே-கயல் மீன் போலும் கண்களையுடைய அமிர்த மதியின் பின்னே, கரந்தனன் ஒதுங்கி-மறைந்து சென்று, ஆங்கண் - அக்குறியிடத்தே, செயலினை யறிதும் என்று - நிகழும் நிகழ்ச்சியைக் காண்பாம் என்று நினைத்துக் கொண்டு, செறிந்தனன் மறைந்து நின்றான்-யாரும் அறியா வகையில் ஒடுங்கி மறைந்துநின்று நோக்கினான்.

நிகழ்ச்சியினைக் காண்டல்வேண்டுமென்றே பொய்யுறக்கங் கொண்டானாதலின், அமுதமதி செல்லக்கண்டதும் அதனை யொருவினான் என வறிக. உழை, மான். காமத்துறையின னென்றாராகலின், அதற்கேற்ப, அவட்கு மயங்கிய மானை உவமம் கூறினார். வாள் அரியேறுபோல என்ற உவமையாற்றலால், யசோதரன் மிக்க சினத்துடன் செல்கின்றமை பெற்றாம். பிறர் காண்பரென்ற அச்சத்

* (பாடம்) மயிலுழை.

தால் அடிக்கடி சுற்றுமுற்றும் பரக்க விழித்துப் பார்த்துக்கொண்டே சென்றானென்றற்கு, அமிர்தமதியைக் "கயல் விழியவள்" என்றார். தன்னிருப்புப் பிறர்க்குத் தெரியாமல், பிறர் மெல்லப் பேசினாலும் தான் நன்கு கேட்கக்கூடியதாயுள்ள இடத்தையடைந்து மறைந்திருந்தானாதலின், "செறிந்தனன்" என்றார்.

அமிர்தமதி தாழ்த்துவரக்கண்ட அட்டபங்கன் அவளைத் துன்புறுத்தல்

கடையனக் கமலப் பாவை கருங்குழல் பற்றிக் கையால்
இடைநிலஞ் செல்ல ஈர்த்திட் டிருகையி னாலு மோச்சிப்
புடைபல புடைத்துத் தாழ்த்த பொருளிது புகல்க என்னாத்
துடியிடை துவள வீழ்த்து நிலத்திடைத் துவைத்திட் டானே.

உரை :—கடையன் - இழிமகனாகிய அட்டபங்கன் எதிர் நோக்கிவந்து, அக் கமலப்பாவை - திருமகளைப்போல்வாளாகிய அவ் வமிர்தமதியின், கருங்குழல் கையால் பற்றி - கரிய கூந்தலைத் தன் கையாற்பற்றி, இடைநிலம் செல்ல ஈர்த்திட்டு - அவ்விடத்திற்கும் குறியிடத்திற்கும் இடைக் கிடந்த நிலத்தில் அவளை இழுத்துக்கொண்டு சென்று, துடியிடை நிலத்திடை வீழ்த்து - உடுக்கைபோலும் இடையினையுடைய அவளை நிலத்தில் தள்ளிவிட்டு, இரு கையினாலும் ஓச்சி - இருகைகளாலும் ஓங்கி, புடை - வல மிடமாகிய இருகன்னத்திலும், பல் புடைத்து - பலமுறையும் அடித்து, தாழ்த்த பொருளிது புகல்க - காலந் தாழ்த்து வந்த காரணத்தைச் சொல்லுக, என்னா - என்று, துவள துவைத்திட்டான் - வாடும்படி உதைத்தான்.

"கமலப்பாவை"யைக் காண்பவன், அன்புடன் வழிபட்டு அவளருளைப் பெறாது அவளருமையுமுணராது வருத்துதல் பற்றி, அட்டபங்கனைக் "கடையன்" என்றும், கமலப்பாவையாயினும் கடையனைச் சார்வாளேல், இத்துன்பத்தையே யடையற்பாலள் என்றற்கு, "கமலப்பாவை" என்றும் கூறினார். குறித்தகாலத்து வாராது தாழ்த்தமையின், குறியிடத்தினீங்கி வெளியே போந்து அவளது வருகை நோக்கி நின்றிருந்தவன், கண்டமாத்திரத்தே சீறிப்பாய்ந்து அவள் கூந்தலைப்பற்றி ஈர்த்துக்கொண்டு அக்குறியிடத்துக்குச் சென்று, நிலத்திற் றள்ளிப் புடைத்து உதைத்து வருத்தினானென்பதாம். துடியிடை, சுட்டுமாத்திரையாய் நின்றது. இது போலும் வருத்தம் எவராலும் எப்போதும் அவ் வமிர்தமதிக்கு நிகழ்ந்த

இன்மையின், "துவளத் துகைத்திட்டானே" என ஆசிரியர் வருந்திக் கூறுகின்றார். புடை, கன்னம். பொருள், காரணம்.

அமிர்தமதி ஆற்றாது அயர்தல்

120. இருளினு லடர்க்கப் பட்ட வெழின்மதிக் கடவுள் போல
வெருளியால் மிதிப்புண் டைதே* விம்மிய மிடற்ற ளாகித்
தெருள்கலா ளுரையு மாடாள் சிறிதுபோ தசையக் கண்ட
மருளியான் மயங்கி மாதர் மலரடி சென்னி வைத்தான்.

உரை :—இருளினால் அடர்க்கப்பட்ட - இருட்கூட்டத்தால் நெருக்கப்பட்ட, எழில் மதிக் கடவுள் போல-அழகிய முழுமதியம் போல, தேவி - அரசமாதேவியாகிய அமிர்தமதி, வெருளியால் மிதிப்புண்டு - அட்டபங்கன்பாற் சென்ற கழிகாதலால் நெஞ்சடைப்புண்டு, ஐது விம்மிய மிடற்றளாகி-மெல்லிதாக வீங்கிய கழுத்தினையுடையவளாய், தெருள்கலாள் - தன் தீயொழுக்கத்தின் தீமையை யுணராளாய், உரையு மாடாள் - ஒரு சொல்லும் சொல்லாது, சிறிது போது அசைய - சிறிதுநேரம் அயர்ந்திருந்தாளாக, கண்ட - பார்த்த, மருளியான் - மனமருட்கையுடையனை அட்டபங்கன், மயங்கி தான் ஆராயாது வருத்தியதற்கு மனம் வருந்தி, மாதர் மலரடி அமிர்தமதியின் தாமரைப் பூப்போன்ற பாதத்தை, சென்னி வைத்தான் - தலையில் வைத்து வணங்கினன்.

"இருளினால் அடர்க்கப்பட்ட எழின்மதிக் கடவுள் போல" என்ற உவமம், வெருளியால் மீதூரப்பட்ட அமிர்தமதியைச் சுட்டி நின்றதென வறிக. வெருளி - கழிகாமத்தால் பிறக்கும் மனமயக்கம். மனத்தே அவன்கட் சென்ற கழிகாமத்தால் வேறுபடாளாயினும், அவன் தன் குழல்பற்றி யீர்த்துப் புடைத்து வீழ்த்தித் துன்புறுத்திய தாற் பிறந்த ஆற்றாமையால் மிடறு விம்மி அசைவு கொண்டாள் என்க. ஐது, சிறிது. ஆற்றாது பெருவருத்தமும் நோயுமெய்தற் பாலாள், வெருளிமீதூர்ந்தமையின், சிறிதே விம்மினள் என்பார், "ஐதே விம்மிய மிடற்றளாகி," என்றும், இத்துணைத் துன்பமெய்தியும் தன் தவற்றினை யவள் உணர்ந்தில ளென்பார், "தெருள்கலாள்" என்றும், தன் வருத்தத்தைப் புலப்படுத்தியோ, அவனோடு காதலன் பால் புலந்தோ எதேனு மொன்று கூறின், அவன் வேறுபட்டு நீங்குவ

* (பாடம்) டைய, டையோ.

னென்ற அச்சத்தால் வாளாவிருந்தா ளென்றற்கு, உரையுமாடாள்" என்றும், அவனை வணக்கும் வாயிலாதலின் "சிறிது போதசைய என்றும் கூறினார். நெடிதசைந்திருப்பின், அட்டபங்கன் அஞ்சி அவ்விடத்தினின்றும் ஓடிவிடுவனாதலின், "சிறிது போது" என்றார். தான் செய்த துன்பத்தையும், அதனால் அமிர்தமதி ஆற்றாது அசைவுற்றதும் நினைந்து கண்டு, மனம் மருண்டு, தெளிந்த அறிவின்மையின் அவள் காலில் வீழ்ந்து வணங்கினான் என்றுணர்க. வணங்கக் கண்டதும் அவள் அசைவு நீங்கி அவன்பால் ஆராக்காதல் கொண்டாளென்பார். "மாதர்" என்றார். சென்னிவைத்தான், வணங்கினான்.

அமிர்தமதி தான் தாழ்த்து வந்தமைக்குக் காரணம் கூறுதல்

தையலாள் மெல்லத் தேறிச் சாரனை மகிழ்ந்து நோக்கி
வெய்யநீ முனிவு செல்லல் மேதினிக் கிறைவன் றன்னோ(டு)
ஐயவா சனத்தி னும்ப ரரசவை யிருந்து கண்டாய்
வெய்யபா வங்கள் செய்தேன் விளம்பலன் விளைந்த தென்றாள்.

உரை:—தையலாள் - புணர்ச்சி வேட்கையளாகிய அமிர்தமதி, தேறி-அசைவுநீங்கி, சாரனை மகிழ்ந்து - அட்டபங்கன் செயல் கண்டு மனம் மகிழ்ந்து, மெல்ல நோக்கி தன் கண்களை மெல்லத் திறந்து பார்த்து, ஐய - ஐயனே, வெய்ய நீ - என்னால் விரும்பப்பட்ட நீ, முனிவு செல்லல் யான் காலம் தாழ்த்துவந்தது குறித்து வெறாதேகொள், மேதினிக்கு இறைவன் தன்னோடு - மண்ணாளரசனான யசோ தரனுடன், அரசவை - அரசர் வந்திருக்கும் அவைக்கண், ஆசனத்தின் உம்பர் - அரசுகட்டிலின்மேல், இருந்து திருவோலக்கமிருந்து, வெய்ய பாவங்கள் செய்தேன் நீ வெம்மைகொள்ளத்தக்க குற்றங்களைச் செய்துவிட்டேன், விளைந்தது-நிகழ்ந்தது இதுவே, விளம்பலன் - இதனை முன்னரே தோழிவாயிலாகத் தெரிவியா தொழிந்தேன், என்னைப் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டுகிறேன், என்றாள் - என்று சொன்னாள்.

தையலென்னுஞ் சொல் புணர்த்தலென்னும்பொருட்டு மாதலின், புணர்ச்சிவேட்கை யுடையாளென் றுரைக்கப்பட்டது. "மெல்ல நோக்கினாள்," தான் மெய்யே அசைவுற்றுத் தெளிவுறு

வதுபோல அட்டபங்கன் காணும்பொருட்டு, அட்டபங்கனால் அமிர்தமதியுற்ற வருத்தம் திருட வந்தோனைத் தேள்கொட்டியது போல்வதாகலின், மெய்யே யசைவுற்றாள் என்று கோடல் அவட்குப் பொருந்தாமை காண்க. தான் இழைத்த துன்பத்தால் தன்பால் முனிவுற்றுத் தன்னை வெறுத்து ஒறுப்பாளோ என அஞ்சி யலமந்து நோக்கும் அட்டபங்கற்கு அவ்வச்சத்தைப் போக்குங் கருத்தின ளாதலின், "மகிழ்ந்து" நோக்கினா ளென்றார். வெய்ய நீ என்புழி, வெய்யவென்பது வேண்டற்பொருட்டாய வெம்மை யென்னும் உரிச்சொல்லடியாகப்பிறந்த பெயரெச்சம். "தாழ்த்த பொருளிது புகல்க" (119) என்று வெகுண்டு புடைத்தானாதலின், அவ் வெகுளி நீங்க, "முனிவு செல்லல்" என்றாள்; தன்னை வெறுத்தஞ்சி நீங்கா மற்பொருட்டு இது கூறினாளென்றுமாம். "மேதினிக்கு இறைவன்" என்றாள், தனக்கு அவன் அன்னனல்ல னென்பது தோன்ற. அட்ட பங்கன் அரசவைக்கண் அரசிருக்கும் திருவோலக்கக் காட்சியினைக் கண்டறியாதவனாதலின், அவற்கு அது விளங்க, "ஆசனத்தின் உம்பர் அரசவை யிருந்து" என்றாள். கண்டாய், முன்னிலையசை. அவன் தன்னைத் துன்புறுத்தியது நினைந்து வருந்தாமைப்பொருட்டு, "யான் செய்தன பெருங் குற்றங்கள், அவற்றிற்குத் தகவே நீ ஒறுத் தனை" யென்பாள், "வெய்ய பாவங்கள் செய்தேன்" என்றாள்; அட்டபங்கனுடன் கூடி அவனிருக்குமிடத்தில் இருக்கும் இருப்புத் தனக்குப் புண்ணியப் பயனாகக் கருதுவது தோன்ற இது கூறினா ளென்றுமாம். விளைந்தது இதுவாயினும் இதனை முன்னறிந்து தோழிவாயிலாகத் தெரிவிக்கவேண்டுவது நெறியாகவும், அது செய் யாது குற்றப்பட்டேனென்பாள், "விளம்பலன்" என்று கூறினாள். இதனைக் குணவதிக்கும் உரைத்திலள்; உரைத்திருப்பின் அவளாயி னும்போந்து விளம்பியிருப்பளென்றற்கு இது கூறினாளென்றுமாம்.

அமிர்தமதி தன் அயராக்காதலை உரைத்தல்

122. பொற்பகங் கழுமி யாவும் புரந்தினி தரந்தை தீர்க்குங்
கற்பகங் கரந்து கண்டார் கையகன் றிடுத லுண்டோ
எற்பகங் கொண்ட காத லெனக்கினி நின்னின் வேறோர்
சொற்பகர்ந் தருளு காளை துணைவரு மிவண முண்டோ*

உரை:—பொற்பகம் கழுமி-தேவர்வாழும் அழகு மிக்க பொன்னுலகத்தே பொருந்தியிருந்து, யாவும் புரந்து - பல் வகையுயிர்களையும் காத்து, அரந்தை இனிது தீர்க்கும் கற் பகம்-அவற்றிற்குண்டாகும் துன்பத்தைத் தீர்த்து இன்பம்

(பாடம்) * பலருமுண்டோ.

நிறைவிக்கும் கற்பகமரத்தை, கரந்து கண்டார் - மறைந்து சென்று கண்ணிற்கண்டு கையுறப்பெற்றவர், கையகன் றிடுதலுண்டோ - அதனைக் கைவிட்டு விடுவரோ? விடா ரன்றே, எற்பகம் காதல் கொண்ட எனக்கு - உடல் முழுதும் நின்பாலெழுந்த காதலே நிரம்பியுள்ள எனக்கு, காளை - காளைபோல்வாய், இனி - இப்பொழுது, இவ்வையம் - இவ் வுலகத்தே, நின்னின் - கற்பகம்போல் நின்னைத் தந்தவள் நின் னைக்காட்டினும், வேறு ஓர் நல்லவளும் உண்டோ? வேறே சிறந்த காதலர்காமும் உண்டோ, [illegible] நீயே நினைந்து ஒருசொல் சொல்லியருள்வாயாக.

கற்பகமரம் தேவருலகத்திலிருப்பதாகலின், பொற்பகம், தேவர் வாழும் பொன்னுலகமாயிற்று. அரந்தை, துன்பம். அதனை இனிது தீர்த்தலாவது, அதனை அறப்போக்கி, அதற்கு மாறான இன்பத்தை நிறைவித்தல். பெறற் கரிதாதலையுணர்த்தி, "கரந்து கண்டார்" என்றும், அதனைக் கைப்பற்றிப் [illegible] தன்றி இழந்துவிடுவதற்கு எவரும் விரும்பாரென்பது தோன்ற, "கையகன் றிடுத லுண்டோ" என்றும் கூறினான். எனவே, தானும் அவளைக் கைவிடாமையினை அமைந்து [illegible], அதற்கு ஏது வாக, அட்டபங்கன் தான் [illegible] கொண்டு அவள் தன்னைக் கையகன்றிடுவலோ [illegible] இம்முறை மதி யுணர்ந்துகொண்டவாறும் பெறலாம். என்பது, ஆசிரியர். காதல், காமவேட்கை; "காதலிக்கப் படுவனவும் கைக்கொடா வாதல்" * என்புழிப்போல. காளை, ஆண்மையுள்ளவன். இதனை என் பது அழுப்பெற்றது. "சொற்பகர்ந்து" எனக் குறைத்து நின்றான், அவனது காதலை [illegible] காட்டலி யால். வேறு என்பதனைத் தனித்தனிக் [illegible] சொன்மேலேற்றலு மொன்று. ஏகாரம், வினா.

இனி, பொற்பகம்கொண்ட காதலெனக்கு என்று கொண்டு, மலைபோலெழுந்த காதலையுடைய எனக்கு என்றுரைப்பினு மமையும்.

கண்ட வேந்தன் இருவரையுங் கோறற்கு உணர்வெழுந்து அடங்குதல்

என்றலு மேய† மன்னன் எரியெழ விழித்துச் சீறிக்
கொன்றிவர் தம்மை வாள்வாய்க் கூற்றுண இடுவ லென்றே
ஒன்றின னுணர்ந்த துள்ளத் துணர்ந்தது‡ கரந்து வாளும்
சென்றிடை விலக்கி நின்றோர் தெளிந்துணர் வெழுந்த தன்றே.

* சீவக. 1632. † மேவினை. (பாடம்) ‡ உணர்வது.

உரை :—என்றலும் - என்று அமிர்தமதி அட்டபங்கற்கு உரைத்ததும், மேய மன்னன்-ஆங்குப் போந்துநின்று கேட்ட மன்னன், சிறி-வெகுண்டு, எரி எழ விழித்து-கண்ணில் தீப்பொறி பறக்க நோக்கி, இவர் தம்மை - இவ்விருவரையும், வாள்வாய் கொன்று - வாட்படையால் கொலை செய்து, கூற்றுணை இடுவல் - யமனுக்கு இவர் உயிரை உணவாக்குவேன், என்று ஒன்றினன் - என்று கொல்லற்கும் ஒருப்பட்டானாக, கரத்து வாளும் - கையிற் பற்றியிருந்த வாட்படையும், உள்ளத்து உணர்ந்தது - அவன் உள்ளக் கருத்தை, உணர்ந்தது-உணர்ந்து கொல்லுதற்கு மேலெழுந்தது, இடை சென்று விலக்கி - இடைப்புகுந்து அதனை மறித்து, நின்று - கீழே விழாது நிற்குமாறு, ஓர் தெளிந் துணர்வு-ஒரு தெளிந்த வுணர்வு, எழுந்தது அன்றே-பிறந்து அக் கொலைவினையைத் தவிர்த்தது.

காரியம், காரணமாக உபசரிக்கப்பட்டது. தொடக்கத்தே இருவரையும் கொல்லற்கெழுந்த சினத்தோடு கூடிய உணர்வினால், வாளை உறையினின்றும் கழித்து ஓச்சினான், இடையிலெழுந்த நல்லுணர்வால் தடைப்பட்டு அவ்வாளை உறையிடைச் செருகிக் கொண்டானென்பதாம். உள்ளத்துணர்ந்தது உணர்ந்தது என்புழி, ஒன்று பெயர், ஒன்று வினைமுற்று. தெளிந்த உணர்வு என்புழிப் பெயரெச்சத்தகரம் விகாரத்தால் தொக்கது. நிற்ப, நின்றெனத் திரிந்து நின்றது. அன்றே, அசை.

தெளிந்துணர்வின் திறம்

124. மாதரா ரெனைய ரேனும் வதையினுக் குரிய ரல்லர் [றுண்
பேதைதா னிவனும் பெண்ணி னனையனே பிறிது மொன்
டேதிலார் மன்னர் சென்னி யிடுதலுக் குரிய வாளின்
தீதுசெய் சிறுபுன் சாதி சிதைத்தலுந் திறமன் றென்றான்.

உரை :—மாதரார் எனையரேனும் - மகளிர் எத்துணைக் கொடிய குற்றம் புரிந்தாராயினும், வதையினுக்கு உரியர் அல்லர் - கொல்லுதற்கு உரியவராகார், பேதைதான் இவனும் - பேதையேயாகிய இவ் யானைப்பாகனும், பெண்ணின் அனையன் - ஆண்மகனாயினும் பெண்மகளையே யொப்பன்,

பிறிதும் ஒன்று உண்டு - வேறொன்றும் உண்டு, மதிலார் மன்னர் - பகைவராய்வந்த வேந்தருடைய, சென்னி இடுத லுக்கு உரிய வாளின்-முடியைத் துணித்தற்குரிய வாளினால், தீது செய் சிறுபுன் சாதி - குற்றமே செய்கின்ற அறிவின் மையையுடைய அற்பவினத்தாரை, சிதைத்தலும் திற மன்று-கொல்வது மறவேந்தர்க்குத் தகுதியன்று, என்றான் - என்று நினைத்தான்.

மிக அத்துணைக் கொடிய குற்றம் புரிந்து அதனால் உயிர் இழத் தற்குரிய தீமை யுடையராயினும் என்பான், "எனையரேனும்" என் ருன். வதை, கொல்லுதல். பிறர்க்குப் பொருளாயினாரைக் காதலித் தொழுகுதலின், அட்டபங்களைப் "பேதைதான் இவனும்" என்றும், பிறன்மனை நயவாமை ஆண்மையாதலின், நயக்குமிவன்பால் ஆண்மையில்லை யென்றற்கு "பெண்ணின் அனையனே" என்றும் தனக்குள் கூறிக்கொண்டான். பகைவேந்தர், மதிலாராயினரே யன்றி, ஆண்மையிலும் மறத்திலும் குறைந்திலராதலின், அவரைத் தீண்டற்குரிய இவ்வாள், சிறுமையும் புன்மையும் சேரக்கொண்டுள்ள இவரைத் தீண்டிக் கொல்லுதல் அதற்குத் தீதாம் என்பான், "சிதைத் தலும் திறமன்று" என்றான். சிறுமை, அறிவின்மை, புன்மை; ஈண்டுக் கீழ்மை மேற்று.

வேந்தன் மகளிர் போகத்தை வெறுத்துச் சென்று தனித்திருந்து நினைத்தல்

125. இனையன பலவுஞ் சிந்தித் திழிப்பொடு பழித்து நெஞ்சிற்
புனைவளை யவர்கள் போகம் புறக்கணித் திட்டு மீண்டே
கனவரை யனைய மார்பன் கடிகம ழமளி யேறித்
தனிமுனி களிறு போலத் தானினை வெய்து நின்ருன்.

உரை:—கனவரை யனைய மார்பன் - பெரிய மலை போன்ற மார்பையுடைய சீவகன்தனையாளாகிய அந்தமான், இனை யன பலவும் சிந்தித்து இவை போல்வன பலவும் எண்ணி, இழிப்பொடு பழித்தும் இருவரையும் இகழ்ந்தும் பழித் தும் அமையாது, வளையவர்கள் போகம் - வளையணியும் மகளிரது இன்பத்தை, நெஞ்சில் புறக்கணித்திட்டு - மனத் தால் அருவருத்து வெறுத்து, மீண்டு - திரும்பத் தன் பள்ளி யறைக்குப்போந்து, கடி கமழ் அமளி ஏறி - மணங்கமழும் மெத்தை கிடந்து, தனி முனி களிறுபோல - தனித்துச்

சினங்கொண்டிருக்கும் யானைபோல, தான் நினை வெய்து கின்றான் - தானே தனக்குள் எண்ணமிடலானான்.

முன் பாட்டிற்கூறிய கருத்துப்போல்வன பலவற்றை ஒன்றன் மேலொன்றாக நினைந்தமையின், அவன் உள்ளம் கொலைவினைமேற் செல்லாதாயிற்று. அந்நினைவுகட்கிடையே அமிர்தமதியின் செய்கையை இழித்தும், அவளது மனப்புன்மை காணாது அன்புற்றொழுகிய தன்னைப் பழித்தும் தனக்குள்ளே நொந்துகொண்டானென்பார், "இழிப்பொடு பழித்தும்" என்றும், அதுவே யேதுவாக வனையெல்லா மகளிரது இன்பத்தையும் நெஞ்சில் வெறுத்தான் என்பார் "புனைவளை யவர்கள் போகம் நெஞ்சிற் புறக்கணித்திட்டு" என்றும கூறினார் "புனைவளை யவர்கள்" என வனையெல்லா மகளிரையும் புறக்கணித்தது, அமிர்தமதியை விலக்கி வேறு மகளிரை மணத்தற்கென ஓர் எண்ணம் எழுந்தமை தோன்ற நின்றது. புனைவளையவர் என்பதனை வளைபுனையவர்கள் என மாறுக. இதனாற்பயன், வளை முதலியன புனைதலால் பிறக்கும் அழகேயன்றி மனத்தூய்மையாகிய அழகிலர் என்பது. தனியென்னும் வினைமுதனிலை யெச்சப் பொருட்டு; "வாரிப்புனை பந்து" என்புழிப்போல.

காமத்தால் விளையுங்கேட்டினை நினைத்தல்

எண்ணம தலாமை பண்ணு மிற்பிறப் பிடிய நூறும்
மண்ணியல் புகழை மாய்த்து* வருபழி வளர்க்கு மானத்
திண்மையை யுடைக்கு மாண்மை திருவொடு சிதைக்குஞ் சிந்தை
கண்ணொடு கலக்கு மற்றிக் கடைப்படு காம மென்றான்.

உரை :—இக் கடைப்படு காமம் - இந்த இழிவான காம வேட்கையானது, எண்ணமது அலாமை பண்ணும் - நெஞ்சில் நிகழும் எண்ணங்களை நல்லவையாகாவாறு செய்யும், இற்பிறப்பு இடிய நூறும் - குடிப்பிறப்பென்னும் குன்றம் இடிந்து துகளாமாறு செய்யும், மண்ணியல் புகழை மாய்த்து - மண்ணுலகத்தே நிற்கும் புகழைக் கெடுத்து, வருபழி வளர்க்கும் - அது நீங்கியவிடத்தே வந்தடையும் பழியை மிகுவிக்கும், மானத் திண்மையை யுடைக்கும் - மானமாகிய திண்மை நிலையைத் தகர்த்தெறியும், ஆண்மை திருவொடு சிதைக்கும் - ஆண்மையினையும் செல்வத்தினையும் அழித்துவிடும், சிந்தை கண்ணொடு கலக்கும் - மனத்தை

(பாடம்) *மண்ணிய புகழை மாய்க்கும்.

யும் கண் முதலிய பொறிகளையும் நிலைகலங்கச் செய்யும், என்றான் - என்று எண்ணினான்.

ஒருவர்க்குளதாகும் கேட்டுக்கு முதற் காரணம் அவர் நெஞ்சினிகழும் எண்ணமே யாதலின், அதனையே முதற்கண்ணெடுத்து, இக்காமம் அவ்வெண்ணம் நல்லெண்ணமாகாவாறு செய்யும் என்பார், "எண்ணம தலாமை பண்ணும்" என்றார்; "நோயெல்லாம் நோய்செய்தார் மேலவாம்"* என்றும், "மறந்தும் பிறன்கேடு சூழற்க"† என்றும் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. "இடிய நூறும்" என்றதனால், இற்பிறப்பாகிய குன்றம் என்று கொள்க. நூறுதல், பொடியாகச் செய்தல். ஒருவர் செய்யும் புகழ்க்கு அவரன்றி அவர் வாழ்விடமாகிய மண்ணுலகு ஆதாரமாதலின், "மண்ணெரியல் புகழ்" என்றும், பழி பாவம் வந்தாலன்றி, அப்புகழ் மாயாதாகலின், "அப்புகழ் நின்ற விடத்தே வந்து நிற்கும் பழி" யென்றார். ஒடுவினை ஆண்மைக்கும் கூட்டுக. காமம் கதுவிய மனத்தார்க்கு அதனால் நுகரப்படும் இன்ப நினைவும் அதற்கு ஆனும் ஆக்கமானவுமன்றிப் பிற நலந் தீங்கு காணும் நல்லாராய்ச்சி நிகழாமையின், "சிந்தை கலக்கு" மென்றும், பொருள்களின் உண்மை நிலையைக் காணும் கண்ணறிவும் சொல்வார் சொல்லின் தூய்மையும் நலமும் கேட்கும் செவியறிவும் பிறவும் நிகழாமையின், "கண்ணொடு கலக்கும்"‡ என்றும் கூறினான். ஒடு, எண்ணொடு. அமிர்தமதிக்கும் அட்டபங்கற்கும் நிகழும் காமக்கூட்டம் இக்குற்றமனைத்தையும் விளைவிக்குமாறு காண்க.

காமத்தைத் துறக்கத் துணிதல்

127. உருவினொ டழகு தானு மொளியமை குலனும் பேசின்
திருமக ளனைய மாத ரிவளையுஞ் சிதையச் சீரிற்§
கருமலி கிருமி யன்ன கடைமகற் கடிமை செய்யும்¶
துருமதி மதனன் செய்கை துறப்பதே சிறப்ப தென்றான்.

உரை :—உருவினொடு அழகுதானும்-நிறமும் அழகும், ஒளியமை குலனும் - புகழ்பொருந்திய குடிப்பிறப்பும், பேசின்-ஆராயுமிடத்து, திருமக ளனைய மாதர் இவளையும்-திருமகளையொப்பவளாகிய இவளையும், சிதைய-தன் மனம் கெடும்படிச்செய்து, சீர் இல் கருமலி கிருமி யன்ன - சிறப்

* குறள் 320. † குறள் 204.
‡ "காமத்திற்குக் கண்ணில்லை"; "Never was owl more blind than a lover" என வரும் பழமொழிகளைக் காண்க.
(பாடம்) § சீறிற். ¶ செய்து.

பில்லாத பல பிறப்புக்கட் குரித்தாகிய புழுவை யொத்த, கடை மகற்கு அடிமை செய்யும் - கீழ்மக னொருவனுக்கு அடிமைப்பணி செய்யப்பண்ணும், துருமதி மதனன் செய்கை - தீய புத்தியையுடைய காமன் சேட்டையை, துறப்பதே - துறந்து நீங்குவதே, சிறப்பது - மேன்மை, என்றான் - என்று நினைத்தான்.

உரு, நிறம். ஈண்டு மாந்தளிர்போலும் நிறமென வுணர்க. உரு முதலியவற்றால் அமிர்தமதி திருமகளை யொப்பாள் என்பது. சிதைத்தென்பது சிதையவெனத் திரிந்துநின்றது. பல்வகைப் பாவங்களை யுடைமைக்கு அட்டபங்கனுற்ற குட்டநோய் அறிகுறியாதலின், அவன் பல பிறப்புக்கட்குரியனாதல் பெறப்படுதலின், "சீரில் கருமலி கிருமியன்ன கடைமகன்" என்றான். இழிவு கருதிக் "கிருமி" யென்றான். செய்யும், பிறவினைப்பொருட்டு. துருமதி, வடசொற்றிரிபு; இது துன்மதி யென்றும் வழங்கும். பெண் மக்களில் மிகச் சிறந்தா ளொருத்தியை ஆண்மக்களுள் இறப்பவும் கடைப்பட்டா னொருவனை விரும்பி யவற்கு அடிமையாக்கலின், காமனை, "துருமதி மதனன்" என்று இகழ்ந்தான். ஏகாரம், தேற்றம்.

அரசபோகத்தை வெறுத்தல்

மண்ணியன் மடந்தை தானு மருவினர்க் குரிய ளல்லள்
புண்ணிய முடைய நீரார் புணர்ந்திடப் புணர்ந்து நீங்கும்
பெண்ணிய லனைய தன்றே* பெயர்கள்மற் றிவர்கள் யாரும்
கண்ணிய விவர்கள் தம்மைக் கடப்பதே கரும மென்றான்.

உரை :—மண் ணியல் மடந்தை தானும் - மண்ணாகிய அழகிய நிலமகளும், மருவினர்க்கு உரிய ளல்லள் - தன்னைச் சேர்ந்தவர்க்கே உரியவளல்லள், புண்ணிய முடைய நீரார் புணர்ந்திட-புண்ணியமுடையோர் போந்தவழி, புணர்ந்து - அவரை யடைந்திருந்து, நீங்கும் - பின்பு அவர்மாட்டுத் தங்காது நீங்குவள், பெண் இயல் - பெண்களின் இயற்கையும், அனைய தன்றே-அத்தன்மைத்தேயாகும், இவர்கள் பெயர்கள் மற்று - இவர்கட்குப் பெயர்வகைதான் வேறு கண்ணிய இவர்கள் தம்மை - இயல்பால் ஒருதன்மையராகக் கருதப்படும் இவர்களை, யாரும் கடப்பதே - நாமும்

(பாடம்) *லதுவ தன்றோ.

துறந்து போவதே, கருமம் - செயற்பாலது, என்றான் - என்று தனக்குள்ளே முடிவுகொண்டான்.

தேற்றேகாரம் விகாரத்தால் தொக்கது. தானும்: உம்மை, சிறப்பு; எச்சமெனினுமாம். உரிமை, உடையானொடு உடனிருந்து உடனழிதல். புண்ணியமுடையாரைப் பொருந்தி அவர்பால் அப் புண்ணிய மிருக்குந்துணையும் இருந்து, அது புலர்ந்தபின் அவரை விட்டு நீங்குதலின், "புண்ணிய முடைய நீரார் புணர்ந்திடப் புணர்ந்து நீங்கும்," என்றான்; "வெற்றிவேல் மணிமுடி வேந்தர் தம்மொடும், உற்றதோ ருரிமைய ளல்லள் யாரொடும், பற்றிலள் பற்றினர் பாலள் அன்னதால், முற்றுநீர்த் துகிலுடை முதுபெண் ணீர்மையே," என்று பிறரும் கூறினர். "பெண்ணரிய லினையதன்றே," என்றான், அமிர்தமதியின் செயலில்வைத்துக் காட்சியளவையிற் கண்டானாகலின். "பள்ள முதுநீர்ப் பழகினும் மீனினம், வெள்ளம் புதியது காணின் விருப்புறூஉம், கள்ளவிழ் கோதையர் காமனோ டாயினும், உள்ளம் பிறிதா யுருகலுங் கொண்ணீ," என்றார் வளையாபதியுடையாரும் என வறிக. நிலமகள், பெண்மகள் எனப் பெயரால் வேறுபாடுண்டேயன்றி, இயல்பு ஒத்திருத்தலின், "பெயர்கள் மற்றிவர்கள்," என்றான். கடத்தல், துறத்தல்.

மறுநாள் யசோதரன் அமிர்தமதியுடன் திருவோலக்க மிருத்தல்

மற்றைநாள் மன்னன் முன்போல் மறைபுலப் படாமை யின்பச்
சுற்றமா யவர்கள் சூழத் துணிவிடன் † இருந்த வெல்லை
மற்றுமா மன்னன் தேவி வருமுறை மரபின் வந்தே
கற்றைவார் குழலி மெல்லக் காவலன் பாலி ருந்தாள்.

உரை:—மன்னன் - மன்னனாகிய யசோதரன், மற்றைநாள் - மறுநாள், மறைபுலப் படாமை - முன்னாளிரவிற் போந்து மறைந்திருந்து கண்டதும் பின்பு மனத்தே துறவு கொள்ளக்கருதியதும் பிறரறியாவகை மறைத்துக் கொண்டு, முன்போல் - வழக்கம்போல, இன்பச் சுற்றமாயவர்கள் சூழ - இன்பந்தரும் உரிமை மகளிரும் ஏனை மகளிரும் சூழ்ந்துவர வந்து, துணிவிடன் - அரசவையின் கண், இருந்த எல்லை - அரசுகட்டிலில் வீற்றிருந்தபோது, மா மன்னன் தேவி - பேரரசனாகிய அவனுடைய தேவியான,

(பாடம்) * சூளா முத்தி. 21. † துனிவிலன்; தொல்லவை.

கற்றை வார் குழலி-கற்றையாய்த் திரண்டு நீண்ட கூந்தலை யுடைய அமிர்தமதி, வரு முறை மரபின் - ஓர் அரசியான வள் வருதற்குரிய முறைப்படியே, மெல்ல வந்து - மெத் தென வந்து, காவலன்பால் இருந்தாள்-அரசன் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்தாள்.

முன்னாளிரவில் அமிர்தமதியின் தீச்செய்கையைக் கண்டு மனத்தே மிக்க அருவருப்பை யெய்தினுனாயினும், அது வாயிலாக உலகவின்பத்தில் உவர்ப்புக்கொண்டானாயினும், அவற்றை வெளி யிடற்குரிய செவ்வி வாயாமையின், "மறை புலப்படாமை," ஒழுகி னான் என்றார்; "இகல்வெல்லல் வேந்தற்கு வேண்டும் பொழுது,"* என்பது அரசமுறை. முன்னுளிருந்த முகமலர்ச்சியும் செவ்வி யெளிமையு முடையனாயிருந்தா னென்றற்கு "முன்போல்," என்றார். முன்போலென வேண்டாது கூறியதன் பயன், அகத்தின்கண் நிகழும் உவப்புக் காய்ப்புக்களை முன்னறிந்து காட்டிவிடும் முதுக் குறைவுடைய முகமும் அது செய்யாதிருந்த செம்மையினை வற் புறுத்தலாம். இயல்பாகவே இன்பத்துறையில் எளியனா யொழுகினு னாதலின், அவ்வின்பச் சுற்றத்தை இப்போது விலக்குவதால் மறை புலப்படுதற் கேதுவாமென்று கருதி, "இன்பச் சுற்றமா யவர்கள் சூழ," வந்தானென்றார். முறை வேண்டியும் குறை வேண்டியும் வரு வார்க்கு நன்றும் தீதும் ஆய்ந்து நலந்துணிந்து முறைசெய்யு மிடமாதலின், அரசவையை, "துணிவிடம்," னென்றார். அமிர்தமதி பட்டத்தரசியாதல் தோன்ற, "மாமன்னன் தேவி வருமுறை மரபின் வந்து," என்றார். மெல்ல வந்தது, தன்பால் குற்றமுண்மையினைத் தானறிந்து அஞ்சுதலின்; அச்சமுடையார்க்கு விரைந்த நடையில்லை யாதலின். கற்றைவார் குழலி யென்று விசேடித்தார், அவள் தன் முகத்தைப் பலருங் காணக் காட்டாமைபற்றி; இது வெரூஉதல். மெல்ல வென்பதனை இருந்தா ளென்பதனே டியைத்து, முள்மே லமர்வாரைப்போல அச்சமிகுதியால் மெல்ல விருந்தாளென்றலு மொன்று.

அரசன் விளையாட்டயர்தல்

130. நகைவிளை யாடன் மேவி நரபதி விரலின் நின்றே†
மிகைவிளை கின்ற நீல மலரினின் வீச லோடும் [வீழ்த்தாள்
புகைகமழ் குழலி சோர்ந்து பொய்யினுன் மெய்யை
திகைகமழ் நீரில்‡ தேற்ற மெல்லியல் தேறி னுளே.

(பாடம்) * குறள். 481. † விரகினின்றே. ‡ மிகைகமழ் நீரிற்

உரை:—நரபதி - மக்கட்கு அரசனாகிய யசோதரன், நகை விளையாடல் மேவி - இன்பவிளையாட்டை விரும்பி, விரலின்நின்று மிசை விளைகின்ற - கைவிரலினின்று மே லெழுந்து துவண்டு வீழ்கின்ற, நீல மலரினின் - நீலமலரால், வீசலோடும் - அமிர்தமதியின்மேல் மெல்ல எறிந்ததும், புகைகமழ் குழலி - நறும்புகையூட்டப்பட்ட கூந்தலையுடைய அவ் வமிர்தமதி, சோர்ந்து - ஆற்றாது அறிவு சோர்ந்தாள் போல, பொய்யினால் - பொய்யாக, மெய்யை வீழ்த்தாள் - இருக்கையிலே சாய்ந்தாளாக, திசைகமழ் நீரின் - நாற் றிசையும் மணங்கமழும் பனிநீர்கொண்டு, சேற்ற உழை யிருந்தார் தெளிவிக்க, மெல்லியல் - மெல்லிய இயல்பினை ளாகிய அவள், தேறினாள் - அறிவு தெளிந்தாள்.

நரபதி, நரர்க்குப்பதி; அதுவென்னுருபு கெடக் குகரம் விரிந் தது. அரசவைக்கண்ணிருக்கும் வேந்தர் தம் கையில் தாமரை, குவளை முதலிய பூக்களை வைத்திருத்தல் மரபாதல்பற்றி, யசோதரன் கையில் நீலப்பூ விருந்தமை கூறினார். மிசை, மேல். நீல மலரி னின் றெறிதலோடு மென்னாது "வீசலோடும்," என்றார், மெல்லி தாக எறிந்தமை யுணர்த்தற்கு. துவண்ட பூவினிடத்து மென்மை மிக்கு எறிந்தவழிப் புதுப்பூவின் வன்மையுமின்றி மெத்தெனவி ருக்குமாதலின், அதனாலொருவர் எத்துணை மெல்லியராயினும் வருத்தமுறுவாரல்லராதலின், "சோர்ந்து" என்றும், "பொய்யினால் மெய்யை வீழ்த்தாள்," என்றும் கூறினார். மெய்யை வீழ்த்தாள் என அவளின் மெய்யினைப் பிரித்தோதியதனால், அதனை யவள் வேண்டுமென்றே செய்தமை வற்புறுத்தினாராம். திசை கமழ் நீர், பலவேறு திசையினின்றும் கொணர்ந்த நன்னீர் என்றுமாம். மெல்லியல், சுட்டுமாத்திரையாய் இழித்தற்கண் வந்தது.

அரசன் அவளோடு அசதியாடல்

131. புரைபுரை தோறு நீர்சோர் பொள்ளலிவ் வுருவிற் றூய
இருநிற* மலரினாலின் றிவளுயி ரேக லுற்ற(து)
அரிதினில் வந்த தென்றென்(று)† அவளுடன் அசதி யாடி
விரகினில் விடுத்து மன்னன் வெய்துயிர்த் தனனி ருந்தான்.

உரை:—புரை புரை தோறும் - வேர் முதல் நுனிவரை யெங்கணும், நீர் சோர் பொள்ளல் - நீர் சுவர்கின்ற துவாரங்க

(பாடம்) * இருணிற. † தின்றென்.

ளோடு கூடிய, இவ் வுருவிற்றாய - இந்தப் புல்லிய வுருவத்தையுடைத்தான, இரு நிற மலரினால்-கரிய நிறமுடைய நீலப்பூவினால், இவள் உயிர் இன்று ஏகலுற்றது - இவ்வமிர்தமதியின் உயிர் இப்போது நீங்கும் நிலையை யடைந்தது, அரிதினில் வந்தது-மிக வரிதாக மீண்டுவந்தது, என்று என்று-என்று பலமுறையுஞ்சொல்லி, அவளுடன் அசதி யாடி - அமிர்தமதியுடன் விளையாட்டாகப் பேசியிருந்து, விரகினில்-தந்திரமாக, விடுத்து - அரசவையினைக் கலைத்துவிட்டு, மன்னன் - வேந்தனாகிய யசோதரன், வெய்துயிர்த்தனன் இருந்தான் - தனித்தவோரிடத்தே பெருமூச்செறிந்திருந்தான்.

நீலமலர் நீர்ப்பூவாதலின் அதன் வேர், தண்டு, இலை, காம்பு முதலிய உறுப்பெல்லாம் உள்ளிற் புழையுடைமைகண்டு, "புரை புரை தோறும் நீர்சோர் பொள்ளல்இவ் வுருவிற் றாகிய இருநிறமலர்," என்று விதந்து கூறினான்; இதனால், நீர்வற்றியவழி இதன்பால் வன்மை சிறிது மின்றாகவும், இதனைத் தன்மேல் வீசியது இவட்கு உயிரைப்போக்குவதாயிற்று; இவ்வாறு இவள் உயிர் நீங்கும் நிலை யெய்தியது மெய்யன்று, பொய்நடிப்பு என்று குறித்தானாதலின், "இன்று இவளுயிர் ஏகலுற்றது அரிதினில் வந்தது," என்று அசதியாடுவானாயினான். என்றென்று என்ற வடுக்குப் பன்மைகுறித்து நின்றது. அரசவைக்கண் அசதியாடியின்புறும் வேந்தன், விரைவில் அதனின் நீங்குவது கூடாமையின், "விரகினில் விடுத்து," என்றும், அவள் செய்கையால் அவட்குத் தன்பால் அன்பின்மையினை விளங்கக் காட்டினமையின், வேந்தன் தனித்ததோரிடத்தே, "வெய்துயிர்த்தனனிருந்தா," னென்றும் கூறினார். இது சூழ்ச்சி. வெய்துயிர்த்தான் என்றதனால், யசோதரன் மனத்தே மிக்க வருத்தம் நிகழ்வது காணப்படுகிறது. இருந்தா னென்பதற்கு, அரசியையும் ஏனை அமைச்சர் முதலியோரையும் போக்கிவிட்டு அரசன் மட்டில் தனித்திருந்து எண்ணமிடலானான் என்றுரைத்தலு மொன்று.

யசோதரன் சந்திரமதியிடம் சேறல்

132. ஆயிடை யரச னுள்ளத் தரசினை விடுப்ப வெண்ணித்
தாயமர் கோயி லெய்திச் சந்திர மதிதன் முன்னர்ச்
சேயிடை யிறைஞ்ச மற்றித்* திரைசெய்நீ ருலக மெல்லாம்
நீயுயர் குடையின் வைகி நெடிதுடன் வாழ்க வென்றாள்.

(பாடம்) * யிறைஞ்சிநிற்ப, யிறைஞ்சிமற்றித்.

உரை :—ஆயிடை - அவ்வாறு தனித்து வீற்றிருந்திருந்தபோது, அரசன் - வேந்தனான யசோதரன், அரசினை விடுப்ப உள்ளத்து எண்ணி - அரசியலைத் துறந்து செல்ல மனத்தேயெண்ணி, சாய் அமர் கோயில் எய்தி - தன் தாயாகிய சந்திரமதியிருந்த அரண்மனையை யடைந்து, சந்திரமதி தன் முன்னர் - அவள் முன் சென்று, சேயிடை இறைஞ்ச - சேய்மைக்கண்ணே வணங்கி நிற்க, இந் நிரை செய் நீர் உலகமெல்லாம் - இந்த அலைபரவுங் கடல் சூழ்ந்த உலகு முழுதும், உயர்குடையின் வைகி - உயர்த்திய வெண்கொற்றக்குடை நிழலில் தங்கச்செய்து, உடன் - அமைச்சரோடு, நீ நெடிது வாழ்க - நீ நீண்டநாள் வாழ்வாயாக, என்றாள் - என்று அச் சந்திரமதி வாழ்த்தினாள்.

அரசன் தனித்திருந்தபோது அரசியலைத் துறப்பதற்குத் தக்கதே என்ற எண்ணம் மறுபடியும் எழுந்தமையின், "ஆயிடை அரசினை விடுப்ப வெண்ணி," என்றார். இக்கருத்தினைத் தன் தாய்பால் உரைத்து அவள் கருத்தை யாராயக்கருதி அவளிருக்கும் அரண்மனையை யடைந்து, அவள் திருமுன்னர்ச் சென்றான் என்க, முன்னர்: அர் பகுதிப்பொருள் விகுதி. துறவுள்ளத்தனாதலின், தேவியின் அருகு செல்லாது சேய்மைக்கண்ணின்று வணங்கினான். சேய்மை, ஐந்துவிற்கிடையில் நின்று வணங்குதல்; "ஐவிலி னகல நின்றாங் கடிதொழு திறைஞ்சி னாற்கு" * என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. வைகி, பிறவினைப்பொருட்டு. வைக வென்பதன் திரிபாகக் கோடலு மொன்று. துறக்கக்கருதிப் போந்தாற்கு, சந்திரமதி வாழ்த்துந் திறங் காண்க. வருஞ் செய்யுள் கூறும் மெய் வேறுபாட்டிற்கு இதுவுமோ ரேதுவாதல் உணர்க.

யசோதரனுடைய முகவேறுபாடு கண்டு சந்திரமதி உற்றது வினுதல்

மணிமரு ளுருவம் வாடி வதனபங் கயமும் மாழ்
அணிமுடி யரச ரேறே யழகழிந் துளதி தென்கொல்
பிணியெனை யெனது† நெஞ்சிற் பெருநவை யுறுக்கும் ஐயா
துணியலென் உணரச்சொல்லாய் தோன்றலீயென்று சொன்னாள்

உரை :—அணி முடி யரசர் ஏறே - அழகிய முடியணிந்த வேந்தர்கட்குச் சிங்கம் போல்பவனே, மணிமருளுருவம்

* சீவக, 1704. (பாடம்) † பிணியெனை வெனது.

வாடி - மாணிக்கமணிபோற் சிவந்த நின் நிறம் வாட்ட மடைந்து, பங்கய வதனமும் மாறு - தாமரைபோலும் முக மும் வேறுபட்டு, அழகு அழிந்து உளது-அழகு மழுங்கி யிருக்கின்றது, இது என்கொல் - இதற்குக் காரணமென்னை, ஐயா-ஐயனே, பிணி எனை - நினக்கு உண்டாகிய நோய் யாது, எனது நெஞ்சிற் பெருநவை யுறுக்கும் - இவ்வேறு பாடு எனக்கு மிக்க வருத்தத்தை யுண்டாக்குகிறது, துணிய லென்-யானும் இன்னதெனை அறியகில்லேன், தோன்றல் - குலத்தின்வழி எஞ்சாதபடி பிறந்தோய், உணர நீ சொல் லாய் - யான் தெளிய உணருமாறு சொல்வாயாக, என்று சொன்னள் - என்று கேட்டாள்.

எறு, ஐயா, தோன்றல் என்பன ஆர்வமொழி. உருவென்றும் மணியென்றும் கூறினமையின், மாணிக்கமணியாதல் பெற்றும். உரு வமும் வதனபங்கயமும் அழகிற்கு ஆக்கமாதலின், வாடி, மாறு என்ற எச்சவினைகள் அழிந்தென்பதனேடு முடிந்தன. மனிமரு ளுருவம் என்றதற் கேற்ப, பங்கயவதனமும் என மாறுக. உம்மை, எச்சப்பொருட்டு. கொல், ஐயம். ஐயத்தால் அலைப்புண்டலின், விளங்க வுரைத்தல் வேண்டுமென்பாள், "துணியலென் உணரச் சொல்லாய்," என்றுள். குலத்தின்வழி இடையறுது தொடர்தற்குத் தோன்றுதலின், மகனைத் தோன்றல் என்ப. கான்முளை யென்பது போல; இனிப் புகழ்க்குரிய குணங்களுடன் தோன்றியோய் என்று மாம். சொல்லுதல், ஈண்டு வினதன்மேற்று.

கனவின்மேல்வைத்து யசோதரன் உற்றதுரைத்தல்

134. விண்ணிடை விளங்குங் காந்தி மிருகதிர் மதியந் தீர்ந்தே
மண்ணிடை மழுங்கச் சென்றேர் மறையிருட் பருதி சேரக்
கண்ணிடை யிறைவி கங்குற் கனவினிற் கண்ட துண்டஃது
எண்ணுடை* யுள்ளந் தன்னுள் ஈர்ந்திடுகின்ற தென்றுன்.

உரை:—இறைவி - அரசமாதேவி, விண்ணிடை விளங் குங் காந்தி மிகு கதிர் - வானத்தில் விளங்குகின்ற ஒளி மிக்க ஞாயிற்றினை, மதியம் தீர்ந்து - கூடியிருந்த முழுமதிய மானது அதனின் நீங்கி, மழுங்க - தன்னொளியும் அந்த ஞாயிற்றி னொளியும் கெட, மண்ணிடைச் சென்று - மண்

(பாடம்) * எண்ணிடை

னுலகை யடைந்து, ஓர் மறையிருள் பருதி சேர-ஒரு பாறை விடத்தே கிடந்த இருள்வட்டமொன்றைக்கூட, கங்குல் கனவினில் - இரவிற்கண்ட கனவிலே, கண்ணினிடைக் கண்ட துண்டு-கண்ணால் பார்த்தேன், என்னுடை உள்ளம் தன் னுள் - பல எண்ணங்கட்கு இடமாகிய மனத்திலேயிருந்து, அஃது - அக்கனவானது, ஈர்கின்றது - என் நெஞ் சினை யறுக்கின்றது, இதற்கு யான் என்செய்வேன், என் ருன் - என்று யசோதரன் உரைத்தான்.

அரசினைத் துறந்த உள்ளத்தாற் பேசுதலின், சந்திரமதியை, "இறைவி" என்ருன். காந்திமிகு கதிர், ஞாயிறு. காந்தி, ஒளி. ஞாயிற்றெடுகூடி விண்ணிடை இயங்குவதாகலின், விண்ணின் நீங்கு தல், ஞாயிற்றின் நீங்குதலெனக் கூறப்பட்டது. பகலில் ஞாயிறும், இரவில் திங்களும் விண்ணிடத்தே யிருந்து ஒளி செய்தலின், இரண் டும் கூடி இத்தொழிலைச் செய்வதாகக்கூறினர். ஞாயிற்றை யசோ தரனுகவும், திங்களை அமிர்தமதியாகவும், இருட்பருதியை அட்ட பங்கனுகவும் கொள்க. நனவுபோலக் கனவிற் கண்டேனென்பான், "கண்ணிடைக் கங்குற் கனவினுற் கண்டதுண்டு," என்ருன். செய்வகை துணியமாட்டாது தடுமாறி நிற்றல் தோன்ற, "என் னுடை யுள்ளம்," என்றும், மானத்தால் வருத்தமிகுதலின், "ஈர்க் கிடுகின்ற," தென்றும் கூறினன்.

இது சண்டமாரி வழிபாட்டால் தீரத்தக்க தீமையெனச் சந்திரமதி சொல்லுதல்

135. கரவினில் தேவி தீமை கட்டுரைத் திட்ட தென்று
இரவினிற் கனவு தீமைக் கேதுவென் றஞ்சல் மைந்த
பரவிநிற் கிறைவி தேவி பணிந்தனை சிறப்புச் செய்தால்
விரவிமிக் கிடுத லின்றி விளியுமத் தீமை யெல்லாம்.

உரை :—நிற்கு இறைவி தேவி - நினக்குக் குலதெய்வ மாகிய சண்டமாரிதேவி, கரவினில் - மறைமுகமாக, தீமை கட்டுரைத்திட்டது - எதிரில் வரவிருக்குந் தீங்கொன்றி னைத் தெரிவித்திருக்கின்ருள், என்று - என்று சொல்லி மேலுஞ் சொல்லுவாளாய், இரவினிற் கனவு - நீ இரவில் கண்ட கனவானது, தீமைக்கு ஏது - தீங்குவரவுக்குக் காரணமாம், என்று - என்று நினைத்து, மைந்த - மகனே, அஞ்சல் - நீ அஞ்சாதொழிக, தேவி - அத்தேவியை, பர

விப் பணிந்தனை சிறப்புச் செய்தால்-பரவிப்பணிந்து விழாக் கொண்டாடினால், அத் தீமையெல்லாம்-அத் தீங்குமுழுதும் விரவிமிக் கிடுதலின்றி-பலவாய்க் கலந்து மிகாமல், விளியும்-முற்றவும் கெடுங்காண்.

சண்டமாரிக்கும் யசோதரனுக்கும் தொடர்பு காட்டற்கு "நிற்கு இறைவி தேவி," யென்றும், கனவு நிகழ்ச்சிக்கே ஏது அத்தேவிதான் என்பாள், "கரவினில் தேவி தீமை கட்டுரைத் திட்டது," என்றும் கூறினர். "காலமுலகம்,"* என்ற சூத்திரத்து, "பால்பிரிந் திசையா வுயர்திணை மேன," என்றதனால், தேவி கட்டுரைத்திட்ட தென அஃறிணை முடிவுகொண்டது. சிறப்பு, திருவிழா. இதற்கு முன்னும் பின்னும் வழிபாடுண்மையின், "பரவிப் பணிந்தனை சிறப்புச் செய்தால்," என்றார். துன்பம் ஒன்றாயும் தனித்தும்வாராது பலவாய்த் தொடர்ந்துவரும் பான்மைத்தாதலின், "விரவிமிக் கிடுதலின்றி," யென்றார். எல்லாம் என்பது எஞ்சாப்பொருட்டு. மீட்டும் கிளைக்காமை தோன்ற, "விளியு," மென்றார். தெய்வம் நேரே போந்து தனக்கு வழிபாடு வேண்டுமெனக் கூறாதென்பாள், "கரவினில் கட்டுரைத் திட்டது," என்பது ஐதீகம்.

தேவிக்குச் சிறப்பெடுத்தற்குரிய காலமும் இயல்பும் தெரிவித்தல்

ஐப்பசி மதிய முன்ன ரட்டமி பக்கப் பின்னர்†
மைப்பட லின்றி நின்ற மங்கலக் கிழமை தன்னிற்
கைப்பலி கொடுத்துத் தேவி கழலடி பணியிற் காளாய்‡
மெய்ப்பலி கொண்டு நெஞ்சின் விரும்பின ளுவக்கு மென்றான்.

உரை:—ஐப்பசி மதிய முன்னர் - ஐப்பசி மாதத்துப் பூர்ணிமைக்கு முன்னதாகிய, பக்கம் அட்டமி பின்னர்-பக்கத்தில் எட்டாநாட்குப்பின்வரும் நாட்களுள், மைப் படல் இன்றி நின்ற - குற்றமில்லாது நிலவும், மங்கலக் கிழமை தன்னில் - செவ்வாய்க் கிழமையில், கைப் பலி கொடுத்து-சிறியதோர் உயிர்ப்பலி யிட்டு, தேவி கழலடி பணியின் - தேவியின் வீரகண்டையணிந்த திருவடியில் வீழ்ந்துவணங்குவாயாயின், காளாய் - காளைபோல்பவனே, மெய்ப் பலி கொண்டு - தனக்குப் பொருளாகிய அப்பலியினை அவள் ஏற்றுக்கொண்டு, நெஞ்சின் விரும்பினள் - மனத்தே நின்

* தொல். சொல். 57. (பாடம்) † பக்கந்தன்னின். ‡ காளை.

பால் விருப்பமுற்று, உவக்கும் என்றும் நின்குமாரா
மைக் காத்து மகிழ்விப்பாள் என்று சொன்னான்.

"ஐப்பசி மாதத்துச் சுக்கிலபட்சத் தட்டமிக்குப்பின்வரும் மங்கல வாரத்தில் தேவிக்குப் பலியிட்டுப் பூசை செய்தனர்," என்ற கருத்தமைந்த வடமொழிச் சுலோகமொன்று கூறப்படுவது இக்கருத்தை வற்புறுத்துகின்றது. கை, சிறுமை; "கண்டுச் சிற்றுயிர்மேற்று." ஏதேனுமொரு சிறுபொருளைப் பலியாக வைத்துப் பரவி யென்றுமாம். பலியாக இடுவது எத்துணைச் சிறிதாயினும், பெரிதாகவே கருதி மகிழ்ந்து வேண்டுமருளைச் செய்யும் மிக்க அருளுடையவள் தேவி யென்பாள், "மெய்ப்பலி கொண்டு," என்றும், "நெஞ்சின் விரும்பினளுவக்கு," மென்றும் கூறினாள். காளை யென்பது, "ஆயா யாகும்,"* என்பதனால், காளாய் என வந்தது. காளை யென்பது பாடமாயின், அண்மைவிளியாகக்கொள்க. வெற்றிக்கடவுளாதலின், தேவி திருவடியை, "கழலடி," யென்றாள்.

நீயே அப்பலியை அவட்குக்கொடுக்க என்று சந்திரமதி கூறுதல்

137. மண்டமர் தொலைத்த வேலோய் மனத்திது மதித்து நீயே
கொண்டுநின் கொற்ற வாளிற் குறுமறி யொன்று கொன்றே
சண்டிகை மனந்த ளிர்ப்பத் தருபலி கொடுப்பத் தையல்
கண்டநின் கனவின் திட்பந் தடுத்தனள் காக்கு மென்றாள்.

உரை:—மண்டு அமர் தொலைத்த வேலோய் - வீரர் நெருங்கிச்செய்கின்ற போரை வென்றொழித்த வேலையுடையோனே, இது மனத்து மதித்துக்கொண்டு - யான் கூறுமிதனை நின் மனதில் பதித்துக்கொண்டு என்று, குறுமறி ஒன்று - சிறியதொரு மறியாட்டினை, நின் கொற்ற வாளில் நீயே கொன்று - நினது வெற்றியினையுடைய வாளால் பிறரையேவாது நீயே கொன்று, சண்டிகை மனம் தளிர்ப்ப - சண்டமாரியின் மனம் மகிழுமாறு, தரு பலி கொடுப்ப - அவட்குத் தக்க உயிர்ப்பலியைக் கொடுத்தால், அத்தையல் - அச் சண்டமாரிதேவி, கண்ட - நீ கண்டு வருந்துகின்ற, நின் கனவின் திட்பம் - உனது கனவு காட்டிய தீமையின் வலியினை, தடுத்தனள் காக்கும் - தடுத்து உன்னையும் காப்பள், என்றாள் - என்று அச் சந்திரமதி சொன்னாள்.

* தொல். சொல் 121.

பல்வகைத் தானையும் வீரரும் வேந்தரும் நெருங்கிச் செய்தலின் "மண்டமர்," என்றும், பகைத்து எதிர்ப்போரை அறக்கெடுத்து வென்றவழிப் போர் இல்லையாதலின், "தொலைத்த," வென்றும், வேல் வேறற்குக் கருவியாய்ச் சிறத்தலின், "வேலோய்," என்றும் மகனது வீரத்தை வியந்தோதினாள். "மனத்திது மதித்து," என்றலின், அவன் கூறுமாறு பலியிடுதற்கு ஒருப்படாவுள்ள முடைய ளாதலை அவன் முகம் காட்ட அவள் காணுமாறு பெற்றாம். அதனால், அவள் அவனே அவ்வுயிர்க் கொலையினைச் செய்தல் வேண்டுமென் பாள் "நீயே நின் கொற்றவாளிற் கொன்று," என்றும், கொன்று லெய்தும் பயன் இதுவென்பாள், "சண்டிகை மனம் தளிர்ப்ப," வென்றும், "கனவின் திட்பம் தடுத்தனள் காக்கும்," என்றும், இது தவிர வேறு செயற்குரியதில்லை யென்பாள் "தருபலி," யென்றும் கூறினாள் என வுணர்க.

உயிர்க்கொலை கேட்டு யசோதரன் வருந்திக்கூறல்

138. ஆங்கவ ளருளொன் றின்றி யவண்மொழிந் திடுத லோடுந்
தேங்கல னரசன் செங்கை செவிமுதல் செறியச் சேர்த்தி
ஈங்கருள் செய்த தென்கொல் இதுபுதி தென்று நெஞ்சில்
தாங்கல னுருகித் தாய்முன் தருவன சாற்று கின்றான்.

உரை:—அவண் - அவ்வாறு, ஆங்கு - அவ்விடத்தே, அவள் - சந்திரமதி, அருள் ஒன்று இன்றி - அருள் சிறிது மின்றி, மொழிந்திடுதலோடும் - சொல்லுதலும், அரசன் - வேந்தனாகிய யசோதரன், தேங்கலன்-பொறானாய், செங்கை செவி முதல் செறியச் சேர்த்தி-தன் சிவந்த கைகளால் இரு காதுகளையும் இறுகப் பொத்திக்கொண்டு, ஈங்கு-இவ்வாறு, அருள் செய்தது என் - உரைத்தருளியது என்னை, இது புதிது - இது புதுமையாக வுளது, என்று - என்று வாய் விட்டுச் சொல்லி, நெஞ்சில் தாங்கலன் - மனத்தில் துயர் மிகுந்து, உருகி - உருக்கத்துடன், தருவன-அருளுரை பல, தாய் முன் - தன் தாய்க்கு, சாற்றுகின்றான் - சொல்லலுறு கின்றான்.

சிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. மொழிந்திடுதலோடும் என்புழி உம்மை, இசைநிறை. தேங்குதல், பொறுத்தல்; மகிழ் தலுமாம் தீமொழி கேட்கவிடாது செவியைச் செறிதலின், "செங்கை," யென்றார். உயர்ந்தாரொடு உரையாடும் மரபுபற்றி,

"அருள் செய்தது என்கொல்," என்றான். கொல், அசைநிலை. அருளின்றி யுரைப்பது என்னென்பான், விடுபாடு மறுத்து குறிப்பு மொழியால் "அருள் செய்தது," என்றா னென்றுமாம்; "எழுத் தொடும் சொல்லொடும் புணரா தாகி, பொருட் புறத்ததுவே குறிப்பு மொழி யென்ப,"* என்பது இலக்கணம். அருள்பெருகு நெஞ்சினன் தன அன்னையொடு உரையாடுகின்றானாதலின், இச்சொற்களோ டமையாது மேலும் கூறுகின்றமை தோன்றத், "தாங்கலன்" என் றும், தக்கார்க்குரிய அருளுரையைத் தான் வழங்குதல்பற்றித் "தகு வன சாற்றுகின்றான்," என்றும் கூறினார் "தகுபலி" (137) என்று தாய் கூறியதை மறுத்துத் தகுவது ஈது என்பான் தகுவன சாற்று கின்றான் என்றா ரென்றுமாம்.

உயிர்க்கொலை அரசர் அறத்திற்கு மாறுமெனல்

139. என்னுயிர் நீத்த வேனு மியாருயிர்க் குறுதி சூழா(து)
என்னுயிர்க் கரண நாடி யாருயிர்க் கிறுதி செய்யின்
என்னையிவ் வுலகு காவ லெனக்கினி யிறைவி கூறாய்
மன்னுயிர்க் கரண மண்மேல் மன்னவ ரல்ல ரோதான்.

உரை:—இறைவி - அரசமாதேவியே, என் உயிர் நீத்த வேனும் - என்னுயிரைப் போக்கக்கூடிய தீங்குகளைச் செய் தனவென்றாலும், யான் - அரசனாகிய யான், உயிர்க்கு - அவ் வுயிர்கட்கு, உறுதி சூழாது - உறுதியானவற்றை யாராய்ந்து செய்யாது, என் உயிர்க்கு அரணம் நாடி - என் ஒருவன் உயிர்க்குப் பாதுகாப்பானவற்றையே நினைந்து, உயிர்க்கு - என்னால் காக்கப்படும் அவ்வுயிர்கட்கு, யான் இறுதி செய் யின் - யான் கொலைசெய்வேனாயின், எனக்கு - கொலைப் பாவியாகிய எனக்கு, இவ்வுலகு காவல் - இவ்வுலகைக் காக்குந் தொழில், என்னை - என்ன பயனைச்செய்யும், மன் உயிர்க்கு - மிகுதியான உயிர்கட்கு, மண்மேல் - நிலவுலகில், அரணம் - பாதுகாப்பாவார், மன்னவர் அல்லரோ - அரச ரன்றோ, இனி கூறாய் - இப்பொழுது நீயே கூறுவாயாக.

முறைசெய்து உயிர்களைக்காத்த வேந்தன் தேவியாதலின், வேந்தருடைய அறம்பல அறிந்திருப்பாளென்ற அமைதி குறித்து, "இறைவி," என்றும், "கூறாய்," என்றும் இயம்பினான். "மண் ணியல் மன்னர்க்குக் கண்ணென வகுத்த, நீதி நன்னூ லோதிய நாவி

* தொல். பொருள். 491.

னர்,"* என்று பிறருங் கூறுதல் காண்க. "தன்னுயிர் நீப்பினும் செய்யற்க தான்பிறிது, இன்னுயிர் நீக்கும் வினை,"† என்பவாகலின் "என்னுயிர் நீத்தவேனும்," என்றும், "யான் உயிர்க்கிறுதி செய்யின்," என்றும் கூறினான். "இன்னா செய்தார்க்கும் இனியவே,"‡ செய்தல் வேண்டுமென்பதுபற்றி, "யான் உயிர்க்கு உறுதி சூழா தென்னுயிர்க் கரணம் நாடி," யென்றும் எடுத்துக் காட்டினான். தன்னுயிரினும் தன்னாற் காக்கப்படும் உயிர்கட்கு உறுதியை நாடிச் செய்வதே அரசர்க்கு அறமாதலினாலும், அதனினும் ஆக்கம் உயிர்க்கு வேறின்மையாலும், "என்னை யிவ்வுலகு காவல் எனக்கு," என்றான். மன்னுயிர்க்கு அரண்செய்வதே வேந்தர்கடன் என யாப்புறுத்தவே, "மன்னுயிர்க் கரண மண்மேல் மன்னவ ரல்லரோ," என்றான்.

உயிர்க்கொலையால் மேலுலக வின்பமில்லை யெனல்

140. யானுயிர் வாழ்த லெண்ணி யெளியவர் தம்மைக் கொல்
வானுய ரின்ப மேலால் வருநெறி திரியு மன்றி [லின்
ஊனுயி ரின்ப மெண்ணி யெண்ணமற் றொன்று மின்றி
மானுடர் வாழ்வு மண்ணின் மரித்திடு மியல்பிற் றன்றே.

உரை :—யான் உயிர் வாழ்தல் எண்ணி-யான் உயிரோடிருப்பதொன்றைக் கருதி, எளியவர் தம்மைக் கொல்லின் - எளியோர்களைக் கொல்வேனாயின், மேல் - மறுமைக்கண், வான் உயர் இன்பம் - தேவருலகில் பெறும் உயர்ந்த இன்பம், வரும் நெறி திரியும் - என்னை வந்தடைதற்குரிய நெறிமாறி நீங்கிவிடும், அன்றி - அன்றியும், ஊன் உயிர் இன்பம் எண்ணி - உடம்பொடு கூடிய உயிர்க்கு வரும் இன்பமொன்றையே கருதி, எண்ணம் மற்று ஒன்றும் இன்றி-ஏனைய வுயிர்கட் குண்டாகும் துன்பத்தைச் சிறிதும் நினையாது, மண்ணில் - மண்ணுலகத்தே, மானுடர் வாழ்வு - மக்கள் வாழும் வாழ்வு, மரித்திடும் இயல்பிற் றன்றே - அழிந்துபோகும் இயல்பினதாகும்.

"தான் வாழ ஏனோர் தனக்கடிமையாக எனும், ஊன அறிவினர்க்கு," விண்ணின்பம் ஒருகாலும் எய்தா தென்னும் அறவுணர்வால், "யானுயிர் வாழ்தலெண்ணி எளியவர் தம்மைக் கொல்லின், வானுய ரின்பமேலால் வருநெறி திரியும்," என்றான். மறுமைக்கண் இன்பமின்றாயினும் இம்மைக்கண்ணாயினும் இனிதிருக்கலா

* பெருங். 4: 10: 13-4. † குறள். 327. ‡ குறள். 987.

மெனத் தருக்குவார்க்கு, இம்மையின்பமும் நிலையின்றிக் கெடுமென்பான், "மானுடர் வாழ்வு மண்ணையின் மரிந்திடும் இயல்பிற் றன்றே," என்றான். எளியவர் என உயர்திணைமேல் வைத்துக் கூறினுனேனும், அஃறிணையும் கொள்ளப்படும். "கெட்டார்க்குச் சார்வாய் மற்றாங்கே யெடுப்பதூஉ மெல்லா மழை,"* என்புழிப்போல, கழிந்த நாட்களைப்போல மரிக்கும் நாள் இஃது என உணரற்காகாமையின், காலங் குறியாது வாளா "மரித்திடும் இயல்பிற்றன்றே," என்றான்; "சென்ற நாளெல்லாம் சிறுவிரல் வைத்தெண்ணலாம், பின்றநாள் யார்க்கும் உணர்வரிது,"† என்று பிறருங் கூறுதல் காண்க. அன்றே என்புழி எதிர்மறை முற்றும் எதிர்மறையேகாரமும் கூடி ஆமென்னும் உடன்பாட்டுப்பொருள்தந்து நின்றன. வானுயர் இன்பம், மேலுலகத்தின் மேற்பட்டதாகிய முத்தியின்பமுமாம்; "மூவுலகுக்கு மின்பம்,"‡ என்று தேவர் கூறுதல் காண்க. வானுயரின்பம் எய்தா தென்ற கருத்தால், "வரும் நெறி திரியும்" என்றான். ஆல், அசை.

உயிர்க்கொலையால் பாவம் மிகுமெனல்

அன்றியும் இன்றென்§ முன்னர் அன்னை நின் குலத் துள்ளோர்கள்
கொன்றுயிர் கன்றும் உள்ளக் கொடுமைசெய் தொழில ரல்லர்;
இன்றுயிர் கொன்ற பாவத் திடர்பல விளையு மேலால்
நன்றியொன் றன்று கண்டாய் நமக்குநீ யருளிற் றெல்லாம்.

உரை:—அன்றியும் - அல்லாமலும், அன்னை - தாயே, முன்னர் - முற்காலத்தும், நின் குலத் துள்ளோர்கள் - நின் குலத்திற் பிறந்த முன்னோர் எவரும், உயிர் கொன்று கன்றும் - உயிர்களைக் கொன்று கொன்று அடிப்பட்டு, உள்ளக் கொடுமை - மனக்கோட்டத்தால், செய் தொழிலர் - அக்கொலை வினையைச் செய்யும் செய்கை உடையவர், அல்லர் - இலர், இன்று என் - இப்போது நினக்குமட்டில் அஃது உண்டாயது என்னை, இன்று - இப்போது, உயிர் கொன்ற பாவத்து - உயிரைக் கொல்வதால் உண்டாகும் பாவத்தால், மேல் - மறுமையில், இடர் பல விளையும் - பல துன்பங்களுண்டாகுமாதலால், நீ அருளிற்றெல்லாம் - நீ சொன்னது முழுதும், நமக்கும் - மன்னுயிர்க்கேயன்றி நினக்கும் எனக்கும், நன்றி யொன்றன்று - நலம் சிறிது மின்றாம்.

* குறள். 15. † அறநெறி. 18. ‡ சீவக. 3117. § மின்றி.

தன் தாய் மனத்தில் இக்கொலையுணர்வு பிறத்தற்குக் காரணங் காணலுற்ற யசோதரன், அவள் முன்னோர் இயல்பை மனத்தாலாராய்ந்து ஒருவர்பாலும் அஃதில்லாமை யோர்ந்து, வருந்திக் கூறுவான், "நின் குலத்துள்ளோர்கள், கொடுமை செய் தொழில ரல்லர்," என்றும், அவள்பால் அஃதிருத்தற்கு ஏது பெறப்படாமையின், "இன்று என்," என்றும் கூறினான். "நலத்தின்கண் நாரின்மை தோன்றி னவனைக் குலத்தின்கண் ஐயப்,"*படுவது இயல்பாதல்பற்றி, இவ்வாராய்ச்சி யுண்டாயிற்றெனவறிக. "இன்று," எனவே, தன் தந்தை அசோகன் காலத்தும் இச்செயல் நிகழாமை துணியப்படும். உயிர்க்கொலையே புரிந்து அதன்கட் கன்றிய மனமுடையார்க்கன்றி ஏனையோர்க்கு அச்செயலுண்டாகா தென்றற்கு, "கொன்றுயிர் கன்றும் உள்ளக்கொடுமை செய்தொழில்," என்றார். கன்றுதல், செய்துசெய்து பயிற்சி கைவரப்பெறுதல்; தீமைசெய்து பயிறற்கே இக்கன்றுதல் வினையுரித்து; சூதின்கட் கன்றினான், கொலையின்கட் கன்றினான், காமத்தின்கட் கன்றினான் என வரும் வழக்காறுகளைக் காண்க. கொடுமை, கோட்டம்; நடுநிலையின்மை. தன்னுயிர்போல் ஏனையுயிரை நினையாமையின் கொடுமையாயிற்று. உயிர்க்கொலையால் உண்டாகும் பாவம் விடாது தொடர்ந்து வந்து பல பிறப்புக்களிலும் துன்புறுத்தும் என்பான், "இடர்பல விளைக்கும் மேலால்," என்றான். ஆல், அசை. "தீமையெல்லாம்," (135) என்புழிப்போல, எல்லாமென்பது எஞ்சாப்பொருட்டு. நன்றியொன்றன்று என்புழிச் சிறப்பும்மைதொக்கது. நன்றியன்று, ஒன்றன்று என்றியைத்து அறமுமன்று. ஒரு பொருளுமன்று, இன்பந்தருவது மன்று என்றுரைப்பினுமாம். "இன்றுயிர் கொன்ற பாவத்து," என்புழி, இன்றென்பது இம்மைப் பிறப்புக்கும் உரித்து, மேலென்றது மறுமை சுட்டி நிற்றலின். நமக்கும் என்புழி உம்மை எச்சப்பொருட்டு; நம்மிருவர்க்கும் என்றுமாம்; கண்டாய், முன்னிலையசை.

இவை நான்குபாட்டாலும் உயிர்க்கொலையால் விளையுந் தீங்கு பலவகையாலும் வகுத்துரைக்கப்பட்டது காண்க.

இதுகேட்டு வெகுண்ட சந்திரமதி மாவாற் கோழி யொன்று செய்து பலியிடுக என்றல்

என்றலு மெனது சொல்லை யிறந்தனை கொடியை யென்றே†
சென்றனள் முனிவுச் சிந்தைத் திருவிலி பிறிது கூறும்
கொன்றுயிர் களைத லஞ்சிற் கோழியை மாவிற் செய்து
சென்றனை பலிகொ டுத்துத் தேவியை மகிழ்வி யென்றாள்

* குறள். 958. (பாடம்) † யேடவென்றே.

உரை:—என்றலும் - என்றிவ்வாறு யசோதரன் கூறிய தும், முனிவுச் சிந்தைத் திருவிலி - வெகுளி பொருந்திய மனத்துடன் அறவுணர்வில்லாத சந்திரமதி, எனது சொல்லை இறந்தனை - என் சொல் வரம்பு கடந்து பேசு கின்றாய், கொடியை - நீ கொடியவன், என்று சொன்னவள் பிறிது கூறும் - என்று சினந்து சிறிது சேய்மையில் சென்று வேறே கூறுவாளாய், உயிர் கொன்று - ஓர் உயிரைக் கொன்று, களைதல் அஞ்சின் - உன் துன்பத்தைப் போக்கிக்கொள்ள நீ அஞ்சினாயாயின், கோழியை மாவின் செய்து - கோழியினது வடிவமொன்றை மாவாற் செய்து, சென்றனை - தேவிகோயிற்குச் சென்று, பலி கொடுத்து - பலியிட்டு, தேவியை மகிழ்வி - அச் சண்டமாரிதேவியை மகிழ்விப்பாயாக, என்றாள் என்று சொன்னாள்.

எளிதில் சினக்கும் இயல்பின ளென்றற்கு "முனிவுச்சிந்தை," யென்றும், அவ்வியல்பினர்பால் அறம் பற்றுக்கோடாக நிற்கும் திரு வில்லாமையின், "திருவிலி," என்றும் கூறினார். அறத்தின்வழி நிற்றல்பற்றி அதனைத் திரு வென்றார்; "சிறப்புடை மரபிற் பொரு ளும் இன்பமும் அறத்துவழிப்படூஉம்,"* எனச் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. திருவிலி, அமங்கலையுமாம். தான் கொண்டது விடாப் பேதை யாதலின், பிறிது கூறுகின்றாளென வுணர்க. "கொன்றுயிர் களைத லஞ்சின்," என்றது, யசோதரனுள்ளத்தை யெழுப்பி உயிர்க் கொலைக்கண் ஊக்கும் குறிப்பிற்றாதலை யுணர்க. "மாவாலாவது மாவினாலாம்," என்னும் உலகுரை பற்றி, "கோழியை மாவிற் செய்து," என்றும், "பலிகொடுத்" தென்றும், "தேவியை மகிழ்வி," வும் கூறினாள்.

யசோதரன் இது வினைவிளைவென்று நினைதல்

143. மனம்விரி யல்குன் மாய மனத்தவை வகுத்த மாயக்
கனவுரை பிறிது தேவி கட்டுரை பிறிதொன் றுயிற்(று)
எனைவினை யுதயஞ் செய்ய இடர்பல விளைந்த என்பால்
வினைகளின் விளைவை யாவர் விலக்குந ரென்று நின்றான்.

உரை:—மனம் விரி அல்குல் - ஆடவர் ஆசைபோல் அகன்ற அல்குலையுடைய அமிர்தமதியின், மாயமனத்

* புறம். 31.

தவை - கள்ள நினைவும் செயலும் கொண்டொழுகுந் திறங் களை, வருத்த - குறிப்பா யுணருமாறு யான் தேவிக்கு வருத்துரைத்த, மாயக் கனவுரை - பொய்க்கனவுக் கூற்று, பிறிது - வேருக, தேவி கட்டுரை பிறிது ஒன்று ஆயிற்று - அரசமா தேவியாகிய சந்திரமதியின் உரை வேறொன் ருயிற்று, எனை வினை யுதயம் செய்ய - என்பால் வினை தோன்றிவிட்டதனுல், இடர் பல என்பால் விளைந்த - துன் பங்கள் பல எனக்கு உண்டாயின, வினைகளின் விளைவை - வினைகளால் உண்டாகும் பயனை, விலக்குநர் யாவர் - விலக் கும் வன்மையுடையார் யாவருளர், என்று - என்று நினைந்து, நின்ருன் - சந்திரமதி கூறிய செய்கைக்கண் நிற்கலாஞன்.

எல்லையின்றிப் பரந்த அல்குலென்றற்கு "மனம் விரி யல்குல்," என்ருன். "அவாப்போ லகன்றதன் அல்குல்,"* என்று பிறரும் கூறுப. மனம் கணந்தோறும் பொருள்கண்மேல் அவாக்கொண்டு விரிதல் போல, அல்குலும் புணர்வார்க்குப் புணருந்தோறும் புத்தின் பம் பெருகி விரிதலின், அல்குற்கு அவாவினை உவமம் கூறினர். மாயம், கள்ளம், பொய் முதலியன ஒருபொருளன. மானத்தால் வெளிப்படக் கூருது குறிப்பால் கனவுமேல் வைத்துக் கூறினமை யின், "வருத்த மாயக் கனவுரை," யென்ருன். செயவெனெச்சம் காரணப்பொருட்டு, "எனைப்பகை யுற்ருரு முய்வர் வினைப்பகை வீயாது பின்சென் றடும்"† என்பதுபற்றி, "வினைகளின் விளைவை யாவர் விலக்குநர்" என்ருன்; பிருண்டும், "வெல்வதற்கரிதால் வினையின் பயன்" (170) என்பது காண்க.

அல்குல் மாயமனத் தவை என்பதற்கு அல்குலையும் மனத்தையு முடைய தாயாகிய சந்திரமதியென்று உரைப்பது பொருள்சிற வாமை யறிக. அவை - அவ்வை, தாய்.

சந்திரமதி யுரைத்தவாறு செய்தற் கொருப்பட் டுரைத்தல்

உயிர்ப்பொருள் வடிவு கோற லுயிர்க்கொலை போலு மென்னும்
பயிர்ப்புள முடைய னேனும் பற்றறத் துணிவில் மன்னன்
செயிர்த்தவ ளுரைத்த செய்கை செய்வதற் கிசைந்த தென்ருன்
அயிர்ப்பதென் அறத்தின் திண்மை யறிவதற் கமைவி லாதான்.

* யாப். விரு. மேற். † குறள். 207.

உரை :—[illegible]

உயிர், உயிரில்லது, நல்வினை, தீவினை, ஊற்று, சம்வரம், நிர்ச்சரை, கட்டு, வீடு என்ற ஒன்பதுவினையும் பொருளென்றல் சமண சமயக் கொள்கை யாதலின், "உயிர்ப் பொருள்" என்றார். சிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. போலும், உரையசை; இஃது வாக்கியாலங்காரம் என்ப. அயிர்ப்பு, அருவருப்பு. துணிவுடையனாயின், தன்னறிவின்கண் அறிந்து கூறிய அறங்களை விடாது மேற்கொண்டு சந்திரமதியின் கூற்றை மனங்கொள்ளாது தள்ளியிருப்பனென்றற்கு, "பற்றறத் துணிவில் மன்னன்" என்றார். அவ்வினையிசைவித்தது அச்சந்திரமதியின் வெகுளியே யென்றற்கு, "செயிர்த்தவள்" என்றும், அதற்கு அஞ்சினனென்பார், "செய்வதற் கிசைந்ததென்றான்" என்றும் கூறினார். கொலைப்பாவமும் வினையயப்பும் பிறவும் யசோதரன் எடுத்தோதக்கண்டார், அவன் அக்கொலைவினையைச் செய்வதற்கிசைந்தானெனின், கொள்ளாராதலின், "அயிர்ப்பதென்" என்றும், அதற்கு ஏது இஃதென்பார், "அறத்தின் திண்மையறிவதற் கமைவிலாதான்" என்றும் கூறினார். எனவே, "ஓதியுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்தும் தான் அடங்கா"ப் பெரும் பேதை இவ் யசோதரனென்றாயிற்று.

மாக்கோழியைப் பலியிடுவான் அறுத்தல்

மாவினின் வனைந்த கோழி வடிவுகொண் டவ்வை யாய
பாவிதன் னோடு மன்னன் படுகொலைக் கிடம தாய [செய்தே
தேவிதன் னிடைச்சென் றெய்திச் சிறப்பொடு வணக்கஞ்
ஆவயின்* தன்கை வாளா லரிந்துகொண் டருளி தென்றான்.

(பாடம்)* யாவவன்.

உரை:—அவ்வையாய பாவி தன்னோடு - தாயாகிய பாவியுடன், மன்னன் - வேந்தனாகிய யசோதரன், படு கொலைக்கு இடமதாய தேவி தன் இடை - மிக்க உயிர்க் கொலைக்கு இடமாகிய சண்டமாரி கோயிற்கு, மாவினின் வனைந்த கோழி வடிவு கொண்டு - அரிசிமாவாற் செய்யப்பட்ட கோழி வடிவத்தைச் சமைத்துக்கொண்டு, சென்றெய்தி - சென்றடைந்து, சிறப்பொடு வணக்கம் செய்து - திருவிழாவும் வழிபாடும் ஆற்றி, ஆவயின் - அவ்விடத்தே, தன்கை வாளால் - தன் கையின் வாளால், அரிந்து - அக்கோழியின் தலையைக் கொன்றெறிந்து, இது கொண்டருள் - தேவி, இப்பலியை ஏற்றருள்வாயாக, என்றனன் - என்று வேண்டினான்.

"சாலியின் இடியின் கோழி" (146) என்றதனால், மா, அரிசிமாவாயிற்று. யசோதரன் மனத்தே அறவுணர்வு அரும்பக் கண்டதும் அதனை வளர்க்காது, மாறாய பாவமே வலியுறச் செய்தாளாதலின், "அவ்வையாய பாவிதன்னோடு" என்றும், இக்கொலைக்கு அவளே முதலாதல்பற்றி, "பாவிதன்னோடு" என்றும், உயிர்க்கொலை நிகழ்தற்கு அத்தேவி கோயில் இடமாதலின், "படுகொலைக் கிடமதாய தேவி தன்னிடை" என்றும் கூறினார். வணக்கம், நாளும் நடைபெறுவது; சிறப்பு, நாள் வழிபாட்டிற் குயர்வுதரச் செய்யப்படுவது; "சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது"* என்றார் பிற சான்றோரும். சுட்டு நீண்டது.

மாக்கோழி கூவிக்கொண்டு மன்னன்முன் வீழ்தல்

146. மேலியல் தெய்வங் கண்டே விரும்பின தமையப் பட்ட
சாலியி னிடியின் கோழி தலையரிந் திட்ட தோடி
கோலிய லரசன் முன்னர்க் கூவுபு குலுங்கி வீழ
மாலிய லரசன் தன்கை வாள்விடுத் துருகி னானே.

உரை:—மேல் இயல் தெய்வம் கண்டு - மக்கட்கு மேலாக வழிபடப்படுகின்ற சண்டமாரியாகிய தெய்வத்தைப் பரவி, விரும்பினது - அது விரும்பிய பலியாக, அமையப்பட்ட - படைக்கப்பட்ட, சாலியின் இடியின் கோழி - சாலி நெல்லரிசியை யிடித்துப்பெற்ற மாவாலாகிய கோழியானது, தலையரிந்திட்டது - தலையறுக்கப்பட்டது, ஓடி - துள்ளியோடி,

* குறள். 18.

கோல் இயல் அரசன் முன்னர் - நீதி முறையில் ஒழுகும் இயல்பிற்றாகிய அரசினையுடைய யசோதரனுக்கு முன்னர், கூவுபு குழுங்கி வீழ - கூவித் துள்ளி வீழ, மால் இயல் அரசன் - மயங்குதல் இயல்பினையுடைய அம்மாரிதத்தன், தன் கைவாள் விடுத்து - தன் கையிலுள்ள வாளைக் கைநெகிழ்ந்து வீழ விட்டு, உருகினான் - மனமுருகினான்.

மக்கட்குரிய வினைப்பயனை வரைந்து தரும் இயல்பிற்றென்று தெய்வத்தைக் கருதுபவாதலின், "மேவியல் தெய்வம்" என்றார். சிறப்பயர்ந்து வழிபட்டுக் கண்ணுறைக் காணும் செய்கை தோன்ற, "கண்டு" என்றார். விரும்பினது, கண்டமாரி விரும்பும் பலி. அடையப்படுதல், நிவேதிக்கப்படுதல். தலையரியப்படும் கோழி துள்ளி வீழ்தல் இயல்பாயினும், இம் மாக்கோழி உயிரில்லதாகவும் கூவித் துள்ளி வீழ்ந்ததென்பதாம். கோல், அரசநீதி ; அது கோல் போறலின், கோலெனப்பட்டது. கோலியல் என்றது மடை, அரசக் குறித்து. அதனை யுடையனாதலின், அவன் முன்னர் வீழ்ந்ததென்பார், "கோலியலரசன் முன்னர்க் கூவுபு குழுங்கி வீழ" என்றார். கூவுபு, செய்பெனும் எச்சம். குழுங்குதல், துள்ளுதல். கோலியலரசினை யுடையனாயினும், யசோதரன் அதனை யுணராது மயங்கும் அரசன் என்றற்கு, "மாலியல் அரசன்" எனச் சிறப்பித்தார். மாலியலரசற்கு வாட்படை யொருபயனும் செய்யாதாகலின், "தன் கைவாள் விடுத்து உருகினான்" என்பாராயிற்று.

மனமுருகிய வேந்தன் வருந்துதல்

147. என்னைகொல் மாவின் செய்கை யிவ்வுயிர் பெற்ற பெற்றி
சென்னிவா ளறிய வோடிச் சிலம்பிய தாவி தென்கொல்
பின்னிய பிறவி மாலைப் பெருநவை தருதற் கோத்த ரன்*.
கொன்னியல் பாவ மென்னைக் கூவுகின் றதுபோ லுமென்

உரை:—மாவின் செய்கை - மாவினால் செய்யப்பட்டதாகிய இக்கோழி வடிவமானது, இவ் வுயிர் பெற்று, உயிர் பெற்ற பெற்றி - உயிர்பெற்ற தன்மை, [illegible] என்னே, வாள் - என் கைவாள், சென்னி அறிய - தலையையரிய, ஓடிச் சிலம்பிய தாவிது - துள்ளியோடிக் கூவிய இக்குரல், என்கொல் - என்னையோ, பின்னிய பிறவிமாலை ஒன்றினொன்று பின்னப்பட்டுத் தொடர்ந்து வரும் பிறவித்

(பாடம்) * போலென்றான்.

தொடர்பானது, பெருநவை தருதற்கு - எனக்கு மிக்க துன்பத்தைத் தருதற்கு, ஒத்த - ஏதுவாயமைந்த, கொன் இயல் பாவம் - அச்சத்தைச் செய்கின்ற பாவந்தான், என்னைக் கூவுகின்றது போன்ம்-என்னைக் கூவியழைப்பது போலும், என்றான் - என்று சொல்லி வருந்தினான்.

“மாவியலரசன்” என்று பொதுப்படக் கூறினாராதலின், அதனை விளக்குமுகத்தால் அவன் மனமருட்சியைப் படிப்படியாகக் காட்டலுற்று, முதற்கண், மாக்கோழி உயிர்பெற்றுத் துள்ளியோடியதை வியந்து, “மாவின் செய்கை இவ்வுயிர் பெற்ற பெற்றி என்னை கொல்” என்றான். இவ்வென்னும் சுட்டுப்பெயர், உயிர் பெற்ற திறத்தைச் சுட்டிநின்றது. துள்ளியதோடமையாது கூவியது உயிர் பெற்றதன் பெற்றியை வற்புறுத்தி அவன் மனத்தே சூழ்ச்சி பிறப்பித்தமையின், அதனால், அக்குரலைப் பாவத்தின் குரலாகப் பொருள் செய்துகொண்டு, “பாவமென்னைக் கூவுகின்றது போன்” மென்றான். போலும் என்பதன் ஈற்றுமிசையுகரம் மெய்யிற்பக் கெட்டது. கொன், அச்சப்பொருட்டாய இடைச்சொல். காரணகாரியத் தொடர்ச்சியாய்த் துன்பம் பயக்கும் இயல்பிற்றாதலின், “பின்னிய பிறவிமாலை” யென்றும், “பெருநவை தருதற்கு” என்றும் கூறினான். நவை, துன்பம்; நுகர்ந்தன்றிக் கழியாத பெருமை யுடைமையின், “பெருநவை” யெனப்பட்டது. ஒத்தல், “உவமையும் பொருளு மொத்தல் வேண்டும்”* என்புழிப்போல.

148. ஆதகா தன்னை சொல்லா லறிவிலே னருளில் செய்கை
ஆதகா தழிந்த புள்வா யரிகுர லரியு நெஞ்சை
ஆதகா தமிர்த முன்னு மதியவள் களவு கொல்லும் [றான்.
ஆதகா வினைக ளென்னை யடர்த்துநின் றடுங்கொ லென்

உரை :—அறிவிலேன் - நல்லறிவில்லாத யான், அன்னை சொல்லால் - தாயாகிய சந்திரமதியின் சொற்கிசைந்து, அருளில் செய்கை - இரக்கமில்லதாகிய உயிர்க்கொலை செய்தது, ஆ - மிகவும், தகாது - தகுதியற்றதாகும். அழிந்த புள் வாய் - பலியாய்த் தலையறுப்புண்ட கோழியின் வாயிலிருந் தெழுந்த, அரி குரல் - அரித்த குரலோசை, நெஞ்சை அரியும் - என் நெஞ்சினை யறுக்கின்றது, ஆ தகாது - ஆ இதுவும் தகுதியற்ற கொடுஞ்செயலாகும். அமிர்த முன்னு மதியவள் களவு - அமிர்தம் என்னும் பெயர்

* தொல். பொ. 283.

முனமதியென்னும் சொல் புணர்தலால் அமிர்தமதியென்னும் பெயரினையுடையாளாகிய அக்கள்ளச் செய்யாளும், கொல்லுமா-என்னுயிரைக் கொல்லாநிற்கும், ஆ தகாது - ஆ இதுவும் தகுதியற்றதாம். வினைகள் - தீவினைகள், என்னை யடர்த்து நின்று - என்னை நெருங்கி நின்று, அடுங்கொல் - கொல்லும் போலும், ஆ - ஐயோ, தகா - இவை யாவும் எனக்குத் தகுதியல்ல, என்றான் - என்று வருந்தினான்.

இயற்கையறிவால் சந்திரமதி கூறிய செயல் தக்கதன்றென் றுணர்ந்தும், திட்பமின்மையின், அயர்ந்து அவள் சொற்கே இசைந்து கெட்ட தன் சிறுமை நினைந்து அவன் தான் வருந்துகின்றமை தோன்ற, "ஆ தகாது" என்றான். ஆ என்னும் இரக்கக்குறிப்பிற் குரிய இடைச்சொல், ஈண்டுக் கழிந்ததற் கிரங்கும் இரக்கமிகுதி சுட்டி நின்றது. எளியது அன்னை செய்கையாகவும், இயற்றியது தன் செய்கையாதலையும், அதற்கேது தன் அறிவின்மை யென்பதையும், அச்செய்கைக்கண்ணுள்ள குற்றம் அருளின்மை யென்பதையும் தெரிந்துணர்ந்து வருந்துமாறு விளங்க, "அன்னை சொல்லால் அறி விலேன் அருளில் செய்கை" என்றான். மாக்கோழியின் செய்தியால் அதனை யுயிரென்றே கருதினனாதலின், "அரிந்த புள்" என்றான். அரிக்குரல், அரிகுர லெனவும் வரும். "அரிகுரற் கோழி"* என்றார் பிறரும். களவு, கள்ளக்காம வொழுக்கம். இத்தீவினை காரணமாகப் பிறவியும், வினையும் பெருகுதலின், "வினைகள்" என்றும், அவை, தன்னை யடர்த்து வருத்துவது ஒருதலை யென்று முணர்வால், "அடர்த்து நின்று அடுங்கொல்" என்றும் கூறினான். தனக்குத் தகுதி வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவினைப் பெற்றுச் சிவகதி பெறுவதேயாக, இக் கூறியவாற்றால் வினைகளை யீட்டித் துன்புறுவ தன்மையின், "ஆ தகா" என்றான்; இனி, தகா வென்பதனை ஈறு கெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சமாக்கி வினையொடு முடிப்பினுமாம். இக்கூற்று, "காவலற் கூற்றம் கொல்லும், காளைய மடந்தை கொல் லும் சான்செய்த பிழைப்புக் கொல்லும், அளவறு நிதியங் கொல்லும் அருள் கொல்லும்"† என்பதனோடு கருத்தால் ஒத்துநிற்றல் காண்க.

தன் மகன் யசோமதிபால் அரசினை வைத்து யசோதரன் தவவனம் படர்தற்கமைதல்

149. இனையன நினைவு தம்மால் யசோதர னகர மெய்தித்
தனையனி லரசு வைத்துத் தவவனம் படர லுற்றான்
அனையதை யறிந்துந் தேவி யவமதித் தெனைவி டுத்தான்
எனநினைந் தேது செய்தா ளெரிநர கத்து வீழ்வாள்.

* சீவக. 1755. † சீவக. 260.

உரை :—யசோதரன் - வேந்தனான யசோதரன், இனையன நினைவு தம்மால்-இத்தன்மையான பல நினைவுகளுடன், நகரம் எய்தி - அந்நகர்க்கண்ணுள்ள தன்னரண்மனையை யடைந்து, தனையனில் அரசு வைத்து - தன் மகன் யசோமதிபால் அரசபாரத்தை ஒப்பித்து, தவவனம் படர்தல் உற்றான் - தான் தவம்பூண்டு வனத்துக்குச் செல்லக் கருதினான். தேவி - அவன் மனைவியாகிய அமிர்தமதி, அனையதை யறிந்தும் - அதனை விளங்க அறிந்து வைத்தும், எனை அவமதித்து - என்னை யிகழ்ந்து, விட்டான் - இவ்வரசன் துறந்து விட்டான், என நினைந்து - என்று தனக்குள்ளே நினைந்து, எரி நரகத்து வீழ்வாள் - நெருப்பெரியும் நரகத்தில் வீழ்பவளாகிய அவ்வமிர்தமதி, ஏது செய்தாள் - யாது செய்தாளென்றால்.

ஆனுருபு ஒடுவின்பொருட்கண் வந்தது. சண்டமாரியின் கோயில் நகர்க்குப் புறத்தே யுண்மை தோன்ற, "நகரமெய்தி" என்றார். தவவனம், தவம் செய்தற்குரிய காடு. படர்தல், செல்லுதல். உற்றான், நினைத்து அதற்கு முன்னணியாகச் செய்தற்குரியவற்றைச் செய்யலுற்றான் என்பதுபட நின்றது. அறிந்தும் என்புழி உம்மை, சிறப்பு. தேவி, மனைவியாகிய அமிர்தமதி. யசோதரன் துறவு மேற்கொண்டது, தன்பால் பெறலாகும் காமவின்பத்தைப் புறக்கணித்ததாகக் கருதி வெகுள்கின்றாளாகலின், "அவமதித்தெனை விடுத்தான்" என நினைந்தா ளென்றார். அவ்வெகுளி மிக்கதனால், துறவுபூண்டு நலமெய்தக் கருதும் அவ் யசோதரன் உயிர்க்குக் கேடுசூழ்கின்றாளென்பார், "யாது செய்தாள்" என்றும், அச்சூழ்வினையா லவளெய்தும் பயன் இஃதென்பார், "எரிநரகத்து வீழ்வாள்" என்றும் கூறினார்; ஆசிரியர் அவளை இகழ்ந்து கூறியதூஉமாம்.

அமிர்தமதி வஞ்சனையாக யசோதரனை விருந்துண்ண அழைத்தல்

அரசுநீ துறத்தி யாயின் அமைகமற் றெனக்கு மஃதே
விரைசெய்தா ரிறைவ லின்றென் வியன்மனை மைந்த னேடும்*
இரசநீ ரமிர்து† கைக்கொண் டருளுதற் கிசைதல் செய்வாய்‡
அரசுதா னவன தாக அவிது$நா மடிக ளென்றாள்.

(பாடம்.) * வந்தெனோடும். † அரசநீயமிர்து.
‡ உரிமை செய்தால். $ விடுது.

உரை:—விரை செய்தார் இதழ்மணம் [illegible] மாலையணிந்த அரசனே, நீ அரசு துறத்தியாயின் — நீ அரச போகத்தைத் துறந்து செல்கின்றாயாயின், அவ்வாறே அவ் வண்ணமே செய்க; எனக்கும் அதுவே — எனக்கும் அதுவே இனி அமைதியாகும்; [illegible] அகன்ற மனைக்கண்ணே, இவ் [illegible] னோடு - அரசனைப்போலும் [illegible] போந்து, இரசநீர் அமிர்து [illegible] உணவினை, கைக்கொண்டருளுதற்கு இசைதல் செய்வாய் [illegible] றுண்பதற்கு மனம் இசைய வேண்டும்; [illegible] போகம், அவனாதல் மகற்கு ஈத்தாய்விடின், அடிகள் ஐயனே, நாம் அயிர்தும் - பின்பு நாம் இறைவன்பின் செல் லும் வேட்கையின் ஒழிவோம், என்றாள் என்று சொன்னாள்.

யசோதரன் துறவு பூண்பதில் தனக்கு விருப்பமின்மை யுணர்ந்து வாள், "அரசு நீ துறத்தியாயின்" என்றும், தனக்குந் துறவுக் கண் விருப்பமின்றாயினும், யசோதரன் தன் வேண்டுகோட்கு இசை யும்பொருட்டு "எனக்கும் அஃதே" என்றும் கூறினாள். "இரச நீர் அமிர்து" என்றாள், தான் நல்க விரும்பும் உணவின் ஏற்ற முணர்த்தற்கு. உள்ளத்தே துறவு நிகழ்ந்தவழி, தன் சொல்லையும் பிறநலங்களையும் விழையான் என்ற கருத்தால், அமிர்தமதி யசோ தரனை, "மைந்தனோடு கைக்கொண்டருளுதற்கு இசைதல் செய்வாய்" என்றும், இனி, இத்தகைய வுணவினைத் தாலும் அவனும் கோடற் காகாமையால், "இன்று" என்றும், அதன்பால் வேட்கை யெழுதலும், அதனை யவித்தொழுக வேண்டுமென்பாள், "அயிர்தும் நாம்" என்றும் கூறினாள். அடிகள், மகளிர் தம் கணவரை இவ்வாறு அழைப்பது மரபு. "அமுத முண்க வடிகள் ஈங்கென" எனக் கண்ணகியார் கூறுமாறு காண்க.*

துறவுமேற்கொள்வாரை விலக்குதல் அறமன்றாதலின், அமிர்த மதி இவ்வண்ணம் கூறினாள் என வுணர்க.

யசோதரன் சந்திரமதியுடன் விருந்துண்ண வருதல்

151. ஆங்கவ ளகத்து மாட்சி யறிந்தன னரச னேனும்
வீங்கிய முலையி னாய்நீ வேண்டிய தமைக என்றே
தாங்கல னவ்வை தன்னோ டவள்மனை தான மர்ந்தான்
தீங்கது குறுகின் தீய நயமுநன் னயம தாமே.

* சிலப். 16 : 43.

உரை:—ஆங்கு - அவ்விடத்தே, அரசன் - அரசனான யசோதரன், அவள் அகத்து மாட்சி அறிந்தனனேனும் - அமிர்தமதியின் மனமாண்புகளை அறிந்திருந்தானாயினும், வீங்கிய முலையினாய் - பெருத்த முலைகளையுடையாய், நீ வேண்டியது அமைக - நீ விரும்பியதனையே செய்வாயாக, என்று - என்று சொல்லி, தாங்கலன் - நீட்டியாது சென்று, அவ்வை தன்னோடு - தாயாகிய சந்திரமதியுடன், அவள் மனை - அவ்வமிர்தமதியின் அரண்மனையை யடைந்து, அமர்ந்தான் - உணவுகொள்ள விரும்பியிருந்தான், தீங்கது குறுகின் - கேடு வருமாயின், தீய நயமும் - தீதுபயக்கும் உரையும், நல் நயமதாம் - நலம்பயப்பதாகவே தோன்றும்.

அமிர்தமதி அகத்தே கணவன்பால் வெறுப்பும் செயலில் கொடுமையும் கொண்டிருந்ததனை நன்கறிந்திருப்பது தோன்ற, "அவளகத்து மாட்சி யறிந்தனன் அரசனேனும்" என்றார். "இரசநீர் அமிர்து கைக்கொண்டருளுதற் கிசைதல் செய்வாய்" (150) என்று அமிர்தமதி வேண்டிக்கொண்டதற்கு அவன் இசைந்ததனை, "நீ வேண்டிய தமைக" என்றான் என்றார். தாங்கலன் என்பது எதுகையின்பங்குறித்துத் தாங்கலனென நீண்டது. அவ்வை, தாய். உணவு கோடற்கு இசைந்தவன், தன் தாய் மனையை யடைந்து அவளையும் உடனழைத்துக்கொண்டு போந்து இனிதிருந்தான் என்பார், "அமர்ந்தான்" என்றும், அக்காலை, அவன் அமிர்தமதி கருதிக் கொண்டிருக்கும் தீமையை நினையாது அவள் வழங்கிய உரையினைக் கேட்டு உண்மையென்றே கருதி யொழுகினா னென்றும், அவ்வுரை கேட்டற்கு இனியவாயிருந்தனவே யன்றி, உண்மை யன்பாகிய உள்ளீடு இல்லாதன வென்றதற்குத் "தீய நயம்" என்றும் கூறினார். சொல் தன் இனிமைத் தோற்றத்தால் கேட்டார் மனத்தே சொல்வார்பால் அன்பும் உண்மையுறவும் கொள்ளச்செய்தலின் "நயம்" எனப்பட்டது. கேடெய்தும் ஊழுடையார்க்கு, அக்கேட்டினைப் பயக்கும் சொல்லும் செய்கையும் நலம் பயப்பனவாய்த் தோன்றி அவரை அவற்றையே விரும்பப்பண்ணுதல்பற்றி, "தீங்கது குறுகின் தீயநயமும் நன்னயமதாமே" என்றார்.

அமிர்தமதி உணவில் நஞ்சு கலந்தளித்தல்

152. நஞ்சொடு கலந்த தேனி னறுஞ்சுவை பெரிய வாக
எஞ்சலி லட்டு கங்கள் இருவிரு மருந்து கென்றே
வஞ்சனை வலித்து* மாமி தன்னுடன் வரனுக் கீந்தாள்
நஞ்சொடு படாத தானு மகளொடு† நயந்து கொண்டாள்.

(பாடம்) * மஞ்சனை விலக்கி. † பிறரொடு.

உரை:-நஞ்சொடு கலந்த [illegible] தேனின் நறுஞ் சுவை - தேனைக் கலந்ததனால் ஆயது [illegible], பெரியவாக-மிகுதியாக [illegible] [illegible] வேறு சுவையிலும் குறைபாடில்லாத [illegible] [illegible] விரும் அருந்துதல் [illegible] வஞ்சனை வலித்து [illegible] மாமி தன்னுடன் [illegible] கணவனுகிய [illegible] தாள், தான் மகனோடு [illegible] உடனிருக்க இருந்து, நஞ்சொடு [illegible] பண்ணியங்களை, மயந்துகொண்டான் விரும்பியுண்டான்.

நஞ்சினைத் தேனிற் கலந்து அதனைப் பண்ணிகாரத்தோடு சேர்த்து, நஞ்சின் சுவை சிறிதும் தெரியாவகையிற் சுவைத்தன்மை தோன்ற, "நஞ்சொடு கலந்த தேனின் நறுஞ்சுவை பெரியவாக" என்றும், இந்நஞ்சு கலப்பால் உண்டாகிய குறைபாடொழிய, வேறு வகையால் எவ்வகைச் சுவைத்திறத்தும் குறைவின்மை [illegible], "எஞ்சலில் அட்டுகங்கள்" என்றும் கூறினர். அட்டுகம், இனிப்புப் பண்டம்; பண்ணிகாரம் என்றலும் இதுவே. சுவை மிகுதியால் படைத்த அட்டுகங்கள் தெவிட்டாமையாலும், பல்வகை நயவுரைகளால் இருவரையும் வற்புறுத்தி உண்பித்தமை தோன்ற, "வஞ்சனை வலித்து" என்றும், நஞ்சுடையவற்றையே நாடி யுண்பித்தமையின், "வஞ்சனை" யென்றும், தன் மகனைக் கோறல் கருத்தன்மையின், அவன், தன்னொடு இருந்து நஞ்சிலாதவற்றை யுணணுமாறு செய்தமையின், "நஞ்சொடு படாததாவும் மகனொடு நயந்து கொண்டாள்" என்றும் கூறினர். இனி, லட்டுகம் என்பேற கொள்ளிறுமாம்.

சந்திரமதி தன் மகனோடிருந்து உண்பது குறித்துத் தான் தன் மகனோடு இருந்து உண்பது காட்டுவாளாய், அமிர்தமதி தன் கருத்தை முடித்துக்கொண்டதும் திறம் குறிக்கற்பாற்று. நஞ்சில்லாதவற்றை யுண்டலில் வெறுப்புப் பிறவாமையின் "நயந்து கொண்டாள்" என

யசோதரனும் சந்திரமதியும் நஞ்சுண்டதனுல் இறந்து விலங்குகதியுட் பிறத்தல்

153. நஞ்சது பரந்த போழ்தின் நடுங்கினர் மயங்கி வீழ்ந்தார்
அஞ்சினர் மரணஞ் சிந்தை யடைந்தது முதல தங்கண்
புஞ்சிய வினைகள் தீய புகுந்தன பொறிகள் பொன்றித்
துஞ்சினர் துயரந் துஞ்சா விலங்கிடைத் துன்னி னுரே.

உரை:—நஞ்சு பரந்த போழ்தின்-விடமானது உடற்குள் பரவிய காலத்தில், நடுங்கினர் மயங்கி வீழ்ந்தார்-உடல் நடுங்கி அறிவு கலங்கித் தளர்ந்து நிலத்தில் வீழ்ந்து, மரணம் அஞ்சினர் - தம்முயிர்க்குக் கேடுவருவதுணர்ந்து அஞ்சினாராக, சிந்தை யடைந்தது முதல்-பிறந்து நன்று தீது காணும் சிந்தனையுண்டாகிய நாள் முதலாக, தங்கண் புஞ்சிய தீயவினைகள்-தம்மிடத்தே மிக்குற்ற தீவினைகள், புகுந்தன-தம் பயனாகிய துன்பத்தைச் செய்யலுற்றன, பொறிகள் பொன்றித் துஞ்சினர்-பொறியைந்தும் புலங்கலங்கித் தடுமாறிக் கெட்டு உயிர் துறந்தனர், துயரம் துஞ்சா விலங்கிடை துன்னினார்-துன்பம் குறைதலில்லாத விலங்குகதியுட் பிறப்பாராயினர்.

நஞ்சு உடலிற் பரவியதும் குருதியின் தூய்மையைக் கெடுத்து அதனைக் குளிர்வித்தலின், நடுக்கமும் மயக்கமும் அடைய வெய்தியது தோன்ற, "நடுங்கினர் மயங்கி வீழ்ந்தார்" என்றார். நலந்தீங்கினைப் பகுத்துணரும் நல்லுணர்வு பிறந்தபின்பே வினைகள் தொடர்தலின், "சிந்தை யடைந்தது முதல தங்கண் புஞ்சிய வினைகள்" என்றார். உயிர் நீங்குங்காலத்து அதற்கு முன்னாகப் பொறிகள் புலனுணர்வு கெடுதலின், "பொறிகள் பொன்றித் துஞ்சினர்" என்றார். நால்வகைக்கதியும் துன்பத்துக் கிடமாயினும், மக்கட்கதியை நோக்க, விலங்குகதி துன்பம் பெரிதுடைத்தாதலின், "துயரந் துஞ்சா விலங்கிடைத் துன்னினார்" என்றார்; பிறாண்டும், யசோதரனும் சந்திரமதியும் விலங்குகதியுள் துன்புற்றது கூறுவார்: "ஒல்லாதற்கரு மாதுய ருற்றனர்" (170) என்று ஓதுதல் காண்க.

அமிர்தமதியை யிகழ்ந்து உழையர் தம்முட் கூறிக்கொள்ளல்

154. எண்களுக் கிசைவி லாத இறைவியா மிவள்தன் செய்கை
கண்களுக் கிசைவி லாத கடையனைக் கருதி நெஞ்சின்
மண்களுக் கிறைவ னாய வரனுக்கு மரணஞ் செய்தாள்
பெண்களிற் கோத னே பெரியபா வத்த வென்றார்.

உரை:-இறைவியாம் இவள் தன் செய்கை-அரசியாகிய இவ்வமிர்தமதியின் நினைவும் சொல்லும் செய்கையும், எண்களுக்கு இசைவு இலாத-எண்ணுதற்குச் சிறிதும் பொருந்தாதவையாகும், கண்களுக்கு இசைவிலாத கடையனை-பார்த்தற்காகாத கீழ்மகனை அட்டபங்கனை, நெஞ்சின்

கருதி - கள்ளமனத்தினால் காதலுற்று, மன்னர்களுக் கிறைவனாய வரனுக்கு-மண்ணுலக மக்கட்கு வேந்தனும் தனக்குக் கணவனுமாகிய யசோதரனுக்கு, மரணம் செய்தாள்-உயிர்க் கேட்டினைச் செய்தாள், பெண்களிற் சேர்ந்தவள் - பெண் பிறப்பின் குற்றமெல்லாம் திரண்டு ஓர் உருக்கொண்டாற் போல்பவளான இவ்வமிர்தமதி, பெரிய பாவத்தள் - பெரிய பாவியாவாள், என்றும் இன்ன பழிமொழிகள் பலவும் கூறிக் கொள்வாராயினர்.

செய்கையெனப் பொதுப்படக் கூறினமையின், வினையும் சொல்லும் கொள்ளப்பட்டன. எண்ணுதற்கிடம் பலவாதலின், "எண்ணுக் கிசைவிலாத" என்றார். பார்த்தற்கு மனம்பொறாமையின், கண்மேலேற்றிக் கூறினர். தனக்கு அக்கடையன்பா லுண்டாகிய காதலும் கள்ளக் கூட்டமும் புறத்தே தோன்றாவகையிற் கரந்தொழுகுதல்பற்றி, "நெஞ்சின் கருதி" என இகழ்ந்தனர். யசோதரன் மரணத்தால் இவ்வமிர்தமதி கணவனை யிழந்ததேயன்றி நாட்டு மக்கள் வேந்தனை யிழந்தனர் என்றற்கு, "மன்னர்களுக் கிறைவனாய வரனுக்கு மரணம் செய்தாள்" என்பாராயினர். தான் கருதிய தீய காமவின்பம் குறித்துத் தன் கணவனைக் கொன்று நாட்டு மக்கட்கும் அரசனில்லாப் பெருந்துன்பத்தைச் செய்ததைக் கண்டு மிக்க அருவருப்புற்ற இகழ்ந்து பழிக்கின்றார்களாதலின், 'கோதனள்' என்றும் "பெரிய பாவத்தள்" என்றும் பழிப்பாராயினர். கோது, குற்றம்.

பெரியோர் சிலர் தம்முட் கூறிக்கொள்ளுதல்

155. தீதகல் கடவு ளாகச் செய்ததோர் படிமை யின்கண்
காதர முலகி தன்கண் கருதிய முடித்தல் கண்டுஞ்
சேதன வடிவு தேவிக் கெறிந்தனன் தெரிவொன் றில்லான்
ஆதலால் வந்த தின்றென் றழுங்கினர் சிலர்க ளெல்லாம்.

உரை:— தீது அகல் கடவுளாக-குற்றத்தைக் கெடுக்கும் கடவுளாகக் கொண்டோர் கருதுமாறு, செய்தது ஓர் படிமையின்கண்-செய்யப்பட்டதாகிய ஒரு படிமையினிடத்தே, காதரம் - உண்டாகிய வெறுப்பும், உலகு இதன்கண் - இவ்வுலகத்தில், கருதிய முடித்தல் கண்டும் - ஒருவர்க்குத் தாம் கருதிய கருமங்களை முடித்துத் தருவதைக் கண்டு வைத்தும், தேவிக்கு - தேவிவடிவாகச் செய்யப்பட்ட அசேதன

மாகிய பாவைக்கு, சேதன வடிவு அறிந்தனன் - சேதன மாகிய கோழியின் வடிவஞ்செய்து அதனைப் பலியிட்டான், தெரிவு ஒன்றில்லான் - ஆராய்ச்சியில்லாத இவ் வேந்தன், ஆதலால்-ஆகையினால்தான், இன்று - இப்போது, வந்தது-இக்கேடு எய்துவதாயிற்று, என்று சிலர்கள் எல்லாம் அழுங்கினர் - என்று சொல்லிச் சில அறிந்தோர் வருந்தினார்கள்.

தம்மை வருத்தும் துன்பம் அகற்று மென்ற கருத்தால் மக்கள் தெய்வ வடிவு சமைத்து வழிபடுகின்றன ரென்றற்கு, "தீதகல் கடவுளாகச் செய்தவோர் படிமை" என்றும், அதன்பால் ஒருவர் செய்யும் குற்றமும் குணமாய் அவர் கருதிய கருமத்தை முடித்துத் தருவது உண்மையின், "காதரம் கருதிய முடித்தல் கண்டும்" என்றும் கூறினர். மாக்கோழியைக் கொன்ற குற்றமே இன்று யசோதரற் குண்டாய கேட்டிற்குக் காரணம் என்று நினைந்து கூறுதலின், அக்கோழிப் பலி கொடாதிருப்பின் கேடொன்றும் நிகழ்ந்திராதென்ற கருத்தால், "சேதனவடிவு தேவிக் கெறிந்தனன்" என்றும், தேவி வடிவும் அசேதனமாதலைத் தெரிந்தில னென்றற்குத் "தெரிவொன்றில்லான்" என்றும் கூறினர். அசேதனப்பொருளாயினும், சேதனமாகக் கருதிப் பலியிட்டமையின், "சேதனவடிவு" என்றார் என வறிக. இவ்வாராய்ச்சியினைச் செய்வோர் சிலராதலினாலும், அவ ரனைவரும் ஒப்பக் கருதுதலாலும், "சிலர்களெல்லாம்" என்றார். கள், விகுதிமேல் விகுதி.

நகரமாந்தர் தம்முட் கூறிக்கொள்ளுதல்

அறப்பொருள் நுகர்தல் செல்லா னருந்தவர்க் கெளிய னல்லன்
மறப்பொருள் மயங்கி வையத் தரசியல் மகிழ்ந்து சென்றான்
இறப்பவு மிளையர் போகத் திவறின னிறுதி யின்கண்
சிறப்புடை மரண மில்லைச் செல்கதி யென்கொ லென்றார்.

உரை :—அறப்பொருள் நுகர்தல் செல்லான்-இவ்வேந்தன் அறத்தால் பொருளீட்டி நுகர்வன நுகர்வதை ஒழித்தான், அருந்தவர்க்கு எளியன் அல்லன் - அரிய தவத்தை யுடைய பெரியோரைப் பார்க்க விரும்பிற்றிலன், மறப்பொருள் மயங்கி-மறத்தால் பொருள்செய்து அறிவுமயங்கி, வையத்து அரசு இயல் மகிழ்ந்து-மண்ணுலகத்தே தன்னரசியலில் வரும் போகத்தால் மதங்கொண்டு, சென்றான் - ஒழுகியதுடன், இளையர் போகத்து இறப்பவும் இவறினன்-

மகளிர் போகத்தில் அழுந்திக்கிடந்து பற்றுள்ளங்கொண்டான், இறுதியின்கண் - முடிவிலும், சிறப்புடை மரணம் இல்லை - சான்றோர் புகழும் சிறப்புடைய சாவும் பெறாதொழிந்தனன், செல்கதி என்கொல்-இவன் சென்ற கதிதான்யாதோ, என்றனர்-என்று தம்முட் பேசிக்கொள்வாராயினர்.

"சிறப்புடை மரபிற் பொருளும் இன்பமும் அறத்துவழிப் படூஉம்"* என்பவாகலின், அறமே பொருளீட்டற்கு நெறியாதல் பெற்றாம். அறத்தாற் பொருளீட்டக் கருதாமையின், "அறப் பொருள் நுகர்தல் செல்லான்" என்றார். மூன்றனுருபு விகாரத்தால் தொக்கது. அரிய தவத்தை யுடையவர், காட்சிக்கெளியராய வழிப் போந்து அல்லனகடிந்து அறமாவன வுணர்த்தி நன்னெறிக்கண் உய்ப்பராதலின், அவரை ஏலாமை இவற்குக் கேடாயிற்று. மறவினை புரிந்து மக்கள் மனம் வருந்தக்கண்டு அருளாது அவர் பொருளை வவ்விப் பெறும் இன்பமே இன்பமாகக் கருதி யொழுகினமையின், "மறப்பொருள் மயங்கி" என்றும், இவ்வாறு நடாத்தும் அரசியற் போகத்தால் செருக்கி, தனக்கு உறுதி நாடாது கெட்டானென்பார், "அரசியல் மகிழ்ந்து" என்றும், கழிகாமம் "அறந்தெரி திகிரிக்கு வழியடையாகும் தீது"† என்பதனை யுணரானாயினானென்றற்கு, "இறப்பவும் இளையர் போகத்து இவறினன்" என்றும், போர்ப் புறத்தே பகைவர் வாள்வாய்ப்படாது நஞ்சூட்டப்பட்டு இறந்தமையின், "சிறப்புடை மரணமில்லை" யென்றும், இவ்வியல்பினை யுடையோன் இறந்தால் விண்புகான் என்று நான்முகத்தால் அறிந்திருத்தலின், "செல்கதி யென்கொல்" என்றும் கூறி வருந்தினர்; "நோற்றோர் மன்ற தாமே கூற்றம், கோளுற விளியார் பிறர்கொள விளிந்தோர்" ‡என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க.

அமிர்தமதி மிக்க துயருற்றாள்போல நடித்தொழுகுதல்

157. இனையன வுழையர் தாமும் எழில்நக ரத்து ளாரும்
நினைவன நினைந்து நெஞ்சின் நெகிழ்ந்தனர் புலம்பி வாடக்
கனைகழ லரசன் தேவி கருதிய வதுமு டித்தாள்
மனநனி வலிதின் மாழ்கி மைந்தனை வருக வென்றாள்.

உரை:—உழையர் தாமும் - அரசியற் சுற்றத்தாரும், எழில் நகரத்துளாரும் - அழகிய நகரத்துள்ள சான்றோர்களும், இனையன நினைவன - இவைபோல்வன பலவற்றை, நெஞ்சில் நினைந்து - மனத்தில் எண்ணி, நெகிழ்ந்தனர்

* புறம். 31. † பதிற். 22. ‡ அகம். 61.

புலம்பி வாட-உருகிப் புலம்பி வாட்ட மெய்தினாராக, கனை கழல் அரசன் தேவி-ஒலிக்கின்ற வீரகழலையணிந்த வேந்தனுக்கு மனைவியாகிய அமிர்தமதி, கருதிய அது முடித்தாள் - தான் கருதிய கருத்தினை இனிது நிறைவேற்றிக் கொண்டாளாயினும், வலிதின் - வலிய, மனம் நனி மாழ்கி-மனம் மிக வருந்தினாள்போல் நடித்து, மைந்தனை வருக என்றாள்-மகனை யசோமதியைப் பின்வருமாறு பணித்தாள்.

உழையர், அரண்மனைக்கண் இருந்து, அரசப் பெருமக்கட்குக் குற்றேவல்புரியும் பணியாளர்; அரசர்க்கு ஆவன அறிந்து அந்தப்புரம் போந்து அறிவித்தொழுகும் அரசியற் சுற்றத்தார் முதலாயினர். இவர்கள் அரசர்களின் நெஞ்சறிந்தொழுகுபவராதலின், முதற்கண் கூறினர். நகரத்துள்ளாரெனப் பொதுப்படக் கூறினாரேனும் சிறப்புடைய சான்றோரே அரசனால் மதிக்கப்பெறுதலின், ஈண்டு அவரே கொள்ளப்பட்டனர். யசோதரனைக் "கனைகழ லரசன்" என்றார், அக்கழல்யாப்பு அவற்குச் சிறப்புடை மரணம் தாராது ஒழிந்தமை வற்புறுத்தற்கு. அது, கருத்து; அஃதாவது, அரசனைக் கொன்று தான் விரும்பிய அட்டபங்கனோடு கள்ளக்காம வின்பம் துய்த்தல். யசோதரனாகிய கணவனும், மாமியாகிய சந்திரமதியும் இறப்பக்கண்டும் மனம் வருந்தமுறாமையின், உலகோர் இகழ்ச்சியெண்ணி, ஆற்றாது புலம்புவாள்போல் வலிய நடிக்கின்றாளென்றற்கு, "மனம் நனி வலிதின் மாழ்கி" யென்றார்.

மகனை அரசனாக எனப் பணித்தல்

இனையலீ தனிமை யாகி யிறைவனிற் பிரிந்த தென்கண்
வினையினால் விளைவு கண்டாய் விடுத்திடு மனத்து வெந்நோய்
புனைமுடி கவித்துப் பூமி பொதுக்கடிந் தாள்க வென்றே
மனநனி மகிழ்ந்தி ருந்தாள் மறைபதிக் கமுத மாவாள்.

உரை:—நீ தனிமையாகி இனையல்-மகனே, நீ தனித்தமையால் வருந்துதல் ஒழிக, இறைவனிற் பிரிந்தது-அரசனை விட்டு யாம் பிரிந்தது, என்கண் வினையினால் விளைவு - என்னிடத்துண்டாகிய தீவினையின் பயனாகும், மனத்து வெந்நோய் விடுத்திடு - நின் மனத்தில் உண்டாகிய மிக்க வருத்தத்தை விடுவாயாக, புனை முடி கவித்து-பொன்னும் மணியும் கொண்டு புனைந்த முடியினைச் சூடிக்கொண்டு, பூமி பொதுக் கடிந்து - மண்ணுலகு நினக்கே யுரித்தாமாறு,

ஆள்க-ஆட்சி புரிவாயாக, என்று-என்று சொல்லி விடுத்து, மறைபதிக்கு அமுதமாவாள் - இறந்த வேந்தனான யசோதரனுக்கு அமுதம்போல் இன்பந் தந்தவளான அமிர்தமதி, மனம் நனி மகிழ்ந்திருந்தாள் - தன் மனத்தே மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் இருந்து வரலானாள்.

தந்தை இறந்ததற்குரிய காரணத்தை யறியாது, பிரிவு நினைந்து தாய்முன் போந்த மகனுக்குத் தேறுதல் கூறலுற்றவள், "நீ தனியையாகி இனையல்" என்றாள். நீ இவ்விளமைப்போதில் நின் தந்தையை இழந்து தனித்ததற்கு ஏதுவாகிய வினை என்பால் உண்டாகியது எனத் தான் செய்த தீவினையை ஒளியாதுரைப்பாள், "இறைவனிற் பிரிந்தது என்கண் வினையினால் விளைவு கண்டாய்" என்றாள், அதனை யுண்மை யுரையாகக்கொள்ளாது* துன்பமிகுதியால் ஆற்றாதுரைக்கும் சொல்லென யசோமதியும் பிறரும் கொள்வரென அவள் நன்கறிவாளாதலின். கண்டாய், அசைநிலை. வலியார் மெலியார் அனைவர்க்கும் நிலம் பொது என்பதை விலக்கி, வலியுடையார்க்கே யுரித்தெனத் தனக்கே யுரித்தாமாறு ஆட்சி புரிதல்வேண்டுமென்றற்கு, "பூமி பொதுக்கடிந் தாள்க" என்றாள். மறைபதி, யசோதரன்; கள்ளக்காதலனான அட்டபங்கனுக்கும் இயையும்.

யசோமதி அரசாளுதல்

159. வாரணி முரச மார்ப்ப மணிபுனை மகுடஞ் சூடி
ஏரணி யார மார்ப னிசோமதி யிறைமை யெய்தி
சீரணி யடிகள் செல்வத் திருவற மருளல் செல்லான்
ஓரணி யாக மாத ருவகையங் கடலு ளாழ்ந்தான்.

உரை:—வார அணி முரசம் ஆர்ப்ப-வாரக்கட்டமைந்த முரசு முழங்க, மணி புனை மகுடம் சூடி-மணிகளால் புனையப்பட்ட முடி யணிந்து, ஏர் அணி ஆர மார்பன் இசோமதி - அழகிய பூணாரமணிந்த மார்பினை யுடையனாகிய யசோமதி, இறைமை எய்தி - அரசு முறை எய்தியும், சீரணி அடிகள் - சிறப்புப்பொருந்திய அடிகளாகிய அருகபரமேட்டி யுரைத்தருளிய, செல்வத் திருவறம் - துறக்க வின்பமும் வீடு பேறும் தரவல்ல அறத்தை, அருளல் செல்லான் - மேற்

* உண்மையுரையாகக்கொள்வானானல், "இறைவன் நிற் பிரிந்தது என் (நஞ்சூட்டிய) வினையினால் விளைவு" என்று கொள்ளற்பாலன்

கொண்டு உயிர்க்கு அருளறத்தைச் செய்யாமல், மாதர் அணியாக மகளிர் கூட்டமே தனக்கு அணியாகக் கொண்டு, உவகையங் கடலுள் ஆழ்ந்தான் காமக்களிப்பாகிய கடலுள் ஆழ்ந்து கரையேறமாட்டாது அதனுள் அழுந்தினான்.

மணிகுயிற்றிச் செய்த செம்பொன் முடியாதலின், "மணிபுனை மகுடம்" என்றார். ஏர், அழகு. அறசெய்திய பயன், அடிகள் உரைத்த அருளறம் மேற்கொண் டொழுகுதலேயாக, யசோமதி அதனைச் செய்யாமையின், "திருவறம் அருளல் செல்லான்" என்றார். மெய்ம்மை சேர்ந்த புகழாதல் தோன்ற, "சீரணி அடிகள்" என்றும், அவர் அருளிய அறம், மறுமையில் துறக்கவின்பமும் அதன் முடிவில் வீடுபேறும் பயக்கும் சிறப்புடைத் தென்பார், "செல்வத் திருவறம்" என்றும் கூறினார். "சீரணி அடிகள்" என்று சிறப்பித்தலதனால், திருவறம் பூண்டார் இம்மையில் புகழ் பெறுத லும் உரைத்தவாறாம். அறத்தைச் "செய்து" லென்னாது, "அருளல்" என்றார், செய்கை உயிர்கட்குச் செய்யும் அருளே என்றற்கு. உயிர்க்கு அருள் செய்தலை அணியாகக்கொள்ளாது, மகளிர் கூட்டமே அணியாகக் கருதினானென்பார், "மாதர் அணியாக" என்றார். ஓர், அசை. இனி, ஓரணியாக என்றே கொண்டு ஒரு தலையாக என்றுமாம். மாதர் தரும் காமவின்பத்திற்கு அடிமையாகி, அதனினின்றும் தன்னை மீட்டுக்கொள்ளும் மதுகையின்றி மெலிந் தான் என்பார், "உவகையங்கடலுள் ஆழ்ந்தான்" என்றார்.

அபயருசி மாரிதத்தனுக்குக் கூறல்

160. இனையன வினையி னாகு மியல்பிது தெரிதி யாயின்
இனையன துணைவ ராகு மிளையரின் விளையு மின்பம்
இனையது தெளிவி லாதார் இருநில வரசு செய்கை
வனைமலர் மகுட மாரி தத்தனே மதியி தென்றான்.

உரை :—வனை மலர் மகுட மாரிதத்தனே - தொடுக்கப் பட்ட மலர்மாலையும் மணிமுடியுமுடைய மாரிதத்தனே, ஆயின் - ஆராயுமிடத்து, வினையினாகும் இயல்பு - செய்யும் வினைகளின் உண்டாகும் பயன், இனையன - இத்தன்மை யனவாகும், இது தெரிதி - இதனை யறிவாயாக, துணைவ ராகும் இளையரின் விளையும் இன்பம் - மனைவி யென்றும் தாயென்றும் துணைசெய்பவராகிய மகளிரால் உண்டாகும் இன்பமும், இனையன - இக்கூறிய இயல்பினவாகும், தெளி

விலாதார் - தெளிந்த அறிவில்லாதார், இருநிலவு அரசு செய்கை - இருநிலத்தை அரசு புரியும் திறமும், இனையது - இத்தன்மைத்தாகும், இது மதி - இதனை மனத்தே கொண்டு வாயாக, என்றான் - என்று அபயருசி கூறினான்.

ஒருவர் செய்யும் வினையியல்பு, அது விளைக்கும் பயனால் விளங்குதலின், "வினையினாகும் இயல்பு" என்றும், இதனைத் தெரிந்து உணராதவழி வினைகள் பெருகித் துன்பம் பயப்பித்தலின், "இது தெரிதி" என்றும், மனைவியாகிய அமிர்தமதியால் சிறப்பில் இறப்பும், தாயாகிய சந்திரமதியால் கொலைவினையும் எய்தக் காட்டினமையால், "துணைவராகும் இவையரின் வினையும் இன்பம்" என்றும், யசோமதி தெளிந்த அறிவிலனாதலின், மகளிரால் பெறும் காமவின்பமே பெரிதெனக் கருதி மயங்குதலைக் காட்டுதலின், "தெளிவிலாதார் இருநில வரசு செய்கை இனையது" என்றும் கூறினான். "மதியிது" என்று மாரிதத்தற்குக் கூறியது, அவனை நன்னெறிக்கட் செலுத்தும் குறிப்பினாதலை வற்புறுத்திற்று.

மூன்றாவது சருக்கம்

இப்பகுதிக்கண், அமிர்தமதியால் நஞ்சூட்டிக் கொல்லப்பட்ட யசோதரனும் சந்திரமதியும் விந்தமலைச்சாரலில் மயிலாயும், உஞ்சயினி நகர்ப்புறத்துச் சேரியில் நாயாகியும் முறையே பிறந்து, அரசனாகிய யசோமதியால் உபாயனமாக வந்து சேர்ந்து வளர்வதும், ஒருநாள் மயில் அட்டபங்கனைக் கண்டு அவன் கண்களைக் குத்திவிட்டுப் போதலும், அமிர்தமதி அதனை ஒரு கல்லாலெறிந்து வீழ்த்தலும், வீழ்ந்த மயிலை நாய் தன் வாயாற் கவ்விச் செல்வுழி அம் மயில் இறப்பதும், அரசன் ஆராயாது நாயைக் கொல்வதும், மயில் பின் முள்ளம்பன்றியாய்ப் பிறந்துழலுங்கால், நாய் ஒரு கருநாகமாய்த் தோன்றிவரக்கண்டு அதனைக் கொன்றேகலும், அப்பன்றியை ஒரு புலி கொன்றதும், பன்றி பின்பு ஒரு மீனாய்ப் பிறக்க, கருநாகம் முதலையாய்ப் பிறந்து அரசனால் கொல்லப்படுவதும், முதலை ஒரு பெண்ணாடாய்ப் பிறக்க, மீன் ஆணாடாய்த் தோன்றி அப்பெண்ணாட்டினைக் கூடுவதும், பின்பு அதுவே அவ் யாட்டின் கரு

வில் தங்கிப் பிறப்பதும், தாயாடு கொல்லப்படுவதும், தகர்க் குட்டி அரண்மனையில் வளர்வதும், தாயாடு, பின்பு, கலிங்க நாட்டில் எருமையாய்ப் பிறப்பதும், தகர்க்குட்டி கொலை யுண்பதும், முடிவில் இரண்டும் நகரமருங்கில் உள்ள பறைச் சேரியில் கோழிகளாய்ப் பிறந்திருப்பதும், அரசன் அவ் விரண்டையும் கண்டு விருப்பமுற்றுத் தன் அரண்மனைக்குக் கொண்டு சென்று, சண்டகன்மியிடம் தந்து வளர்க்க எனப் பணிப்பதும், அவனால் கோழி யிரண்டும் இனிது வளர்ந்து வருவதும் பிறவும் கூறப்படுகின்றன.

முன்னுரை

161. மற்ற மன்னன் மதிமதி யென்றிவர்
நற்ற வத்திறை நல்லறம் புல்லலாம்
பற்றி னேடு முடிந்தனர் பல்பிறப்
புற்ற தாகு முரைக்குறு கின்றதே.

உரை :—மன்னன் - அரசனாகிய யசோதரன், மதிமதி என்ற இவர் - சந்திரமதி என்ற இவ்விருவரும், நல் தவத்து இறை - நல்ல தவத்துக்கு முதல்வனாகிய அருகபரமேட்டி யுரைத்தருளிய, நல் அறம் புல்லலாம் பற்றினோடு - நல்ல அறத்தைச் சேரும் கருத்துடன், முடிந்தனர் - இறந்தன ராயினும், பல் பிறப்பு உற்றது - அவர்கள் பல பிறப்புக்களை எய்திய திறம், உரைக்கு உறுகின்றது ஆகும் - ஈண்டுச் சொல்லுதற்குப் பொருந்தி யிருக்கின்றதாம்.

மற்று, அ, அசைநிலை. என்ற என்பதன் ஈற்றகரம் விகாரத் தாற் கெட்டது. பிறவியை யறக் கெடுக்கும் வீடுபேறு நல்கும் தவ மாதலின், "நற்றவம்" என்றும், அதனைக் கடைபோக முயன்று முதன்மை யெய்தினனாதலின், "இறை" யென்றும், தவப்பயனைப் பெற்று மன்னுயிர் அறிந்து ஆற்றி உய்யுமாறுணர்த்திய நன்மை யுடைமையின், அவனருளிய அருளறத்தை "நல்லறம்" என்றும் கூறினார். இறக்குங்காலத்தே அருகனுரைத்தருளிய அறநெறியைக் கைப்பற்ற விழைந்த விழைவினராயினும், அதற்கேற்ற பிறவி பெறாது விலங்குகதியுட் பிறந்து அலமருதலைக் கூறலுற்றமையின், "பல்பிறப்பு உற்றது உரைக்குறுகின்றது" என்றார். எனவே, பலவாகிய தீவினைப்பயனை முன்னர் நுகர்ந்து முடிவில் நல்வினைப் பயனை நுகர்ப வென்பது பெற்றாம். இந் நல்வினைப் பயன் இவ்விரு

வர்க்கும் கோழிப்பிறப்பிற் கைகூடுந் திறம் நான்கு ஐந்தாஞ் சருக்கங்களிற் கூறப்படுகின்றது. ஆயினும், என்பது எஞ்சியின்றது. ஆகும் என்பது பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. உரைக்கு முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; ஒருசொல் விழுக்காடாய்க் கோடலு மொன்று.

யசோதரன் மயிலாய்ப் பிறத்தல்

162. விந்த நாம விலங்கலின் மன்னவன்
வந்தோர் மாமயி லின்வயிற் றண்டமாய்
நந்து நாளிடை நாயொடு கண்டகன்
வந்தோர் வாளியி னுனது வாட்டினுன்.

உரை :—மன்னவன் - வேந்தனுன யசோதரன், விந்த நாம விலங்கலில் - விந்தமென்ற பெயரையுடைய மலையிடத்தே வாழும், ஓர் மாமயிலின் வயிற்று வந்து - ஓர் அழகிய மயிலின் கருவில் வந்து, அண்டமாய் நந்தும் நாள் இடை - முட்டையாய்க் கருமுற்றி வரும் நாளில், கண்டகன் - வேட்டுவ னொருவன், நாயொடு வந்து - வேட்டை நாயுடன் போந்து, ஓர் வாளியினுன் - ஓர் அம்பினுல், அது வாட்டினுன் - அம்மயிலைக் கொன்று வீழ்த்தினுன்.

விலங்கல், மலை. விந்த நாம விலங்கல், விந்தமலை. மன்னவன், யசோதரனுகிய உயிர். நந்துதல், பெருகுதல்; ஈண்டுக் கரு முற்றுதல். கருவில் முட்டையாய்த் தோன்றி மண்ணில் பிறத்தற்குரிய காலம் வருமுன்னே தாய்மயில் கொல்லப்பட்ட தென்பார், "நந்து நாளிடை" என்றும், "வாளியினுனது வாட்டினு" னென்றும் கூறினுர். கருவுற்ற மயிலென்பது கருதாது நாயால் வளைத்து வாளியினுல் வாட்டின வேட்டுவனது மனக்கொடுமையைக் குறிப்பால் உணர்த்துவார், "கண்டகன்" என்றுர்.

முட்டையை வேட்டுவன் வளர்த்தல்

163. அம்பின் வாயுமி ழண்ட* மெடுத்தவன்
வம்பு வாரண முட்டையின் வைத்துடன்
கொம்ப னுயிது கொண்டு வளர்க்கென
நம்பு காமர் புளிஞ்சிகை நல்கினுன்.

(பாடம்) * வாய்விழுமண்ட.

உரை :—அம்பின் வாய் உமிழ் அண்டம் - பட்ட மயிலின் வயிற்றில் தைப்புண்டிருந்த அம்பு பட்ட வாய்வழி வெளிப்பட்ட முட்டையை, அவன் எடுத்து - அவ்வேட்டுவன் எடுத்து, நம்பு - தான் விரும்புகின்ற, காமர் புளிஞ்சி கை - அழகிய வேட்டுவச்சியின் கையில், கொம்பனாய் - கொம்புபோல்பவளே, இது கொண்டு - இம்முட்டையைக் கைக்கொண்டு, வாரண வம்பு முட்டையின் உடன் வைத்து - நம்பால் உள்ள கோழி புதிதாக இட்ட முட்டையோடு வைத்துப் பொறிக்கச்செய்து, வளர்க்க என - வளர்ப்பாயாக என்று சொல்லி, நல்கினான் - கொடுத்தான்.

அம்பு கிழிந்த வாய்வழியாக, மயிலின் வயிற்றிலிருந்து முட்டை வெளிப்பட்டமையின், "அம்பின் வாயுமி ழண்டம்" என்றார். வம்பு, புதுமை. ஈன்ற அணுமைக்கண் கோழி முட்டைக்கும் மயின் முட்டைக்கும் வேறுபாடு காணப்படாமையின், "வம்பு வாரண முட்டையின் வைத்து வளர்க்க" என்று வேட்டுவன் கூறினான். வேட்டுவனைப்போலக் கொலைவினை புரியாது வளர்க்குந் தொழிலைச் செய்தல் பற்றி, அவளை, "காமர் புளிஞ்சி" என்றார்.

சந்திரமதி நாயாய்ப் பிறத்தல்

164. சந்தி ரம்மதி யாகிய தாயவள்
வந்து மாநக ரப்புறச் சேரிவாய்
முந்து செய்வினை யான்முளை வாளெயிற்
றந்த மிக்க சுணங்கம தாயினள்.

உரை :—சந்திரம்மதியாகிய தாயவள்-சந்திரமதியாகிய தாய், முந்து செய் வினையால் - முற்பிறப்பிற்செய்த வினையின் பயனாக, மாநகரப் புறச்சேரிவாய் வந்து - பெரிய நகரமாகிய உஞ்சயினியின் புறநகர்ச் சேரிக்கண் வந்து, முளை வாள் எயிற்று - முளைபோலும் ஒளிபொருந்திய பற்களையுடைய, அந்தம் மிக்க - அழகு மிக்க, சுணங்கமது ஆயினாள் - நாயாகப் பிறந்தாள்.

சந்திரம்மதி, விகாரம். யசோதரனுக்குத் தாயாதலின், "தாயவள்" என்றார். புறஞ்சேரி, புறச்சேரி யென வந்தது. சண்டமாரிக்கு உயிர்ப்பலி கொடுத்தல் வேண்டுமென யசோதரனை வற்புறுத்திய தீவினையை, "முந்து செய்வினை" யென்றார். அரசமாதேவியா

யிருந்து நாய்ப்பிறப் பெடுத்தனையின், "அந்த மிக்க சுணங்கன்" என்றார் போலும். சுணங்கன், சுணங்கமென நின்றது.

மயிலும், நாயும் அரசமனை வருதல்

165. மயிலு ஞாயும் வளர்த்தபின் மன்னனுக்
கியலு பாயன மென்று கொடுத்தனர்
வயிரி யாகு மிசோமதி மன்னவன்
இயலு மாளிகை யெய்தின னென்பவே.

உரை:—மயிலும் நாயும் வளர்த்தபின் - மயிலும் நாயும் தத்தம் இடத்தே வளர்ந்த பின், மன்னனுக்கு - வேந்தனாகிய யசோமதிக்கு, இயல் உபாயனம் என்று - கையுறையாக அமையும் பொருள் என்று, கொடுத்தனர் - வேட்டுவனும் நாயை வளர்த்தோரும் கொண்டுவந்து கொடுத்தார்களாக, வயிரியாகும் இசோமதி மன்னவன் - வினைப்பயனால் அவற்றின்பால் பகைமைகொண்ட யசோமதி வேந்தன், இயலும் மாளிகை எய்தினன் - இருக்கும் மாளிகையை அவை பிறந்தபின் அடைந்தனன்.

காட்டிடத்து வாழ்ந்த வேட்டுவனும், புறச்சேரியில் வாழ்ந்து வரும் அரசனாகிய யசோமதியைக் காணப்போந்தவழிக் கையுறையாக இம்மயிலையும் நாயையும் கொணர்ந்து தந்தார் என்பார், "இயலுபாயன மென்று கொடுத்தனர்" என்றார். உபாயனம், கையுறை. யசோமதி வேந்தனும் உயிர்க்கொலை புரிந்தொழுகினான் என்றற்கு "வயிரியாகும் இசோமதி மன்னவன்" என்று சொன்னவாம். "வயிரியாகும் இசோமதி" யென்றாராதலின், அதற்கு ஏதுவாகிய வினைப் பயன் வருவிக்கப்பட்டது. மகளிர் போகமாகிய காமக்கடலுள் அழுந்திக் கிடக்கின்றானாதலின், அவன் உறையும் அரண்மனை "இயலு மாளிகை" யெனப்பட்டது. இனி, யசோமதி வேந்தனை நாயை ஆராயாது புடைத்துக் கொல்கின்றமைபற்றி, "வயிரியாகு மிசோமதி" என்று சொன்னவாம். என்ப, அசைநிலை.

மயில் வளருந் திறம் கூறல்

166. மன்ன னாகிய மாமயின் மாளிகைத்
தன்னின் முன்னெழு வார்க்குமுன் றானெழாத்
தன்னை யஞ்சினர் தங்களைத் தான்வெருண்
டின்ன வாற்றின் வளர்ந்திடு கின்றதே.

உரை :—மன்னனாகிய மாமயில் - யசோதர வேந்தனு யிருந்த அழகிய மயிலானது, மாளிகை - அரச மாளிகை யில், தன்னின் முன் எழுவார்க்கு முன் - தன்னைக் கண்ட மாத்திரையே யெழுந்து நின்று தன்னை வழிபட்ட ஏவலர் எழுமுன், தான் எழா - தான் இப்போது எழுந்திருந்தும், தன்னை யஞ்சினர் தங்களை - முன்பு தன்னைக் கண்டு அஞ்சிய ஏவலரைக் கண்டு, தான் வெருண்டு - தான் அஞ்சியும், இன்ன ஆற்றின்-இம்முறையில், வளர்ந்திடுகின்றது-வளரா நின்றது.

மக்கட்பிறப்பில் யசோதரனாய்த் தோன்றி வேந்தனாய் அரசு புரிந்தகாலத்து, தன்னைப் பிறர் கண்டு அஞ்சி வழிபாடாற்ற, இருந்த வன், அப்பிறப்பு மாறி மயிலாய்ப் பிறந்து, வேந்தனாயிருந்த அம் மாளிகை யிடத்தே வளராநிற்பவும், அச்சிறப்புப் பெறாது, அப் பிறர்க்குத் தான் அஞ்சி வழிபாடாற்றினன் என்பதாம். எனவே, பிறப்பால் வரும் உயர்வு தாழ்வு கெடுவதும், மாறுவதும் எடுத்துக் கூறி, விலங்குகதியின் புன்மையினை யுணர்த்தினாராயிற்று. எழா, செய்யா வென்னும் வினையெச்சம் வெருண்டென்னும் எச்சவினை யொடு தொடர்ந்து வளர்ந்திடுகின்ற தென்ற முற்று வினையொடு முடிந்தது; மயில், எழா, வெருண்டு, வளர்ந்திடுகின்றது என இயை யும். வெருளுதல், அஞ்சுதல்.

மயில் உறங்குந்திறங் கூறல்

167. அஞ்சி லோதியர்* நாமடி தைவரப்
பஞ்சி மெல்லணை பாவிய பள்ளிமேல்
துஞ்சு மன்னவன் மாமயிற் றோகையோ
டஞ்சி மெல்ல அசைந்தது பூமிமேல்.

உரை :—அஞ்சில் ஓதியர் - அழகிய சிலவாகிய கூந்தலை யுடைய மகளிர், அடி தைவர - தன் காலடியை மெல்ல வருட, பஞ்சி மெல்லணை பாவிய பள்ளிமேல் - இலவம் பஞ்சியால் இயன்ற அணை பரப்பிய படுக்கைமேல் கிடந்து, துஞ்சும் மன்னவன் - கண்ணுறங்கும் வேந்தனாயிருந்த, மாமயில் - அழகிய மயிலானது, தோகையோடு - தன் தோகையின்மேல் தலைவைத்து, அஞ்சி - பிறவுயிர்கட்கு

(பாடம்.) * தஞ்சவோதியர்.

அஞ்சி, பூமிமேல் - [illegible] உறங்குவதாயிற்று.

தாம், கட்டுரைச் [illegible], [illegible] பஞ்சி மெல்லணை யென்[illegible], இவைப் பஞ்சி கொள்ளப்பட்டது; "இலவம் பஞ்சிற் [illegible]" [illegible]. மயில் உறங்குமிடத்[illegible] உறங்கும் இயல்பிற்[illegible], "[illegible]" என்[illegible], [illegible] முதலிய உயிர்களால் [illegible] கோடலின், "மெல்ல[illegible]" [illegible], [illegible] கிடந்துறங்கிய நிலையின் [illegible] இரங்கிக் கூறுதலால், "[illegible]" என்[illegible] குறிக்கும்.

மயில் உணவுகொண்டு இரங்கூறல்

168. சுரைய பாலடி சிற்சுவை பொற்கலந்
தரைய மேகலை யாரி னமர்ந்துணும்
அரையன் மாமயி லாய்ப்புறப் பள்ளிவாய்
இரை அவாவி யிருந்தயில் கின்றதே.

உரை:—சுரைய பால் சுவை அடிசில் - பசுவின் மடியினையுடைய பால் கலந்த சுவை மிக்க சோற்றினை, பொற் கலத்து - பொற்கலத்தில் ஏந்திக்கொண்டு, அரைய மேகலையாரின் - இடையில் மேகலையணிந்த உரிமை மகளிர் வேண்டி யுண்பிக்க, அமர்ந்து உணும் - விரும்பியிருந்து உண்ணும், அரையன் - வேந்தனுயிருந்த உயிர், மா மயிலாய் - பெரிய மயிற் பிறப்புற்று, புறம் வெளியே யமைந்த, பள்ளிவாய் - கூட்டிடத்தே, இரை அவாவி - தனக்கு இடப்படும் இரையை நினைந்து, இருந்து - பசித்திருந்து, அயில்கின்றது - அதனை யிட்டபின் உண்டு வாழ்வதாயிற்று.

சுரை, பசு, ஆகுபெயர். சுரையைப் பசுவின் மடியாக்கி, சுரைய பால் என்பதனை, "சுடைய வள்ளல்"* என்புழிப்போலக் குறிப்புப் பெயரெச்சத்தொடராகக் கொள்ளு மொன்று. செல்வமிகுதியும் பசியின்மையும் தோன்ற, "பாலடிசிற்சுவை பொற்கலத்து, அரைய மேகலையாரின் அமர்ந்துணும் அரையன்" என்றார். பொற்கலத்து அடிசில் ஏந்திய மகளிர் தம் இன்சொல்லாலும் மேகலையாலும் பசி

* சீவக. 600.

யின்மையின் வேண்டாகுகிய வேந்தனை விரும்பி யுண்பிக்கும் நயம் விளங்க, "அரைய மேகலையாரின் அமர்ந்து உணும்" என்றார்; மயி லாகியது மன்ன னுயிரன்றி மன்னனன்மையின், "அரையன் மயி லாய் அயில்கின்றது" என அஃறிணை முடிவு தந்தார். பள்ளி, மயில், புறா முதலியவற்றை விட்டு வளர்க்கும் சிறையகம்; கூடுமாம். மயிலின் பசியறிந்து உணவு தருவாரின்மையினுலும், தான் பள்ளி யிற் சிறைக்கப்பட் டிருந்தமையினுலும், "இரையவாவி யிருந் தயில் கின்றது" என்றார். பிறர் தாமே வலிதின் உண்பிக்க வுண்ணும் வேந்தன், உணவு வேண்டியிருந்து குறைவாகப் பெற்று உண்கின் றான் என இரங்கிக் கூறியவாறு.

சந்திரமதியாகிய நாய் வளருந் திறம்

169. வந்து குப்பையின் மாசன முண்டபின்
சிந்து மெச்சில்கள் சென்று கவர்ந்துநின்
றந்து ளும்*மக ழுங்கணத் தூடுமாய்ச்
சந்தி ரம்மதி நாய்தளர் கின்றதே.

உரை :—சந்திரம்மதி நாய் - சந்திரம்மதியாய் இருந்த நாய், குப்பையின் வந்து - குப்பைகளைக் கொட்டியிருக்கு மிடத்தே கிடந்து, மாசனம் உண்டபின் - பெரிய மக்கள் தாம் உணவுண்ட பின்னர், சிந்தும் எச்சில்கள் - புறத்தே யெறியும் எச்சிலுணவை, சென்று கவர்ந்து நின்று - அது விழுந்த இடத்திற்கோடிப் பிறநாய்கள் கொள்ளாவகையிற் குரைத்துத் தானே கொண்டு தின்று, அந்துளும் அந்தப் புரத்துப் புறக்கடையிலும், அகழ் அங்கணத்தூடுமாய் - ஆழமாகவுள்ள சலதாரையிடத்தும், தளர்கின்றது - விழுந்து கிடந்து மெலிகின்றது.

சந்திரம்மதி, விகாரம். நாயென அஃறிணையால் விசேடிக்கப் பட்டமையின், "தளர்கின்றது" என்று முடித்தார். குப்பை, அழுக்கின் குவியல்; ஈண்டு அஃது அக்குவியல் இருக்கும் இடத் தின் மேற்று. செல்வ மக்களென்றற்கு "மாசனம்" என்றார். உண்ட எச்சிலைக் குப்பை மேட்டில் விடுபவாதலின் நாயும் அவ் விடத்தே எச்சிலை எதிர்நோக்கி யிருப்பதாயிற்றென்க. "சென்று" எனவே, அஃதிருந்த விடத்தே எச்சில் எறியப்படாமை பெற்றாம். இதுபோல வேறே சில நாய்களும் அங்கிருந்தமையின், அவை

(பாடம்) * அந்துணும்.

முன்னே சென்று எச்சிலுணவைக் கவர்ந்துண்ணுமாறு வெருட்டி யோட்டி விட்டுத் தாமே தனித்திருந்து உண்டுவிடுபவர், "சென்று கவர்ந்து தின்று" என்றும், குளிர்ச்சியும் எச்சில் வீழ்தலும் பிறவுண்டு மக்கள் இருக்க விடாமையும் நோக்கி, "[illegible] தாடுமாய்" இருந்து என்றும் கூறினார். சிறிது நேரத்தில் பசிக்கு இரம்பாமையாலும், இருக்குமிடம் [illegible] யுண்டு பண்ணு லாலும் நலமெய்தாது [illegible] "[illegible]" என்றார்.

வினைத்திறம் பேசல்

170. நல்வ தந்தெரிந் தறத்திற நண்ணலர்
கொல்வ தற்குள முஞ்செய் கொடுமையால்
ஒல்வ தற்கரு மாதுய ருற்றனர்
வெல்வ தற்கரி தால்வினை யின்பயன்.

உரை :—முன் பிறப்பில், நல் வதந்தெரிந்து - நல்ல விரதங்களுடன், அறத்திறம் நண்ணலர் - அறத்துறையிற் செல்லாராய், கொல்வதற்கு - உயிர்களைக் கொல்வதற்கு, உளம் செய் கொடுமையால் - மனங் கொண்ட தீவினையால், ஒல்வதற்கு அரும் - நீங்குதல் இல்லாத, மாதுயர் உற்றனர் - மிக்க துன்பத்தை யடைந்தனர், வினையின் பயன் - வினைகள் பயக்கும் துன்பம், வெல்வதற்கு அரிதால் - அவ்வரலாற்றால் வெல்லு தற்கு முடியாததாம்.

வதம், விரதம்; "மானத்தின் மிக்கு வதங்காத்து வருந்தும் போழ் தும்"* என்புழிப்போல. அறத்திறம், உற்ற நோய் நோன்றலும் உயிர்க்கு உறுகண் செய்யாமையும் பிறவும். உளம், ஆகுபெயர். கொடுமை, கொடுமைப்பண்பினையுடைய தீவினை. ஒல்குதல், சுருங்குதல்; "ஒழுக்கத்தின் ஒல்கார் உரவோர்"† என வருதல் காண்க. அருமை, இரண்டிடத்தும் இன்மை குறித்துநின்றது. பல பிறவியினும் பெருகித் தொடர்ந்து துன்புறுத்தலின், "ஒல்வதற் கருமாதுயர்" என்றார். "வெல்வதற் கரிதால் வினையின் பயன்" என்பது வேற்றுப்பொருள் வைப்பு. "எனைப்பகை யுற்றாரும் உய்வர் வினைப்பகை, வீயாது பின்சென் றடும்"‡ என்பதனால், "வெல்வதற் கரிதால் வினையின் பயன்" என்றார். பயனால் வினையா மென்பது சமண்சமயக் கொள்கையாதலின் "வினையின் பயன்"

---

* நீல. 417. † குறள். 137. ‡ குறள். 207.

என்று விதந்தோதினார்; "விழைவதனால் வினையாக்கும் என்பார்"* என்பதன் உரை காண்க.

மயில் அட்டபங்கனைக் காண்டல்

171. மற்றோர் நாண்மணி மண்டபத் தின்புடை
அற்ற மாவிருந் தட்ட பங்கன் றனை
முற்று வார்முலை யாண்முயங் குந்திறம்
மற்ற மாமயில் வந்தது கண்டதே.

உரை:—ஓர் நாள்-ஒருநாள், மணிமண்டபத்தின் புடை-மணியிழைத்த மண்டபத்தின் பக்கத்தே, அற்றமா இருந்து-மறைவாக இருந்து, வார் முற்று முலையாள் - கச்சு சூழ்ந்த முலையினை யுடையவளான அமிர்தமதி, அட்டபங்கன் தனை-அட்டபங்க னென்னும் யானைப்பாகனை, முயங்கும் திறம் - புணருஞ்செயலை, மாமயில் - அழகிய யசோதரனாகிய மயில், வந்தது கண்டது - தற்செயலாக வந்து பார்த்தது.

மற்று, வினைமாற்று. மணிகளால் புனையப்பட்ட மண்டபமென்றற்கு, "மணிமண்டபம்" என்றும், அம் மண்டபத்தில் இனிதிருந்து இன்ப நுகர்தற்குரியளான அமிர்தமதி, அதனின் நீங்கிக் கள்ளத்தனமாய் ஓர் புல்லிய புறத்திடத்தே இருந்து இழிகாமப் புணர்ச்சி பெற்றாள் என்பார், "மணிமண்டபத்தின் புடை அற்றமாவிருந்து" என்றார். கழிகாமப் பித்தேறி ஒழுகுமாறு தோன்ற, "முற்றுவார் முலையாள்" என்றார். "வந்தது கண்டது" எனவே, முயங்குந் திறத்தை முன்னறிந்து காண்டல் வேண்டி வாராது, மயில் தற்செயலாய் வந்தமை பெற்றாம். அரசனாயிருந்து மயிற்பிறப் பெய்தினமையின், "மாமயில்" என்று சிறப்பித்தார்; பிறாண்டும் இதுவே கூறிக்கொள்க.

மயில் அட்டபங்கன் கண்களை யழித்தல்

172. அப்பி றப்பி லமர்ந்ததன் காதலி
ஒப்பில் செய்கை யுணர்ந்த துணர்ந்தபின்
தப்பி லன்னது† சாரனெண் கண்களைக்
குப்பு றுமிசைக்‡ குத்தி யழித்ததே$.

உரை:—அப் பிறப்பில் - தான் அரசனாயிருந்த முற்பிறவியில், அமர்ந்த-தன்னால் அப்போது காதலிக்கப்பட்ட,

(பாடம்)* நீல. 592. † வல்லது. ‡ மிசை. $ யெழுந்ததே.

தன் காதலி ஒப்பிற் செய்கை [illegible] அதற்குப் பொருந்தியில்
ஒவ்வாத செயலை, உணர்ந்தது [illegible] னைக்
தறிந்தது, உணர்ந்தபின்-அவ்வாறறிந்தபின்பு, அன்னது
முன்னைப் பிறவியறிவு அழிந்தமையால், தப்பு இல் - குற்றம்
தவறாமல், மிசை-மேலிடத்தினின்று [illegible] பறந்து,
சாரன் ஒண் கண்களை [illegible] அட்டங்க
னுடைய ஒள்ளிய கண்களை, குத்தி அழித்தது-தன் கூரிய
அலகினால் குத்தி யழித்துவிட்டது.

அமர்தல், விரும்புதல். காதலி, மனைவி. தப்பு, உலகநடை; "ஒத்ததறிவான் உயிர்வாழ்வான்"* என்புழிப்போல. பிறவி வேறு பட்டதாயினும், முன்னைப் பிறவியில் கொண்ட தொடர்பு மறவாது நினைவு கூர்ந்ததென்றற்கு, "ஒப்பில் செய்கை யுணர்ந்து உணர்ந்த பின்" என்றும், அந்நினைவால் எழுந்த பொறாமை மேயதுவாகப் பிறந்த வெகுளியை, முன்போல் மனவுணர்வு தோன்றி மாற்றாமையின், "சாரன் ஒண்கண்களைக் குப்புறமிசைக் குத்தி யழித்தது" என்றும் கூறினார். மேலிருந்து கீழ்நோக்கித் தலைகீழாய்ப் பாய்ந்தமையின், "குப்புற" என்றார். புன்னெறியுறுதலின்றி நலமாகவே யிருந்தன வென்றற்குக் கண்கள் "ஒண்கண்கள்" எனப்பட்டன. நலமுறுவதைக் கெடுத்ததென்பார், "அழித்த" தென்றார்.

அமிர்தமதி மயிலைக் கல்லால் எறிதல்

173. முத்த வாள்நகை யாள்முனி வுற்றனள்
கைத்த லத்தொரு கற்றிரள் வீசலும்
மத்த கத்தை மடுத்து மறித்தது
தத்தி மற்றது தரைப்பட வீழ்ந்ததே.

உரை :—முத்த வாள் நகையாள்-முத்துப்போல ஒளி பொருந்திய பற்களையுடையவளான அமிர்தமதி, முனிவு உற்றனள்-சினம் மிகுந்து, கைத்தலத்து ஒரு கல் திரள் வீசலும்-கையில் ஒரு திரண்ட கல்லை யெடுத்து அம்மயிலின்மேல் எறிதலும், மற்றது மத்தகத்தை மடுத்து-அக்கல்லானது மயிலின் தலையைப் புடைத்து, மறித்தது-மேலும் செல்லாதவாறு மறிக்கவே, மற்றது-அம்மயில், தத்தி-தத்திச் சிறிது தொலைசென்று, தரைப்பட வீழ்ந்தது-மாட்டாமையால் தரையில் வீழ்ந்துவிட்டது.

* குறள். 214.

தன்னெதிரே தன் மனக்கினிய காதலனுடைய ஒள்ளிய கண்களை அம்மயில் குத்தியழித்தது கண்டதும், சினம் மிகவுற்றுத் தன் பற்கள் தோன்ற நெறுநெறுவெனக் கடித்தமை தோன்ற, "முத்த வாணகையாள்" என்றும், "முனிவுற்றனள்" என்றும் கூறினார். உற்றனள், மிகுதற்பொருட்டாய உறு வென்னும் உரிச்சொல்லடியாகப்பிறந்த தெரிநிலை முற்றுவினை யெச்சமாய்நின்றது. திரள் கல் என மாறுக. எறிந்த கல் மயிலின் தலையைத் தாக்கிக் கீழே வீழ்த்து வலியழித்து மேலே சிறிதளவும் இனிது செல்லாவகையில் அதனை மெலிவித்த தென்பார், "மத்தகந்தை மறித்தது" என்றார். தத்திச் சென்ற மயில் சிறிது சென்றதும் மாட்டாமையால் உயிர் சோர்ந்து வீழ்ந்த தென்றற்கு, "தரைப்பட வீழ்ந்த" தென்றார்.

மயில் இறத்தல்

174. நாய்முன் னாகி யிறந்து பிறந்தவள்
நாய்பின் னோடி நலிந்தது கவ்விய
வாய்முன் மஞ்ஞை மடிந்துயிர் போயது
தீமை செய்வினை செய்திற மின்னதே.

உரை:—முன் நாய் ஆகி - முற்பிறப்பில் சந்திரமதியாகிய தாயாயிருந்து, இறந்து பிறந்தவள் நாய் - இறந்து நாய்ப்பிறப்பில் பிறந்தவளாகிய நாய், பின் ஓடி - மயிலின் பின்னே யோடி, நலிந்தது - அதனைத் தன் வாயிற் கவ்வி யுதறியதாக, கவ்விய வாய்முன் - கவ்விய முன்வாயிலேயே, மஞ்ஞை மடிந்து உயிர் போயது - மயில் மடியவே அதன் உயிர் நீங்கிவிட்டது, தீமை செய் வினை - தீய பயனைச் செய்யும் தீவினை, செய் திறம் - தீங்கு விளைக்கும் வகை, இன்னது - இத்தன்மைத்தாம்.

சேய்மைக்கண் அமிர்தமதி எறிந்த கல்லால் அடியுண்டு மயில் வீழக்கண்ட சந்திரமதியாகிய நாய் அதனிடத்தே விரைந்தோடிச் சென்று தன் வாயிற் கவ்வி உதறவே, குற்றுயிராயிருந்த மயில் இறந்த தென்பதாம். தான் கவ்வியதனை உதறுதல் நாய்க்கு இயல்பாதலின், "ஓடி நலிந்தது" என்றார். அதனால் மயிற்கு நோய் மிக்க தென்பார், "நலிந்த" தென்பாராயிற்று. மனைவி செய்த கொடுமையின் மேலும் தாயும் தீங்குசெய்ய யசோதரனாகிய மயில் இறந்த கொடுமைக்கு எது இஃதென்பார், அமிர்தமதி வாயிலாகப் புகுந்த தீவினை, நாயாகிய சந்திரமதியையும் உயிர் முடித்தற்கு வாயிலாகக்கொண்ட தென்பதுபட, "தீமை செய்வினை செய்திறம் இன்

னதே" என்றார். "திசை செப்பின" எனக் கிளந்தோதி னமையின், "செய்திறம்" என வாளாது கூறினர். செய்திறமும் இப்பாட்டில் விளக்கினாராகலின், "இன்ன" தென் றொழிந்தார். தாய் முன்னாகி யென்பதனை "முன் றாயாகி" என்றும், "வாய்முன்" னென்பதனை முன்வாய் என்றும் மாறிக் கூட்டுக. பிறந்தவளாகிய தாய் என இயைக்க. மடிதல், சான்றுக் காட்சி

நாய் சாதல்

175. நாயின் வாயில் நடுங்கிய மாமயில்
போய தின்னுயி ரென்றன னென்னவும்*
ஆயு மாறறி யாத விசோமதி
நாயை யெற்றின னாய்பெய் பலகையால்.

உரை:—நாயின் வாயில் - நாயினுடைய வாயினால், நடுங்கிய மாமயில் - கலங்கி வருந்தப்பட்ட மயில், இன் உயிர் போயது - இனிய உயிரை யிழந்தது, என்றனன் என்னவும் - என்று அமிர்தமதி சொல்லி யிருந்தாளாக, ஆயுமாறு அறியாத விசோமதி - ஆராயும் திறமில்லாதவனாகிய யசோமதி, நாய் பெய் பலகையால் - அது கேட்டு வெகுண்டு தான் ஆடிக் கொண்டிருந்த நாய் வைக்கும் பலகையால், நாயை எற்றினன் - சந்திரமதியாகிய நாயைச் சாவப் புடைத்தான்.

நடுங்குதல், அசைதல்; "வாயிற்கடைமணி நடுநா நடுங்க" † என்புழிப்போல. மயில் உயிர் போயது என இயையும். தன் செயலை மறைத்தற்கு அமிர்தமதி நாயின்வாயால் மாமயில் உயிர் போயிற்றென் றாள். ஆயுமாறு அறிந்தானாயின், மயில் அடியுண்டு வீழ்தற்குரிய காரணத்தையும், அதுவே வாயிலாக அமிர்தமதியின் கள்ளக் காம வொழுக்கத்தையும் அறிந்திருப்ப னென்பார், "ஆயுமாறறியாத விசோமதி" யென்றார். அமிர்தமதியின் சேடியர் யசோமதிபால் போந்தபோது அவன் சூதாடிக்கொண் டிருந்தானென்றும், அவர்கள் மயில் நாயால் கொல்லப்பட்டது தெரிவித்தவுடனே மிக்க சினங் கொண்டோடி, சூதாடு கருவியாகிய நாயினைப் பெய்தாடும் பலகை யினால் அந்நாயினைப் புடைத்துக் கொன்றானென்றும் கூறுவார், "நாயை யெற்றினன் நாய்பெய் பலகையால்" என்றார். நாய், சூதாடு கருவி. "நரை மூதாளர் நாயிடக் குழிந்த, வல்லின் நல்லகம்

(பாடம்) * பொன்றின மன்னவன். †. சிலப். 20: 53.

நிறைய"† என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க. "நாயை யெற்றின னுப்பெய் பலகையால்" என்பதில், நாய், சிலேடை. தான் பேணி வளர்த்த நாயினைத் தானே கொன்ற தீவினை யசோமதிக்கும், மயில் இறத்தற்குரிய காரணமாகிய தன் செயலை மறைத்த பொய்ம்மைத் தீவினை அமிர்தமதிக்கும் உளவாயின.

மயிலாய்ப் பிறந்திருந்து இறந்த யசோதரன் முள்ளம்பன்றியாய்ப் பிறத்தல்

176. மன்னன் மாமயில் வந்துவிந் தக்கிரி
துன்னுஞ் சூழலுட் சூழ்மயிர் முள்ளுடை
இன்னல் செய்யுமோ ரேனம தாகிய
தன்ன தாகு மருவினை யின்பயன்.

உரை:—மன்னன் மாமயில் - மன்னனாகிய அழகிய மயி லுடம்பின் வந்து நீங்கிய உயிர், விந்தக்கிரி துன்னும் சூழலுள் வந்து - விந்தமலையை நெருங்கியுள்ள காட்டிற்கு வந்து, சூழ் மயிர் முள்ளுடை - உடல் முழுதும் மயிரும் முள்ளு முடைய, இன்னல் செய்யும் - உயிர்கட்குத் தீங்கு செய்யும், ஓர் ஏனம் ஆகியது - ஒரு பன்றியாய்ப் பிறந்தது, அருவினை யின் பயன் - தடுத்தற்கரிய வினையின் பயன், அன்னதாகும்- அத்தகைய பயனை விளைவிக்க வல்லதாகும்.

மயிலுடம்பிலிருந்து நீங்கிய உயிரை, ஒற்றுமை நயம்பற்றி, மயில் என்றே யொழிந்தார். விந்தமலையை நெருங்கியிருந்த காட் டைச், "சூழல்," என்றார், அம்மலையினை யது சூழ்ந்து மணந்து கிடந் தமையின். உடல் முழுதும் ஒழிவின்றி நெருங்க நிறைந்திருத்தலின், "சூழ்மயிர்" என்றும், அவற்றின் இடையிடையே முட்கள் செறிந் திருப்பதனால் சூழ்முள்ளென்றும் சிறப்பித்தார். தன் மெய்வன்மை யாலும் முள்ளுடைமையாற் பிறந்த செருக்காலும் ஏனை யுயிர்கட்குத் தீங்கு செய்யும் இயல்பிற்றாதல்பற்றி, "இன்னல் செய்யுமோ ரேனம தாகியது" என்றார். பிறவுயிர்கட்கு அத்துணைத் தீங்குசெய்யாத மயிலாய்ப் பிறந்த உயிர், இப்போது "இன்னல் செய்யுமோர் ஏனம தாய்" பிறத்தற்கு ஏது வினையென்றும் அதனியல்பு இஃதென்றும் கூறுவார், 'அன்னதாகும் அருவினையின் பயன்" என்றார். அருமை, விலக்குதற்கருமை.

---

† புறம். 52.

சந்திரமதி கருநாகமாய்ப் பிறத்தல்

177. சந்தி ரம்மதி நாயுமச் சாரலின்
வந்து காரிருள் வண்ணத்த நாகமாய்
அந்தி லூர்தர வார்த்துரு ளக்*குடர்
வெந்தெ ழும்பசி விட்டது பன்றியே.

உரை—*சந்திரம்மதி நாயும் - சந்திரமதியாகிய நாயும், அச்சாரலின் வந்து - அவ்விந்தமலைச்சாரலையே யடைந்து, கார் இருள் வண்ணத்த நாகமாய் - கரிய இருள்போலும் நிறமுடைய கரும் பாம்பாய்ப் பிறந்து, ஊர்தர - ஊர்ந்து சென்று வாழ, பன்றி - யசோதரனாகிய முள்ளம்பன்றி, குடர் வெந்து எழும் பசி - குடரை வெதும்பி மிகும் பசித் தீயால், ஆர்த்து உருள - சீறி யுயிர்த்துக்கொண்டு அந் நாகம் சாகும்படியாக, விட்டது - துண்டாய்க்கடித்துக் கிழித்துக் கொன்று தின்றுவிட்டது.*

காரிருள் வண்ணத்த நாகம், கருநாகம். இருளெனவே அமையு மாயினும் கருமைப் பண்பை விசேடித்தது, மிகுதி யுணர்த்தற்கு. அந்தில், அசைநிலை; "அந்தில் ஆங்க அசைநிலை" † என்பது தொல் காப்பியம். பாம்பு ஊர்ந்து செல்லு மியல்பிற்றாதலின், "ஊர்தர" என்றார். உருளுதல், துண்டுபட்டுப் புரளுதல். நாகம் உயிர்த்தலே அதற்கு ஆர்ப்புமாதலின், "ஆர்த்துருள" என்றார். நாகத்தைத் துண்டித்து உருண்ட துண்டங்களைத் தின்று அம்முட்பன்றி தன் வெம்பசி தவிர்த்தது என்பதாம். பசிவிட்டது எனவே, அதன் நீக் கத்துக் கேதுவாகிய உண்டல் வினை நிகழ்தல் பெற்றாம்.

பன்றி சாதல்

178. தாய்கொல் பன்றி தளர்ந்தயர் போழ்தனில்
சீய மொன்றெனச்‡ சீறுளி யம்மெதிர்
பாய நொந்து பதைத்துடல் வீழ்ந்தரோ
போய தின்னுயிர் பொன்றுபு பன்றியே.

உரை:—*தாய் கொல் பன்றி - தாயாகிய கருநாகத்தைக் கொன்ற யசோதரனாகிய பன்றி, தளர்ந்து அயர் போழ்தி*

(பாடம்) * வார்த்துருள. ‡ மன்றெண.
† தொல். சொல். இடை. 19.

னில் - பசித்திர வுண்டு களைத்துக் கண்டுயிலுறங்கும் காலத்தில், சிங்கமொன்று என - இஃதோர் அரிமா என்று கருதி, சீறு உளியம் - வெகுண்டு போந்த கரடி யொன்று, எதிர் பாய - எதிர்த்துப் பாய, பன்றி - பன்றியானது, நொந்து - எதிர்க்க மாட்டாது உடல் நொந்து, பதைத்து - துடித்து, வீழ்ந்து - நிலத்தில் வீழ்ந்து, உடன் பொன்றுபு - உடனே உயிர்ப் பிழந்து, இன்னுயிர் போயது - உயிர்விட்டிறந்தது.

நாய் கொல் பன்றி, தடுமாறு தொழில். பிறப்பு வேறுபட்டதாயினும் உயிரொன்றேயாதல்பற்றி, கருநாக மென்னுந் தாயென்றார். உண்ட களைப்பால் பன்றி அயர்ந்திருக்கையில், கரடி யொன்று போந்து துணையின்றித் தனித்துக் கிடப்பதோர் அரிமா வென்று கருதி ஒரேலெனப் பாய்ந்து வலியழித்த தென்பார், சிங்கமொன் றெனச் சீறுளியம் எதிர்பாய நொந்து பதைத்து" என்றார். வெகுண்டு பாய்ந்தமையின், "சீறுளியம்" என்றார். சீறுதல், வெகுளுதல். சிறிய உளியமெனல் பொருந்தாமை யுணர்க. 'எதிர்பாய நொந்த' தென்றதனால், முகத்திற் பாய்ந்து வலியழித்தமை பெற்றாம். பொன்றுதல், உயிர்ப்படங்குதல். அரோ, அசை.

பன்றி மீனாய்ப் பிறத்தல்

179. மன்னன் மாமயில் சூகரம் வார்புனல்
இன்னல் செய்யுஞ் சிருப்பிரை யாற்றினுள்
உன்னி லொப்பி* லுலோகித விப்பெயர்
மன்னு மீனின் வடிவின தாயிற்றே.

உரை:—மன்னன் மாமயில் சூகரம் - மன்னனாகி யிருந்த பின் அழகிய மயிலாகியும் பன்றியாகியும் பிறந்திறந்த யசோதரனுயிர், வார் புனல் - நெடிதோடும் நீர்ப்பெருக்கால், இன்னல் செய்யும் சிருப்பிரையாற்றினுள் - துன்பம் செய்யும் சிருப்பிரை யென்னும் யாற்றில் வாழும், உன்னில் - நினைக்குமிடத்து, ஒப்பில் - நிகரில்லாத, உலோகித இப்பெயர் மன்னும் - உலோகிதம் என்னும் இப்பெயர் பொருந்திய, மீனின் வடிவின தாயிற்று - மீனுடம்பை எடுப்பதாயிற்று.

(பாடம்) * உன்னு மொப்பில்.

வார்தல், நெடிதொழுகுதல். கண்பாடும் படாமுங்கும் முதலை முதலிய தீங்குசெய்யும் உயிர் வாழ்தற்கு இடனாகியும் அருகில் வாழ் வார்க்குத் துன்பஞ் செய்தல்பற்றி, "இன்னல் செய்யும் சிறுப்பினை யாற்றினுள்," என்றார். இவ்யாறு உஞ்சயினி நகர்ப்புறத்தே ஓடு வது, மிக்க நீர்ப்பெருக்கினை யுடையதாகலின் அதன்கண்வாழும் மீனினம் அழகியதாக இருத்தல் இயல்பாதல் கண்டு, "உன்னில்," என்றும், யசோதரனாகிய மீன் அவற்றுள் எவற்றோடும் ஒப்புயர்வற்ற தென்றற்கு, "ஒப்பில்," என்றும் கூறினார். இம்மீன் உலோகிதம் என்ற இப்பெயருடைய தென்பார், எவையும் பெற்ற பெயர் அத்துணைச் சிறப்பின்மை யுணர்த்தற்கு. வாளை எனினும், உடம்படும் ; அப்பெயர் அதன்கண் இடம் பெறுதலின்.

சந்திரமதி முதலையாய்ப் பிறத்தல்

180. சந்தி ரம்மதி நாய்கரு நாகமாய்
முந்து சென்று முதலைய தாயது
வெந்து வேர்த்தின மீனை விழுங்குவான்
உந்தி யுந்தி யுலைந்திடு போழ்தினில்.

உரை:—சந்திரமதி - சந்திரமதியின் உயிர், நாய் ஆய் - நாயாகப் பிறந்திறந்தும், கருநாகமாய் - கருநாகமாய்ப் பிறந்திறந்தும் அமையாது, முந்து சென்று - பன்றி பிறந்து மீனாய்ப்பிறப்பதற்கு முன்பே அச்சிறுப்பினை யாற்றினுட் சென்று, முதலையது ஆயது - முதலைப்பிறப்பை எய்தி, வெந்து - பசித்தீயால் வெதும்பி, வேர்த்து - ஏனை மீனினத்தைச் சினந்து, இன மீனை விழுங்குவான் - கூட்டமாகிய மீன்களை யுண்ணல்வேண்டி, உந்தி யுந்தி - முந்துறச் சென்று சென்று, உலைந்திடு போழ்தினில் - எளிதிற் கிட்டாமையால் வருந்தி யுறையுங் காலத்தில்.

பிறப்புப் பல வெடுத்தலின், உயிர்த்தொடர்பு இடையறாமைப் பொருட்டு, அவற்றை யெடுத்து ஓதுகின்றார். பன்றியாற் கொல்லப் பட்ட கருநாகம் முன்பே இவ்யாற்றில் முதலையாய் பிறந்திருப்பது தோன்ற, "முந்துசென்று முதலையதாயது," என்றும், அஃது அவ் விடத்தே, வேண்டும் இரைபெறாது பசித்தீ நின்று வருத்த, தனக்கு அகப்படாது அகன்றோடும் மீனினத்தை வெகுண்டு நோக்கி யிருந்தது என்பார், "வெந்து வேர்த்து," என்றும், அவற்றைப் பற்றுதற்காகப் பலவிடத்தும் ஓடியலைந்து நீரை உழப்பிக்கொண் டிருந்த தென்பார், "முந்துறச் சென்று சென்று," என்றும், அவ்

வாறு சென்றும் வேண்டுவன பெறாமையின், "உளைந்திடுகின்றது," என்றும் கூறினார். இதனால், முதலைப் பிறப்பெய்திய காலத்தும் சந்திரமதி தன்பகைமை யுழந்துகொண்டிருந்தா ளென்பது கூறிய வாறாம்.

கூனியொருத்தியை அம்முதலை விழுங்கிவிடுதல்

181. அந்த ரத்தொரு கூனிநின் றாடுவாள்
வந்து வாயின் மடுத்தது கொண்டது*
கொந்து வேய்குழற் கூனியைக் கொல்கராத்
தந்து கொல்கென மன்னவன் சாற்றினான்.

உரை:—அந்தரத்து - மேலிடத்தே, ஒரு கூனி - அரசன் அந்தப்புரத்திற் பணிபுரியுங் கூனியொருத்தி, நின்றாடுவாள் - சிறுபிள்ளை யாற்றின் கரைமேல நின்று விளையாடினளாக, அது - அம்முதலையானது, வந்து - அவளறியாதபடி வந்து, வாயில் மடுத்துக் கொண்டது - வாயாற் கவ்விக் கொன்று விழுங்கிவிட்டது, கொந்து வேய்குழற் கூனியை - பூங்கொத்துக்களை யணிந்த கூந்தலையுடைய அக்கூனியை, கொல்கரா - கொன்ற முதலையை, தந்து கொல்க என - தன் முன்னே கொணர்ந்து கொல்வீராக என்று, மன்னவன் சாற்றினான் - செங்கோலோச்சிய யசோமதி மீன்வலைஞர்க்கு ஆணையிட்டான்.

தரம், இடம். அந்தர மெனவே, மேலிடமாயிற்று, தேவர் கோயிலைக் குறிப்பதென்றும், ஈண்டு அஃது அரசன் அரண்மனையைக் குறித்து நிற்கின்றதென்றும் கூறுவாரு முளர், கூனி, அந்தப்புரத்தே குற்றேவல் புரியு மகளிர்; கூனும் குறளும் சிந்தும் அரசர்க்கு அந்தப்புரத்தேயிருந்து அணுக்கத்தொண்டுபுரிந் தொழுகுவர்; வனப்பின்மை, அவர்கட்குச் சிறப்பாக வேண்டுவதாம். கூனி யென்பதை வினையெச்சமாகக் கொண்டு, உரைப்பாருமுளர். அவள் அறியவரின், அதற்ககப்படாளாகலின், கரந்து வந்தமை பெற்றாம். கொந்து, பூங்கொத்து. "கொந்து வேய்குழற் கூனி," யென்றது சுட்டுமாத்திரையாய்நின்றது. கொல்கரா, இறந்த காலந்தொக்க வினைத்தொகை. முதலையைப் பற்றிக் கொணர்ந்து கொல்லற்குரியார் அவராதலின், மீன்வலைஞர்க்கென்பது வருவிக்கப்பட்டது. "வலையின் வாழ்நரின்" (182) என வருதல் காண்க.

(பாடம்) * கொன்றது.

முதலையைப் பற்றிக் கொல்லுதல்

182. வலையின் வாழ்நரின் வாரிற் பிடித்தபின்
சிலர்ச லாகை வெதுப்பிச் செறித்தனர்
கொலைவ லாளர் குறைத்தன ரீர்த்தனர்
அலைசெய் தார்பலர் யாரவை சொல்லுவார்.

(இ-ள்.) உரை:—வலையின் வாழ்நரின் - மீன் வலையே துணையாகக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தும் பரதவரால், வாரில் பிடித்த பின் - நெடியவார்களால் அமைந்த வலைகொண்டு அம்முதலையைப் பிடித்துக்கொண்டதன் பின்பு, சிலர் - அரசன் ஆணை பெற்றோருள் சிலர், சலாகை வெதுப்பிச் செறித்தனர் - இருப்பு நாராசத்தைப் பழுக்கக் காய்ச்சி அதன் உடற்குட் செலுத்தினாராக, கொலைவலாளர் குறைத்தனர் - கொலையாளிகள் வாளால் பிளக்க, பலர் ஈர்த்தனர் - பலர் போழ்ந்த பகுதிகளைக் கத்தியால் அரிய, அலை செய்தார் - இவ்வாறு அதனைப் பலரும் துன்புறுத்தினர், அவை - அவர் துன்புறுத்திய வகைகளை, சொல்லுவார் யார் - எடுத்தோதுபவர் யாவர், கொலை வல்லார்க்கன்றிப் பிறர்க்கு ஆகாதென்றவாறு.

1 மீனினத்திலும் வன்மை மிகவுடைமையின், வாரானமைந்த வலையினைப் பரப்பினரென வறிக. வலையின் வாழ்நர், பரதவர். வெறிது செலுத்தின் எளிது புகாமையின், "வெதுப்பிச் செறித்தனர்," என்றார். மரக்கட்டைகளைப் போழ்வதுபோலக் கோடரி கொண்டு பிளக்கவேண்டி யிருத்தலின் அதனைச்செய்வார். "கொலைவலாளர்" ராயினர். ஈர்தல், அரிதல். உயிர்ப்பொருளாகிய இதனைத் துண்டு துண்டாக இரக்கமின்றிக் கொன்றமையின், "அலை செய்தார்," என்றும், இக்கொலைவகையை வகுத்தும் விரித்தும் ஓதுந் திறம் கொலைத்தொழிலில் வல்லுநர்க்கன்றிப் பிறர்க்கு அருள் நிறைந்து இடையீடு செய்தலின் ஆகாதென்பார், "யாரவை சொல்லுவார்," என்றும் கூறினார்.

சந்திரமதி பெண்ணாடாய்ப் பிறத்தல்

183. சந்தி ரம்மதி நாய்கரு நாகமாய்
வந்து வார்வலைப் பட்ட கராமரித்
தந்தில் வாழ்புலை யாளர்தஞ் சேரிவாய
வந்தொ ராட்டின் மடப்பிணை யாயதே.

உரை :—சந்திரமதி - சந்திரமதியின் உயிர், நாய் - நாயாகியும், கருநாகமாய் - கரும் பாம்பாகியும், வந்து - பிறந்திறந்து வந்து, வார் வலைப்பட்ட கரா-வாரால் இயன்ற வலையில் அகப்பட்ட முதலையாகி, மரித்து-இறந்து, அந்தில்-அந்நகரின்கண், வாழ் - வாழும், புலையாளர்தம் சேரிவாய் - புலையர் சேரிக்கண், வந்து - அடைந்து, ஓர் ஆட்டின் மடப் பிணையாயது - ஒரு பெண்ணாடாய்ப் பிறந்து வளர்வதாயிற்று.

வார்வலை, நீண்ட வலையுமாம். ஆக்கத்தைக் கராவொடும் பெய்துரைக்க. அந்தில், அவ்விடம்; அந்த இல் என்பதன் மரூஉமுடிபு. புலைத்தொழிலை யாளும் இயல்புபற்றிப் புலையரைப் புலையாளரென்றார். சேரி, சேர இருக்குமிடம். பிணை, பெண். மடம், இளமை.

யசோமதியால் உலோகித மீன் சிராத்தத்தில் படைக்கப்படுதல்

184. மற்றை மீனுமோர் வார்வலைப் பட்டதை
அற்றை யில்வரு மந்தணர்* கண்டனர்
கொற்ற மன்னவ நின்குலத் தார்களுக்
குற்ற செய்கைக் குரித்தென ஓதினர்.

உரை :—மற்றை மீனும் - ஏனை உலோகித மென்னும் பெயரை யுடைத்தாகிய மீனும், ஓர் வார் வலைப்பட்டதை - ஒரு நீண்ட வலையில் அகப்பட்டதாக, அற்றையில் வரும் - அந்நாளில் ஆங்குப் போந்த, அந்தணர் கண்டனர் - அந்தணர் சிலர் கண்டு, கொற்ற மன்னவ - வெற்றியையுடைய வேந்தே, நின் குலத்தார்களுக்கு - நின் குலத்துப்பிறந்த முன்னோர்களுக்கு, உற்ற செய்கைக்கு - பொருந்திய சிராத்தத்துக்கு, உரித்து - இம்மீன் படைத்தற்கமைந்ததாம், என ஓதினர் - என்று சொன்னார்கள்.

மற்றை யென்பது இனஞ் சுட்டிற்று. உம்மை எச்சவும்மை. மீன் வலைப்பட்டதைக் கண்டனர் என்க. அற்றை, அந்நாள். "அற்றைத் திங்கள்"† என்புழிப்போல. அந்தணரென்ற பெயருக்கேற்ப அருளுடைய ராகற்பாலார் அது சிறிதுமின்றிக் கூறலின்,

(பாடம்) * அற்றமில்லரு ளந்தணர். †. புறம். 112.

“அந்தணர்,” என்று குறிப்புமொழியாற் கூறினார். கண்டனர் என்றார், கண்களாற் கண்டும் கண்ணோட்டமிலராயினார் என்று நாம் கருதிய கருத்தை முடித்தற்கு. குலத்தார்க்கு உற்ற செய்கை, சிராத்தம் செய்தல். அந்நாளில் இம்மீனைக் கொன்று படைத்துண்டல் வேண்டுமென்றலின், அதனைச் சொல்லாற் கூறாது உரித்து என்றனர். மறையோதும் வாயினர், அவ்வாயினால் இம்மீன் கொலையைச் சொல்லுதலின், “ஓதினார்,” என்றார்.

சிராத்தத்திற் படைத்த மீனை யுண்டல்

185. அறுத்த மீனி னவயவ மொன்றினைக்
கறித்தி சோமதி யிப்புவி காக்கவோர்
இறப்ப ருந்துறக் கத்தின் இசோதரன்
சிறக்க வென்றனர் தீவினை யாளரே.

உரை :—அறுத்த மீனின் - அறுக்கப்பட்ட மீனினுடைய, அவயவம் ஒன்றினை - ஒருறுப்பை, கறித்து - மென்று தின்று, இசோமதி இப்புவி காக்க - யசோமதி வேந்தன் இப்பூமியை நெடிது காப்பானாக, இறப்பு அரும் துறக்கத்தில் - அழிவில்லாத துறக்கத்திலிருக்கும், இசோதரன் சிறக்க - யசோதர மன்னன் சிறப்பெய்துவானாக, என்றனர் தீவினையாளர் என்று தீவினை புரியும் அவ்வந்தணர்கள் கூறினர்.

அறுத்த மீனின் துண்டமொவ்வொன்றும் அதன் உறுப்பாதலின், “அவயவம்” என்றார். அவயவமெனப் பொதுப்படக் கூறினமையின், சிறப்புடைய தலைப்பகுதியைக் கோடலுமொன்று. கறித்தல், மென்று தின்றல். கறித்த துண்டத்தை வாயிற்கொண்டே அரசனை வாழ்த்துதலின், “கறித்து” என்றவர் இடையீடின்றி, “இசோமதி இப்புவி காக்க,” என்று கூறினார். ஓர், அசைநிலை. துறக்கத்துச் செல்வோர்க்கு இறப்புண்டேயன்றி, துறக்கவுலகிற்கு அழிவின்மையின், “இறப்பரும் துறக்கத்தின்,” என்றும், துறக்கம் புக்கவர் மீட்டும் பிறப்பெய்தாது அதனிற் சிறந்த வீடுபேறடைதல் வேண்டி இச் சிராத்தம் செய்யப்படுதலின், “இசோதரன் சிறக்க,” என்றும் கூறினர். சிறத்தல், மூவுலகுச்சிக்கண் இன்புற்றிருத்தல். தீவினை, கொலை வினை. தீயோம்பி யுயிர்க்கொலை புரிவது தோன்ற “[illegible]யாளர்” என்ற நயம் காண்க.

மீன் தன் பிறப்புணர்வு பெறுதல்

186. நின்ற கண்டத்து நீளுயிர் போயது
சென்ற தன்பிறப் போர்ந்து தெளிந்தது
தின்று தின்று துறக்கத் திருத்துதல்
நன்று நன்றென நைந்திறந் திட்டதே.

உரை :—நின்ற கண்டத்து நீளுயிர்-எஞ்சிநின்ற துண்டங்களில் நெடித்திருந்த உயிர், போயது - முற்றவும் நீங்கியது, சென்ற தன் பிறப்பு ஓர்ந்து - அவ்வுயிர் இதற்கு முன்னெடுத்த பிறப்புக்களை நினைந்து, தெளிந்தது - தெளிவுற்று, தின்று தின்று-உயிர் நின்ற உடம்பைப் பலகாலும் தின்று, துறக்கத்து இருத்துதல் - அவ்வுயிரைத் துறக்கத்தேயிருந்து இன்பம் துய்க்க என்று சொல்லுதல், நன்று நன்று என - மிகமிக நன்று என்று, நைந்து - வருந்தி, இறந்திட்டது - செத்தது.

உயிர் தான் நின்ற உடம்புமுழுதும் பரவியிருத்தல்பற்றி "நின்ற கண்டத்து நீளுயிர் போயது," என்றார்; கரும்பில் பரவியிருக்கும் சாறு, கண்டந்தோறும் நிற்றல்போல உயிரும் உடம்பின் கண்டமொவ்வொன்றிலும் இருக்குமென்ப. சென்றதன் பிறப்பு, முன்பெடுத்த பிறவிகளும் அவற்றுள் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளையும் குறித்து நின்றது. தான் மீன் வடிவிற்கிடந்து தின்னப்படுவதும், தன்னைத் துறக்கத்திருப்பதாகப் பொய்யுரைப்பதும் அதனால் தீவினை பெருகுவதும் அறிதலின், "தெளிந்தது," என்றார். இருத்துதல், இருக்கவெனச் சொல்லுதல். இருத்துதல் எனவே இல்லாமை நன்கறிந்ததொன்று என்பதாம். அடுக்கு முன்னது பன்மையும், பின்னது இழிவும் குறித்துநின்றது. உடம்புமுழுதும் ஒழிந்ததும் உயிர் தானும் ஒழிந்தமைபற்றி, "நைந்திறந்திட்டது" என்றார்.

மீன் ஆடாய்ப் பிறத்தல்

187. மன்னன் மாமயில் சூகர மாயமீன்
முன்னை யாட்டின் வயிற்றின் முடிந்ததோர்
மன்னு மாணுரு வெய்தி வளர்ந்தபின்
தன்னை யீன்றவத் தாய்மிசைத் தாழ்ந்ததே.

உரை :—மன்னன் [illegible] - [illegible] தாகிய வேங்கருளிருந்து [illegible] முள்ளம்பன்றியாகவும் பிறந்த [illegible] யாட்டின் - தனக்கு முன்னே [illegible] சந்திரமதி யாகிய பெண் யாட்டின், வயிற்றில் [illegible] வயிற்றில் நிரம்பியதாகிய கருவில், மன்னன் [illegible] - பொருந்திய ஆணொடு [illegible] பிறந்து, வளர்ந்தபின் - நன்கு வளர்ந்து [illegible] தன்னை ஈன்ற - தன்னைக் கருவுயிர்த்த [illegible] தாய் ஆட்டினையே காமப்புணர்ச்சி செய்தது.

முதலையாயிருந்து கூனியைக்கொன்ற குற்றத்தால் மன்னனால் கொல்லப்பட்டுப் புலைச்சேரியில் பெண்ணாடாய்த்தோன்றிய சந்திரமதியின் செய்தியை முன்பு, "அக்கில்வாழ் புலையாளர்தஞ் சேரிவாய், வந்தொ ராட்டின் மடப்பிணை யாயதே," (183) என்று கூறினாராதலின், ஈண்டு முன்னையாடு என்றெழிந்தார். நிரம்பிய கருவினை, முடிந்ததென்றார். ஆர், அசை. உருவெய்தல், உருநிரம்பிப்பிறத்தல். விலங்குகட்கு முறைமையும் நெறிமையுமின்மையின், "தன்னை யீன்றவத் தாய்மிசைத் தாழ்ந்தது," என்றார். பன்றிப்பிறப்பில் கருநாகமாய்த்தோன்றியிருந்த தன் தாயைக் கொன்ற வினையைச் செய்ததோடமையாது, இவ் யாட்டுப்பிறவியில் தாயைப் புணரும் பெருந்தீவினையைச் செய்தது கூறினார். முன்னை வினையைத் "தாய்கொல் பன்றி," (178) என்றும், ஒருபிறப்பில் தாயும் பிள்ளையுமாய்த்தோன்றிய இவ்வுண்மையை, "தன்னையீன்றவத்தாய்," என்றும் சுட்டுதல் காண்க.

தாயைப் புணர்ந்த அவ்யாடு கொல்லப்படுதல்

188. தாயி னன்னலந் தானுகர் போழ்தினில்
ஆய கோபந் தடர்த்தொரு வன்றகர்
பாய வோடிப் பதைத்துயிர் போயபின்
தாயி னயிற்றினிற் றுதுவிற் சார்ந்ததே.

உரை :—தாயின் நன்னலம் - தாயின்பால் அனியும் காமவின்பத்தை, தான் நுகர் போழ்தினில் - நுகர்தற் குரிமையில்லாத அவ்வாணாடு நுகருங்காலத்தில், ஆய கோபத்து - அதன்பால் உண்டாகிய வெறுப்பினால், ஒருவன் தகர் ஒரு வலிய ஆட்டுக்கிடா, அடர்த்துப் பாய - தாக்கி

முட்டவே, பதைத்து ஓடி - அவ்வாடு உடல் பதைத்துத் துள்ளியோடி வீழ்ந்து, உயிர் போயபின் - உயிர் நீங்கிய பின்பு, தாய் வயிற்றினில் - தான் புணர்ந்த தாயின் கருவிலே தங்கிய, நாதுவில் - விந்துவில், சார்ந்தது - கலந்து விட்டது.

தாயாட்டின் நலத்தைத் தந்தையாகிய ஆடு நுகர்தற்குரிமை பெற்றிருப்ப, அதன் குட்டியாகிய தான் நுகர்தல் தீது என்பதை யுணராது நுகர்கின்றதென்பார், "தான் நுகர் போழ்தினில்," என்றும், அச்செயல் கண்ட கிடா ஒன்று பொறாது வெகுண்டு அக்குட்டி சாவப் பாய்ந்தது என்பார், "ஆயகோபத்து அடர்த்து," என்றும், அதனால் இறந்த அக்குட்டியின் உயிர் சென்று, அத்தாய்க்கருவிற் கலந்துகொண்டதென்றும் கூறினார். பதைத்தோடி என மாறுக.

தாயாடு இறத்தல்

189. தாய்வ யிற்கரு வுட்டக ராயது
போய்வ ளர்ந்துழிப் பூமுடி மன்னவன்
மேய வேட்டை விழைந்தனன் மீள்பவன்
தாயை வாளியிற் றானுயிர்* போக்கினான்.

உரை:—தாய்வயின் - தாயிடத்தே, கருவுள் - கருவில் கலந்து, தகராயது - ஆட்டுக்கிடாவாகியது, போய் வளர்ந்துழி - கருமுற்றி வளர்ந்திருக்கையில், பூமுடி மன்னவன் - பூவும் மணிமுடியும் அணிந்த வேந்தனாகிய யசோமதி, மேய வேட்டை விழைந்தனன் - தனக்கமைந்த வேட்டை மேற்கொண்டு சென்று, மீள்பவன் - மீண்டு வருங்கால், தாயை - தாயாட்டினை, வாளியின் உயிர் போக்கினான் - தன் கையம்பினால் கொன்றான்.

தகர், ஆடு. "தகராயது போய் வளர்ந்துழி," என்பதனால், தாயாடு கருவுயிர்த்தற்கு வேண்டும் காலம் முற்றியிருந்தமை பெற்றாம். அரசர் வேட்டைமேற்சேறல் இயல்பாதலின், "மேயவேட்டை," யென்றும் அவ்வேட்டைதானும் விலங்கச்சம் போக்கும் குறிப்பிற்றன்றி விளையாட்டாய் மேற்கொண்டான் என்றற்கு, "வேட்டை விழைந்தனன்," என்றும், மீளுங்கால், தனித்து மேய்ந்துகொண்டிருந்த தாயாட்டினைத் தன் கையம்பு செலுத்திக் கொன்றான் என்பார், "தாயை வாளியிற் றானுயிர் போக்கினான்," என்றும் கூறினார் வாளி, அம்பு.

(பாடம்.) * வாளிற்றன்னுயிர்.

தகர்க்குட்டியை வளர்த்து வருகென வேந்தன் புலையனொருவனைப் பணித்தல்

190. வாளி யின்விழும் வன்றகர்க் குட்டியை
நீள நின்ற புலைக்குலத் தோன்றனைத்
தாள்வ ருத்தந் தவிர்த்து வளர்க்கென
ஆளி மொய்ம்ப னருளின னென்பவே.

உரை:—வாளியின் விழும் வன்றகர்க்குட்டியை - வேந்தனது அம்பினால் உயிர் சோர்ந்து விழுந்த ஆட்டின் வயிற்றினின்று நெகிழ்ந்து விழும் வலிய குட்டியை, நீள நின்ற புலைக் குலத்தோன்றனை - தொலைவில் நின்று அஞ்சி மனம் வருந்தி நின்ற புலையனிடத்தே, தாள் வருத்தம் தவிர்த்து - முயன்று வளர்த்தற்குக் காரணமாக அவன் கொண்டு நின்ற வருத்தத்தைப் போக்கி, வளர்க்க - இக்குட்டியைப் பேணி வளர்ப்பாயாக, என - என்று, ஆளி மொய்ம்பன் அருளினன் - அரியேறுபோலும் வன்மையையுடைய யசோமதி குட்டியை யருளிக் கூறினன்.

வாளியால் இறண்டுவிழும் ஆட்டின் வயிற்றில் கருமுற்றியிருந்த குட்டி அவ்வதிர்ச்சியால் வெளிப்பட்டு வீழ்ந்தமை தோன்ற, "வாளியின் விழும் வன் தகர்க்குட்டியை," என்றார். வன்மையைக் குட்டிக் கேற்றுக. அரசன் அம்புபட்டு வீழ்ந்து இறந்த தாயுடன் தான் உயிர் இழக்காமையின் "வன் குட்டியை," என்று சிறப்பித்தாரெனவறிக. அவ்வாட்டினை விரும்பி வளர்த்தோனாதலாலும், அதனை வீழ்த்தவன் அரசனாதலாலும், அவலமிகுதியால் புலையன் கையற்று நின்றொழிந் தானாதலின், "நீள நின்ற புலைக்குலத்தோன்," என்றார். தான் வருத்தமல்லது இயைபு கூறின்மையின், அதனைத் தக்க சொற்களால் தவிர்த்து, குட்டியை நீயே வளர்க்க என வேந்தன் அருளிக் கூறினமையின், "தாள் வருத்தம் தவிர்த்து," என்றும், "அருளினன்" என்றும் கூறினார். குட்டியைக் கொல்லாது வளர்க்க என்றதனால் "அருளினன்" எனல் வேண்டிற்று. ஆளிமொய்ம்பனாயினும் அதனை இடமறிந்து செலுத்தாமையின் அதன் பயப்பாடின்மை தோன்ற, ஆளிமொய்ம்பனென வேண்டாது கூறினார். என்ப, அசை.

யசோமதி சண்டமாரிக்குப் பலியூட்டுதல்

191. மற்றொர் நாள்மற மாதிற்கு மன்னவன்
பெற்றி யாற்பர விப்பெரு வேட்டைபோய்
உற்ற பல்லுயிர் கொன்றுவந் தேற்றினன்
கொற்ற மிக்கெரு மைப்பலி யொன்றரோ.

உரை :—மற்று ஓர் நாள் - வேறு ஒருநாள், மன்னவன் - வேந்தனான யசோமதி, மற மாதிற்கு - கொற்றவையாகிய சண்டமாரிக்கு, பெற்றியால் பரவி - முறைப்படிப் பலியூட்டிச் சிறப்புச்செய்யக்கருதி, பெருவேட்டை போய் - பெரியதொரு வேட்டைமேற் சென்று, உற்ற - காட்டில் வாழ்ந்த, பல் உயிர் கொன்று - பல உயிர்களைக் கொன்று, உவந்து ஏற்றினான் - அவற்றின் உடலைக் கண்டு மனமகிழ்ந்து தேவிக்குப் பலியூட்டுவித்தானாக, ஒன்று - அவற்றுள் ஒரு வகை யூன், கொற்றம் மிகு எருமைப்பலி - வெற்றி மிக்க எருமையூனாகும்.

மறவர் இடும் களப்பலியேற்று அவர்கட்கு வெற்றிதரும் அணங்காதலின், கொற்றவையை "மறமாது" என்றார். அம்மறமாதிற்கு யசோமதியும் அவன் முன்னோரும் வழிவழியாகச் சிறப்புச்செய்வது மரபாதலினாலும், சிறப்பு நிகழுங்காலத்துப் பல உயிர்களைக் கொன்று பலியூட்டுதல் வீரர்க்கு இயல்பாதலினாலும், "பெற்றியால் பரவி," என்றார். பரவி செயவெனெச்சம் திரிந்துநின்றது. இனி, பரவியென்பதைச் செய்தெனெச்சமாகவே கொண்டு, பரவிவிட்டுப் பெருவேட்டை போனான் என்று கொள்ளினும் அமையும். "பெருவேட்டை" யெனவே, சிறப்புச்செய்தற்கு வேண்டிய சீரிய விலங்குகளையும் புட்களையும் நன்கு ஆராய்ந்து பேராரவாரத்துடன் வேட்டம் புரிவது பெறப்படும். தான் கருதியவாறே உயர்ந்த விலங்குகளும் பிறவும் தப்பாமற் கிடைத்தமையின், ' உவந்து " என்றும், அவற்றை வீரர்தோள்மேலேற்றிக்கொண்டு போந்து சண்டமாரியின் திருமுன் படைத்தானென்பார், "ஏற்றினான்" என்றும் கூறினார். ஏற்றினான், ஏற்பித்தானென்னும் பொருட்டு. மிகு எருமை மிக்கெருமையென நின்றது; மிக்க என்பது விகாரத்தால் ஈறுகெட்டு முடிந்ததென்றுமாம். எருமை, காட்டெருமை (Bison) மிக்க மெய்வன்மையுடைமைபற்றி, இதனை, "கொற்றமிக் கெருமை," என்று சிறப்பித்தார். அரோ, அசை.

எருமையூனைச் சிராத்தத்தில் நல்கல் நன்று என அந்தணர் வேந்தற்குக் கூறல்

192. இன்றெறிந்த எருமை யிதுதனைத்
தின்று தின்று சிராத்தஞ் செய்யப்பெறின்
நன்றதென்றன ரந்தணர் நல்கினன்*
நின்று பின்சில நீதிகள்† ஓதினர்.

(பாடம்.) * நல்கினர். † சில நீதிகள்.

உரை :—இன்று எதிர்ந்த [illegible] கொன்று வீழ்த்திய இவ்வெருமையை, இன்று தின்று மிகத் தின்று, சிராத்தம் செயப்பெறின் [illegible] குச் சிராத்தஞ் செய்வோமாயின், நன்றது - நல்லதாம், என்றனர் அந்தணர் - என்று அந்தணர்கள் உரைத்தனர். நல்கினன் வேந்தனும் - [illegible] வெருமையூனைக் கொடுத்தான், சிலர் பின் நின்று - அதுகண்ட வேறு சில அந்தணர்கள் [illegible] நின்று, நீதிகள் ஓதினார் - சிராத்தத்திற்குரிய முறைகளை எடுத்துச் சொல்லுற்றார்கள்.

எருமையின் கொழுவிய உடலைக் கண்டதும் அதனைத் தின்றற்கெழுந்த நயப்பினால், "இன்று இன்று சிராத்தம் செயப்பெறின்," என்றார். வேந்தற்கும் தம்மைப்போல் அதனை யுண்டற்கு விருப்பமிருக்கு மென்ற கருத்தால், "சிராத்தம் செயப்பெறின் நன்றது என்றனர்," என்றார். அடுக்கு மிகுதிகுறித்து நின்றது. அதனைக் கேட்டதும் வேந்தற்குச் சிராத்தம் செய்வதில் இருந்த விருப்பமிகுதியால் அவன் "ஆயுமாறறியாதவனாதலின்," (175) உடனே இசைந்தான் என்றற்கு "நல்கினன்," என்றும், முன்னே பேசிய அந்தணரைச் சிலர், ஒரு மருங்கு மறுத்துப் பிறிதொன்று விதித்துக் கூறுகின்றாராதலின், "நின்று பின் சில நீதிகள் ஓதினார்," என்றார். பின்னின்று என்பது எதுகை நயங்குறித்து முன்பின்னாக மாறிநின்றது. நியதி, நீதி யென மரீஇயிற்று. நியதி, ஒழுக்காறு. வழிபாடாவது, அரசற்கு ஒன்று கூறுவார் முதற்கண் அவனை வாழ்த்திக்கூறுவது. வாழ்த்துமிடத்தும் தமது தாழ்வு தோன்ற நின்று கூறலின், "பின்னின்று" என்றார்.

ஒருமருங்கு மறுத்துக் கூறல்

193. ஆதபத்தி னுலர்ந்ததை யாதலால்
காது காகங் கவர்ந்தன வாமெனின்
தீது தாமுஞ் சிராத்தஞ் செயற்கென
ஓதி னாரினி யொன்றுள தென்றனர்.

உரை :—ஆதபத்தில் உலர்ந்ததை யாதலால் - இவ்வெருமையூன் அறுக்கப்பட்டபின் ஞாயிற்றின் வெயிலில் உலர்ந்தபடியாலும், காது காகம் கவர்ந்தனவாம் - எருமை முதலியவற்றை வருத்தும் காக்கைகள் கவர்ந்துண்டு மிச்சி

லாயினவாம், எனின்-என்று ஊன்விலைஞர் உரைப்பதனால், சிராத்தம் செயற்கு நீது - சிராத்தம் செய்தற்குரிய தகுதியிலவாயின, என ஓதினார்-என்று எடுத்தோதிய அவர்களே, இனி-இப்பொழுது, ஒன்று உளது-கழுவாய் ஒன்று இருக்கிறது என்றனர்-என்று வேந்தன் உவக்குமாறு கூறினர்.

ஆதபம், ஞாயிற்றின் வெயில். ஐ, சாரியை. எருமை, எருது முதலியவற்றின் உடலிலிருக்கும் உண்ணி முதலியவற்றைக் கவரு முகத்தால் அவற்றின் உடம்பிற் புண்செய்து அதன்வழியாக அவற்றின் ஊனையும் குத்தித்தின்பதுபற்றி, "காது காகம்" என்றார். உலர்கின்ற ஊனைக்கவரவரும் தம்மை வெருட்டுவார்தலையில் சிறகாலடித்து அலகாற் குத்தி வருத்தலும் காக்கைக்கு இயல்பாதலால் அது கண்டு இவ்வாறு கூறினரென்றுமாம். கவர்ந்தன, செயப்பாட்டு வினைப்பொருட்டு. எனின், எதுப்பொருட்டாய இன்னுருபேற்ற முதனிலைத் தொழிற்பெயர். தாம், கட்டுரைச் சுவைபடநின்றது. தேற்றேகாரம் விகாரத்தால் தொக்கது.

பிறிது விதியாகக் கழுவாய் கூறல்

194. தீதி தென்ற பிசிதமுந் தேர்ந்துழிச்
சாத நல்ல தகர்முகத் துப்படின்
பூத மென்றனர் புண்ணிய நூல்களின்
நாத ஞரத் துராதிகள் நன்றரோ.

உரை :—புண்ணிய நூல்களின் நாதனார் - புண்ணிய முரைக்கும் மறைகளில் வல்லுநராதலால் தாமே புண்ணியத் தலைவரெனத் தருக்கியிருக்கும், அத் துராதிகள் - அக் கொடியவர்கள், தீது இது என்ற பிசிதமும் - சிராத்தத்திற்கிது தக்கதன்று என்று சொல்லப்பட்ட எருமையிறைச்சியும், தேர்ந்துழி-நூல்களால் ஆராய்ந்தவிடத்து, சாத நல்ல தகர் முகத்துப் படின் - இளமையால் நலமுடைத்தாகிய ஆடொன்றினால் மணம் நுகரப்படுமாயின், நன்று பூதம் என்றனர் - பெரிதும் தூய்தாம் என்று மொழிந்தனர்.

மறைகள் பலவும் புண்ணியப்பயனை யடைதற்குரிய விதிவிலக்குகளை எடுத்தோதுதலின், அவற்றைப் "புண்ணியநூல்" என்றும், அவற்றை ஓதுதலில் நல்ல தலைமை பெற்றிருப்பது தோன்ற, "நாதனார்" என்றும், அப்புண்ணியச் செய்கை யுணர்த்தும் நூலைத் தம் தீச்செயலால் பீடழிப்பது கண்டு, "அத்துராதிகள்" என்றும்

கூறினர். "நன்று பெரிதாகும்," என்பது விதி. பன்முறையும் பல்லாற்றானும் உரைத்தமை விளங்க, "நன்று" என்றார். பிசிதம், இறைச்சி. "இது தாமும் சிராத்தஞ் செயற்கு," (193) என்று மேலே கூறினமையின், "இதிதென்ற பிசிதமும்," என்றார்கள். தேர்தற்குக் கொள்ளுங்கருவி அவர்தம் நூலேயாதலின், "நூல்களால்" என்பது வருவிக்கப்பட்டது. சாதம், இளமை, நன்மை, உருநலம். முகத்துப் படுதல், முகத்தில்காட்டி மணம் நுகர்வித்தல். பூதம், புனிதம். அரோ, அசை. "வெவ்வாய்ப் பெய்த பூதநீர்" (புறம் 372) என வருதல் காண்க.

அரசன் தான் வளர்க்கும் தகரினைக் கொணர்க என்று பணித்தல்

195. என்றலு மிணர்பெய்ம்முடி மன்னவன்
நன்று நாமுன் வளர்க்க விடுத்தது
சென்று தம்மெனச் சென்றன ரொற்றர்பின்
நன்றி தென்று நயந்தன ரந்தணர்.

உரை:—என்றலும் - என்று இவ்வாறு அந்தணர்கள் கூறியதும், இணர் பெய் முடி மன்னவன் - பூங்கொத்துக்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையணிந்த வேந்தனாகிய யசோமதி, நன்று - நல்லது, நாம் முன் வளர்க்க விடுத்தது - நாம் முன்பு புலையனொருவன்பால் வளர்க்கவிடப்பட்டதாகிய ஆட்டினை, சென்று தம் என - சென்று கொணர்வீராக என்று ஒற்றர்க்குப் பணிக்க, ஒற்றர் சென்றனர் - அவ்வொற்றர்கள் புலையர் சேரிக்குச் சென்றனர், பின் - அவர் சென்றபின், இது நன்று என்று - இச்செயல் தக்கதென்று சொல்லி, அந்தணர் நயந்தனர் - அந்தணர்கள் மகிழ்வுற்றனர்.

இணர், பூங்கொத்து. மணிமுடியும் பூமாலையும் அணிதலின், "இணர்பெய்ம்முடி மன்னவன்," என்றார்; "பூமுடி மன்னவன்," (189) என்றாற்போல. நாம், தனித்தன்மைப்பன்மை. முன், வேட்டைக்குச் சென்று மீளுமிடத்து ஓர் ஆட்டினைக் கொன்ற காலத்தைக் குறித்துநின்றது. "வளர்க்க விடுத்தது," என்றார், பண்டு அதனைத் தாள்வருத்தம் தவிர்த்து "வளர்க்க" வென அருளினனாதலின்; விடுத்தது, கொல்லாது விடுத்தது என்பதுபட நிற்றல் காண்க. தாரும் என்பது தம்மென நின்றது; "இன்னும் தம்மென வெம்மனோ ரிரப்பின்,"* என்றாற்போல. ஒற்றர்முன் தமது நயப்புத்

* புறம். 203.

தோன்ற வுரைப்பின், தமதுரை பொய்யாமென் றஞ்சின ரென்பார், "ஒற்றர்பின் னன்றி தென்று நயந்தன ரந்தண," ரென்றார்.

அந்தணர் சிராத்தஞ்செய்து வாழ்த்துதல்

196. சென்று நல்லமிர் துண்டது தின்றனர்
அன்று மன்னன் யசோதர னன்னையோ
டொன்றி யும்ப ருலகினுள் வாழ்கென
நன்று சொல்லினர் நான்மறை யாளரே.

உரை :—நான்மறையாளர்-நான்மறை வல்ல அந்தணர்கள், சென்று - சிராத்த சாலைக்குச் சென்று, நல் அமிர்து உண்டு - நல்ல பாலும் சோறும் உண்டதோடு, அது தின்றனர் - அவ்வெருமையூனையும் தின்றொழிந்தனர், அன்று - அப்போது, மன்னன் யசோதரன் - வேந்தனாகிய யசோதரன், அன்னையோடு - தன் தாயாகிய சந்திரமதியுடனே, ஒன்றி-ஒருங்கிருந்து, உம்பர் உலகினுள்-விண்ணுலகத்தில், வாழ்க - இனிது வாழ்வானாக, என நன்று சொல்லினர் - என்று பெரிதும் வாழ்த்துரை பல வழங்கினர்.

சிராத்தம் செய்யும் அந்தணர் வயிறார இனிய உணவுண்டு ஊனைக் கறித்து மனவமைதியுடன் முன்னோர் உம்பருலகில் இனிதுறைக என வாழ்த்தும் இயல்பு கருதி, "மன்னன் யசோதரன் அன்னையோடு ஒன்றி யும்ப ருலகினுள் வாழ்கென நன்று சொல்லினர்," என்றார். நல்லமிர்து, நல்ல ஆன்பாலொடு சமைத்த சோறு. இனி, நல்லமிர்துண்டது என்றற்கு, நல்ல நீரும் புல்லும் தழையுமே தின்று வாழ்ந்த எருமையினை என்றலு மொன்று. தின்றன ரென்பது அவருண்டதன் இழிவு தோன்றக் குறித்தது. யசோதரனும் சந்திரமதியும் விலங்குகதியுட் பிறந்து இவர்களால் துன்புறுத்தப்படுவதை யறியாது பொய்யே மொழிவது விளங்க, "நன்று சொல்லினர்," என்றும், அவ்வுண்மையினை யுணர்தற்கு அவர் வல்ல நான்மறை பயன்படவில்லை யென்றற்கு "நான்மறையாளர்," என்றும் கூறினார்.

ஆடு தன் பழம்பிறப்புணர்ந்து வருந்துதல்

197. அத்த லத்தக ராங்கது கேட்டபின்
ஒத்த தன்பிறப் புள்ளியு ளைந்துடன்
இத்த லத்திறை யான விசோமதி
மத்த யானையின் மன்னவ னென்மகன்.

உரை:—அத்தலைத் தகர் - அவ்விடத்தே நின்ற ஆடு, ஆங்கு-அப்போது, அது நிகழ்ந்தபின் அவ்வரசர்கள் கூறியதைக் கேட்டபின்பு, ஒத்த உணர்ந்த தன் பிறப்பு உள்ளி தன் பிறப்புக்களை நினைந்து, உடன் உளைந்து - அவற்றுள் அவ்வப்போது நிகழ்ந்த துன்பங்களை நினைந்து வருந்தி, இத்தலத்து இறையான யசோமதி இந்நிலத்துக்கு வேந்தனை யசோமதி, மத்தயானையின் மன்னவன் - பெரிய தலையையுடைய யானைகளையுடைய அரசனாகிய, என்மகன் - எனக்கு மகனாவான்.

ஆங்கு அப்போது. தான் கட்டிய வினைக்கேற்பத் தோன்றிய பிறப்புக்களாதலின், "ஒத்த தன் பிறப்பு," என்றார்; தான் எடுத்த பிறவிக்கேற்ற உணர்வினால் உணர்ந்தமைப்பது குறித்து இது கூறினாரென்றுமாம். பிறப்புக்களை நினைவுகூர்தலும், அவ்வப் போது நிகழ்ந்த துன்பமெல்லாம் தோன்றி நெஞ்சினை யுருக்குதலின், "உடன் உளைந்து," என்றார். இது முதல் எழு பாட்டுக்களில் அதன் நெஞ்சில் நிகழ்ந்த நினைவுகளைத் தொகுத்துரைக்கின்றாராதலின், இதன்கண், இக்கோநகர் என் மகன் என்று நினைத்ததென்றார். மத்த யானையின் மன்னவன் என்பதனை என் என்பதனோடேற்றி மன்னனை யசோதரனாகிய என் மகன் என்று உரைப்பினு மமையும்.

198. இதுவென் மாநக ருஞ்சயி னிப்பதி
இதுவென் மாளிகை யாமென் னுழைக்கலம்
இதுவெ லாமிவ ரென்னுழை யாளராம்
இதுவென் யானிவ ணின்னண மாயதே.

உரை :—இது இந்நகரம், என்மாநகர்-எனது பெரிய அரசநகராகிய, உஞ்சயினிப் பதி-உஞ்சயினி நகரமாகும், இது என் மாளிகையாம்-இஃது யான் இருந்த அரண்மனை யாகும், இது எல்லாம்-இவையாவும், என் உழைக்கலம்-என்னுடைய உழைக்கலப்பொருளாகும், இவர் என் உழையாள ராம் - இவர்கள் என் உழைப்பரிசாரகர்க ளாவார்கள், இவண் - இவ்விடத்தே, யான் இன்னணமாயது இது என் - யான் இவ்வாறாகிய இந்நிலை யாதாம்?

மாநகராகிய உஞ்சயினிப்பதி யென இயைக்க. உழைக்கலம் பொன்னாலும் வெள்ளியாலுமாகிய கலங்கள். இதுவெலாம், ஒருமை

பண்மை மயக்கம். உழையாளர், பரிசனத்தார்; பணியாளருமாம். இச் சிராத்த சாலையில் ஆடாய்ப் பிறவியெடுத்து நிற்பதுகண்டு தனக்குள் இனைந்து கூறுதலின், "இதுவென் யானென் இவண் இன்னணமாயது," என்றார்.

199. யான்ப டைத்த பொருட்குவை யாமிவை
யான்வ ளர்த்த மதக்களி றுமிவை
யான ளித்த குலப்பரி யாமிவை
யான்வி ளைத்த வினைப்பய னின்னதே.

உரை:—இவை - இக்குவியல்கள், யான் படைத்த பொருட்குவையாம்-யான் ஈட்டிய செல்வத்தின் திரளாகும், இவை - இக்களிறுகள், யான் வளர்த்த மதக்களிறும் - யான் பேணி வளர்த்த மதஞ்செறிந்த களிற்றியானைகளாகும், இவை - இக்குதிரைகள், யான் அளித்த குலப் பரியாம் - யான் புறந்தந்த குலத்திற் பிறந்த குதிரைகளாகும், யான் விளைத்த வினைப் பயன் - யான் செய்துகொண்ட வினையின் பயன், இன்னது - இத்தன்மைத்தாயிற்று.

பொருட்குவை, பொன்னும் மணியும் முத்தும் நிறைந்த குவியல் களிற்றியானைகளின் வன்மை தோன்ற, "மதக்களிறும்" என்றார் "ஐந்து கதியும் பதினெட்டுச் சாரியையும்"* நன்கமைந்த குதிரை யென்றற்கு, "குலப்பரியாம்" என்றும், இவற்றை யுடையனாயிருந்த தன்மையும் தனது பிறப் பெளிமையும் நினைந்து வருந்திக் கூறலின், "யான் விளைத்த வினைப்பயன் இன்னதே," என்றும் கூறினான்.

200. இவர்க ளென்கடைக் காவல ராகுவர்
இவர்க ளென்படை நாயக ராகுவர்
இவர்க ளென்னிசை பாடுந ராடுநர்
இவர்க ளும்மிவ ரென்பரி வாரமே.

உரை:—இவர்கள் - இங்கே பணிசெய்கின்ற காவலர், என் கடைக் காவலர் - என் வாயில் காக்கும் காவலராவர், இவர்கள் - இங்கே வாளேந்திவரும் பெருவீரர், என்படை நாயகராகுவர் - என்னுடைய படைத்தலைவராவர், இவர்கள்-

* பு. வெ. மா. 12 : 13.

இம்மாகதர் சூதர் முதலாயினார், - பண் இசைபாடுநர் - என் புகழை இருந்தும் நின்றும் ஏத்திப் பாடுபவராவர், இவர்கள் இக்கூத்தர், ஆடுநர் - என் புகழைப்பாடிக் கூத்தியற்றுவோராவர், இவர் - என் பரிவாரம் - இவர்கள் என் பரிசனத்தாராவர்.

ஒன்று நின்றே ஏனையது முடிக்கும் என்னும் இயைபுபற்றி "படைநாயகர்" என்றதனால் வாளேந்தி நிற்கும் பெருமையும், "இசைபாடுநர்" என்றதனால், மாகதர், சூதர், வேதாளிகர், பாணர், விறலியர், புலவர் முதலாயினோர் இருப்பும், "ஆடுநர்" என்றதனால், கூத்தருண்மையும் பிறவும் கொள்ளப்பட்டன. "இறப்பே எதிர்வே ஆயிரு காலமும், சிறப்பத் தோன்றும் மயங்குமொழிக் கிளவி"* என்பதனால் இவை யமைந்தனவென அறிக. மேலே வந்தவற்றிற்கும் வருவன வற்றிற்கும் இதுவே அமைதியாகக் கொள்க.

201. என்னை நஞ்சுபெய் தின்னண மாயிழைந்
தன்னை மென்னடை யாளமிர் தம்மதி
மன்றுந் தன்மறை யாநெறி வைகுமோ
என்னை செய்தன ளோவிவ னில்லையால்.

உரை:—நஞ்சு பெய்து - பால் சோறும் உணவில் நஞ்சு கலந்து கொன்று, என்னை இன்னணமாய் இழைத்த - என்னை இவ்வாறு பல பிறவி யெடுக்குந் துன்புறச் செய்த, அன்ன மென்னடையாள் - அன்னப்பேடையும் மெச்சுகின்ற நடையினையுடையவளான, அமிர்தமதி - அமிர்தமதியாகிய என் மனைவி, மன்றும் - எனக்குப் பின்னும் அரசாயிருந்த, தன் மறையாநெறி - தன் கள்ளக்காதலனோடு அட்டபங்கனுடன், வைகுமோ - கூடியுறைகின்றாளோ, இவன் இல்லையால் - இவ்விடத்தே அவன் காணப்படாமையால், என்னை செய்தனளோ - அவனையும் என்னைக் கொன்றதுபோலக் கொன்றொழித்தாளோ அன்றி வேறு யாது செய்தாளோ, தெரிந்[illegible]த.

தன்னை நஞ்சூட்டிக் கொன்றதே ஏதுவாகத் தான் பல்வகைப் பிறப்புக்களை யெடுத்துத் துன்புறுவதாகக் கருதுகின்றமையின், "என்னை நஞ்சு பெய்து இன்னணமாய் இழைத்த," என்றும், அவள்

* தொல். சொல். வினை. 50.

அக்கொடுமையை யிழைத்த காலத்தும் அவள் மேனி நலமும் நடையழகும் நினைவில் நின்று நிலவுதலால், "அன்ன மென்னடையாளமிர்தம்மதி," யென்றும் கருத்துக்கள் எழுந்தன. அமிர்தம்மதி, விகாரம். தானிறந்த பின்னரும் அட்டபங்கன் உயிரோடிருந்து அவளது தீயொழுக்கத்துக்குத் துணைசெய்து வந்தமை மயிற்பிறவியில் கண்டமையால் "மன்னு தன் மறையாளொடு," என்றும், அம்மயிற் பிறவிக்குப் பின் பல்பிறப்பெடுத்து அவனைக் காணாதொழிந்தமையின், மறையாளொடு "வைகுமோ," என்றும், அவனை இத்தகர்ப்பிறவிக்கண் காணக்கூடிய நிலையிற் போந்தும் காணாமை தோன்ற, "இவண் இல்லையால்," என்றும், தன்னைக் கொன்று கொலைச்சுவை கண்டதனால் அவனையும் கொன்றொழித்தனளோ என்று கருதுதலின் "என்னை செய்தனளோ," என்றும் கூறினான். மறையான், மறைந்த தீயொழுக்கத்தை யுடையவன். ஓகாரம், ஐயம். ஆல், ஏதுப்பொருட்டு. இழைத்த வென்னும் பெயரெச்சத் திறு விகாரத்தால் தொக்கது.

202. அசைய தாகி யரும்பட ரொன்றிலா
இசைய லாதன யானுற வித்தலைத்
தசைதி னாளர்கள் தங்களி னென்னையிவ்
வசையின் மன்னவன் வானுல குய்க்குமோ.

உரை :—அசையதாகி - இயங்குவதாகிய திணைக்கண் தோன்றி, அரும்படர் ஒன்று இலா - பொறுத்தற்கரிய துன்பம் பல வுடையனவும், இசையிலாதன - உணர்வுச் சிறப்பில்லாதனவுமாகிய பிறப்புக்களை, யான் உற - யான் அடைய, இத்தலை - இவ்விடத்தே, தசை தினாளர்கள் தங்களின் - ஊனுணவுகொள்ளும் இம் மாக்களால், இவ்வசையின் மன்னன் - இந்தப் பழிப்பினையுடைய வேந்தன், என்னை வானுலகு உய்க்குமோ - என்னைக் கொன்று விண்ணுலகு அடைவிப்பானோ தெரியவில்லையே.

அசையது, அசைதலையுடையதாகிய திணை; அஃதாவது இயங்குதிணை, நிலைத்திணை யென்ற திணைவகை இரண்டனுள் ஒன்று. இவற்றை வடநூலார் முறையே சரம், அசரம் என்ப. ஆகுதல், ஈண்டுத் தோன்றுதல்; "புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய்"* என்புழிப் போல. ஒன்று இலாதன வெனவே பலவாயின; ஒன்றின் மிக்கது பலவாதலின். பொருள்களின் நலந்தீங்குகளைப் பகுத்துணருஞ் சிறப்பால் ஒருவற்கு இசையுண்டாதலின், அப் பகுத்துணர்விலாதவை "இசையிலாதன," எனப்பட்டன. தசை தின் ஆளர், ஊன்

* திருவா. சிவபு. 26.

தின்றலாகிய தொழிலைச் செய்பவர். ஈண்டு இவர்கள் சிராத்தஞ் செய்யும் அந்தணர்கள் என அறிக. இவ்வந்தணர்கள் ஊனைத் தின்று தின்று யசோதரன் துறக்கத்தே இன்புறுக என்று கூறவும், இவ் யசோதரன் பல்வகைப் பிறவி யெடுத்துத் துன்புறுதலின், இப்போதும் தன்னைக் கொன்று வருத்துவரோ என்று அஞ்சுதலின், "என்னை இவ்வசையின் மன்னவன் வானுல குய்க்குமோ," என்றான். ஊனைத் தின்று தம் ஊனைப் பெருக்கிக் கோடலையன்றித் தன்னை அந்தணரும் வேந்தனும் வானுலகு செலுத்துவரென்பது முழுதும் பொய்யே என்பது தோன்ற இது கூறினானென்றுமாம். அந்தணர் கூறும் பொய்ம்மொழி கேட்டு உயிர்க்கொலை புரிந்து பழியும் பாவமும் எய்துவது கண்டு, யசோமதியை "வசையின் மன்னவன்" என்றான். வசையினையுடையானொருவன் பிறனை வானுலகில் உய்ப்பனென்பது ஒருகாலும் கூடாதென்னும் ஒருநயந் தோன்றல் காண்க.

203. பேதை மாதர்பொய் நஞ்சினி லெஞ்சியிம்
மேதி னிப்பதி யாதல் விடுத்தபின்
யாது செய்தன ளோவினை யேனிடை
யாது செய்குவ னோவுண ரேனினி.

உரை:—பேதை மாதர் - பேதையாகிய அமிர்தமதி, பெய் நஞ்சினில் எஞ்சி - அவள் தான் இட்ட நஞ்சினால் யான் உயிரிழந்து, இம் மேதினிப் பதியாதல் விடுத்தபின் - இந் நாட்டிற்கு அரசாளுமுரிமையினை இவற்குவிட அதனை யேற்றுக்கொண்ட பின்னர், யாது செய்தனளோ - இவ் யசோமதி எத்தகைய வினையைச் செய்தானோ, வினையேன் இடை - தீவினை பல செய்துள்ளவனாகிய என்பால், யாது செய்குவனோ - எதனைச் செய்வானோ, இனி உணரேன் - இப்பொழுது யான் உணர்தற்கில்லேன்.

கழிகாமத்தால் அறிவிழந்து தன்னைக் கொண்டவனை நஞ்சூட்டிக் கொன்ற கொலைப்பாவத்தைக் கொண்டு, அவனை வழிபட்டுத் தேவருலகமெய்தும் ஊதியத்தை யிழந்தமையின், அமிர்தமதியைப் "பேதை மாதர்" என்றார். "பேதைமை யென்பதொன் றியாதெனின் ஏதங் கொண் டூதியம் போக விடல்,"* என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க. "கணவற் பேணுங் கற்புடை மகளி ரிந்த, உருவத்தின் நீங்கிக் கற்பத் துத்தம தேவ ராவர்" (739) என்று மேருமந்தரபுராணம் கூறுவது காண்க. தான் உயிரோடிருக்கும்போதே தன் மகனுக்கு அரசியலை

* குறள். 831.

நல்குதலின்றி, தான் இறந்தபின் அவன்றானே மேற்கொள்ளச் செய்தமையின், "இம் மேதினிப்பதியாதல் விடுத்தபின்," என்றும், அரசனாகித் தான் செய்த வினையின் பயனைத் தான் நுகர்ந்தறிந்து வருந்துதலின், தன் மகனும் அதனையே புரிந்து கெடுகின்றமை கண்டு அஞ்சுகின்றமை தோன்ற "யாது செய்தனனோ," என்றும், தன்னையும் கொன்றுவிடுவன் எனக் கருதுவது தோன்ற, "யாது செய்குவனோ," என்றும் கூறினன். ஓ, இரக்கப்பொருட்டு.

யசோதரனாகிய ஆடு இறந்து வேறோர் ஆடாகப் பிறத்தல்

204. இனைய வாகிய சிந்தைக ளெண்ணிலா
வினையி னாகிய வெந்துயர் தந்திடத்
தனையன் மாளிகை தன்னுள நோக்குமுன்
சினைகொண் டாடுயிர் சென்று பிறந்ததே.

உரை :—இனையவாகிய - இவைபோல்வனவாகிய, சிந்தைகள் - எண்ணங்கள், எண்ணிலா வினையின் ஆகிய வெந்துயர் தந்திட - எண்ணற்ற தீவினைகளால் உண்டாகிய கொடிய துன்பத்தை ஒருபால் தந்து வருத்த, தனையன் மாளிகை - மகனாகிய யசோமதியுடைய அரண்மனை நிகழ்ச்சிகள், தன் உளம் நோக - தன் மனத்தை மற்றொருபால் வருத்த, முன் சினை கொண்ட ஆடு - முன்னே சினை கொண்டு நிற்கும் ஆடொன்றின் வயிற்றில், உயிர் - இறந்தவரின் உயிர், சென்று பிறந்தது - போய் மீட்டும் ஆடாகப் பிறந்தது.

மேற்கூறிய எண்ணங்கள் பழைய நினைவுகளை யெழுப்பி யசோதரன் மனத்தைப் புண்படுத்தினமையின், "சிந்தைகள் வெந்துயர் தந்திட," என்றும், எண்ணத்தால் பிறந்த நோயுடன் வினைகளாலுண்டாகும் துன்பமும் உடன்கூடி வருத்தினமையின், அதனையும் சேரக் கூறினர். தன் மகன் வாழும் அரண்மனையில் நிகழும் உயிர்க் கொலையும் கட்காமச் செயலும் தகருருவில் நின்று காணும் அவனுக்குத் துன்பம் மிக வருத்துதலின், "தனையன் மாளிகை தன்னுளம் நோக," என்றார். சினை - கருப்பம். கொண்ட ஆடு, கொண்டாடு என வந்தது.

சந்திரமதியாகிய ஆடு எருமையாய்ப் பிறத்தல்

205. சந்தி ரம்மதி நாய்கரு நாகமாய்
வந்தி டங்கரு மாகிய வாடது
நந்து பல்பொருள் நாடு கலிங்கத்து
வந்து மாயிட மாகி வளர்ந்ததே.

உரை :—சந்திரமதி நாய் கருநாகமாய் வந்து - சந்திரமதியும் நாயும் கரும் பாம்புமாய்ப் பிறந்திருந்து வந்து, இடங்கரும் ஆகிய ஆடது - முதலையும் ஆடுமாகியது, பல் பொருள் நந்தும் நாடு - பல்வகைப் பொருள்களும் மிகுகின்ற நாடாகிய, கலிங்கத்து வந்து - கலிங்கநாட்டிற்கு வந்து, மாயிடமாகி - எருமையாய்ப் பிறந்து, வளர்ந்தது - வளர்ந்து வருவதாயிற்று.

"பெரும்பொருளாற் பெட்டக்க தாகி யருங்கேட்டால், ஆற்ற விளைவது நாடு,"* என்பவாகலின், "நந்துபல் பொருள் நாடு," என்றார். மயிடம், மாயிட மென நின்றது; இது வடசொற் சிதைவு. ஆடது, ஆடாகிய உயிர். ஆடது, வளர்ந்தது என இயையும்.

எருமை உஞ்சயினிக்கு வருதல்

206. வணிகர் தம்முடன் மாமயி டம்மது
பணிவில் பண்டம் பரிந்துழல் கின்றநாள்
அணிகொ ளுஞ்சயி னிப்புறத் தாற்றயல்
வணிகர் வந்து மகிழ்ந்துவிட் டார்களே.

உரை :—மாமயிடம் அது - அந்தப் பெரிய எருமையானது, வணிகர் தம்முடன் - அந்நாட்டினின்றும் போந்த வணிகருடன், பணிவில் பண்டம் - குறைவில்லாத விலைப் பண்டங்களை, பரிந்து உழல்கின்ற நாள் - சுமந்து திரியும் நாட்களில், வணிகர் - அவ்வணிக மாக்கள், அணிகொள் உஞ்சயினிப்புறத்து - நாட்டிற்கு அணியாவனவற்றைக் கொண்டுள்ள உஞ்சயினி நகரின் புறத்தில் ஓடும், ஆற்றயல் - சிருப்பிரையாற்றின் கரையில், வந்து மகிழ்ந்து - வந்து மகிழ்வுடன், விட்டார்கள் - தங்கினார்கள்.

பணிவு, குறைவு. பரித்தல், தாங்குதல். நாட்டிற்கு அணியாவன, பிணியின்மை, செல்வம், விளைவு, இன்பம், காவல் என்ற ஐந்துமாம்; "பிணியின்மை செல்வம் விளைவு இன்பம் ஏமம், அணியென்ப நாட்டிற்கிவ் வைந்து"† என்ப. உஞ்சயினிப்புறத்தே ஓடும் யாறு சிருப்பிரை யென்பது, "இன்னல் செய்யுஞ் சிருப்பிரை யாற்றினுள்" (179) என்பதனால் முன்பே கூறப்பட்டது. விடுதல், தங்குதல்.

* குறள். 732.   † குறள். 738.

அரசர்க்குரிய மாவினை அவ்வெருமை கொன்றுவிடுதல்

207. தூர பாரஞ் சுமந்த துயரது
தீர வோடுஞ் சிருப்பிரை யாற்றினுள்
ஆர மூழ்கிவந் தம்மயி டங்கரை
சேரு மாவினைச் சென்றெறிந் திட்டதே.

உரை :—ஓடும் சிருப்பிரை யாற்றினுள் - மிக்கோடும் நீரையுடைய சிருப்பிரை யாற்றில், தூரம் - நெடுந்தொலைவு, பாரம் சுமந்த துயரது தீர - மிக்க சுமையைச் சுமந்து வந்த வருத்தமானது நீங்க, அம் மயிடம் - அவ்வெருமை, ஆர மூழ்கி - நீரில் நன்றாகக் குளிர மூழ்கி, வந்து கரை சேரு மாவினை - வந்து கரையிடத்தே மேய்ந்துகொண்டிருந்த குதிரை யொன்றினை, சென்று - வெகுண்டு சென்று, எறிந் திட்டது - பாய்ந்து கொன்றுவிட்டது.

எருமையினம் தமக்குண்டாம் மெய்வருத்தம் போதற்குச் சேற்றுநீரில் மூழ்கிக்கிடத்தல் இயல்பாதலின், "தூரபாரம் சுமந்த துயரதுதீர," என்றும், "ஆரமூழ்கி," என்றும் கூறினார். இவ்வாறு மூழ்கியதால் மெய்வருத்தம் போக்கி, பண்டை வன்மை பெற்றுச் செருக்கித் திரியும் அவ்வெருமை, கரையிடத்தே பசும்புல்லை மேய்ந்து கொண்டிருந்த அரசனது அரசவன்னமெனப்படும் குதிரையைத் தன் கொட்டாற் குத்திப் பாய்ந்து கொன்றதென்பார், "கரைசேரு மாவினைச் சென்றெறிந்திட்டது," என்றார். "கரை சேருமா," எனவே, அஃதொரு குற்றமும் செய்யாதிருக்க, இவ்வெருமை தானே சென்று கொன்று மேலும் தீவினை யீட்டிக்கொண்ட தென்று ராயிற்று. சென்றது மாவினை "எறிந்திட்ட" தென்றதனால், வெகுண்டு சென்றமை பெற்றாம். சுமந்த துயர், சுமந்துபோந்ததனால் உண்டாகிய துயர். பெயரெச்சம், காரணப்பொருட்டு.

அதனை யரசற்கு உழையவர் கூறல்

208. வரைசெய் தோண்மன்ன வணிகர் மயிடத்தால்
அரைச வன்ன மெனும்பெய ராகுநம்
அரைச வாகன மாயது போயதென்
றுரைசெய் தாரர சர்க்குழை யாளரே.

உரை:—வரைசெய் தோள் மன்ன மலைபோன்ற தோள்களையுடைய வேந்தே, வணிகர் மயிடத்தால் - வணிகருடைய எருமையினால், அரைச வன்னம் எனும் பெயராகும் - அரச வன்னம் என்ற பெயரையுடையதாகிய, நம் அரைச வாகனமாயது - நம் அரசர் ஏறும் குதிரையானது, போயது என்று - கொல்லப்பட்டு இறந்து போயிற்று என்று, உழையாளர் - உழையவர், அரசர்க்கு உரை செய்தார் - அரசற்குரைத்தார்கள்.

செய்தல், உவமப்பொருட்டு. "வணிகர் மயிடத்தால்," என்றனர், சொற்பல்காமைப்பொருட்டு. அரசன்பாலுள்ள குதிரைகள் பலவாதலின், தெரிந்துணர்த்தற்கு, "அரைசவன்னமெனும் பெயராகும் அரைசவாகனம்," என்றும், கொல்லப்பட்டு இறந்ததென்று சொல்லுதற்கஞ்சி, "போயது" என்றும் உரைத்தார்கள். அரசன் திருமுன் தடையின்றிச் சென்று உணர்த்துவோரவர்களாதலின், "உழையாளர்" என்றார். உரைத்தார் என்னாது "உரைசெய்தார்" என்றதனால், உழையாளர் செவ்வியறிந்து அவன் தம்மை வெகுளாவகையில் எடுத்தோதினமை பெற்றாம். பெறவே, அவன் கடிசினத்தனென்று வருஞ் செய்திக்கு ஏது கூறியவாறாயிற்று.

வணிகர் பொருளையும் எருமையையும் கவர்ந்து வருக என மன்னன் பணித்தல்

209. அணிகொள் மாமுடி மன்ன னழன்றனன்
வணிகர் தம்பொருள் வாரி மயிடமும்
பிணிசெய் தெம்முழை வம்மெனப் பேணினான்
கணித மில்பொருள் சென்று கவர்ந்தனர்.

உரை:—அணிகொள் மாமுடி மன்னன் - அழகு கொண்ட பெரிய முடிசூடிய வேந்தனான யசோமதி, அழன்றனன் - உழையாளர் கூறக்கேட்டு வெகுண்டு, வணிகர் தம் பொருள் வாரி - வணிகர் கொணர்ந்திருந்த பண்டங்களைக் கவர்ந்து, மயிடமும் பிணிசெய்து - எருமையையும் பிணித்துக்கொண்டு, எம் உழை வம் எனப் பேணினான் - எம்பால் வருக என்று உழையவரைப் பணித்தானாக, கணிதம் இல் பொருள் - கணக்கிடமுடியாத அவ்வணிகர் பொருளை, சென்று கவர்ந்தனர் - உழையவர் சென்று கவர்ந்துகொண்டு போந்தனர்.

அரசர் சென்னிக்கண் முடியாய்க் கவிந்து அழகு செய்தலின் அணிகொள் மாமுடியாயிற்று; இனி, சீரிய வேலைப்பாட்டால் அழகுகொண்ட முடியென்றும், தோளணி, மார்பணி முதலிய அணிகட்குத் தலைமையான அணியாதல்பற்றி இவ்வாறு கூறப்பட்டதென்றுமாம். "ஆயுமாறறியாத," மன்னனாதலின், எருமை செய்த குற்றத்துக்கு அதனையே யன்றி, அதனையுடைய வணிகருடைய பொருளையும் கவர்ந்துவருக என்பான், "வாரி எம்முழை வம்மெனப் பேணினான்," என வறிக. குதிரையின் விலையாதல் வேறு தண்டமாதல் கொள்ளாது, அவர் பொருளனைத்தையும் ஒன்று மொழியாது கவர்ந்தான் என்பது பட, "கணிதமில் பொருள் சென்று கவர்ந்தனர்," என்றார்.

எருமையைத் துன்புறுத்தல்

210. அரச னாணை யறிந்தரு ளில்லவர்
சரண நான்கினை யுந்தளை செய்தனர்
கரண மானவை யாவுங் களைந்தனர்
அரண மாமற னில்லது தன்னையே.

உரை:—அரணமாம் - உயிர்க்குப் பாதுகாப்பாகிய, அறனில்லது தன்னை - அறத்தின் துணையில்லாததாகிய அவ்வெருமையினை, அருள் இல்லவர் - அருள் சிறிதும் இல்லாதவராகிய ஏவலர், அரசன் ஆணை அறிந்து - வேந்தனிட்ட கட்டளையை மேற்கொண்டு, சரணம் நான்கினையும் - நான்கு கால்களையும், தளை செய்தனர்-இறுகக்கட்டி-, கரணமானவை யாவும் கருவிகளாகிய கண், காது, கொம்பு, வால் முதலியவற்றை, களைந்தனர் - ஒவ்வொன்றாக அரிந்தெறிந்து துன்புறுத்தினர்.

எனைப் பொருளும் இன்பமும் போலாது உயிரொடுகிடந்து அது வீடுபெறுதற்கு உறுதுணையாதலின், "அரணமாம் அறன்" என்றும், அத்துணையைச் செய்துகொள்ளாது கெட்ட சந்திரமதியின் உயிரை "அறனில்லது" என்றும் கூறினார். அரசன் நேரே ஆணையிடாது தண்டநாயகர் வாயிலாக எருமையைத் துன்புறுத்தப் பணித்தமையின், ஆணையை "அறிந்து" என்றும், அதனை இவ்வேவலர் அருளில் செயலென ஓராது நிறைவேற்றத் தலைப்பட்டமையின் "அருளில்லவர்" என்றும் கூறினார். அவரது செயலில் அருளின்மையை, உறுப்புறுப்பாக அறுத்து வருத்துவதை வகுத்துரைக்கு மாற்றாற் புலப்படுத்தார். கண், காது, கொம்பு, வால் முதலியன புறக்கருவிகளாதலின், அவற்றைக் "கரணமானவை" என்றார்போலும்.

எருமையூனைச் சமைத்தல்

211. கார நீரினிற் காய்ச்சி யுறுப்பரிந்
தார வூட்டி யதன்வயி றீர்ந்தவண்
சார நெய்பெய் சலாகை கடைந்தபின்
கூர்முண் மத்திகை யிற்கொலை செய்தனர்.

உரை :—உறுப்பு அரிந்து - அவ்வெருமையின் உறுப்புக்களைச் சிறிது சிறிதாக அரிந்து, கார நீரினில் - காரச் சுவைமிக்க நீரில் பெய்து, காய்ச்சி - வேகவைத்து, ஆர ஊட்டி - வேண்டிய பொருள்களை நன்கு சேர்த்துச் சுவையூட்டி, அதன் வயிறு ஈர்ந்து அதனுடைய வயிற்றைப் பிளந்து, அவண் - அவ்விடத்தே, சார நெய் பெய் - ஆன் பாலின் சாரமாகிய நெய்யைப் பெய்து, சலாகை கடைந்த பின் - இருப்புச் சலாகையை நுழைத்துக் கடைந்த பிறகு, கூர் முள் மத்திகையின் - கூரிய முள்ளையுடைய மத்தினால், கொலை செய்தனர் - கொத்தினர்.

மிளகும் அதற்கினமாகிய பிறவும் கலந்த சாற்றினைக் "காரநீர்" என்றும், காயமும் பிற விரைப்பொருள்களும் கலந்து புலால் நாற்றத்தைப் போக்குதலின், "ஆரவூட்டி" என்றும் கூறினார். வயிற்றுப் பகுதியுள் இருப்புச் சலாகை நுழைத்துக் குடைந்து தூய்தல்லதனைப் போக்கி, நெய்பெய்து தூய்மைசெய்து, முள்ளுடைமத்தால் கடைந்து மிகச் சிறுசிறு துண்டுகளாகச் சமைப்பது தோன்ற, "கொலை செய்தனர்," என்றார். சமைத்தன ரென்னாது, "கொலை செய்தன" ரென்றதனால், ஊனை வாங்கிச் சமைத்தலும் கொலையே என்பது உணர்த்தியவாறுமாயிற்று.

அமிர்தமதி எருமையூனை யுண்டல்

212. ஆயி டைக்கொடி யாளமிர் தம்மதி
மேய மேதித் தசைமிக வெந்ததை
வாயின் வைத்து வயிற்றை வளர்த்தனள்
மாயை செய்தன ளென்றனர் மற்றையார்.

உரை :—ஆயிடை - அப்பொழுது, கொடியாள் அமிர் தம்மதி - கொடியவளான அமிர்தமதி, மேய மேதித் தசை - சுவைபொருந்திய எருமைத் தசையில், மிக வெந்ததை -

குழையவெந்த கறிகளை, வாயில் வைத்து - வாயில் வைத்துச் சுவைத்துண்டு, வயிற்றை வளர்த்தனள் - வயிற்றுப் பசியைப் போக்கிக் கொண்டாள், மற்றையார்-அவள் செய்கைகளைக் கண்டிருந்த ஏனையோர், மாயை செய்தனள் என்றனர் - இவள் தனது கொலைப்பண்பினை இதுகாறும் நாம் அறியாவாறு மாயம் புரிந்தனள் காண்மின் என்று இகழ்ந்து பேசிக்கொண்டனர்.

செய்யுளாதலின் சுட்டுநீண்டு யகரமெய் பெற்றது. மேய என்றதற்கேற்ப எழுவாய் வருவிக்கப்பட்டது; தன் மனைக்குப் போந்த எருமையூ னென்றுமாம். "வாயில் வைத்து," என வேண்டாது கூறியது, ஊனுணவின் புன்மை முடித்தற்கு. மனத்தின்கண் நல்லுணர்வும் அருளும் வளராது, பெருந்தீனி கொள்ளும் இயல்பே அவள்பால் பெருகிற்றென்பார், "வயிற்றை வளர்த்தனள்," என்றார். அரசமாதேவியாயிருந்து, உயிர்கள்பால் அருள் செய்யாது பெருந்தீனி தின்னும் பெருவிலங்காகும் இயல்பு பிறர் அறியாவகை மறைத்தொழுகியதுணர்ந்து கூறலின், "மாயை செய்தனள்," என்று இகழ்ந்தனர்.

அமிர்தமதி ஆட்டுக்கறி யுண்ண விழைதல்

213. இன்னு மாசை யெனக்குள திவ்வழித்
துன்னி வாழ்தக ரொன்றுள தின்றது
தன்னி னுய குறங்கு கடித்தது
தின்னி னுசை சிதைந்திடு மென்றனள்.

உரை :—எனக்கு இன்னும் ஆசையுளது - எனக்கு மற்றுமோர் ஆசையுண்டு, இவ்வழி - இவ்விடத்தே, துன்னி வாழ்தகர் ஒன்று - வந்து இனிது வளர்ந்துவரும் ஆடொன்று, உளது - இருக்கிறது, இன்று - இற்றைப் போல், அது தன்னினுய குறங்கு - அதனுடையதாகிய துடைக் கறியினை, கடித்து - மென்று, அது தின்னின் - அதனைத் தின்பேனுயின், ஆசை சிதைந்திடும் - என் ஆசை நோய் நீங்கும், என்றனள் - என்று அமிர்தமதி தன் உழையோர்க்கு உரைத்தாள்.

எருமையூனைத் தின்ற ஆசையினுல் மேலும் ஊனுண்பதற்கே அமிர்தமதியின் வேட்கை மிகுவதால், "இன்னுமாசை எனக்குளது," என்றும், அவ்வாசை தீர்தற்கு ஊன்தேடிச் செல்லவேண்டிய துன்ப

மில்லை, நம்மரண்மனைக்கண்ணே வந்து வளரும் ஆடொன்றுளது; அதன் துடையூனே என் விருப்பத்தை நிறைவுசெய்யு மென்பாள், "அது தன்னினுய குறங்கு கடித்தது தின்னி னுசை சிதைந்திடும்," என்றும் கூறினுள். இவ்யாடு புலைச்சேரியில் வளராது, அரண்மனைப்புறத்தே வளர்ந்தமையின், "இவ்வாறித் துன்னி வாழ்தக ரொன்று," என்றாள்.

அமிர்தமதியின் செயற்கொடுமை கூறல்

214. அனங்க னுன பெருந்தகை யண்ணலைச்
சினங்கொ ளாவுயிர் செற்றனள் நஞ்சினில்
கனங்கொள் காமங் கலக்கக் கலந்தனள்
மனங்கொ ளாவொரு மானுட நாயினை.

உரை :—அனங்கனுன பெருந்தகை யண்ணலை-காமனை யொத்த பேரழகு படைத்த பெரியோனுன யசோதரனை, சினங்கொளா - வெகுண்டு, நஞ்சினில் உயிர் செற்றனள் - விடம் தந்து உயிர் கொன்றுள், கனம் கொள் காமம் கலக்க - மிகுதியுற்ற காமவேட்கை நெஞ்சினைக் கலக்கவே, மனம் கொளா - மனத்தால் சிறிதும் விரும்பப்படாத; ஒரு மானுட நாயினை - மக்களுடம்பும் நாயியல்புமுடைய இழிந்தோ னொருவனை, கலந்தனள் - கள்ளத்தால் காமப் புணர்ச்சி செய்தாள்.

அனங்கன், உருவமில்லாத காமன். தகை, அழகு. அண்ணல், பெருமை. பிறனொருவன்பாற் சென்ற காமவேட்கையால் இவ்வண்ணல்பால் விருப்பின்மையேயன்றிச் செற்றமும் கொண்டு நஞ்சூட்டிக் கொலைபுரிந்தனளாகலின், "சினங்கொளாவுயிர் செற்றனள் நஞ்சினில்," என்றூர். கனம், மிகுதி. கலக்குதல், நன்னினைவு நிகழாவண்ணம் உள்ளத்தை அலைத்தல்; "காதலால் கடைகின்றதுகாமமே,"* என்றூர் பிறரும். மனம்கொளல், விருப்பம் கொள்ளுதல். உருவத்தால் மக்களையும், இயல்பினுல் நாயினையும் ஒத்திருத்தலின், அட்டபங்கனை "மானுடனுய்" என்றூர்; பிறிதொன்றுல் காமநலம் துய்க்கப்பட்ட நாயினைத் தானும் நச்சி அவ்வின்பம் துய்க்கும் நாய்போலப் பிறனுக்குரியாளைத் தானும் நச்சி யின்பந்துய்த் தொழுகுதலின் நாயுவமம் கூறப்பட்டது.

---

* சீவக. 1315.

அமிர்தமதி குட்டநோயடைதல்

215. குட்ட மாகிய மேனிக் குலமிலா
அட்ட பங்கனோ டாடி யமர்ந்தபின்
நட்ட மாகிய நல்லெழின் மேனியள்
துட்ட நோயிற் குளித்திடு கின்றநாள்.

உரை.—குட்டமாகிய மேனி-குட்டநோய் பொருந்திய மேனியையுடைய, குலமிலா-நற்குடிப் பிறப்பில்லாதானாகிய, அட்டபங்கனோடு-அட்டபங்கனென்னும் யானைப் பாகனுடன், ஆடி யமர்ந்தபின்-கழிகாமக் கள்ளாட்டயர்ந்ததன் விளைவாக, நல்லெழில் நட்டமாகிய மேனியள்-நலம் மிக்க தன்னழகு கெட்டழிந்த உடம்பினை யுடையளாய், குட்ட நோயில்-குட்டநோயுற்று, குளிக்கிடுகின்ற நாள்-துன்பக்கடலுள் வீழ்குங் காலத்தில்.

எனை நோய்வகை யெல்லாவற்றினும் போக்குதற்கரிய பெருநோயால் மேனி உருக்குலைந்ததனோடமையாது, நற்குடிப்பிறப்பு இல்லாமையால் நற்குண நற்செய்கையும் இல்லாதவன் அட்டபங்கன் என்றார், அமிர்தமதி தன் மேனிநலம் கெட்டு உருக்குலைந்து துயருறுதற்கு அவன் ஏதுவாதலின். ஆடி யயர்ந்த பின் என்றது, கழிகாமத்தால் அவனோடு இழிந்த காமவின்பத்தைக் கள்ளத்தாற் பெற்று இனிதிருந்த காலம், அவனால் அவட்குண்டாகிய நோய் மிகமிகக், குறைந்து இன்பநுகர்ச்சிக்கு வேண்டும் வன்மையும் கிளர்ச்சியும் இலவாகிய நிலையினைச் சுட்டிநின்றது. பின்னர் நிகழ்வதாகலின், விளைவினைப் "பின்" என்றார். நட்டம், இழவு. துன்பக் கடற்கு வாயில் குட்டநோய் செய்தமையின், அதன்கட் கிடந்து மூழ்கித் துயருறுவாளை, "குட்டநோயில் குளித்திடுகின்ற நாள்," என்றார். குளித்திடுகின்ற என நிகழ்காலத்தாற் கூறியது, கரையேறமாட்டாது அதன்கண் கிடந்து அழுந்துவது தோன்றுதற் கென்க.

குட்டநோயால் அமிர்தமதிக்குண்டாய அழிவினைக் கூறல்

216. அழுகி நைந்துட னக்கு மவயவத்
தொழுகு புண்ணி னுருவின ளாயினள்
முழுகு சீயின் முடைப்பொலி மேனியள்
தொழுவல் பல்பிணி நோய்களுந் துன்னினள்.

உரை:—அழுகி - புண்ணுற்று, சைந்து தேய்ந்து, உடன் அஃகும் - உடனுக்குடன் இற்று வீழ்ந்து குறையும், ஆய் பவத்து - உறுப்புக்களுடன், ஒழுகு புண்ணின் உடலினளாகு ளள் - அழிநீர் கசிந்தொழுகும் புண்ணோடு [illegible] உடம்பினை யுடையளாய், முழுகு [illegible] உடல் முழுதும் ஒழுகும் [illegible] ஞல், முடைப் பொய்ம் மேனியள் - முடைநாற்றம் நாறும் மேனியை யுடையளாய், தொழு நோயின் முதிர்ச்சி யால், வல் - [illegible], பல் [illegible] நோய்களையும் [illegible] வருத்தும் நோய்களையும், [illegible]

தொழுநோய் பற்றிய உடம்பு புண்ணுற்றவிடத்து, உள்ளே யிருக்கும் தசையும் நரம்பும் [illegible] தேய்ந்து கெடு தலின், உறுப்புக்கள் ஆங்காங்குக் குறைந்து [illegible], "அழுகி சைந்துட னஃகும் அவயவத்து" என்றும், [illegible] இடை யறாது ஒழுகுதலின், "ஒழுகு புண்ணின் உடலினள்," என்றும், இயற்கையானன்றிச் செயற்கையாற் பெற்றதாகலின், "ஆயவ" னென்றும், புண்ணிடத்து [illegible] உடல் முழுதும் வார்ந் தொழுகுதலால் "முழுகுநீர்" என்றும், சாக்காடன்றிப் பிறிதொன் றானும் தீராநோய் என்றற்கு, "வல்வல் [illegible] நோய்களும்" என்றும், இவற்றை இவள் [illegible] கொண்டமையின், "[illegible]" என இவள்மேல் [illegible] கூறினர். [illegible] பிணி நோய் என்று சிறப்பித்தது, [illegible] காரணமான [illegible] இயல்பையும், அ[illegible] [illegible] வகுதியும் முயற்சியும் அறிந்து செய்யவிடாது, தாம் [illegible] நோக்கி மெலி யுமாறு உள்ளத்தை [illegible] இயல்பு தெரிதற்கு என்க. "அங்கமெலாம் குறைந்தழுகு தொழுநோயராய்*" எனப் பெரியாரும் இந்நோயின் இயல்பு கூறுதல் காண்க.

அயலார் அமிர்தமதியைப் பழித்துரைத்தல்

217. உம்மை வல்வினை யாலுணர் வொன்றிலாள்
இம்மைச் செய்த வினைப்பய னேயிவை
எம்மை யும்மினி நின்றிடு மிவ்வினை
பொய்ம்மை யன்றிவள் பொன்றினும் பொன்றல.

உரை:—உம்மை - முற்பிறவிகளிற் செய்த, வல்வினை யால் - வலிய தீவினையால், உணர்வு ஒன்றிலள் - நல்லுணர்வு

* திருநாவுக். தேவாரம். பதி. 309, செ. 10.

சிறிதும் இல்லாதொழிந்த இவ்வமிர்தமதி, இம்மை - இப் பிறப்பில், செய்த வினைப்பயனே-செய்த தீவினையின் விளைவு களே, இவை-இப் பல் பிணி நோய்களாகும், இனி இவ் வினை-இப்போது செய்யுந் தீவினைகள், எம்மையும் நின் றிடும்-எப் பிறப்பினும் நிலைபெற நின்று இவட்குத் துன்பத் தைச் செய்யும், இவள் பொன்றினும் - இவள் இவ்வுடம் பொழிந்து இறந்தாலும், பொன்றல்-இவ்வினைகள் ஒழியா, பொய்ம்மையன்று-இவ்வுரை பொய்யன்று மெய்யாம்.

முற்பிறவியிற் செய்த வினைப்பயனே இப்பிறப்பில் ஊழாய் நின்று நலந்தீங்குகளைப் பயப்பதாகலின், அமிர்தமதி நல்லுணர்வு இழந்ததற்கு "உம்மை வல்வினை," ஏதுவாயிற் றென்றார். "நுண்ணிய நூல்பல கற்பினும் மற்றுந்தன் னுண்மை யறிவே மிகும்,"* என்று சான்றோரும் கூறினார். உண்மை, ஊழ்வினை. உணர்வின்மைக்கு உம்மை வல்வினை யேதுவாகவே, இம்மையி லெய்தும் துன்பத்துக்கு ஏது இஃதென்பார், "இம்மைச் செய்த வினைப்பயனே யிவை," என் றார். ஏகாரம் பிரிநிலை, உம்மை வினையிற் பிரித்தமையின். குட்ட நோயுற்ற அட்டபங்கனைக் கூடியமர்ந்த வினையின் விளைவாக இவள் குட்டநோயுறுவதைக் கண்களாற் காண்டலின், "வினைப்பயனே," என்று றென்றும், ஏகாரம் தேற்ற மென்றுமாம். நோயுற்றும் அமைந்தொழியாது மேன்மேலும் தீவினை பல செய்தலின், வினையின் பெருமையும் நோயின் சிறுமையும் ஆராய்ந்து "எம்மையும் நின்றி டும்" என்றார். "செய்யவள் தவ்வையைக் காட்டி விடும்,"† என்புழிப்போல, "நின்றிடும்" என்றார். இடும் என்பதற் கேற்பச் செயப்படுபொருள் வருவிக்கப்பட்டது. செய்பவள் பொன்றினும் செய்யப்பட்டவினை அவள் உயிரின்கட் கிடந்து விடாது தொடர்ந்து போந்து தன் பயனை யுறுவித்தலின், "பொன்றல" என்றும், அதனுல் வினைக்கு உண்மை யென்ற பெயருண்மை வற்புறுத்த "பொய்ம்மை யன்று," என்றும் கூறினர். இவற்றைக் கூறுவோர், அவட்கு அயலே யிருந்து அவள் செய்கை வகைகளைக் கண்டிருந்தவர் என வுணர்க.

உமையர் தகர் கொணரக் கண்டோர் கூறல்

218. நோயி னுசைகொல் நுண்ணுணர் வின்மைகொல்
தீய வல்வினை தேடுத லேகொலோ
மேய மேதிப் பிணத்தை மிசைந்தனள்
மாய மற்றிது தன்னையும் வவ்வுமே.

* குறள். 373. † குறள். 167.

உரை :—நோயின் ஆசைகொல் - நோய் காரணமாகப் பிறந்த ஆசையாலோ, நுண்ணுணர் வின்மைகொல் - நுண்ணிய அறிவில்லாமையாலோ, தீய வல்வினை தேடுதல்கொல் - கொடிதாகிய வலிய வினையை மேலும் ஈட்டுதற்காகவோ, மேய - நம் நகர்க்குப் போந்த, மேதிப் பிணத்தினை - எருமையின் ஊனை, மிசைந்தனள் - உண்டொழிந்தாள், மற்று - அதுவேயுமன்றி, இது தன்னையும் - இத் தகரினையும், மாய சாவக் கொன்று, வவ்வும் - இதன் ஊனையும் தின்னக் கருதுகின்றாள்.

தொழுநோயுற்றாள், அந்நோய் உடல்வலி குன்றுவது கண்டு அதனைத் தடுக்கும் விருப்பால் உடலைப் பெருக்கும் வளம்படைத்த பொருள்களையே மிகுதியும் தின்ன விழைதலின், "நோயின் ஆசை கொல்," என்றும், ஊனுணவு வேண்டிப் பிறவுயிர்களைக் கொல்லும் தீவினையால் தான் உற்றிருக்கும் நோய் குன்றாது பெருகி, எய்தும் பிறப்புக்களிலும் தொடர்ந்து வருந்துமென்பதை நுணுகி யறிந்த வழி, அவ்வாசையினைப் போக்குவளென்றற்கு, "நுண்ணுணர் வின்மை கொல்," என்றும், "தீய வல்வினை தேடுதல்கொல்" என்றும் கூறினார். ஏ, ஓ, அசைநிலை. ஊனாகக் கொள்ளுமிடத்து, உயிர் நீங்குதலின், "பிணம்" என்றார். எனவே, அதனைத் தின்பாளைப் "பேய்மகள்" என்று பழித்தாராயிற்று. "இவ்வூர்த் தன்னில் வாழ் தகர் ஒன்றுளது இன்றது, தன்னிறைய குறங்கு கடித்தது, தின்னிறைசை சிதைந்திடும்," (213) என்றாளாக, உழையர், அவ்வாறே அதனைப் பற்றிக் கொணர்ந்து நிறுத்தக் கண்டோர் தம்முட் கூறிக் கொள்ளுதலின், "இது தன்னையும்," என்றார். உம்மை எச்சப்பொருட்டு; இதனைச் சிறப்பும்மையாகக் கொண்டு, இத் தகர் அரண்மனையிடத்தே பெரிதும் பேணி வளர்க்கப்பட்டதென்று முரைக்க, அறமில் செயலென்றற்கு, "வவ்வும்" என்றனரென்க.

தகர் அமிர்தமதியைக் காண்டல்

219. என்று தன்புறத் திப்படிக் கூறினர்
சென்று சேடியர் பற்றிய வத்தகர்
ஒன்று முற்ற வுணர்ந்தவள் தன்னையும்
சென்று கண்டது சிந்தையின் நொந்தரோ.

உரை :—என்று இப்படி - என்று இவ்வாறு, தன் புறத்து - அமிர்தமதியின் பின்னே, கூறினர் - கண்டோர்

கூறிக்கொண்டனராக, சேடியர் சென்று - உழையவரான தோழியர் தகர் இருக்குமிடஞ் சென்று, பற்றிய அத்தகர்- பற்றிக்கொண்டு வந்த அவ்யாடு, ஒன்றும் - அவ்விடத்தே கொலை குறித்து நிகழும் (நிகழ்ச்சிகளை), முற்ற உணர்ந்து- முழுதும் கண்டறிந்து, அவள் தன்னையும் - அவ்வமிர்தமதி யையும், சென்று -அருகே சென்று, சிந்தையின் நொந்து- மனம் வருந்தி, கண்டது-பார்த்தது.

முதுகினைப் புற மென்பவாகலின் பின்னே என்றற்குப் "புறத்து" என்றார். முன்னின்றுரைத்தற்கு அஞ்சினர், அரசமா தேவியாதலின். பற்றியவழிக் கொணர்தல் தானே பெறப்படுதலின், "பற்றிய" என்றார். தன்னைக் கொல்வதாகிய ஒரு செயல் கருதி நிகழும் நிகழ்ச்சி, முற்றும் நன்கறிதலின் "ஒன்றும் முற்றவுணர்ந்து," என்றார். தகரொன்றும் என்று கொண்டு, அரசமாதேவியும் உழை யருமாகிய பலர் கூடிச் தாம் செய்யும் செயல் கொலைவினை யென் பதை யுணராராக, தகர் தான் ஒன்றாயினும் அவர் குறிப்பையும் அது குறித்துச் செய்வனவற்றையும் முற்ற வுணர்ந்து கொண்ட தென்று மாம். அவ்யாட்டின் உயிர், யசோதரனுடைய உயிராதலின், அவள் மேனியும் குறிப்பும் கண்டதும் வருந்தலுற்றமையின், 'சிந்தையின் நொந்து" என்றும், பிறர் செலுத்தச் செல்லாது தகர் தானே அவ ளருகு சென்ற தென்றற்கு, "சென்று கண்டது," என்றும் கூறினார். அரோ, அசை, கண்ட தகர் தனக்குள் நினைந்த நினைவுகளை மேல் இரண்டு செய்யுட்களில் விரித்துக் கூறுகின்றார்

தகர் தனக்குள்ளே நினைந்து கூறல்

220. தேவி யென்னை முனிந்தனை சென்றொரு
பாவி தன்னை மகிழ்ந்த பயன்கொலோ
பாவி நின்னுரு வின்னண மாயது
பாவி யென்னையும் பற்றினை யின்னணம்.

உரை :—தேவி-அரசமாதேவி யாகிய அமிர்தமதியே, என்னை முனிந்தனை - என்னை வெறுத்துக் கொன்றாய், ஒரு பாவிதன்னைச் சென்று மகிழ்ந்த பயன்கொல்-ஏதிலானாகிய ஒரு பாவியைச் சென்று கள்ளத்தாற் கூடி. யின்புற்றதனால் உண்டாகிய பயன்போலும், பாவி-ஏடி பாவி, நின் உரு இன்னணமாயது-உன்னுடைய அழகிய மேனி இவ்வாறு குட்டநோயால் பொலிவிழந்து கெட்டது காண், பாவி

வென்னையும்-பாவியாகிய என்னையும், இன்னணம் பற்றினை - இப்போது பற்றிக் கொலை செய்யக் கருதிவிட்டாய்.

எனக்குத் தேவியா யிருந்தே என்னை வெறுத்துக் கொன்றாய் என்பவன், இதற்கு ஏது, நீ ஒரு பாவியாகிய அட்டபங்கனைக் கூடி யுறைதற்கு இடையூறாவே னென்ற கருத்தே யென்றான். தலைக் கூட்டத்தேயே அவன் குட்டநோயுற்று வருந்தும் பாவி யென்று அறிந்தும், அருவராது அவனை விரும்பி யென்னை வெறுத்தனை யென்பான், "என்னை முனிந்தனை," என்று எடுத்தோதி, அதற் கேதுவினை, "பாவி தன்னை மகிழ்ந்த பயன்கொல்," என்றான். முன்பு செய்த பாவத்தால் குட்டநோயுற்று வருந்தும் தான் மீட்டும் பாவமே செய்தலின், "ஒரு பாவி," என்று அட்டபங்கனை வெகுண்டுரைத் தான். "பாவிதன்னை மகிழ்ந்த பயன்கொல்," என்பது நடுநிலை விளக் காய்நின்று, "பாவி நின்னுரு இன்னணமாயது," என்பதற்கும் ஏது வாயிற்று. எனக்குத் தாயாகிய சந்திரமதியாகிய எருமையினைத் தின் றதேயன்றி என்னையும் பற்றித் தின்னக் கருதினை யென்பதுபட நிற்றலின், உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. இன்னணம் பற்றினை யென்பதற்கு, இவ்விடத்தே பற்றிக் கொணர்வித்தாய் என்று ரைப்பினுமாம்.

221. நஞ்சி லன்னையொ டென்னை நலிந்தனை
எஞ்ச லில்சின மின்ன மிறந்திலை
வஞ்சனை மடவாய் மயிடம்மது
துஞ்சு நின்வயிற் றென்னையுஞ் சூழ்தியோ.

உரை :—வஞ்சனை மடவாய் - வஞ்சனையும் மடப்பமும் உடையவளே, அன்னையொடு - என் தாயாகிய சந்திரமதி யுடன், என்னை - உனக்குக் கணவனாகிய என்னையும், நஞ்சில் - விடத்தினால், நலிந்தனை - கொன்றொழித்தாய், எஞ்சலில் சினம் - குறைவில்லாத நின் சீற்றம், இன்னம் இறந்திலை - இப்போதும் ஒழிந்தாயல்லை, மயிடம் அது துஞ்சும் - எருமை யானது இறந்து கிடக்கும், நின்வயிற்று - உன் வயிற்றின் கண், என்னையும் சூழ்தியோ - என்னையும் அவ்வாறு துஞ்சு விக்கக் கருதுகின்றாய் போலும்.

"நஞ்சில் அன்னையொடு என்னை நலிந்தனை," என்பது யசோ தரனாகிய பிறப்பில் நிகழ்ந்தது நினைந்து கூறல். நல்லோர்பால் தோன் றும் சினம் தனக் கேதுவாயது ஒழிந்தவிடத் தொழியுமாதலின், - எஞ்சுதலதற்கியல்பாகவும், இழிந்த நின்பால் அஃது இன்னும் ஒழியா

திருக்கின்றதென்பான், "எஞ்சலில் சினம் இன்னம் இறந்திலை," என்றான்; முற்றவும் கடியுங்குற்றமன்மையின் எஞ்சலில் சினமெனப்பட்டதெனினு மமையும், சினமாகிய குற்றத்தின் நீங்குதலைச் சினமிறத்தல் என்பது வழக்கு. மனத்தே யுறையும் வஞ்சத்தைப் புறத்தே தன் பெண்மையால் மறைத்து ஒழுகுதல் பற்றி, அமிர்தமதியை, "வஞ்சனை மடவாய்," என்றான். "மேயமேதித் தசைமிக வெந்ததை, வாயின் வைத்து வயிற்றை வளர்த்தனள்," (211) என்றாராகலின், ஈண்டு அவ்வயிற்றைக் குறிப்பால் சுடுகாடாக்கி*, "மயிடம்மது துஞ்சும் நின்வயிற்று," என்றும், தன்னையும் கொன்று தின்னக் கருதுவதுணர்ந்து "என்னையும் சூழ்தியோ," என்றும் கூறினான். ஓகாரம், வினா; அறிந்தான் வினை.

தகரும் கொன்று தின்னப்படுதல்

222. என்று கண்டு மொறுமொறுத் தென்செயும்
ஒன்று† நெஞ்சம நுள்சுட நின்றது
அன்று தேவி யலைப்ப வழிந்துயிர்
சென்ற தம்மயி டத்தொடு செல்கதி.

உரை:—என்று மொறுமொறுத்து - என்று தனக்குள்ளே மொறுமொறுத்தும், கண்டும் - அமிர்தமதியைப் பார்த்தும், என் செயும்-வேறு ஒன்றும் கூறமாட்டாமையின், ஒன்றும் நெஞ்சமது-கொலைக் குடன்படும் நெஞ்சமானது, உள் சுட-துக்கத்தால் உள்ளத்தை வெதுப்ப, நின்றது-நின்ற அவ்யாடு, அன்று தேவி அலைப்ப - அப்போது அமிர்தமதியாகிய தேவி யதனைக் கொல்ல, அழிந்து-இறந்து, அம்மயிடத்தொடு செல்கதி-அவ்வெருமை சென்றடைந்த பிறப்பை, உயிர் சென்றது-அதனுயிர் சென்றடைந்தது.

மேலே குறித்த நினைவுகளை, யாடு, வெளியிட்டுச் சொல்லும் வாய்ப் பில்லாமையால், மொறுமொறுத்தமையின், "மொறு மொறுத்து," என்றும், வேறே தன் கருத்துக்களை வெளியிடமாட்டாமையின் "என்செயும்," என்றும் கூறினார். மொறுமொறுத்து என்பது இரட்டைக் கிளவி. உம்மை விரிக்கப்பட்டது. தன் கருத்துக்களைத் தன் கட்பார்வையால் அவ்வமிர்தமதி உணருமாறு பார்த்த போதும், அவள் கண்டறிதலோ அறிந்து மனமிரங்குதலோ செய்

* நால்டி. 121. (பாடம்.) † நின்று.

யாமையின், "கண்டும்," என்றார். இவ்வாறு தன் பார்வையும் மொறுமொறுப்பும் பயன்படாமையின், அவ் யாடு கொலைக் குடன் பட்டு நின்றதென்பார், "ஒன்றும் நெஞ்சம்," என்றும், உடன்பாடு பிறந்த போதும் தன்னைக் கொல்லுவதால் உளதாகும் துன்பம் நினைவி லெழுந்து அலைந்து வருத்தத் தம்பித்து நின்றதென்பார், "உள் சுட நின்றது," என்றும், பின்னர்க் கொலையுண் டிறந்தபின் அதன் உயிர் இன்ன பிறப்பை யடைந்த தென்றற்கு, "அம்மயி டத்தொடு செல்கதி சென்றது," என்றும் கூறினார். ஒடு, அதனோ டியைந்த ஒருவினைக் கிளவி. அலைத்தல், வருத்தல், கண்டுங் கொலை குறித்து நின்றது. அழிதல், உடலழிதலால் உயிர்நீங்குதல். நின்ற அது, நின்றதென விகாரம். "விட்புலம் போயது இறும்பூது போலும்,"* என்புழிப்போல.

எருமையுந் தகரும் கோழியாய்ப் பிறத்தல்

223. மற்றம் மாநக ரத்து மருங்கினில்
சிற்றிற் பல்சனஞ் சேர்பறைச் சேரியின்
உற்று வாரணப் புள்ளுரு வாயின
வெற்றி வேலவன் காண விரும்பினன்.

உரை :—அம்மாநகரத்து மருங்கினில்-அந்தப் பெரிய நகரமாகிய உஞ்சயினியின் அருகிலுள்ள, சிற்றில்- சிறு வீடு களும், பல்சனம்-பல மக்களும், சேர் - வாழ்கின்ற, பறைச் சேரியின் - பறையர் சேரிக்கண், வாரணப்புள் உற்று - கோழி யொன்றின் கருவை யடைந்து, உருவாயின-அவ்வி ருவர் உயிர்களும் அக்கோழிப் பறவையின் உடம்பெடுத்து வளர்ந்து வந்தனவாக, வெற்றி வேலவன் - வெற்றிதரும் வேலையுடைய வேந்தனாகிய யசோமதி, காண விரும்பினன் - அவற்றின் மெய்ந்நலத்தைக் கேள்வியுற்றுத் தான் கண்ணிற் காண்பதற்கு விழைந்து தன்பால் வருவித்தான்.

மற்று, அசை. அம் மா நகரம் என்புழிச் சுட்டு உஞ்சயினியைக் குறித்து நின்றது. சேரி யென்றமையின் அதற் கியைய நகரத்து "மருங்கினில்," என்றார். ஆங்கு வாழும் பறையர் எளிய வாழ்க் கையர் என்றற்கு "சிற்றில்," என்றும், நிறைந்த மக்களாற் பொலிகின்றமை விளங்க, "பல்சனம்," என்றும், அவரனைவரும் ஒருங்கு திரண்டு செய்வன செய்து வாழும் சேரியென்பார், "சேர்பறைச் சேரி," என்றும் கூறினார். சேர், திரட்சி. "சேரே

*. சிலப். பதி. 8-9.

திரட்சி," * என்பது தொல்காப்பியம். வாரணப்புள் ளென்றார், வாரணம் என்பது யானைக்குஞ் சேறலின். உருவாயின வென்றத னால், பிறந்து நன்கு வளர்ந்து சிறந்தமை பெற்றாம். காண விரும்பு தற்குரிய ஏதுவும் பயனும் பெய்துரைக்கப்பட்டன.

கோழி யிரண்டனையும் அரசன் கூட்டிலிட்டு வளர்த்தல்

224. கண்டு மன்னவன் கண்களி கொண்டனன்
சண்ட கன்மியைத் தந்து வளர்க்கெனக்
கொண்டு போயவன் கூட்டுள் வளர்த்தனன்
மண்டு போர்வினை வல்லவு மாயவே.

உரை :—மன்னவன் - வேந்தனாகிய யசோமதி, கண்டு - அக்கோழிகளின் மேனிநலத்தைக் கண்டு, கண்களி கொண்டனன் - மிக்க மகிழ்ச்சி யடைந்து, சண்டகன்மியை - யானைத்தலைவனைப் பார்த்து, தந்து வளர்க்க என - இவற்றை நம் அரண்மனைக்குக் கொணர்ந்து வளர்ப்பாயாக என்று பணிக்க, அவன் கொண்டுபோய் - அவன் அவற்றை யெடுத்துச் சென்று, கூட்டுள் வளர்த்தனன் - கூட்டிலிட்டு வளர்த்து வரலானான், மண்டு போர்வினையும் - நெருங்கிச் செய்யும் போர்த்தொழிலினும், வல்ல ஆய - அக்கோழிகள் வன்மை யுடைய வாயின.

கண்களாற் கண்டு பெருமகிழ்ச்சி யெய்தினான் என்பது "கண்களி கொண்டனன்," என வந்தது; "கண்களி பெறாஉங் கவின் பெறு காலை," † எனச் சான்றோருங் கூறுதல் காண்க. சண்டகன்மி, தண்டத்தலைவனுமாவன். சேரிக்கண் மீளச் சேறற்குரியவற்றைத்தான் கூட்டிலிட்டுப் பேணி வளர்க்க விரும்பினமையின், "தந்து வளர்க்க," என்றும், அவற்றைத் தன் பார்வையில் வைத்து நன்கு வளர்த்தற்குரிய இடத்திற் கெடுத்தேகிக் கூடொன்றில் வைத்து வளர்த்தா னென்பார், "கூட்டுள் வளர்த்தனன்," என்றும், வளருமவை, மேனி வனப்பு மிக்குத் தோன்ற வளர்ச்சி பெற்றதனோடு, போர்த் தொழிலினும் சிறப்பு மிக்கன என்பார், "மண்டு போர்வினையும் வல்ல வாயவே," என்றும் கூறினார். எச்சவும்மை பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது.

* தொல். சொல். உரி. 67. † நற். 61.

கோழிகளின் மேனிநலம் கூறல்

தரள மாகிய நயனத்தொடுஞ் சிறை சாபம் போற் சிகியென்ன*
மருளு மாகன சிகழிகைச்† சுடர்க்கண மணிமுடி தனையொத்த
ஒளிருபொன்னன சரணங்கள் வயிரமுள் ளொப்பில போரின்கண்
தளர்வில் வீரியந் தகைபெற வளர்ந்தன தமக்கிணை யவைதாமே.

உரை :—*தரளமாகிய நயனத்தொடு - முத்துப் போலும் கண்களும், சாபம்போல் அஞ்சிறை - இந்திரவில் போலும் அழகிய சிறைகளும், சிகி என்ன மருளும் - காண்பார்க்கு மயிற்கொண்டையோ என மருட்கையை விளைவிக்கும், சுடர்க்கண மணிமுடி தனையொத்த - ஒளிவிடும் கூட்டமாகிய மாணிக்கமணிகள் இழைத்த முடியையொக்கும், மாகன சிகழிகை - மிக்க பெருமை பொருந்திய கொண்டையும், ஒளிரு பொன்னன சரணங்கள் - ஒளிதிகழும் பொன் போலும் கால்களும், வயிரம் முள் - வயிர முட்போலும் கூரிய நகங்களும் உடையனவாய், போரின்கண் ஒப்பில - போர்த்தொழிலில் நிகரில்லாதனவாய், தளர்வில் வீரியம் - குன்றாத வீரத்தால், தகைபெற - அழகுமிக, வளர்ந்தன - அக்கோழிகள் இரண்டும் வளர்ந்தன, அவை தமக்கு - அவற்றிற்கு, இணை - ஒப்பானவை, அவைதாமே - அவையே யன்றிப் பிற இல்லை.*

சிகியென்ன மருளும் சுடர்க்கண மணிமுடிதனை யொத்தமாகன சிகழிகை என மாறிக் கூட்டுக. ஆக்கம், ஒப்புப் பொருட்டு. சாபம் எனப் பொதுப்படக் கூறினமையின் பல்வகை வண்ணத்தாற் பொலி சிறப்புடைய இந்திரவில் கொள்ளப்பட்டது. கோழியின் கொண்டை சிவந்து ஒளிவிட்டுத் திகழ்வது குறித்து "மணிமுடிதனையொத்த சிகழிகை," யென்றார். மணி, மாணிக்கமணி. உயர்ச்சியும் வனப்பும் காண்பார்க்கு அவை மயிற் கொண்டை போறலின் "சிகி யென்ன மருளும்," என்றார். மருளும் - மருட்கை விளைவிக்கும்; எனவே, இது 'வேறுபடவந்த உவமத்தோற்ற,' மாயிற்று. இனி, சிகியுவமம் மெய்யுவம மென்றும், மணிமுடி நிறவுவமமென்றும் கொள்க. "போரின்கண் ஒப்பில," என்றவர், பிறவற்றால் ஒப்புக் கூறலாம் போலும் எனும் ஐயமறுத்தற்குத் "தமக்கிணை யவைதாமே," என்றார். ஏகாரம் தேற்றம். தாம், கட்டுரைச் சுவைபட நின்றது.

மூன்றாவது சருக்கம் முடிந்தது.

(பாடம்) * சவியன்ன. † மாசனம் வளர்விழிச்,

நான்காவது சருக்கம்

இப்பகுதிக்கண், வேனிற்பருவம் வந்ததும் இன்ப நுகர்ச்சி குறித்து யசோமதி வேந்தன் உரிமைமகளிரும் அரச மாதேவியாகிய புட்பாவலியும் உடன்வரச் சென்று, வசந்த மண்டபத்தில் வீற்றிருந்து நாடகமகளிரின் ஆடலும் பாடலும் கண்டு இனிதிருந்ததும், அரசனுடன் வந்திருந்த சண்டகருமன் வனத்தின் ஒரு புடையில் யோகம் புரிந்துகொண்டிருந்த அகம்பன ரென்ற முனிவரைக் கண்டதும், அவரை யவன் வணங்கி நின்று யோகத்தின் முடிபொருள் கேட்டதும், அவர் நன்ஞானம் நற்காட்சி நல்லொழுக்கமென்ற மூன்றையும் ஓதியதும், அணுவிரதம் ஐந்தனையும் விரித்துக் கூறியதும், அவற்றைக் கேட்ட சண்டகருமன், கொலை யொழிந்த ஏனையவற்றை மேற்கொள்வதாகக் கூறியதும், அவர் உயிர்க்கொலையால் உளவாகும் துன்பங்களைக்கூறி யசோதரனும் சந்திரமதியும் உற்ற துன்பங்களை யுரைத்ததும், சண்டகருமன் கேட்டுச் சைனதருமத்தை முற்றவும் மேற்கொண்டு திரும்பியதும், அக்காலை அவன்பால் இருந்த கூட்டின்கண் வளர்ந்து வந்த கோழிகள் அகம்பனர் உரைத்த அறம் கேட்டுப் பழம்பிறப் புணர்ந்து மகிழ்ச்சி மிகுந்து கூவியதும், அக்குரல் கேட்ட வேந்தனை யசோமதி வெகுண்டு தன் வில்லை வளைத்து அக்கோழிகளை அம்பெய்து கொன்றதும், அவை புட்பாவலியின் வயிற்றிற்குள் இரட்டைப் பிள்ளைகளாய்ப் பிறந்ததும், அவர்கட்கு அபயருசி, அபயமதி என்று பெயரிட்டதும், அவர்கட்குப் பின் வேறொரு மகன் புட்பாவலிக்குப் பிறந்ததும் அவனுக்கு யசோதரனென்று பெயரிட்டதும், அவ்வரச குமரன் அரசர்க்குரிய கலை பலவும் தொழில் பலவும் முற்றக் கற்றுத் தேர்ச்சி பெற்றதும் பிறவும் கூறப்படுகின்றன.

வேனில் வரவு

226. செந்தளிர் புனைந்த சோலைத் திருமணி வண்டுந் தேனுங்
கொந்துகள் குடைந்து கூவுங் குயிலொடு குழுமி யார்ப்பச்
செந்துண ரளைந்து தென்றற் றிசைதிசை சென்று வீச
வந்துள மகிழ்ந்த தெங்கும் வளர்மதுப் பருவ மாதோ.

உரை :—செந்தளிர் புனைந்த சோலை - செவ்விய தளிர்கள் நிறைந்த சோலையிடத்தே, திருமணிவண்டும் தேனும் - அழகிய நீலமணி போலும் வண்டினமும் தேனினமும், கொந்துகள் குடைந்து கூவும் குயிலோடு குழுமி யார்ப்ப - பூங்கொத்துக்களைக் கோதிக் குடைந்து கூவுகின்ற குயிற் பறவையுடன் கூட்டமாய்க் கூடி ஒலிக்க, செந்துணர் அளைந்து - செவ்விய பூங்கொத்துக்களிலுள்ள தாது படிந்து, தென்றல் - தென்றற் காற்றானது, திசை திசை சென்று வீச - திசைதோறும் சென்று வீச, வளர்மதுப்பருவம் - பெருகுகின்ற இன்பத்தைச் செய்யும் இளவேனிற்பருவம், எங்கும் வந்து - எவ்விடத்தும் போந்து, உளம் மகிழ்ந்தது - உயிர்களை மகிழ்வித்தது

புதுத் தளிர் செந்நிறத்த தாலின் "செந்தளிர்," என்றும் அதன் செறிவு சோலையை அழகு செய்தலின், "புனைந்த சோலை," யென்றும் கூறினார். நீலமணி யென்றதற்குத் "திருமணி" யென்றார்; "திருமணி...புரையுமாமெய்," * என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. கொந்து, கொத்து. வண்டுந் தேனும் தனித்திருந்து ஒலித்தலின் மையின், "குழுமி யார்ப்ப," எனல்வேண்டிற்று. துணர் ஈண்டு ஆகுபெயராய் மலரகத்துள்ள தாதினைக் குறித்து நின்றது. எவ் விடத்தும் சென்று பரவிய தென்பார், "திசை திசை சென்று வீச," என்றார். உளம், உயிர். மகிழ்ந்தது, பிறவினைப் பொருட்டு. வளர்பருவ மெனவே இளவேனில் என்பது பெற்றாம். பூக்கள் நிறைந்து நறுமணங் கமழும் பருவ மாதலினாலும், இன்பக் களியாட்டிற் கேற்ற காலமாதலினாலும், இளவேனிலை "மதுப்பருவம்," என்றார். மாது, ஓ, அசை.

---

* பரிபா. 4.

யசோமதி வசந்தமண்டபத் திருத்தல்

இணர்தகைப்* பொழிலி னுள்ளா னிசோமதி யென்னு மன்னன்
வணர்தகைக் குழலி புட்பா வலியெனுந் துணைவி யோடு
புணர்தகை† வல்லி புல்லி வளரிளம் பிண்டி வண்டர்
இணர்ததை தவிசி னேறி யினிதினி னமர்ந்தி ருந்தான்.

உரை :—இசோமதி யென்னும் மன்னன் - யசோமதி யென்னும் வேந்தன். இணர் தகைப் பொழிலின் உள்ளான்- பூங்கொத்துக்கள் செறிந்த சோலையின் உள்ளே, வணர் தகைக்குழலி - நெறித்த அழகினையுடைய கூந்தலை யுடைய வளான, புட்பாவலி எனும் துணைவியோடு - புட்பாவலி யென்னும் தன் வாழ்க்கைத் துணைவியுடன், புணர்தகை வல்லி புல்லி வளர் - கூடற்கமைந்த கொடி தழுவி யோங் கிய, இளம் பிண்டி - இளமையான அசோகமரத்தின் கீழமைந்த வசந்த மண்டபத்தில், வண்டர் இணர்ததை தவிசின் ஏறி - வண்டுமொய்க்கும் பூங்கொத்துகள் நிறைந்த ஆசனத்தில் ஏறி, இனிதினின் - இன்பத்தோடு, அமர்ந் திருந்தான் - விற்றிருந்தான்.

இணர், பூங்கொத்து. வணர், நெறிப்பு. அரசமாதேவியாத லின், புட்பாவலியைத் "துணைவி," யென்றார். பூங்கொடிகள் பிறிதொரு கொம்பினையாதல் மரத்தையாதல் பற்றிப் படர்ந்து வளர்வவாகலின், "புணர்தகை வல்லி," என்றும், அது தன்னைத் தழுவிப் படர்ந்து வளரத் தான் தன் இளமைச்செவ்வி குன்றாது வளரும் நலந்தோன்ற "வல்லி புல்லி வளர் இளம் பிண்டி," என்றும் கூறினார். பிண்டியின் கீழ் புதிது சமைந்த பூம்பந்தர் வசந்தமண்டப மாகும். பிண்டி, ஆகு பெயர்; அவ்வாறு கொள்ளாது, பிண்டியின் கீழ் அமைந்த தவி சென்றே கோடலு மொன்று. வண்டு, வண்டர் என நின்றது; கொம்பு, கொம்பர் என வருதல்போல. பூக்கள் பரப்பிய இருக்கை யாதலின், "வண்டர் இணர்ததை தவிசு," என்றார். ததைதல், நெருங்குதல். இனிதினின் என்புழி, இன் சாரியை. உரிமை மகளிரும் உழையரும் அரசியற் சுற்றமும் தானைத்தலைவரும் சூழ விருந்து இன்புற்றமை தோன்ற, "அமர்ந்திருந்தான்," என்றார். உ௨எ

(பாடம்) * ததை. † தலை.

இசைநாடக வின்பந் துய்த்தல்

பாடக மிலங்கு செங்கேழ்ச் சீறடிப் பரவை யல்குற்*
சூடக மணிமென் தோளின் தொழுதனர் துளங்கத் தோன்றி
நாடக மகளி ராடு நாடக நயந்து நல்லார்
பாடலி லமிர்த வூறல் பருகினன் மகிழ்ந்தி ருந்தான்.

உரை:—பாடகம் இலங்கு செம் கேழ் சீறடி-பாடகம் கிடந்து விளங்கும் சிவந்த நிறம் பொருந்திய சிறிய அடிகளையும், பரவை அல்குல் பரந்த அல்குலையுமுடைய, நாடக மகளிர் நாடகப் பெண்கள், துளங்கத் தோன்றி கண்டோர் நெஞ்சம் கலங்க வந்து நின்று, சூடக மணி மென் தோளின் வளையணிந்த அழகிய மெல்லிய கைகளால்; தொழுதனர் அரசனைத் தொழுது, ஆடும் நாடகம் நயந்தும் ஆடுகின்ற நாடகத்தை விரும்பிப் பார்த்தும், நல்லார் பாடலில் பாடல் மகளிர் பாடும் பாட்டிசையின்கண், ஊறல் அமிர்தம் சுரக்கும் இசை யமுதத்தை, பருகினன் செவியார உண்டும், மகிழ்ந்திருந்தான் இன்புற்றிருந்தான்.

பாடகம், காலிலணியும் அணிவகை. கெழு வென்பது கேழ் என வந்தது. சீறடியும் அல்குலு முடைய மகளிர் தோன்றித் தொழுதனர் ஆடும் நாடகம் நயந்தும் என இயையும். ஆடல் பாடல் அழகு என்ற மூன்றாலும் நலம் நிரம்பிக் காண்போர் மனத்துள் காம வேட்கை யெழுப்பி மெலிவித்தலின், "துளங்கத் தோன்றி," என்றார்; "தோற்றினாள் முகஞ்செய் கோலம் துளக்கினாள் மனத்தை யெல்லாம்,"† என்றும், "வெண்ணெய் தீ யுற்றவண்ணம் ஆடவர் மெலிகின்றாரே,"‡ என்றும் பிறரும் கூறுதல் காண்க. நாடகம், கூத்து; "அந்தர மகளி ரன்னார் நாடக மியற்று கின்றார்,"§ என்பது காண்க. பாட்டிசையில் சுரக்கும் இசையின்பத்தை, "பாடலில் அமிர்த ஊறல்," என்றார்; செவிச் சுவையமுதம் இசைத்தலின் மயங்கி," என்றார் பிறரும். அமிர்தமாகிய ஊறல் என இயைத்தலு மொன்று. இசையமுதம் பருகியவழிப் பிறக்கும் இன்பத்தால் தன்னை மறந்து கிடத்தலின், "மகிழ்ந்திருந்தான்," என்றார். இசையும் நாடகமும் காமத் தீயைக் கிளர்விக்கு$ மென்பது சமண சமயக் கோளாதலின், "மகிழ்ந்திருந்தான்," என்றா ரென்றுமாம். ௨௨அ

(பாடம்) * பைம்பொற்.

† சீவக 675. ‡ சீவக. 1255. § சீவக. 1253. $ சீவக. 2598.

சண்டகருமன் அகம்பனமுனிவரைக் காண்டல்

வளையவர் சூழ லுள்ளான் மனமகிழ்ந் திருப்ப மன்னன்
தளையவிழ் தொடையல் மார்பன் சண்டமுற் கருமன் போகி
வளமலர் வனத்துள் தீய மனிதரோ டனைய சாதி
களைபவன் கடவுள் கண்ணிற் கண்டுகை தொழுது நின்றான்

உரை :—மன்னன்-வேந்தனாகிய யசோமதி, வளையவர் சூழலுள்ளால் - வளையணிந்த மகளிர் கூட்டத்திடையில், மனம் மகிழ்ந் திருப்ப - மனங்களித் திருக்கையில், தளையவிழ் தொடையல் மார்பன்-மலர்ந்த பூக்களால் தொடுக்கப் பட்ட மாலை யணிந்த மார்பினையுடையவனான, சண்ட முன் கருமன் - சண்டகருமன் என்பான், வளமலர் வனத்துள்-வளவிய பூக்கள் நிறைந்த கானகத்துள், போகி - சென்று, தீய மனிதரோடு-தீவினை புரியும் கள்வரோடு, அனைய சாதி-அவரை யொத்த தீமை புரியும் உயிரினங்களை, களைபவன்-வேட்டையாடி யழித்து வருபவன், கடவுள்-முனிவனாகிய அகம்பனனை, கண்ணில் கண்டு தன் இருகண்களாலும் நன்கு கண்டு, கைதொழுது நின்றான் - கைகூப்பி வணங்கி நின்றான்.

வளை, மகளிர் கையிலணியும் வளையல். மகளிர் கூட்டத்தில் அவர் தம் இசை நாடகங்களாலும் மெய்யுறலாலும் காமவேட்கை யைக் கிளர்வித்து மன்னன் மனத்தை மயக்கினமை தோன்ற, "மன்னன் மனமகிழ்ந் திருப்ப," என்றார். மகிழ்தல், மயங்குதல்; "மகிழ்ந்ததன்றலையும் நறவுண்டாங்கு,"* என்றாற்போல. தளை, அரும்பு. சண்டமுற்கருமன், அபயமுன் மதியென்பதுபோல நின்றது. தீமை புரிவோரைக் கடிதல் "களைகட்டதனொடு நேர்,"† என்றலின், "களைபவன்," என்றார். தீயோர் ஐயறிவுபடைத்த மாக்களேயாதலின், ஏனை விலங்கு முதலியவற்றை, "தீயமனித ரோடனையசாதி," என்றார். தீமை களைந்து போக்குவார் நலம் பெறு தல்போல, சண்ட கருமன், களைபவன், "கடவுள், கண்ணிற்கண்டு கைதொழுது நின்றான்," என்றார். கடவுள், முனிவர்; "தென்னவற் பெயரிய தொன்முது கடவுள்,"‡ என்று சான்றோர் கூறுப. கண்டு பயிலாமை தோன்ற, "கண்ணிற் கண்டு," என்றார். உஉக

---

* குறுந். 165. † குறள் 550. ‡ மதுரை. 40-41.

அகம்பனர் சண்டகருமனைக் கண்டம்

அருவினை முனைகொ லாற்ற லகம்பன னென்னு நாமத்
தொருமுனி தனிய னாகி யொருசிறை யிருந்தோர் பிண்டித்*
தருமுதல் யோகு கொண்டு தன்னள விறந்தான் முன்னர்†
மருவிய நினைப்பு மாற்றி வந்தது கண்டி ருந்தான்.

உரை :—அருவினை முனைகொல் ஆற்றல் - வெல்லுதற்கரிய வினையாகிய பகையை யழிக்கும் ஆற்றல் படைத்த, அகம்பனன் என்னும் நாமத்து ஒரு முனி-அகம்பனனென்னும் பெயரையுடைய ஒரு முனிவன், தனியன் ஆகி-தனித்து, ஒரு சிறை இருந்த-வனத்தின் ஒரு புடையில் இருந்த, ஓர் பிண்டித்தருமுதல்-ஓர் அசோகமரத்தின் அடியில், யோகு கொண்டு - யோகத்தை மேற்கொண்டு, தன் அளவு இறந்தான் - தன் அறிவெல்லையைக் கடந்து நின்றவன், மருவிய நினைப்பு மாற்றி-தான் யோகத்திற் கொண்டிருந்த நினைவை மாற்றி, முன்னர்-தனக்கு முன்னாக, வந்தது-சண்டகருமன் வந்ததை, கண்டிருந்தான் - பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

வினைகள் உயிர்கட்குப் பகையாய்ப் பிறவித்துன்பத்துள் ஆழ்வித்தலின், அவற்றை, "அருவினை முனை," யென்றார். இருந்த என்ற பெயரெச்சத் தகரம் விகாரத்தால் தொக்கது. பிண்டித் தருமுதல், அசோகமரத்தின் அடிநிழல். இயற்கையறிவும் கல்வி கேள்விகளா லாகிய செயற்கையறிவும் கூடிய உண்மையறிவாலும் இனிது தேறமுடியாத நுண்பொருள் யோகத்தால் அறிந்துணரப் படுதலின், "யோகுகொண்டு தன்னள விறந்தான்," என்றார். உண்மையறிவின் எல்லைக்குட்பட்டது தன்னளவாதலின், அதற்குமேற்பட்டது காண்டலால் "தன்னளவிறந்தான்," எனல் வேண்டிற்று. நினைப்பு, துவாதசானுப் பிரேட்சை யென்ப. அவை, அநித்தியம், அசரணம் முதலாகப் பன்னிரண்டாம். இவற்றை "ஏற்ற நினைப்பு,"‡ என்று நீலகேசி கூறுதல் காண்க. இனி ஆப்தன் முதலாகக் கூறும் எட்டென்றும் கூறுவர். தன்பால் வரும் சண்டகருமன் அறம் கேட்டு நன்னெறி சேர விருத்தலை முன் உணர்ந்தமையின், "கண்டிருந்தான்," என்றார். உ௩0

(பாடம்.) * யிருந்து முன்னர். † விறந்த பின்னர்.

‡ நீலகேசி. 125.

சண்டகருமன் முனிவனை வணங்கி வினவுதல்

வடிநுனைப் பகழி யானு மலரடி வணங்கி வாழ்த்தி
அடிகணீ ரடங்கி மெய்யி லருள்புரி மனத்தி ராகி
நெடிதுட னிருந்து நெஞ்சி னினைவதோர் நினைவு தன்னுன்
முடிபொருள் தானு மென்கொல் மொழிந்தருள் செய்க என்றான்.

உரை :—வடி நுனைப் பகழியானும் - வடித்த கூரிய அம்பினையுடைய சண்ட கருமனும், மலரடி வணங்கி வாழ்த்தி - முனிவனுடைய தாமரைபோலும் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி வாயார வாழ்த்தி, அடிகள் நீர் - அடிகளாகிய நீவிர், மெய்யில் அடங்கி - மெய்ம் மொழிகளால் அடக்கமுற்று, அருள்புரி மனத்திராகி - அருளறத்தை விரும்பும் மனத்தை யுடையீராய், நெடிதுடன் இருந்து - நெடுங்காலம் தவத்தை மேற்கொண்டிருந்து, நெஞ்சில் நினைவதோர் நினைவுதன்னுல் - நெஞ்சின்கண் நினைக்கத் தகுவதொரு நினைவுகொண்டு ஆராயும், முடிபொருள் - முடிவுகாணும் பொருள், என்கொல் - யாதாகும், மொழிந் தருள் செய்க - சொல்லி யருள்வீராக, என்றான் - என்று வேண்டினான்.

சண்டகருமனை, வடிநுனைப் பகழியான் என்றார். அதனைக் கையிலேந்தி அம்முனிவன் திருமுன், வந்திருத்தலின். மெய்யால் வணங்கி வாயால் வாழ்த்தினமையின், "வணங்கி வாழ்த்தி," என்றார். மனத்தே அம் முனிவர்பால் நன்மதிப்பும் தன்னால் வணங்கப்படத் தக்க பெருமையும் நினைத்தமை இச்செயல்களால் விளங்குதலின், அது கூறாராயினர். அடிகள், உயர்ந்தோரை யழைக்கும் உயர் சொற்கிளவி. தவம் புரியுமிடத்தும், மெய்யும் மொழியும் அடங்கி மனத்தில் ஒடுங்க, மனம் குறித்த பொருட்கண் ஒன்றி நிற்றலின், "மெய்யில் அடங்கி," யென்றான். உயர்ந்தோர்பாலுள்ள பெருஞ் செல்வமாதலின், அதனை விதந்து, "அருள்புரி மனத்திராகி," யென்றும், நெடிதிருந்து நெஞ்சால் ஆராயத்தக்க அந்நுண் பொருள் யாதெனை அறியும் ஆர்வ மிகுதியால், "நெஞ்சில் நினைவதோர் நினைவு தன்னால் முடிபொருள் தானும் என்கொல்," என்றும் வினவினான். தான், அசைநிலை. உஙக

அகம்பனன் அருள் நினைவு கோடல்

232. ஆரருள் புரிந்த நெஞ்சி னம்முனி யவனை நோக்கிச்
சீரருள் பெருகும் பான்மைத் திறத்தனே போலு மென்றே
பேரறி வாகித் தம்மிற் பிறழ்விலா வுயிரை யன்றே
கூரறி வுடைய நீரார் குறிப்பது மனத்தி னாலே.

உரை:—கூரறிவுடைய நீரார் - கூர்த்த அறிவினையுடைய பெரியோர், பேரறிவாகி - மிக்க அருள் நிறைந்த அறிவினையுடையராய், தம்மில் பிறழ்வு இலா உயிரை - தம்மின் வேறுபடாத எனை உயிர்களை, மனத்தினால் குறிப்பது - தமது திருவுள்ளத்தில் அருள் செய்யக் கருதுவது இயல்பாதலால், அம்முனி - அவ்வகம்பன முனிவனும், அவனை நோக்கி - அச்சண்டகருமனைப் பார்த்து, ஆர் அருள்புரிந்த நெஞ்சின் - நிறைந்த அருளை நினையும் தன் நெஞ்சின்கண், சீர் அருள் பெருகும் பான்மைத் திறத்தன் போலும் - (இவன்) சிறப்புப்பொருந்திய அருளறத்தை மேற்கொண்டொழுகும் முறைமை யுடையான்போலும், என்று - என்று நினைத்து.

இது குளகச்செய்யுள். அறிவிற்குப் பெருமை, அதனால் எனை மன்னுயிரைத் தன்னுயிராகக் கருதிச் செய்வன செய்தலாதலின், "பேரறிவாகி," யென்றும், உடம்பாலும் அதற்கியைந்த செயலாலும் வேறுபட்டனவாயினும், உயிர்த்தன்மையில் வேறுபாடின்மை யுணர்த்துவார், "தம்மிற் பிறழ்விலா உயிரை," என்றும், கூரிய அறிவுடையார்க்கன்றி, இந்நினைவு பிறவாமையின், "கூரறிவுடைய நீரார்," என்றும் கூறினார். குறிப்பது அவர்க்கியல்பாதல் தோன்ற, குறிப்பதென்றே யொழிந்தார். அகம்பன முனிகள் இவ்வியல்பின ராதலின், இதனை விரித்தோதினார். சண்ட கருமனைக் கண்டபோதே அவன்பால் அருட்பார்வை செலுத்தின ரென்றற்கு, "அவனை நோக்கி," என்றும், அதன் பயனாக அவர் மனத்தில் அருள் மிகச் சுரந்தமை விளங்க "ஆரருள்புரிந்த நெஞ்சின்," என்றும், அருளறத் தைச் சீரருள் என்றும், அதனை மேற்கொண்டொழுகும் ஊழ்வயத்த னாதலைத் தன் கூரறிவால் உணர்தலின், "சீரருள் பெருகும் பான் மைத் திறத்தன் போலும்," என்றும் நினைத்தார். ஏகாரம், அசைநிலை. போலும், உரையசை. பெரியோர் எனை உயிர்கட்கருளைச் செய்யு மியல்பின ரென்பதனை, "விலங்கு வெந்நரகாதிகள் தம்முள் விளிந் தொன்றி விழுநோயொடு முற்றுக், கலங்கி யெங்கும் கண்ணில

வாகிக் கவலை வெள்ளக்கடலிற் குளித் தாழும், நலங்களில்லாவுயிர் தங்களுக்கெல்லாம் நடுக்க நீக்கியுயர் நன்னிலையீயுஞ், சலங்களில்லாப் பெரியோன்"* என வருதலால் அறியலாம்.

பொருட்டன்மை கூறல்

233. அனந்தமா மறிவு காட்சி யருவலி போக மாதி
நினைந்தவெண் குணங்க ளோடு நிருமல நித்த மாகிச்
சினஞ்செறு வாதி யின்றித் திரிவித வுலகத் துச்சி
அனந்தகா லத்து நிற்ற லப்பொருட் டன்மை யென்றான்.

உரை :—அனந்தமாம் அறிவுகாட்சி அருவலி போகம் ஆதி - கடையிலா அறிவு கடையிலாக் காட்சி கடையிலா ஆற்றல் கடையிலா இன்பம் முதலாக, நினைந்த - எண்ணப் பட்ட, எண் குணங்களோடு - எண்வகைக் குணங்களுடன், நிருமலமாகி - நின்மலமாய், நித்தமாகி - நித்தியமாய், சினம் செறு ஆதி இன்றி - வெகுளியும் செற்றமும் முதலிய குற்றங்களில்லாததாய், திரிவித உலகத்து உச்சி - மூவகை யுலகங்கட்கும் உச்சிக்கண், அனந்த காலத்து நிற்றல் - அழி வின்றி நிற்பதாயுள்ளது, அப்பொருள் தன்மை - யோகத் தால் நினைந்துகொண்டிருந்த அம் முடிபொருளாகிய கேவ லத்தின் இயல்பு, என்றான் - என்று முனிவன் கூறினான்.

கடையிலா அறிவு முதலாக வரும் குணமெட்டனுள், கடையிலா அறிவு, கடையிலாக் காட்சி, கடையிலா வீரியம், கடையிலா இன்பம் என்ற நான்கையும் எடுத்தோதியது இந்த நான்கும் அனந்த சதுட்ட யம் எனப்படும் சிறப்பு நோக்கி யென்க. ஞானவரணீயம் தரிசனு வரணீயம் அந்தராயம் என்ற காதி கருமம் கெட்டவிடத்து இந் நாற்குணமும் தோன்றி, ஏனைத் தொடர்வுகளைக் கெடுத்துத் தூய்மை யும் நிலைபெறும் எய்துவிக்குமாதலின், "நிருமல நித்தமாகி," என்றும், சினமும் செற்றமு முதலாகிய ஏனைத் தொடர்வுகளான அகாதி கன்மங்கள் கெட்டாலன்றி, "நிருமல நித்தியம்" கைகூடாமைபற்றி, "சினம்செறு வாதியின்றி," என்றும், இந்நிலை மூவுலகத்தின் உச்சிக் கண்ணதாகலின், "திரிவித வுலகத்துச்சி," யென்றும், அவ்விடத்தே திரிபின்றி என்ஞான்றும் நிலைபெறுதலின் "அனந்த காலத்து நிற்றல்," என்றும் கூறினர். "கடையிலாக் காதிகெடக் காட்சி வலி

* நீல கே. 417.

யறி வின்பங் கண்ணே தோன்றி, தொடர்வெலா மறவெறிந்து தோன்றிநாற் குணத்திலூநற் சயம்புவானார்"* என வருதலாலறிக. இவற்றின் விரிவை மேருமந்தர புராணம், அட்டபதார்த்த சாரம் முதலிய நூல்களுட் காண்க. செறு - செற்றம்; ஈற்று அம்முக் கெட்டது. கேவல ஞானத்தைப் பெண்ணுக்கிச் சீவகற்கு மணஞ் செய்வித்த திருத்தக்கதேவரும், அதனை, "பிரிதலும் பிணியும் மூப்பும் சாதலும் பிறப்புமில்லா, அரிவையைப்பருகி," † என்றல் காண்க. சினம் முதலியன, கேவல ஞானந் தலைப்பட்டோராலும், அனந்த சதுட்டயங்களை யெய்திய பின்னன்றி முற்றவும் கெடுக்கப் படாத வன்மையுடையனவாம்; வெகுளி முதலாயின முற்றவும் கடியும் குற்றமல்லவெனப் பரிமேலழகியார் முதலிய சான்றோர் கூறுவது இக்கருத்துக்கு இயைந்திருக்கிறது.

சண்டகருமன் கூறல்

234. கருமனு மிறைவ கேளாய் களவுசெய் தோர்கள் தம்மை
இருபிள வாகச் செய்வ னெம்மர சருளி னாலே
ஒருவழி யாலுஞ் சீவ னுண்டெனக் கண்ட தில்லை
பெரியதோர் சோர மென்றான்‡ பின்னமாச் சேதித் திட்டும்.

உரை :—கருமனும் - சண்டகருமனும், இறைவ - இறைவனே, கேளாய் - அடியேன் கூறுமிதனைக் கேட்பாயாக, எம் அரசு அருளினாலே - எங்கள் அரசனது ஆணையால், களவு செய்தோர்கள் தம்மை - களவு முதலிய பெருங் குற்றத்தைச் செய்பவர்களை, இருபிளவாகச் செய்வன் - இரண்டு பிளவுபடுமாறு வெட்டி வீழ்த்துவேன், பின்னமாச் சேதித் திட்டும் - சிறு சிறு துண்டுகளாக சேதித்தானும், ஒரு வழியாலும் - ஒருவகையினும், சீவன் உண்டு எனக் கண்டது இல்லை - சீவன் என்பது உளது என்பதைக் கண்டதே இல்லை, பெரியது ஓர் சோரம் என்றான் - அதனை உண்டென்பது பெரியதொரு கள்ளச் செயலாக இருக்கிறது என்று சொன்னான்.

நன்ஞானம், நற்காட்சி, நல்லொழுக்கம் முதலியவற்றால் இறைமைக் குணமெய்திய முனிவனாதலின், "இறைவ," என்றான். தண்டத் தலைவனாதலின், சண்டகருமன் தான் களவு முதலிய குற்றஞ்

* மேரு. 1399. † சீவக. 3127. (பாடம்) ‡ சோரன்றன்னை.

செய்தோரை வாளால் உறுப் பரிந்தும் உடலைப் போழ்ந்தும் பயின்றுள்ளானாதலின் அச்செயல்களால் உயிர்ப் பொருளைத் தான் காணாமையால், உயிரென்பதொன்று உண்டென்பது மாயமாக வுளதென்பான், "பெரியதோர் சோரம்," என்றான். எம் அரசு அருளினால், களவு செய்தோர்கள் தம்மை, செய்வன்; சேதித்திட்டும், ஒரு வழியாலும் கண்டதில்லை, சோரம் என்றான் என இயையும். அரசன் ஆணையிட்டாலன்றி, குற்றமுடையராயினும் அவரைக் கோறல் அவற்குக் கடமையன்மையின், "எம்மரசருளினாலே," என்றும், போழ்தல் பெரும்பான்மையும் உறுப்பரிதல் சிறுபான்மையு மாதல் தோன்ற, "இருபிளவாகச் செய்வன்," என்றும், "பின்னமாச் சேதித்திட்டும்," என்றும் கூறினான். களவு செய்தோர்கள் என்று விதந்தமையால், ஏனைக் கொலை முதலிய குற்றம் செய்தோரையும் கொள்ளல் வேண்டிற்று. கள்வா முதலியோர் கூறும் பொய்க் கூற்றினைக் கேட்டுப் பயின்ற பயிற்சி மிகுதியால், சீவன் உண்டென்பார் கூற்று அவற்குப் பெரும் பொய்யாய்த் தோற்றியதென அறிக. சோரம், களவு. உ௬௪

மற்றொரு கள்வன் றன்னை வதைசெய்யு முன்னும் பின்னும்
இற்றென நிறைசெய் திட்டு மிறைவனே பேதங் காணேன்
உற்றதோர் குழியின் மூடி யொருவனைச் சிலநாள் வைத்து
மற்றவ னுயிர்போ யிட்ட வழியொன்றுங் கண்டி லேனே.

உரை:—இறைவனே—, மற்றொரு கள்வன் றன்னை-வேறொரு கள்வனை, வதை செய்யு முன்னும் பின்னும்-கொலை செய்வதற்கு முன்பும் செய்த பின்பும், இற்று என நிறை செய்திட்டும்-அவன் உடல்நிறை இவ்வளவிற்றென்று நிறுத்துக் கண்டபோதும், பேதம் காணேன் - வேறுபாடு கண்டேனில்லை, ஒருவனை - ஒரு கள்வனை, உற்றது ஓர் குழியின்-தக்கதொரு குழியின்கண் இருத்தி, சிலநாள் மூடி-வைத்து-சிலநாள் மூடி வைத்திருந்து கண்டபோது, அவன் உயிர்போயிட்ட-அவனது உயிர் சென்ற, வழியொன்றும்-வழி சிறிதும், கண்டிலேன்-பார்த்ததில்லை.

வதை, கொல்லுதல். கொலைக்கு முன்னும் பின்னும் நிறை செய்து கண்டபோது நிறையில் சிறிதும் வேறுபாடு தோன்றிற்றன்று என்பான், "பேதம் காணேன்," என்றான். பேதம், நிறையில் வேறுபாடு. கள்வனது உடம்பு இருத்தற்கேற்ப அளவிட்டமைத்த குழியென்பான், "உற்றதோர் குழியின்," என்றும், காற்று நுழை

தற்கும் இடமில்லாதவாறு நன்கு மூடினமை தோன்ற, "மூடி," என்றும் கூறினன். "உயிர் போயிட்ட வழி ஒன்றும் கண்டிலேன்," என்றதனால், மறுபடியும் அகழ்ந்து கண்டமை பெற்றாம். சில நாள் என்புழிச் சின்மை, இரண்டொரு நாளைக் கழிவு எனக் கொள்க.

அகம்பன முனிவர் கூறல்

236. பையவே காட்டந் தன்னைப் பலபின்னஞ் செய்திட் டன்று
வெய்யெரி கண்ட துண்டோ விறகொடு விறகை யூன்ற
ஐயனே யங்கி தோன்றி யதனையு மெரிக்க லுற்ற
திவ்வகைக் காண லாகு மென்றுநீ யுணர்தல் வேண்டும்.

உரை :—ஐயனே கண்டத்தக்கவனே, காட்டம் தன்னை - விறகினை, பல பின்னம் செய்திட்டு அன்று - பல சிறு துண்டுகளாகச் செய்து கண்டபோது, வெய் எரி - அதனைக் கடையப் பிறக்கும் வெய்ய நெருப்பினை, பைய மெல்ல, கண்டது உண்டோ - அவ்விறகின்கண் எவரேனும் பார்த்ததுண்டோ, விறகொடு விறகை யூன்ற - அவ்விறகை வேறொரு விறகு கொண்டு கடைந்த வழி, அங்கி தோன்றி - நெருப்புப் பிறந்து, அதனையும் எரிக்க லுற்றது - அவ் விறகிரண்டனையும் எரித்து விடுகிறது, இவ் வகை - இவ் வண்ணமே, காணலாகும் - உயிருண்மையினையும் அறியலாம், என்று நீ உணர்தல் வேண்டும் - என்று நீ அறிக என ஆகமங்கள் உரைக்கின்றன.

காட்டம், விறகு. கண்டுத் தீக்கடையும் விறகின்மேற்று. விறகொடு விறகைக் கூட்டிக் கடைந்தபோது அதனிடைத் தீப் பிறந்தாற்போல, உடலிடத்தே அதனின் வேறாய உயிர் தோன்றும் என்பதாம். இவ்வுயிர் அநாதியென்றும் ஒருவராற் படைக்கப்பட்டதன்று என்றும் சமண சான்றோர் கூறுப. "வெய்யெரி" எனவே, வெம்மைப் பண்பினையுடைய தீ அஃதில்லாத விறகிடத்தே காணப்படுவதால் அதனை விறகின் காரியமென்னாது, தீயின் காரணப் பொருள் நிற்றற்குச் சார்பாமென்பதும் கூறியவாறாயிற்று. சிவஞான சித்தி பரபக்கத்து நிகண்ட வாதத்துட் காணப்படும் "அந்த வாய் மொழியினால்," என்ற திருவிருத்த வுரையில், ஆசிரியர் ஞானப் பிரகாசர், "கிராஹ்ய சரீர பரிணாமப்ராமாணாதி நின்ற பஞ்சேந்திரிய மனோவாக் காய ஸ்வாசமாகியவற்றால் ஜீவியர் சிற்பனை நிகளுக்கும்," என்று உரைப்பார். வேண்டுமென்றதற்கேற்ப ஆகமங்களென்பது

வருவிக்கப்பட்டது; படலே, இஃது ஆகமத்துக் கூறப்பட்டதென்பதாம்.

237. சிக்கென வாயு வேற்றித் திந்திவாய்ச் செம்மித் தூக்கிப்
புக்கவவ் வாயு நீங்கிப் போயபின் னிறைசெய் தாலும்
ஒக்குமே யொருவன் சங்கோ டொருநில மாளி கைக்கே
திக்கெனத் தொனிசெய் திட்ட தெவ்வழி வந்த தாகும்.

உரை:—திந்திவாய்-துருத்தி யொன்றின் வாயை, செம்மி நன்றாய் மூடி, தூக்கி-நிறுத்து நோக்கி, சிக்கென வாயு ஏற்றி-பின்பு அதன்கண் காற்றை மிக அடைத்து, புக்க அவ் வாயு நீங்கிப் போயபின்-அடைக்கப் புகுந்த காற்று நீங்கிவிட்ட பின்னர், நிறை செய்தாலும்-நிறுத்துப் பார்த்தாலும், ஒக்கும்-இருவழி நிறை யொத்திருக்கும், ஒருநிலம் ஒரு பரந்த நிலத்தேயிருந்து, ஒருவன்—, சங்கொடு-சங்கினால், திக்கெனத் தொனி செய்திட்டது-திக திகவென முழக்கஞ் செய்தது, மாளிகைக்கு-ஒரு பெரு மாளிகைக்குள்ளிருந்தே கேட்க, வந்தது-வந்தடைந்தது, எவ்வழியாகும் எவ்வாறு வந்ததாம்.

சீவனுண்மை காண்டற்குச் சண்டகருமன் கள்வனொருவனை வதை செய்யும் முன்னும் பின்னும் நிறைசெய்து பார்த்துக் காண மாட்டாமை கூறினானாதலின், அவன் கூற்றிற்கு மறுமொழி கூறுதலுற்றாராய், திந்தியுவமம் கூறினார். திந்தி காற்றடைத்த முன்னும், அடைத்த காற்று நீங்கிய பின்னும் நிறையொத் திருப்பது சீவனுண்மை காண்டற்குச் சண்டகருமன் செய்த செயலை விளக்கி நின்றது. இனி, இவ்வுடற்குள் சீவன் புகுந்து நிலவுந் திறத்தை விளக்குவார், சங்கினோசை மாளிகைக்கண் இருப்போர் செவியிற் கேட்கப் புகுந்திறத்தால் உவமித்தார். சிக்கென என்றது, அடைக்கப்படும் காற்றின் மிகுதி குறித்த குறிப்புச்சொல்; "சிக்கயாத்த"* என்புழிப்போல. இறுகி மிகுதல் மேற்று. செம்முதல், மூடுதல்; தூக்கில் வைத்து நிறுப்பதைத் தூக்குதல் என்றார். ஒக்குமே, ஏகாரம் தேற்றம். சங்கொடு, ஒடு ஆனுருபின் பொருட்டு. மாளிகைக்கு, உருபு மயக்கம். திகதிகவென என்பது திக்கென என வந்தது.

* சீவக 16.

238. இவ்வகை யாகுஞ் சீவ னியல்புதா னியல்பு வேறும்
வெய்யதீ வினைக ளாலே வெருவுறு துயரின் மூழ்கி
மையலுற் றழுங்கி* நான்கு கதிகளுட் கெழுமிச் செல்வ†
தையமில் காட்சி ஞானத் தொழுக்கத்தோ ரறிவ தாகும்.

உரை:—சீவன் இயல்புதான் இவ்வகையாகும்-சீவனது தன்மையும் இத்திறமாகும், இயல்பு வேறும்-இச் சீவனது இயல்பு வேறுதலால் உண்டாவனவாகிய, வெய்ய தீவினைகளால்-கொடிய தீவினைக் கூட்டத்தால், வெருவுறு துயரின் மூழ்கி-அச்சந் தருகின்ற துன்பத்தில் அழுந்தி, மையல் உற்று அழுங்கி-மன மயக்கத்தால் வருந்தி, நான்கு கதிகளுள் கெழுமிச் செல்வது-நால்வகைப் பிறப்புக்களிலும் பிறந்திறந்து பிறந்துழல்வது, ஐயமில் காட்சி ஞானத்து ஒழுக்கத்தோர் - நற்காட்சி, நன்ஞானம், நல்லொழுக்க மென்ற மூன்றையுமுடைய சான்றோர், அறிவதாகும்-தெளியவறியும் செய்தியாகும்.

பரந்த நிலவெளியில் பிறந்த சங்கோசை மாளிகையின்கண்ணுள்ள சுவர், கதவு முதலியவற்றைக் கடந்து அதனுள்ளே இனிது சென்றடைவதுபோலச் சீவனும் ஞானாவரணாதி கன்மத் தடைகளைக் கடந்து வீட்டினை யினிதடையும் என்றற்கு, "இவ்வகையாகும் சீவன் இயல்புதான்," என்றார். இவ்வாறு செல்லும் சீவன்களைச் சுபாவ ஞானக் காட்சிகளைப்பெற்ற சீவன்கள் என்ப. இவ்வியல்பு வேறுபட்ட வழி, உலக வாழ்விற் சென்று உழலுமாற்றால் பிறப்பிறப்புக்கட் கேதுவாகிய வினைகளைச் செய்து கோடலின், "இயல்பு வேறும் வெய்யதீ வினைகளாலே வெருவுறு துயரின் மூழ்கி," என்றார். வேறும் என்புழி, காரணப்பொருட்டாய பெயரெஞ்சு கிளவி ஈற்றுமிசை யுகரம் மெய்யொடுங் கெட்டு நின்றது. இந்தச் சீவன்களைச் சம்சாரசீவன் என்ப. உலகவாழ்வு, வீட்டு வாழ்வின் மாறுபட்டதாகலின், மாற்றெனப்படும். "மாற்றினின்றது வையக மூன்றினும், ஆற்றவும் பரியட்டமோ டைந்தினுள், தோற்றம் வீதல் தொடர்ந்திடையில் வினைக், காற்றினாற் கதிநான்கிற் சுழலுமே,"‡ என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. நாற்கதியிலும் பற்பல யாக்கையினை யெடுத்து வினைகள் பயக்கும் துன்பத்தால் அறிவு மயங்குதலின், "மையலுற் றழுங்கி," என்றார். நான்கு கதிகளுள் என்புழி முற்றும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. ஐயமில் காட்சியெனவே, நற்காட்சியாதல்

(பாடம்) * றழுந்தி. † செல்வ. ‡ மேருமந். 71.

பெற்றும். இம்மூன்றுமுடைமை உயர்ந்த வொழுக்கமாகும். "நன்றாய காட்சியுடனாய ஞானத்தன்றே, டொன்றாகி யுள்ளத் தொழியாமை ஒழுக்க மென்ப,"* என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க. அறிவது எனவே, அறிந்து தீவினைக்கஞ்சி உயிர்கட்குத் தீங்கு செய்தல் முதலிய தீவினையாவும் துறந்து ஒழுகுவது பெற்றாம்.

சண்டகருமன் கூறல்

239. ஆகமத் தடிக ளெங்கட் கரும்பெரி தரிது கண்டீர்
ஏகசித் தத்த ராய விறைவர்கட் கெளிது போலும்
போகசித் தத்தோ டொன்றிப் பொறிவழி படரு நீரார்க்
காகுமற் றுறுதிக் கேது அருளுக தெருள என்றான்.

உரை:—ஆகமத்து அடிகள் - அருக பரமன் அருளிய பரமாகமத்தின் மெய்ப்பொருளை யுணர்ந்த அடிகளே, அது - நற்காட்சி முதலிய மூன்றும் கொண்டு ஒழுகுவது, எங்கட்கு - எளியவர்களாகிய எங்களுக்கு, பெரிது அரிது கண்டீர் - மிகவும் அரியசெயலாகும், ஏக சித்தத்தராய இறைவர்கட்கு - எல்லாப் பொருளையும் ஒருங்குணரும் ஞானவான்களான தங்கள் போலும் முனிவர்கட்கு, பெரிது எளிது - மிகவும் எளிதாகும், போக சித்தத்தோடு - உலக போகந் துய்க்கும் விருப்புற்ற மனத்துடன், ஒன்றி - அதன்கண் ஊன்றி நின்று, பொறிவழிப் படரும் நீரார்க்கு - ஐம்பொறிகளின் வழியாக ஒழுகுதலும் இயல்புடைய எங்கட்கு, ஆகும் - இயைந்த, உறுதிக்கு ஏது - உறுதிப்பொருளை யடைதற்கு ஏதுவாகியவற்றை, தெருள அருளுக - விளங்க உரைத் தருள்வீராக, என்றான் - என்று சண்டகருமன் வேண்டினான்.

ஆகமத்தை முனிவர்க்கு உடைமையாக வுரைக்கும் இயைபு பற்றி, "ஆகமத்தடிகள்" என்றான்; "மெய்யுரை முனைவர்தம் ஆகமம்," † என்று பிறரும் கூறுப. அடிகள், அண்மை விளி. நற் காட்சி முதலிய மூன்றையும் "திரியோகமருந்து" என்றும், "இரத்தினத்திரயம்" என்றும் ஒருமை வாய்பாட்டாற் கூறும் மரபு பற்றி, 'அது' என்றார். பெரிதரிது என்பது ஆகாதென் றென்பதுபட நின்றது. தானும் பிறிதுமாகிய பொருள் ஞானம்

* நீலகே. 124. † நீல 119.

தோற்றங்களை யொருங்கே தெளிய வுணரும் கேவல ஞானமுடையோர் என்றற்கு, "ஏக சித்தத்தராய இறைவர்கட்கு," என்றான். இவை முனைவர்களையும் உளப்படுத்தி யுரைக்கும் முன்னிலைப்புறம். போக சித்தம், போகத்தின்கண் ஆழ்ந்து அதனையே நச்சி நிற்கும் மனம். ஏக சித்தரைப் போலப் போகசித்தத்தாரும் உண்மை நெறி யுணர்ந்து கடைத்தேறுதற்கு வேண்டும் எளிய நெறியொன்று அருளல் வேண்டுமென்பான் "உறுதிக்கு ஏது அருளுக தெருள்," என்றான்.

நன்ஞானம் முதலிய மூன்றானு மெய்தும் பயனைத் தொகுத்து அகம்பனர் பொதுவகையில் வைத்துரைத்தல்

240. அற்றமி லறிவு காட்சி யருந்தகை யொழுக்க மூன்றும்
பெற்றனர் புரிந்து பேணிப் பெருங்குணத் தொழுகு நீரார்க்
குற்றிடு மும்ப ரின்ப முலகிதற் கிறைமை தானும் [றான்.
முற்றமுன் னுரைத்த பேறும் வந்துறும் முறைமை யென்

உரை:—அற்றம் இல் அறிவு-குற்றமில்லாத நன்ஞானமும், காட்சி-நற்காட்சியும், அருந்தகை ஒழுக்கம் மூன்றும்-பெறுதற்கரிய தகுதியைக் கொடுக்கும் நல்லொழுக்கமும் என்ற மூன்றும், பெற்றனர்-மேற்கொண்டு, புரிந்து பேணி-மிக விரும்பி, பெருங் குணத்து ஒழுகும் நீரார்க்கு-சிரத்தை முதலிய பெருங் குணங்களுடன் ஒழுகும் இயல்புடையோருக்கு, உம்பர் இன்பம் உற்றிடும்-மறுமைக்கண் தேவருலக வின்பம் உண்டாகும், உலகு இதற்கு-இம்மைக்கண் இவ்வுலகிற்கு, இறைமை தானும் - இறைவனாந் தன்மையும், முன்னுரைத்த பேறு முற்றவும் முறைமை வந்துறும்-முன்னே உரைத்த பேறுகள் முழுதும் முறைப்படி வந் தெய்தும், என்றான்-என்று அகம்பன் முனிவன் உரைத்தான்.

அற்றமில் என்பதனைக் காட்சிக்கும் கூட்டுக. தகுதி, விழுப்பம்; ஒழுக்கமுடையார்க்கு விழுப்ப மெய்துதல் தகுதியாதலின் "தகை" யென்றார்; அஃது அவ் வொழுக்கத்தானன்றி யெய்துதலரிதாகலின், அருந்தகை யென்றார். குணங்களாவன, "சிரத்தை, பக்தி, அலோபத்துவம், தயை, சக்தி, க்ஷமை, விஞ்ஞானம்" என்ப. இறைமை, அரசனாந்தன்மை. "கொலையின தின்மை" * "தெருண்ட மன்றத்தின்" † என்று தொடங்கும் செய்யுட்களில், "குவலயத்

* யசோ. 243. † யசோ. 244.

திறைமை" முதலிய பல பேறுகளை யுரைத்தலின், "முன்னுரைத்த பேறு," என்றார். முற்றும்மை பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. இஃது ஆத்தனுரைத்த ஆகம முடிபென்பார், "முறைமை," யென்றார்.

முன்னே தொகுத்துச் சொன்ன பயனை விரித்துரைத்தல்.

241. உறுபொருள் நிலைமை தன்னை யுற்றுணர் வறிவ தாகும்
அறிபொரு ளதனிற் றூய்மை யகத்தெழு தெளிவு காட்சி
நறுமலர்ப் பிண்டி நாதன் நல்லறப் பெருமை தன்பால்
இறுகிய மகிழ்ச்சி கண்டாய் இதனது பிரிவு மென்றான்.

உரை :—உறுபொருள் நிலைமை தன்னை-அறிதற் கமைந்த பொருள்களின் நிலைமையினை, உற்று உணர்வது-தூல சூக்கும மென்ற இருவழியும் பொருந்தி யறிவது, அறிவதாகும் - நன் ஞானமாகும், அறிபொரு ளதனின் தூய்மை-அறியப்பட்ட பொருளின் உண்மையியல்பினை, அகத்தெழு தெளிவு - ஐயந்திரிபு முதலாக மனத்தின்கண் எழும் விகற்ப மின்றித் தெளிவது, காட்சி-நற்காட்சியாகும், நறுமலர்ப் பிண்டி நாதன்-நறிய பூக்களையுடைய அசோக மரத்தின் நீழலில் விற்றிருக்கும் அருகபரமன் அருளிய, நல்லறப்பெருமைதன் பால்-வினையைக் கெடுத்து விடுபேற் றினைப் பயக்கும் நல்லறங்களின்பால், இறுகிய மகிழ்ச்சி-மிக்குற்ற அன்புபூண்டொழுகுவது, இதனது பிரிவும் என்றான் - இக்காட்சியின் பாற் பட்டதே யாகும்.

அவதிஞான மனப்பரியய ஞானங்களைப்போலாது, கேவல ஞானம் பொருள்களின் தூல சூக்கும நிலைமைகளை ஒப்ப அறிவதாக லின் அதனையே விதந்து "உறுபொருள் நிலைமைதன்னை யுற்றுணர் வறிவதாகும்," என்றார். "விதியிலை விகலந் தூலம் சகல நிச்சயமு மாமே,"† என்று பிறரும் கூறினர். இறைவன், ஆசிரியன் முதலா யினார் தன்மையும் ஆகமம் பொருள் என்ற இவற்றின் உண்மையினை யும் ஐயந்திரிபு முதலிய குற்றமின்றித் தெளிவது சம்மியதரிசனம் என்பவாகலின், அதனை, "அறிபொருளதனில் தூய்மை யகத்தெழு தெளிவு காட்சி," யென்றார்; "இறைவனு முனியு நாலு மியாது மோர் குற்றமில்லா, நெறியினைத் தெளிதல் காட்சியாம்" † என்பது காண்க. எத்துணை இடையீடுக ளுண்டாயினும் மேற்கொண்ட

* மேருமந் 1320. † மேரு. 335.

நல்லறத்தின்கண் ஊன்றிய அன்புடையராய்ச் சலியாதொழுகுதல் அக்காட்சியின் பயனென்றற்கு "நல்லறப்பெருமை தன்பால் இறுகிய மகிழ்ச்சி," என்றார். கண்டாய், முன்னிலையசை. தெளிந்த காட்சியின் பயன் அறத்தின்கண் மிக்க காதலுண்டாதலாதலின், அக்காதலை "இதனது பிரிவு," என்றார். உம்மை ஆக்கப் பொருட்டு. ௨௬௧

நல்லொழுக்கத்தின் இயல்பு கூறல்

பெருகிய கொலையும் பொய்யுங் களவொடு பிறன்ம னைக்கண்
தெரிவிலாச் செலவு சிந்தை பொருள்வயிற் றிருகு பற்றும்
மருவிய மனத்து மீட்சி வதமிவை யைந்தோ டொன்றி
ஒருவின புலைசு தேன்கள் ஒருவுத லொழுக்க மென்றான்.

உரை :—பெருகிய கொலையும் மிக்க பாவமாகிய உயிர்க் கொலையும், பொய்யும் பொய்யுரைத்தலும், களவொடு - பிறர் பொருளை அவர் அறியாமல் களவாடுதலும், பிறன் மனைக்கண் தெரிவிலாச் செலவும் பிறற்குரியாளை நயந்து வரும் பழிபாவத்தினை ஆராய்தல் இன்றிச் சென்றொழுகுதலும், சிந்தை பொருள்வயின் திருகு பற்றும்-மனம் பொருள்மேற் சென்று இவறி நிற்கும் கடும் பற்றும், மருவிய மனத்து மீட்சி பொருந்திய மனத்தை அவற்றினின்று மீட்டலாகிய, வதம் இவை ஐந்தோடு ஒன்றி-இவ்வைந்து விரதம் ஐந்தனோடு பொருந்தி, ஒருவின - ஆகாவெனச் சான்றோரால் விலக்கப்பட்ட, புலைசு-புலாலுணவும், தேன்-மதுவுண்டலும், கள்-கட்குடித்தலும் ஆகிய இவற்றை, ஒருவுதல் நீக்கியொழுகுவது, ஒழுக்கம் என்றான் - நல்லொழுக்கம் என்று அகம்பன முனிவன் கூறினான்.

எல்லாப் பாவத்தினும் கொலைப்பாவம் மிகப் பெரிதாதலின் "பெருகிய கொலையும்," என்றான். ஒடு, எண்ணொடு. பிறனுக் குரியாள் ஒருத்தியின் பெண்ணலத்தைக் காதலித்தொழுகுதல் ஆராயுமிடத்து அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்ற நான்கினுள் ஒன்றினையும் பயவாது இம்மைக்கட் பழியும் மறுமைக்கண் பாவமும் நரகமும் பயத்தலின், "பிறன்மனைக்கண் தெரிவிலாச் செலவு," என்றார். பொருள்மேற்சென்ற பற்றுள்ளத்தால் தன்பாலுள்ள

(பாடம்) * தனிவிலன்; தொல்லவை.

பொருளை நன்னெறிக்கட் செலவிடாமையேயன்றிப் பிறர் பொருளையும் தீநெறியால் வெஃகி யொழுகும் குற்றமும் அகப்பட, "சிந்தை பொருள்வயின் திருகுபற்றாம்," என்றார். இவ்வகைக் குற்றத்தின் பாலும் செல்லும் உள்ளத்தை மீட்டலைப் பஞ்சாணுவிரதம் என்றும், புலைச் தேன்கள் முதலியவற்றை ஒருவுதலை நிவிர்த்தியென்றும் கூறுப. பஞ்சாணுவிரதமும் புலைமுதலிய நிவிர்த்தியும் அறம் பலவற்றிற்கும் மூலமாதலின் மூலகுணமென்றும் வழங்கும். "பெரிய கொலை பொய் களவு பிறர்மனையி லொருவல், பொருள்வரைதல் மத்தமது புலைசுணையி னீங்கல்,"* என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. மீட்சி, மீட்டல்; "நெறிவழி யெங்குஞ் செல்லும்மீட்சி,"† என்புழிப்போல்.

இவற்றின் பயன் கூறல்

கொலையின்மை கூறிற்‡ குலமாத் திறைமை செய்யும்
மலைதலில் வாய்மை யார்க்கும் வாய்மொழி மதிப்பை யாக்கும்
விலையில்பே ரருளின் மாட்சி§ விளைப்பது களவின் மீட்சி
உலைதலில் பெருமை திட்ப முறுவலி யொழிந்த தீயும்.

உரை :—கூறின் கொலை முதலியவற்றை ஒருவுதலால் உண்டாகும் பயனைக் கூறப்புகின், கொலையின்மை - கொல்லாமையாகிய அறம், குலமையத் திறைமை செய்யும் - இவ்வுலகத்தில் இறைவனாந் தன்மையைத் தரும், யார்க்கும் - எத்திறத்தார்க்கும், மலைதலில் வாய்மை - மாறுபாடில்லாத மெய்ம்மையானது, வாய்மொழி மதிப்பை ஆக்கும் - வாயாற் சொல்லும் மெய்மொழி சொல்லுக்கும் நன்மதிப்பை யுண்டுபண்ணும், களவின் மீட்சி - களவின்கண் செல்லாத் தன்மையுடைமை, விலையில் - மதிக்க முடியாத, பேரருளின் மாட்சி விளைப்பது - மிக்க அருளுடைமையாற் பிறக்கும் மாண்பினை யுண்டுபண்ணும், உலைதலில் பெருமை - கெடாத பெருமையினையும், திட்பம் உறுவலி - மனத்திட்பம் பொருந்திய வலி பேராண்மையினையும், ஒழிந்ததீயும் - ஏனைய பிறன்மனை நயவாமையாகிய காமமின்மை கொடுக்கும்.

---

* மேரு. 356. † மேரு. 785.

‡ "கொலையின் இன்மை கூடார்" என்றும் பாடம்.

§ விலையில் பொருளின் மாட்சி யென்றுகொண்டு "விலையேறப் பெற்ற செல்வப்பொழிவைத் தானே கொணர்ந்து சேர்க்கும்," என்று கூறுவர் (செந். Vol. XIII, பக். 227.)

இறைமை, எவ்வுயிரும் கைகூப்பித் தொழத்தக்க தலைமை. கொல்லாவறமுடையோன் மறுமைக்கண் இறைவனாய் யாவரும் வணங்கும் சிறப்பெய்துவது குறித்து, "கொலையினது இன்மை கூறின் குவலயத் திறைமை செய்யும்," என்றார்; "கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி எல்லா வுயிருந் தொழும்,"* என்று சான்றோர் கூறுவது காண்க. மனத்தோடு மாறுபாடில்லாத மெய்ம்மை யென்றற்கு, "மலைதலில் வாய்மை," யென்றார். வாய்மை, யாதொன்றும் தீமையிலாதவற்றையே சொல்வதாகலின், அதனை யாவரும் விரும்பியேற்றுச் செய்வன செய்து சிறப்பிப்ப ரென்பார், "வாய்மொழி மதிப்பை யாக்கும்," என்றார்; "உலகத்தார் உள்ளத்து ளெல்லா முளன்,"† என்று சான்றோர் கூறுதல் காண்க. அருளும் செல்வமாகப் போற்றப்படுதலின், "விலையில் பேரருள்," என்றார். சிறுமைக்கு மறுதலையாதல்பற்றி பெருமையை, "உலைதலில் பெருமை" யென்றும், மனத்திட்பம் செய்வினையால் விளங்குதலின், செயற்கரிய செய்யும் பெருமையை யடுத்தும் கூறினார். பிறன் மனையை நோக்காமை பேராண்மை யெனப்படுதலின், "திட்ப முறுவலி," யென்றார். "பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்கு, அறனொன்றோ ஆன்ற வொழுக்கு"‡ என்ப. புறப்பகையை வேறலினும் அகப்பகையாய காமத்தை யடக்கும் திறனுடைமை விளங்க, "திட்பமுறுவலி" யென்று சிறப்பித்தா ரென்றுமாம். ஒழிந்தது, "பிறன்மனைக்கண் செறிவிலாச் செலவு".§ உசக

$தெருளுடை மனத்திற் சென்று தெளிந்துணர் வாய செல்வம்
பொருள்வயி னிழுக்க மின்மை புணர்த்திடும் புலைசு தேன்கள்
ஒருவிய பயனு மற்றே யொளியினோ டழகு வென்றி
பொருள்மிகு குலனோ டின்பம் புணர்தலு மாகு மாதோ.

உரை:—பொருள்வயின் இழுக்கம் இன்மை - பொருட்செல்வத்தின்பால் இவறுதல் இல்லாமை, தெருளுடை மனத்திற் சென்ற - தெருண்ட மனத்தாற் கொண்ட, தெளிந்த வுணர்வாய செல்வம் புணர்த்திடும் - தெளிந்த உணர்ச்சியாகிய செல்வத்தைத் தரும், புலைசு - புலாலுண்

* குறள். 260. † குறள். 294. ‡ குறள். 148. § யசோ. 242.

$ "தெருளுடை மனத்திற் சென்று தெளிந்துணர் வாய செல்வம்......புணர்த்திடும்" என்று கொண்டு "கலக்கமற்ற மனத்தின்கண் தெளிந்த நல்லறிவினைத் தந்து, பழம் பிறப்புணர்ச்சியையும் வரும் பிறப்புணர்ச்சியையும் தரும்" என்று கூறுதலுமுண்டு. (செந். Vol. XIII, பக். 227.)

டலையும், தேன் கள்-தேனையும் கள்ளையும், ஒருவிய பயனும் அற்றே - நீங்குதலாலுண்டாகும் பயனும் அவ்வண்ணமே, ஒளியினோடு - புகழுடன், அழகு - வனப்பையும், வென்றி - வெற்றியையும், மிகு பொருள் - மிக்க பொருளையும், மிகு குலனொடு - குடிச்சிறப்புடன், இன்பம் புணர்தலும் - இன்ப நுகர்ச்சியையும், ஆகும் - தரும்.

மனத்தில் தெருளுடைமையாற் பிறக்கும் பயன் தெளிந்த உணர்வாதல் தோன்றத், "தெருளுடை மனத்திற் சென்ற தெளிந்துணர்வு," என்றார். தெளிந்த உணர்வு, தெளிந்துணர்வென நின்றது. உணர்வு கேடில் விழுச்செல்வமாதல்பற்றி, "தெளிந்துணர்வாய செல்வம்," என்று ரென்க. இறுகிய பற்று "இறுக்க"மாயிற்று; அஃதாவது கடும்பற்றுள்ளம் காரணமாகப் பிறக்கும் இவறன்மை. உலோபமின்மை அறத்தாற்றிற் பொருளைச் செலுத்தி நல்லுணர்வு முதலிய நலங்களைப் பயக்கும் துணிவுபற்றி இறுக்கமின்மை செல்வம் புணர்த்திடும் என்றார். அணுவிரதம் போலப் புலாலுணவு தேன் கள் முதலியன ஒருவுதலும் நற்பயனையே எய்துவிக்கு மென்பார், "அற்றே" யென்றும், "ஒளியினோ டழகு வென்றி, பொருள்மிகு குலனோ டின்பம் புணர்தலும்," என்றும் கூறினார். மிகுதலைப் பொருட்கு மேற்றுக. மாது, ஓ, அசை. உசச

சண்டகருமன் கூறல்

சிலைபயில் வயிரத் தோளாய் செப்பிய பொருளி தெல்லாம்
உலைதலின் மகிழ்வோ டுள்ளத் துணர்ந்தனை கொள்க என்னக் [ம்
கொலையினி லொருவ லின்றிக் கொண்டனென் அருளிற் றெல்லா
அலைசெய்வ தொழியின் வாழ்க்கை யழியுமற் றடிக ளென்றான்.

உரை:—சிலை பயில் வயிரத் தோளாய் - வில்லேந்திய வலிய தோள்களையுடைய சண்டகருமனே, செப்பிய பொருள் இது எல்லாம்-இதுகாறும் சொல்லிய பொருள்களெல்லாவற்றையும், உலைதலில் மகிழ்வோடு - கெடாத வூக்கத்துடன், உள்ளத்து உணர்ந்தனை கொள்க-மனத்தே உணர்ந்து கைக்கொள்வாயாக, என்ன -என்று அகம்பனன் சொல்லவே, அடிகள் - அடிகளே, அருளிற்றெல்லாம் - தாங்கள் உரைத்தவெல்லாவற்றையும், கொலையினில் ஒருவல் இன்றி - கொலைத்தொழிலை விடுவதையின்றி, கொண்டனென் - ஏனைக் குற்றங்களைக் கைவிடுதலை மேற்

கொண்டேன், அலை செய்வது ஒழியின்-உயிர்களைக் கொல்லும் கொலைத்தொழிலைக் கைவிடுவேனாயின், வாழ்க்கை யழியும் - அடியேனது வாழ்க்கை முற்றும் கெட்டழியும், என்றான் - என்று சண்டகருமன் சொன்னான்.

அணுவிரத மைந்தும் புலாலுணவு முதலிய நிவிர்த்தியும் மூல குணமென ஒன்றாயடங்குதலின், "செப்பிய பொருள் இது," என்றார். எல்லாம் என்றது, அதன் உட்பகுதி யனைத்தும் எஞ்சாமல் தழுவி நின்றது. இனி, ஒருமை பன்மை மயக்கமென்றுமாம். "அருளிற் றெல்லாம்," என்புழியும் ஈதொக்கும். மகிழ்வு, காரணமாகிய ஊக்கத்தின்மேல் நின்றது, ஊக்கத்துடன் இப்பொருள்களை ஆய்ந் துணர்வதன் பயன் அகத்துட் கோடலாதலின், "உள்ளத்து உணர்ந் தனை கொள்க," என்றார். அணுவிரத மைந்தனுள் கொல்லாமை யொன்றொழிய ஏனை நான்கையும் விடுவதாகக்கூறிய சண்டகருமன், கொலையை விடாமைக்கு ஏது இஃதென்பான், "அலைசெய்தொழி யின் வாழ்க்கை யழியும்," என்றான். மற்று, அசைநிலை. உசங

அகம்பனர் கூறல்

246. என்றடி பணிந்து சண்ட னிசைத்தது கடவுள் கேட்டு
நன்றினித் தெளிந்தா யல்லை நவிலிசை யமுத நல்யாழ்
ஒன்றிய செவிடு மூமும் ஒருவனூற் பெறுத லுண்டோ
இன்றுநீ யுரைத்த தற்றே யியம்புவ துளது கேண்மோ.

உரை :—என்று - என்பதாக, சண்டன்-சண்டகருமன், அடி பணிந்து இசைத்தது - முனிவன் அடிகளை வணங்கிச் சொன்னதை, கடவுள் கேட்டு - அவ்வகம்பன முனிவன் கேட்டு, இனி இப்போது, நன்று தெளிந்தாயல்லை - நல் லறத்தைத் தெரிந்து கொண்டாயில்லை, செவிடும் ஊமும் ஒன்றிய ஒருவனுல் - செவிடும் ஊமையுமாகிய இருதன்மை யும் ஒருங்கு பொருந்திய ஒருவனாலே, நல் யாழ் நவில் இசை யமுதம் - நல்ல யாழிடத்தே பிறக்கும் இசையாகிய அமு தத்தை, பெறுதல் உண்டோ - நுகர்தல் முடியாதாம், இன்று-இப்போது, நீ உரைத்தது அற்று-நீ சொன்னதும் அத்தன்மைத்தாதலின், இயம்புவது உளது - நீ அறிய உரைக்கத் தகுவதொன்று உண்டு, கேண்மோ - கேட்பா யாக.

கடவுள், முனிவன். கொல்லாவிரதம் தலையாய அறமாதலின் அதனை தெளியாதுரைத்த சண்டகருமனுக்கு, "நல்லது தெளிந்தா யல்லை," என்றான். நீரின் வருதல், நீர்நின்றிளகல், வாட்புண் ணுறுதல், உருமேறுண்டல் முதலிய குற்றமில்லாத யாழ் என்றற்கு "நல்யாழ்" என்றும், அதன்பாற் பிறக்கும் இசை அமுதம்போல் இன்பஞ்செய்தலின், "நவிலிசையமுதம்" என்றும், கூர்த்த செவி யறிவும் இனித்த மிடற்றோசையு மொருங்குடையார்க்கே இசை இன்பம் செய்தலின், இரண்டுமில்லா ரென்றற்கு, "ஒன்றிய செவிடு மூமும் ஒருவனால் பெறுதலுண்டோ," என்றும் கூறினான். அருளின்மையும் மடமையு மொருங்குடைய நினக்கு யாமுரைத்த நல்லறவமிர்தம் செல்லாதாயிற் றென்றானாயிற்று. ஆயினும் அச் சண்டகருமனைத் தெருட்டுவதே கருத்தாதலின், "இயம்புவதுளது கேண்மோ," என்றான்.

247. ஆருயிர் வருத்தங் கண்டா லருள்பெரி தொழுகு கண்ணால்
ஓருயிர் போல நெஞ்சத் துருகிநைந் துய்ய நிற்றல்
வாரியின் வதங்கட் கெல்லா மரசநல் வதம தற்கே
சார்துணை யாகக் கொள்க தகவுமந் தயவு மென்றான்.

உரை :—ஆர் உயிர் வருத்தம் கண்டால் - சிறந்த உயிர்கள் படுகின்ற துன்பத்தைக் காணின், அருள் பெரிது ஒழுகு கண்ணால் - அருள் மிகப்பெருகும் கண்களோடு, ஓர் உயிர் போல - அதனுயிரைத் தன்னுயிரேபோலக் கருதி, நெஞ்சத்து உருகி நைந்து - மனம் கரைந்து உருகி, உய்ய நிற்றல் - அது தன் வருத்தத்தின் நீங்கி உய்யுமாறு உதவிசெய்து நிற்பது, வாரியின் வதங்கட்கெல்லாம் - அறப்பயனுக்கு வருவாயாகவுள்ள விரதங்கள் எல்லாவற்றிற்கும், அரச நல் வதம் - நல்ல தலையாய விரதமாம், அதற்கு - அவ்விரதத்துக்கு, தகவும் - செப்பமுடைமையினையும், அத்தயவும் - அதன் பயனாகிய அருளையும், சார் துணையாகக் கொள்க - பொருந்திய துணையாகக் கொள்வாயாக, என்றான் என்று முனிவன் சொன்னான்.

ஆருயிர், பெறுதற்கரிய உயிர் என்றுமாம். உயிர்கள் படும் துன்பத்தைக் கண்டால், அவற்றின்பால் மனமிரங்கி வேண்டும் உதவியினைப் புரிந்து அத்துன்பத்தினின்றும் அவற்றை உய்வித்தலே கொலைவினையை ஒருவுதற்குரிய எளிய நெறியென்பார், "நெஞ்சத் துருகி நைந்துய்ய நிற்றல்," என்றார். இரக்கமுளதாதற்கு வாரியில்

இது வென்றற்கு, "ஓருயிர்போல" நெஞ்சில் கருதுக என்றார். வாரி, வருவாய்; "புயலென்னும் வாரி,"* என்புழிப்போல. நிலையாய விரதமென்றற்கு, "அரசநல்வதம்," என்றார். அணுவிரதம் குணவிரதம் சிட்சாவிரதம் எனப் பலவுண்மையின், "வதங்கட்கெல்லாம்," என்றார். குருதியை வலியுறுத்தினார், தமக்குண்டாகும் துன்பத்துக்கு ஏது தம்வினையே யன்றிப் பிற உயிர்களல்ல என்பதையுணர்ந்து நடுநிலை வழுவாத நலம் செய்தற்கு. அந்நலம் செய்தற்கு இரக்கம் நெறியாதலின், "தயவும் சார்துணையாகக் கொள்க," என்றார். தகவும் தயவும் துணையாகக்கொண்டு உயிர்கட்கு அருளைச் செய்க என விதித்தவாறு.

248. இறந்தநா ளென்று† முள்ளத் திரங்குத லின்றி வெய்தாய்க்
கறந்துயி ருண்டு கன்றிக் கருவினை பெருகச் செய்தாய்
பிறந்துநீ பிறவி தோறும் பெருநவை யுறுவ தெல்லாஞ்
சிறந்தநல் லறத்தி னன்றித் தீருமா றுணரி னுண்டோ‡.

உரை :—இறந்த நாள்-இறந்த காலத்தில், உள்ளத்துநின் மனத்தின்கண், என்றும் இரங்குதலின்றி - சிறிதும் இரக்கமுறாது, வெய்தாய் அச்சத்தைச்செய்து, உயிர் கறந்து உண்டு உயிரை வருத்திக் கொன்று, கன்றி - அக்கொலை வினையில் அழுந்தப்பட்டுநின்று, கரு வினை பெருகச் செய்தாய் - தீவினையை மிகுதியாகச் செய்தாய், நீ பிறந்து - நீ பல பிறப்பும் பிறந்து, பிறவிதோறும் - அப்பிறப்புக்கள் தோறும், பெருநவை உறுவதெல்லாம்-மிக்க துன்பமெய்துவதெல்லாம், சிறந்த நல் அறத்தின் அன்றி-சிறந்த அறங்களாலன்றி, உணரின் ஆராயுமிடத்து, தீருமாறு உண்டோ-நீங்கும் வாயில் வேறுளதோ இல்லையன்றோ.

மீட்டற்கருமை குறித்து, "இறந்தநாள்," என்றார்; "இறந்த நாள் யாவர் மீட்பார் இற்றெனப் பெயர்க்கலாமோ," $ என்று தேவரும் கூறினர். என்றும், சிறிதும். வெய்து, அச்சம். ஆக்கம் செய்தன்மேனின்றது. எளிதில் கவரலாகாமை தோன்ற, "கறந்துயிருண்டு," என்றார்; "கறந்து கூற்றுண்ணும் ஞான்று," ¶ என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. காந்தென்பது எதுகை நோக்கிக் கறந்தென நின்றதென்றலு மொன்று. கருவினை யென்புழிக் கருமை கொடுமை மேற்று. கருவைப் பிறப்பாக்கி, அதற்கேதுவாகிய வினை

* குறள். 14. † வென்று. ‡ றுளது முண்டோ.
$ சீவக. 2616. ¶ சீவக. 2616.

யென்றுமாம். "இருளுடை நரகத் துய்க்கும் இருவினை" யென்றும் "இருள் சேர் இருவினை" யென்றும் சான்றோர் வழங்குவது பற்றிக் கருவினை யென்றா ரென்றலு மொன்று. அறவினை துன்பம் கெடுத்து இன்பம் நுகர்வித்தலின், "சிறந்த நல்லறத்தி னன்றித் திருமா றுணரி னுண்டோ," என்றார்; "திருந்திய நல்லறச் செம்பொற் கற்பகம், பொருந்திய பொருளொடு போகம் பூத்தலால், வருந்தினும் அறத்தினை மறந்த லோம்புமின்," * என்று தேவரும் கூறினர்.

249. நிலையிலா வுடம்பின் வாழ்க்கை நெடிதுட னிறுவ லென்றிக்
கொலையினுன் முயன்று வாழுங் கொற்றவ ரேனு முற்றச்
சிலபக லன்றி நின்றார் சிலரிவ ணில்லை கண்டாய்
அலைதரு பிறவி முந்நீ ரழுந்துவ ரனந்தங் காலம்.

உரை:—நிலையிலா உடம்பின் வாழ்க்கை-நிலையில்லாத உடம்போடு கூடி வாழும் வாழ்க்கையை, நெடிதுடன் நிறுவல் - நெடிதிருக்குமாறு செய்வேன், என்று - என்று நினைத்து, இக் கொலையினால் முயன்று - சான்றோரால் வெறுக்கப்பட்ட இவ்வுயிர்க் கொலையினைச்செய்து, வாழும் கொற்றவரேனும்-வாழ்கிற வெற்றி வேந்தர் யாவராயினும், இவண்-இந்நிலவுலகத்தே, சிலபகல் நின்றார் அன்றி - சில நாட்கள் வாழ்ந்தனரேயன்றி, சிலர் முற்ற இல்லை-பல நாட்கள் வாழ்ந்தவர் பலரிலராயினும் ஒருசிலர் தாமும் கருத்துமுற்ற உளரானார் இல்லை, அலைதரு பிறவி முந்நீர் - வருத்துகின்ற பிறவியாகிய கடலில், அனந்தம் காலம் - நெடுங்காலம், அழுந்துவர் - கரையேறமாட்டாது மூழ்கி வருந்துவர்.

கண்டாய், முன்னிலையசை. நிலையாமையே இயல்பாகவுடைய உடம்பை நிலைபெறச் செய்துகொள்ளக் கருதுதல் பேதைமை யென்பார், "நிலையிலா வுடம்பின் வாழ்க்கை நெடிதுடன் நிறுவல்" என்றும், ஊனுணவால் உடம்பை உரம் மிகுவிப்பின் நெடிது வாழலாம் என்ற கருத்தால் கொலை வினையைச்செய்து வாழ்கின்றா ரென்றற்கு, "கொலையினுல் முயன்றுவாழும் கொற்றவர்" என்றும் கூறினார். உயிர்க்கொலையே தமக்குக் கொற்றமாகக் கருதுவ ரென்றற்குக் "கொற்றவர்," என்றார். நெடிது வாழவேண்டி முயன்றவர்

---

* சீவக. 2935.

தம் முயற்சி முற்றாமையின், ஒரு சில நாட்களேனும் நெடிது இருந்தார் இல்லை யென்பது விளங்க, "சில பகலன்றி நின்றார் சிலரிவண் இல்லை," என்றார். சிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. கண்டாய், முன்னிலையசை. பிறப்பிறப்புக்களால் இடையறாது துன்புறுதலின், "அலைதரு பிறவி முந்நீர்" என்றும், முந்நீர் என்றதற்கேற்ப, "அழுந்துவார்" என்றும் கூறினார். ந + அந்தம் அநந்தம்; அனந்தமென வந்தது; முடிவில்லாமை என்பது பொருள். நெடுங்காலம் பிறவிக்கடலைக் கடந்து கரையேறமாட்டாது மூழ்குவ ரென்பதாம்.

250. இன்னுமீ தைய கேட்க யசோமதி தந்தை யாய
மன்னவ னன்னை யோடு மாவினற் கோழி தன்னைக் [பம்
கொன்னவில் வாளிற் கொன்ற கொடுமையிற் கடிய துன்
பின்னவர் பிறவி தோறும் பெற்றன பேச லாமோ.

உரை:—ஐய-ஐயனே, இன்னும் ஈது கேட்க-மேலும் இதனைக் கேட்பாயாக, யசோமதி தந்தையாய மன்னவன்-வேந்தனை யசோமதிக்குத் தந்தையாகிய யசோதர மன்னவன், அன்னையோடு-தன் அன்னையாகிய சந்திரமதியுடன் சென்று, மாவின் நல்கோழி தன்னை-மாவால் செய்யப்பட்ட கோழி யொன்றை, கொன் நவில் வாளில் கொன்ற - உயிர்கட்கு அச்சத்தைத் தருகின்ற வாளினால் கொன்றதனாலுண்டாகிய, கொடுமையின் கடிய துன்பம் - கொடுமை பொருந்திய மிக்க துன்பம், பின் - தாம் இறந்த பின்னர், அவர் பிறவிதோறும் பெற்றன-அவர் எடுத்த பிறப்புக்கள் தோறும் அடைந்தவற்றை, பேசல் ஆமோ - சொல்ல முடியுமோ முடியாது.

துன்பம் பெற்றன பேசலாமோ என இயையும். யசோதரனாகிய மன்னவனென்றது, "யசோமதிக்குத் தந்தையாய மன்னவன்," என்றார், இப்போது சண்டகருமனுக்கு அரசனாக இருப்பவன் அவ் யசோமதி யாதலின், "அன்னையோடு" என்றது, அவ் யசோதரற்குத் தாயாகிய சந்திரமதியே மாக்கோழியைக் கொன்ற கொலை வினைக்கு ஏவும் வினைமுதலுமாதல் பற்றி, மாவால் செய்யப்பட்டதாயினும், உயிருடையது போலத் தோன்றும் தொழில் நலமுடைமை தோன்ற, "மாவின் நல் கோழி," என்றார். கொன்ற, காரணப் பொருட்டாய பெயரெச்சம். இன், அல்வழிக்கண் வந்தது. கடி, மிகுதி. ஓகாரம், எதிர்மறை. பேசின், அது கூறியது கூறலாய் வேறு பயனொன்றும் விளைவியாமையின், "பேசலாமோ" என்றார்.

251. வீங்கிய வினைகள் தம்மால் வெருவரத் தக்க துன்பம்
தாங்கினர் பிறந்தி றந்து தளர்ந்தனர் விலங்கிற் செல்வார்
ஆங்கவர் தாங்கள் கண்டா யருவினை துரப்ப வந்தார்
ஈங்குநின் னயல கூட்டி லிருந்தகோ ழிகளா யென்றான்.

உரை:—வீங்கிய வினைகள் தம்மால் - மிகுந்த வினைகளால், வெருவரத் தக்க துன்பம் - அஞ்சத்தக்க துன்பங்களை, தாங்கினர் - தாங்கி, பிறந்து இறந்து தளர்ந்தனர் - பிறந்தும் இறந்தும் மிகத் தளர்ந்து, விலங்கிற் செல்வார் - விலங்குகதியுள் அவ்யசோதரனார் சந்திரமதியும் பிறந்துழல்வாராக, ஆங்கு - அவ்விடத்தும், அவர் தாங்கள் - அவர்கள், அருவினை துரப்ப - போக்குதற்கரிய வினைகள் செலுத்த, ஈங்கு - இவ்விடத்தே, நின் அயல - நின் பக்கத்தேயுள்ள, கூட்டில் இருந்த - கூட்டில் இடப்பட்டு வளர்க்கப்படுகின்ற, கோழிகளாய் வந்தார் - கோழியாய்ப் பிறந்து வந்துள்ளார்கள், என்றான் - என்று முனிவன் சொன்னான்.

கண்டாய், முன்னிலையசை. பலவாய்ப் பெருகிய பெருக்கம் தோன்ற, "வீங்கிய வினைகள்," என்றார். வெறுக்கப்படுவதோடு எவ்வுயிராலும் அஞ்சப்படுவதுபற்றி, துன்பத்தை, "வெருவரத் தக்க துன்பம்," என்றார். பிறப்பிறப்புக்களால் உயிர்கள் இளைத்து மெலிதல் இயல்பாதலின், "பிறந்திறந்து தளர்ந்தனர்," என்றார். "எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன்," என்று மாணிக்கவாசகப் பெருமானும் கூறியிருத்தலைக் காண்க. விலங்குகதியுட் பிறந்திறந்து துன்புற்ற அவர்களே இங்கேயுள்ள கோழிகளாய்ப் பிறந்துள்ளார்கள் என்றற்கு, "ஈங்குநின் னயல கூட்டில் இருந்த கோழிகளாய் வந்தார்," என்றும், அப்பிறப்பின்கண்ணும் அவர்கள் ஈட்டிய வினைகள் அவர்களை விட்டில என்பார், "அருவினை துரப்ப வந்தார்," என்றும் கூறினார்.

252. உயிரவ ணில்லை யேனு முயிர்க்கொலை நினைப்பி னுலிம்
மயரிகள் பிறவி தோறும் வருந்திய வருத்தங் கண்டால்
உயிரினி லருளொன் றின்றி யுவந்தனர் கொன்று தின்றோர்
செயிர்தரு நரகி னல்லாற் செல்லிட மில்லை யென்றான்.

துறவறத்தின் பெருமையும் பொறுத்தற் கருமையும் தோன்ற, "பேரறப்பெருமலே," யென்றும், அதனை மேற்கொண்டொழுகும் ஆண்மை நலம் விளங்கப் "பொறையெடுத்தவன்," என்றும், அத் தகையோரைக் கண்டவிடத்து அரசராயினும் வழிபடுவதே உடன் செயற்பால தென்பான், "சிறப்பினை யியற்றலே," யென்றும், நீ செய்வது தீது பயப்பதாம் என்ற குறிப்பால் "மறப்படை யெடுப்ப தெவன்," என்றும் வணிகன் கூறினான்.

269. ஆகவெனின் ஆகுமிவர் அழிகவெனின் அழியும்*
மேகமிவண் வருகவெனின் வருமதுவும் விதியின்
ஏகமன ராம்முனிவர் பெருமையிது வாகும்
மாகமழை வண்கைமத யானைமணி மார்போய். †

உரை:—மாக மழை வண்கை - வானத்தில் உலாவும் மழை மேகம்போலும் வள்ளன்மை பொருந்திய கையினையும், மத யானை - மதம் பொருந்திய யானைகளையும், மணி மார்போய் - மணியிழைத்த மார்பணியுமுடைய வேந்தே, இவர் - இம்முனிவர், ஆக எனின் ஆகும் - ஒரு பொருள் ஆக்கம் பெறுக என்பாராயின் அவ்வாறே சிறிதும் பிழை யின்றி ஆக்கமெய்தும், அழிக எனின் அழியும் - கெடெய் துக என்றால் அவ்வாறே அக்கணமே அப்பொருள் கெடும், இவண் மேகம் வருக எனின் - இப்பொழுது இவ்விடத்தே மழை பெய்க என்றால், விதியின் - அவர் விதிக்குமாறே, அதுவும் வரும் - அம்மேகமும் வந்து மழை பொழியும், ஏகம் மனராம் முனிவர் பெருமை இதுவாகும் - ஒரு நெறி யில் பிறழ்வின்றி நிற்கும் மனமுடையராகிய இம்முனிவரது பெருமை இத் தன்மைத்தாகும், இதனை நீ நினையாதொழுகு வது கூடாது.

இதனை நீ என்பது முதலியன குறிப்பெச்சம். "யானையுடைய படை காண்டல் இனி," தென்பவாகலின், நாற்படையினும் மத யானைப்படையை விதந்தோதினான். மழைவண்கை பொருட் பெருமையும், மதயானை படைப்பெருமையும் சுட்டிநின்றன. இப் பெருமைகள் ஆதற்கும் அழிதற்கு முரியவாவன; அவ்வாக்க வழிவு கள் இரண்டனையும் நினைத்தபொழுதே செய்யவல்லவரென்பான்

(பாடம்.) *ஞகவிரைழியவெனிலழிக † முடியோய்.

"ஆகவெனின்...வருமதுவும் விதியின்," என்றான். பொறிவழி யோடிப் பல்பொருளைப் பற்றுதலின்றி ஒருநெறியே நிற்கும் சிறப்புக் குறித்து, "ஏகமனராமுனிவர்," என்றான். முனிவர் பெருமை இது வெனவே, அரசர் பெருமை பொருள் படை யென்ற இரண்டாய் வகுத்துரைக்கப்பட்டது. அரசர்க்குரிய மூவகையாற்றலுள், பெருமை பொருள் படை என்ற இரண்டின்மேல் நிற்குமென்பது அரசியல் நெறி.

270. அடைந்தவர்கள் காதலினொ டமரரர சாவர்*
கடந்தவர்கள் தமதிகழ்வின் கடைநரகின் விழ்வர்
அடைந்தநிழல் போலருளு முனிவுமில ரடிகள்
கடந்ததிவ னுலகியல்பு கடவுளவர் செயலே.

உரை:—அடிகள் - அரசே, காதலினொடு அடைந்தவர்கள்-உள்ளன்புடன் இம்முனிவர் திருவடி யடைந்தவர்கள், அமரர் அரசு ஆவர் - தேவர்க்கரசராகிய இந்திரராகுவர், தமது இகழ்வின் கடந்தவர்-தமது மயக்கவுணர்வால் அறத்தின் வரம்பு கடந்த செயலை இவர்பாற் செய்பவர், கடை நரகின் வீழ்வர்-எல்லா நரகினும் கீழ்ப்பட்ட நரகத்தை யடைவர், அடைந்த நிழல்போல் - தன்னை யடைந்தவர்க்குத் தட்பம் பயந்து விகாரமின்றியிருக்கும் நிழல்போல, அருளும் முனிவும் இலர்-யாவர்பாலும் விருப்பும் வெறுப்பும் இலராவர், கடந்தது இவண் உலகியல்பு-இவர்கள் துறந்தது இம்மைக்கண் இவ்வுலக போகத்திற் செல்லும் விருப்பேயாகும், கடவுளவர் செயல் - மேற்கொண்டது முனிவர்க்குரிய ஒன்றனை வேண்டலும் வேண்டாமையும் இல்லாத செயலே.

தம்மை யடைந்தார்க்கு அறமுணர்த்தி அவரை நன்னெறிக்கண் உய்த்தலின், அவர் அந்நெறியால் அமரர் பரவும் சிறப்பெய்துவது குறித்து, "அடைந்தவர்கள்........அமரரரசாவர்," என்றும், இவர்பால் மிக்க செயல் செய்து பிழைப்போர் நரகில் வீழ்வது கூறி, அரசனுள்ளத்தை நெறிப்படுத்தக் கருதி "கடந்தவர்கள்...நரகின் வீழ்வர்," என்றும் கூறினான். கடத்தல், முன்னது அறவரம்பு கடந்து மிக்க செயல் செய்தல்; பின்னது துறத்தல். இகழ்தற்குக் காரணமாகிய செருக்கும் அறியாமையும் மயக்குணர்வும் எல்லா

(பாடம்.) * காதலி னமரரரச ராவர்.

மெய்த இகழ்வின் எனக் காரியத்தாற் கூறினன். அடைந்தார் அமரராசாதற்கும், கடந்தார் நரகில் வீழ்தற்கும் காரணராதலின், இவர் விருப்பு வெறுப்புக்கள் உளபோலும் என்னும் ஐயமறுத்தற்கு, "அருளும் முனிவும் இலர்," என்றும், அவை உலகியலாய்ப் பிறவிக் கேதுவாதல் பற்றித் துறக்கப்பட்டன என்பான் "கடந்ததிவண் உலகியல்பு," என்றும், மேற்கொண்டது விருப்பு வெறுப்பற்ற மனப் பான்மை யென்றற்குக் "கடவுளவர் செயலே," யென்றும் கூறி னன். வேண்டுதலும் வேண்டாமையும் இன்மை கடவுட்டன்மை யாதலின், "கடவுளவர் செய" லாயிற்று.

271. இந்திரர்கள் வந்தடிப ணிந்தருளு கெனினும்
சிந்தையிலர் வெந்துயர்க ளெண்ணிலகள் செயினும்*
தந்தம்வினை யென்றுநமர் பிறரெனவு நினையார்
அந்தரமி கந்தருள்த வத்தரசர் தாரோய்.

உரை:—தாரோய்-மாலையணிந்த அரசே, இந்திரர்கள் வந்து-தேவருலக வேந்தர்களாகிய இந்திரர் தாமே போந்து, அடி பணிந்து-தம் திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கி, அருளுக எனினும்-அருள் செய்க என்று வேண்டிப் பரவினும், சிந்தையிலர்-தம் செயலின் விளைவையோராமல், வெந்துயர் கள் எண்ணிலகள் செயினும் - கொடிய தீவினைகள் அள விறந்தன செய்தாலும், தந்தம் வினையென்றும்-இருவகை யாலும் வரும் இன்பத்துன்பங்கட்குக் காரணம் தாம்தாம் செய்த வினையே என்று நினைத்தும், நமர் பிறர் எனவும் - இன்பம் செய்தாரை நமக்குரியார் என்று உவத்தலும் துன் பஞ்செய்தாரைப் பகைவரென வெறுத்தலும், நினையார் - நினையாமலும், அந்தரம் இகந்து-விண்ணுலகத்தே பெறும் இன்பத்தை வெறுத்து, அருள் தவத்தரசர் - அருளும் தவ மும் நல்கும் ஞானவின்பத்தை நுகர்ந்தொழுகும் தவவேந்த ராவர்.

மேலே "அருளும் முனிவுமிலர்" என்று கூறியதனை விளக்கு முகத்தால் இந்திரர் பராவலும், ஏனையோர் தீமையும் எடுத்துக் காட்டி அவ்விருவினைகளையும் இம்முனிவர் கருதும் திறம் இது வென்பான் "தந்தம் வினையென்று," நினைப்பர் என்றும், "நமர் பிறர் என நினையார்," என்றும் கூறினன். இது "செஞ்சாந் தெறி

(பாடம்.) * சிந்தையிலர் வெந்துயர்கணின்னனர்கள் செயினும்.

யினும் செத்தினும் போழினும் நெஞ்சோர்ந்து நாடா நிலைமை," என்பது. சிந்தித்தவழித் தாம் செய்யும் செயலின் விளைவு புலனு மாதலின், "சிந்தையிலர்," என்றான். அந்தரம், ஆகுபெயர். தவத்துக்கு அருள் உருவாதலின், "அருள் தவத்தரசர்," என்ப. இவர் "அந்தரமிகந்தருள் தவத்தரசர்," என்றது தம்மடி பணிவார் பெறும் அவ்விண்ணின்பத்தைத் தாம் பொருளாக மதியாமை யுணரநின்றது.

முனிவனைப் பணிக என வணிகன் கூறல்

272. இவ்வுலகி னெவ்வுயிரு மெம்முயிரி னேரென்
றவ்விய மகன்றருள்சு ரந்துயிர் வளர்க்கும்
செவ்விமையின் நின்றவர்தி ருந்தடி படிந்துன்
வெவ்வினைக டந்தனைவி ளங்கு*விறல் வேலோய்.

உரை:—விறல் வேலோய் - விறல் பொருந்திய வேலை யுடையாய். இவ்வுலகில் - இவ்வுலகத்தில், எவ்வுயிரும் எம் உயிரின் நேர் என்று - எத்தகைய உயிரும் எம்முடைய உயிரையே நிகர்க்கும் என்று கருதி, அவ்வியம் அகன்று - அவற்றைப் புறக்கணிக்கும் மயக்கமின்றி, அருள் சுரந்து - அருள் புரிந்து, உயிர் வளர்க்கும் செவ்விமையின் - அவ் வுயிர்களைப் புரக்கும் செம்மை நெறியின்கண், நின்றவர் - நிற்கின்ற இம்மேலோருடைய, திருந்தடி படிந்து - அழகிய சரணங்களிலே மூழ்கி, உன் வெவ்வினை கடந்தனை - உன் னுடைய தீவினையாகிய அழுக்கினைப் போக்கி, விளங்கு - சீவசுத்தியினை எய்துவாயாக.

விரிந்தது தொகுத்தல் என்னும் உத்திபற்றி, மேலே விரியக் கூறிவந்தவற்றைத் தொகுத்து, மன்னுயிரைத் தன்னுயிரெனக் கருதுதலும், அவற்றிற்கு உறுகண் செய்யாது அருள் புரிவதும், அவற்றிற்கு அறமுணர்த்திச் செம்மை நெறிக்கண் நின்றொழுகுவித் தலும் இம்முனிவரர் கடன் என்றானாயிற்று. இத்தகைய பெரி யோர் திருவடியில் மனமொன்றி வழிபாடாற்றியவழி நினைக்கும் அவ் வியல்பே யுண்டாமென்றும், அதுவே வாயிலாக நீ உயிர்க்கொலை தவிர்ந்து அவற்றை வளர்க்கும் உயர் செயலை மேற்கொண்டு, பேரின் பத்துக்குரிய உயிர்த்தூய்மை (சீவசுத்தி) எய்துவாய் என்றும் மொழி வான், "திருந்தடி படிந்து உன் வெவ்வினை கடந்தனை விளங்கு," என்றான். திருவடி அருட்கடலாதலின், அதனை வணங்குதலைப்

(பாடம்.) *கடந்துயிர் விளங்கும்.

படிதலென்றான். பிறண்டும் "வென்றவர் சரணமூழ்கி," என்ற வாறு காண்க. வினைமாசு நீங்கிய வழி உயிர் தூய்மை பெறுவது குறித்து, "கடந்தனை விளங்கு," என்றான். கடந்தனை முற்றெச்சம்.

மன்னன் முனிவனை யாவனென அறிதல்

273. என்றினிது கூறும்வணி கன்சொலிக ழாதே
கன்றுசின முங்கரத லப்படையு மாற்றி
இன்றிவனை யென்னைதொழு மாறளிய னியாவன்
கன்றுதுகள் துன்றுகரு மேனியின னென்றான்.

உரை :—என்று - என்பதாக, வணிகன் இனிது கூறும் சொல் - கலியாணமித்திரனாகிய வணிகன் இனிதாகக்கூறிய சொல்லை, இகழாது - நெகிழாது மேற்கொண்டு, கன்று சினமும்-மிக்குநின்ற வெகுளியினையும், கரதலப் படையும்-கையில் உருவிப்பிடித்திருந்த வாட்படையினையும், மாற்றி-முறையே தணித்தும் உறையிற் செருகியும், இன்று இவனை தொழுமாறு என்னை - இப்போது இவனைத்தொழும் வகை யாது, கன்று துகள் துன்று கரு மேனியினன்-மிக்க புழுதி படிந்து கருத்த மேனியினையுடையனாகிய, அளியன் - அளிக்கத்தக்க இவன், யாவன் - யாவனாகும், என்றான் - என்று யசோமதி அவ்வணிகனை வினவினான்.

கன்று சினமும் கரதலத்திற் படையுமேந்தித் தீது குறித்த சிந்தையனாயிருந்த வேந்தன் மனத்தில் அன்பும் முனிவன்பால் நன் மதிப்பும் உண்டாமாறு பேசியது குறித்து, "இனிது கூறும் வணி கன் சொல்," என்றும், முனிவன்பால் அறங்கேட்டற்குரிய நல்லூழ் பின்னேயிருந்து ஊக்குதலால், "இகழாது," என்றும் கூறினார். சினத்தை மாற்றுதலாவது தணிவித்தல்; வாட்படையை மாற்றுதல், மறுவலும் உறையிற் செருகிக்கோடல். சுதத்த முனி வனது மேனியினைக் கண்டு அருவருத்து நின்றமை தோன்ற, "கன்று துகள் துன்று கருமேனியன்," என்றும், "அளியன்," என்றும் கூறினான். மேனியின் தோற்றத்தால் தொழுதற்குத் தன் உள்ளம் செல்லாமையைக் குறிப்பாற் காட்டுவானாய், "இன்றிவனை என்னை தொழுமாறு," என்கின்றான். கன்றல், மிகுதல்.

வணிகன் முனிவனது வரலாறு கூறுதல்

274. இங்குலகு தொழுமுனியை யாவனெனி னிதுகேள்
கங்கைகுல திலகனிவன் கலிங்கபதி யதனைப்
பொங்குபுய வலியில்பொது வின்றிமுழு தாண்ட
சிங்கமிவ னென்றுதெளி தேந்துணரின் வேந்தே.*

உரை:—தேந்துணரின் வேந்தே - தேன் பொருந்திய பூங்கொத்துக்களாலியன்ற மாலையணிந்த அரசே, இங்கே - இங்கே எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, உலகு தொழு முனியை - அறிவுடையோர் பரவும் இச் சுதத்தமுனிவனை, யாவன் எனின் - யாவன் என்று கேட்கின்றாயாயின், இது கேள் - யான் கூறப்போகு மிதனைக் கேட்பாயாக, இவன் கங்கை குல திலகன் - இவன் கங்கை குலத்திற்பிறந்த மேன்மை யுடையயன், கலிங்கபதி - கலிங்க நாட்டிற்கு அரசன், அதனை - அக்கலிங்க நாட்டினை, பொங்கு புய வலியில் - உயர்ந்த தன் தோள் வன்மையால், இவன் பொதுவின்றி முழுது ஆண்ட சிங்கம் - இவன் பொதுச்சொற் பொருது நாடு முழுதும் தானே யாட்சி புரிந்த சிங்கம்போலும் ஆற்றலுடைய னுவான், என்று தெளி - என்று தெளிவாய் அறிவாயாக.

துணர் பூங்கொத்து; ஆகுபெயர். உலகு, உயர்ந்தோர் மேற்றாதலின், உயர்ந்தோரால் தொழப்படும் முனிவனை, "உலகு தொழு முனியை," என்றான். திலகன், மேலானவன். நிலவுலகு அரசரெல்லார்க்கும் பொது வென்னுஞ் சொல்லைக் கேட்கப்பொறாது வலியுடைய தனக்கே உரியது என்னும் ஊக்கமும் உட்கோளும் உடையனாதல் தோன்ற, "பொதுவின்றி முழுதாண்ட," என்றும், பகையரசர்க்கு அச்சத்தை விளைத்தலால், "சிங்கம்," என்றும் கூறினான். மேனியின் நிறமும் தவக்கோலமும் பிறவும் கண்டு கன்றிய சினமும் கையில் வாட்படையும் ஏந்தி மனம் மருண்டுநின்ற யசோமதிக்கு அறிவுறுத்துகின்றா னாதலின், "சிங்கமிவன் என்று தெளி," என்று வணிகன் செப்பினான். அரசன்பால் வியப்பு மெய்ப்படவே, கண்ட வணிகன் மேலும் சில கூறுகின்றான்.

(பாடம்.) * தேர்ந்துணர்வின் வேந்தே; தேர்ந்துணரின் வேந்தே.

275. மேகமென மின்னுமென* வில்லுமென வல்லே
போகமொடு பொருளிளமை பொன்றுநனி யென்றே
ஆகதுற வருள்பெருகு மறனொடத னியலே†
போகமிகு பொன்னுலகு புகுவனென நினைவான்.

உரை:—மேகமென மின்னுமென வில்லுமென - மேகமும் மின்னும் இந்திரவில்லும்போல, போகமொடு பொருள் இளமை - முறையே போகமும் பொருளும் இளமையும், வல்லே நனி பொன்றும் என்று - விரைய மிகக் கெடும் என்று, ஆக - தெளிய வுணர்ந்தானாக, துறவு - துறவு மேற்கொண்டு, அருள் பெருகும் அறனொடு - அருள் மிகு தற்குரிய நல்லறத்தோடு, அதன் இயல் - அதனால் இயலும் பயனாகிய, போக மிகு பொன்னுலகு - இன்பம் மிகுவிக்கும் துறக்க வுலகை, புகுவன் என நினைவான் - அடைவேன் என்று அக்கலிங்கபதி நினைவானாயினன்.

மேகம் முதலிய மூன்றும் முறையே போகம் முதலிய மூன்றற்கும் உவமை. ஆமிடத்து விரையவாகாது மென்மெலச் சிறிது சிறிதாய் ஆதலும் கெடுமிடத்து மிக விரைவில் இறப்பவும் மிகுதியாகக் கெடுதலும் இப்போகம் முதலிய மூன்றற்கும் இயல்பாதலின், "வல்லே நனி பொன்றும்," என்று கண்டான். அவ்வாறு கண்டாற்குத் துறவே துணிபொருளாய்த் தோன்றிய தென்பார், "என்றேயாக," என்றும், "துறவு நினைவான்," என்றும் கூறினார். அருளை வளர்க்கும் நல்லறம் சைன தருமமென் றுணர்ந்து அதனைக் கடைப்பிடித்தமை தோன்ற, "அருள் பெருகு மறனொடு," என்றும், அதனை மேற்கொண் டொழுகியவழியெய்தும் பயன் துறக்கவின்பம் என்றற்கு, "அதன் இயலே போகமிகு பொன்னுலகு;" என்றும் நினைத்தான். இயலும் பயனை இயலென்றே யொழிந்தார்; வழக்கின் பயனை "அன்புற் றமர்ந்த வழக்கென்ப," ‡ என்றாற்போல். பொன்னுலகு நினைதற்கேது ஈதென்பார், "போகமிகு பொன்னுலகு," என்றாரென்க.

276. நாடுநக ரங்களு தலங்கொள்மட வாரும்
ஆடுகொடி யானைஅதிர் தேர்§புரவி காலாள்
சூடுமுடி மாலைகுழை தோள்வளையோ டாரம்
ஆடைமுத லாயினவொ டகல்களன விட்டான்.

(பாடம்.) * மின்னினொடு. † னயலே. ‡ குறள். 75. § யணிதேர்.

உரை :—நாடு நகரங்களும் - நாடு நகரங்களையும், நலம் கொள் மடவாரும் - அழகுகொண்ட மகளிர்களையும், ஆடு கொடி யானையொடு - அசைகின்ற கொடியேந்திய யானைப் படையினையும், அதிர் - பகைவர்க்கு நடுக்கத்தைச்செய்யும், தேர் புரவி காலாளொடு - தேர்ப்படை குதிரைப்படை காலாட்படைகளையும், சூடு முடி மாலையொடு - தான் அணி கின்ற முடியையும் மாலையையும், குழை தோள்வளையொடு ஆரம் - காதிலணியும் குழையினையும் தோளிலணியும் வளை களையும் மார்பிலணியும் முத்துமாலையினையும், ஆடை முத லாயினவொடு - பட்டினும் பருத்தியினுமியன்ற உயரிய உடை முதலியவற்றையும், அகல்க என விட்டான் - நீக்கு மின் எனத் துறந்தொழிந்தான்.

நாடு நகரங்களும் என்பதை உம்மைத்தொகையாக்காது வினைத் தொகையாக்கி உலகமுழுதும் திரண்டு ஒருங்குவரினும் வழங்கத் தவா வளமுடைமையின் ஏனை நாட்டவரும் நகரத்தவரும் விரும்பும் நகரங்களும் என்றுரைத்தலு மொன்று. நலம், இன்ப நுகர்ச்சிக்கு வேண்டும் பெண்மை நலம். மடவார், இளையமகளிர். தோள்வளை, வாகுவலயம் என்றும் கூறப்படும். ஒடுவும் உம்மையும் எண்ணுப் பொருட்டு. ஒடுவென்பது ஏனையிடத்தும் கூட்டப்பட்டது, "என் றும் எனவும் ஒடுவும் தோன்றி, ஒன்றுவழி யுடைய எண்ணினுட் பிரிந்தே," என்பது தொல்காப்பியம். துறவுள்ளம் முறுகி நிற்ற லின், மாலை முதலியவற்றைக் கொணர்ந்தாரை வேண்டாவென விலக்கினன் என்க. விடுதல், பற்று விடுதல். முதலாயின என்புழி எய்துதற்குரிய சாரியை விகாரத்தால் நிலையாதாயிற்று.

277. வானவரு மண்ணின்மிசை யரசர்களு மலைமேல்
தானவரும் வந்துதொழு தவவுருவு கொண்டான்
ஊனமன மின்றியுயிர் கட்குறுதி யுன்னிக்*
கானமலை நாடுகள்க லந்துதிரி கின்றான்.

உரை :—வானவரும் - விண்ணுலகத்துத் தேவர்களும், மண்ணின் மிசை யரசர்களும் - மண்ணுலகத்து வேந்தர் களும், மலைமேல் தானவரும் - சேடி முதலிய மலைகளில் வாழும் வித்தியாதரர்களும், வந்து - தன்பால் வந்து,

(பாடம்.) * புள்ளி.

தொழுதவ வுருவு கொண்டான் - தொழுது வணங்கும் தவவொழுக்கத்தை மேற்கொண்ட இச்சுதத்தன், மனம் ஊனம் இன்றி - மனத்திடத்தே குற்றமான நினைவு சிறிதுமின்றி, உயிர்கட்கு உறுதியுன்னி-உயிர்கட்கு உறுதியாவனவற்றையே நினைந்து, கானம் மலை நாடுகள் - காடும் மலையும் நாடும் முதலிய எல்லா விடங்கட்கும் சென்று, கலந்து திரிகின்றான். ஓரிடத்தும் நிலைபேறின்றித் திரிந்தொழுகுவானாயினான்.

சுதத்தன் மேற்கொண்டிருந்த தவக்கோலத்தின் சிறப்பும் ஒழுக்கத்தின் விழுப்பமும் கூறுவான், வானவரும் தானவரும் மண்ணிடத்து வேந்தரும் வந்து தொழும் சிறப்பினை யெடுத்துக் கூறினான். நன்னினைவே நினையும் மனமுடையனாயினும், பண்டைப் பயிற்சி வாசனையால் நெஞ்சில் நினைவுவாயிலாகக் குற்றம் சிறிதுமுண்டாகாவாறு தன்னைக் காத்துக்கொண் டொழுகுமாறு தோன்ற, "ஊனம் மனம் இன்றி உயிர்கட் குறுதி யுன்னி," என்றும், கானம் மலை நாடு முதலியவற்றுள் ஏதேனுமோரிடத்தே நிலைத்திருப்பின் அதுவாயிலாக விருப்பு வெறுப்புக்கள் பிறந்துவிடுமாதலின், "கான மலை நாடுகள் கலந்து திரிகின்றான்," என்று வணிகன் கூறினான். கலந்தெனவே, ஓரிடத்தும் தங்காமை பெற்றாம்.

278. யானுமல தெனதுமல திதமுமல தென்னும்*
மானமுடை மாதவனின் மேனிமகி ழானாய்
ஏனைவினை மாசுதன துருவினிறு வாதே†
ஞானவொளி நகைசெய்குணம் நாளுமணி கின்றான்.

உரை :—இன் மேனி - தனக்கு இனிதாய் அமைந்த மேனியானது, யானு மலது எனது மலது - யானும் அன்று எனக்கேயுரியது மன்று, இதமும் அலது - நலம் செய்வது மன்று, என்னும் - என்று கருதும், மானமுடை மாதவன் - அறிவுப்பெருமையினையுடைய மாதவன், மகிழானாய் - அதன் பால் பற்றுச் சிறிதும் இலனாய், தனது உருவின் - தனது மேனியில், ஏனை வினை மாசு - ஏனைவினைகளாகிய குற்றத்தாலுண்டாகும் வசையினை, நிறுவாது - மேற்கொள்ளாது, ஞானவொளி நகை செய் குணம் - ஞானவொளி விளங்கச்

(பாடம்.) * னியலாதே.

செய்யும் நற்குணத்தாலுண்டாகும் இசையாகிய அணிகலன் களை, நாளும் அணிகின்றான் - எப்போதும் மேற்கொண் டிருப்பானாயினான்.

"உருவின் மிக்கதோர் உடம்பது பெறுதலு மரிதே,"* என்ப வாகலின், "இன்மேனி," யென்றார். உடற்குண்டாகும் ஆக்கக் கேடுகளால் உயிர்க்கு இன்பமும் துன்பமும் உண்டாதலின், "எனது," என்றும், உயிர் நீங்குங்காறும் உடனிருந்து பின்பு பிரித லின் "எனது," என்றும், உடலோடு கூடியிருக்குமளவும் உயிரைத் தன்னைப் பிரியவொண்ணாதபடி பற்றச்செய்வித்தலின் "இதம்," என்றும், உடம்பு மக்களாற் கருதப்படினும், அக்கருத்தனைத்தும் பிறப்பிற் கேதுவாய்த் துன்பம் பயத்தல்பற்றி, "யானுமலது எனது மலது இதமும் அலது என்னும் மானமுடை மாதவன்," என்றும் கூறினன். உடலை நிலையில் பொருளென்றறிந்து, அதுகொண்டு நிலைத்த பயனைச் செய்துகொள்ளுதலின் பெருமை பிறிதில்லை யாதலின், "மானமுடை மாதவன்," என்றார். வினைத் தீவினை முற்றும் பழியும் தீராவசையும் பயத்தலின், "வினைமாசு," என்றும், நல்வினை புகழும் ஞானமும் பயத்தலின், அதனை அழகு தரும் அணியாக்கி, "நாளும் அணிகின்றான்," என்றும் கூறினன். வசை என்றும் நிலைத்திருப்பதுபற்றி, "நிறுவாது," என்றார்.

279. ஈடின்முனி யோகினது பெருமையிஃ திறைவ†
காடுபடு கொலையினெடு கடியவினை நின்னைக்
கூடுவதொ ழிந்ததுகொள்‡ இன்றுகொலை வேலோய்
நாடுவதென் னுமலியிவை நணுகலகண் காணாய்.§

உரை:—இறைவ - அரசே, ஈடு இல் முனி - ஒப்பற்ற இச்சுதத்த முனிவனது, யோகினது பெருமை-யோகத்தின் பெருமை, இஃது - இத்தன்மையாகும், கொலை வேலோய் - உயிர்களைக்கொல்லும் வேலையுடைய வேந்தே, காடுபடு கொலையினொடு - காட்டிடத்தே செய்த உயிர்க்கொலையால் உண்டாகிய, கடிய வினை - துன்பம் தரும் தீவினையானது, இன்று நின்னை கூடுவ தொழிந்தது கொள் - இப்போது நீ இம்முனிவனைக் கண்டதனால் நின்னை வந்தடையாது

* சீவக. 2752.
(பாடம்.) † யெனிலிறைவ. ‡ தொழிந்ததுகொல்.
§ யிவனல்லுறவு காணாய்; யிவை நணுகலர்கள் காணாய்.

ஒழிந்ததென்று கொள்வாயாக, நாடுவது என் - இனி வேறு பல நினைவது வேண்டா, ஞமலி இவை நணுகல - நீ ஏவிய நாய்கள் இம்முனிவனை நண்ணாவாயின, கண் காண் - அவற்றை நின் கண்களாலேயே நன்கு காண்பாயாக.

இம் முனிவன்பால் யசோமதியை ஆற்றுப்படுத்து அவன் கூறும் அறத்தால் நன்னெறிப்படுத்தும் கருத்தினனாதலின், கலியாண மித்திரன், "ஈடின்முனி யோகினது பெருமை இஃது," என்று முன்மொழிந்து கொண்டு, அவனைக் கண்ட காட்சியால் வரும் பயன் இது வென்பான், "காடுபடு கொலையினொடு கடிய வினை நின்னைக் கூடுவ தொழிந்தது கொள்," என்றான். ஒடு, ஆனுருபின் பொருட்டு. தன் கூற்றினை யசோமதி இனிது ஏற்றுக் கோடற்கு, யான் கூறுவதைத் துணிதற்குச் சான்று வேறு விரும்ப வேண்டா என்பான். "நாடுவதென்," என்றும், தீங்கு செய்யப் போந்த நாய்க்கூட்டம் அது செய்ய நணுகமாட்டாது சேய்மைக்கண் நின்றொழிந்தமையே போதிய சான்றாம் என்றும், அதனை நீ நின் கண்ணெதிரே காண்கின்றாய் என்றும் கூறுவான், "ஞமலியிவை நணுகல," என்றும், "கண்காணாய்," என்றும் கூறினான். கண்காண் என்றது காட்சியளவை காட்டியவாறு.

யசோமதி முனிவன் திருவடியில் தன் தலையை அரிந்து பலியிடக் கருதுதல்

280. என்றவ னுளங்கொள வியம்பின னியம்பச்*
சென்றுதிரு வடிமலர்கள் சென்னிமிசை யணியா
இன்றெனது பிழைதணிய என்றலை யரிந்தே
நின்றமுனி சரணிடுவ† லென்றுநினை கின்றான்.

உரை:—என்று - என்பதாக, அவன் உளம் கொள - யசோமதியின் மனம் ஏற்குமாறு, இயம்பினன் - சொல்லிய கலியாண மித்திரன், இயம்ப - முனிவனை வணங்குமாறு உரைக்க, சென்று - அருகே சென்று, திருவடிமலர்கள் சென்னிமிசை யணியா - முனிவனுடைய அழகிய பாதமாகிய தாமரைப்பூவை வணங்கித் தன் தலையில் சூடிக்கொண்டு, இன்று - இப்போது, எனது பிழை தணிய - என் குற்றமெல்லாம் நீங்க, என் தலை அரிந்து - என்னுடைய தலையை யறுத்து, நின்ற முனி - தவநெறியில் சலியாது நின்ற சுதத்த

(பாடம்.) * வியப்ப. † சரணினிட.

முனிவனுடைய, சரண் இடுவல்-திருவடியில் வைப்பேன், என்று நினைகின்றான் - என்று யசோமதி நினைப்பா னாயினான்.

இயம்பினன், வினைமுதல்மேனின்ற வினைப்பெயர். இயம்பக் கேட்டதும் யசோமதி முனிவனடிகளை வணங்க நினைத்தலின், வணங்குமா றுரைத்தானென்று உரைக்கப்பட்டது. திருவடியை மலராக உருவகம் செய்தமையின், வணக்கத்தைச் சென்னிமிசை யணிதலென்றார். உயிர்க்கொலையே செய்து கன்றிய உள்ளமுடைய மறவேந்தனாதலின், தலையரிந்து வழிபடு மறவர்போலவே நினைப் பான், "என்தலை யரிந்து நின்றமுனி சரணிடுவல்," என்று நினைக் கின்றான். "நின்றமுனி," யெனவே, தவயோகத்தில் சுதத்தன் சலிப்பின்றி நிற்குமாறு பெற்றாம். இவ்வாறு நினைத்த வேந்தன் தன் உடைவாளை யுருவத் தொடங்குதலின், அவன் கருத்து வணிகன் நன்கு அறிந்துகொள்ளத்தக்க நிலையில் மெய்ப்பட்டமை கண்டு, அவன் மேலும் சிலகூறி அரசன் கருத்தை மாற்றுகின்றான்; அது வரும் செய்யுளிற் கூறப்படுகிறது.

கலியாணமித்திரன் தடுத்துரைத்தல்

281. இன்னது நினைந்ததிவ னென்றுகை யெடுத்தே
மன்னநின் மனத்தது விடுத்திடு மனத்தில்
தன்னுயிரின் மன்னுயிர் வளர்க்கைதக வானால்
நின்னுயிரை நீகளையி னின்னருள தென்னும்.

உரை :—இவன் நினைந்தது இன்னது-இவ் யசோமதி நினைத்தது இத்தன்மைத்தாகும், என்று-என்று வணிகனான கலியாணமித்திரன் உணர்ந்து, கையெடுத்து - கையெடுத் துத் தொழுது தடுத்து, மன்ன-வேந்தே, நின் மனத்தது விடுத்திடு-நின் மனதில் நினைத்த எண்ணத்தை விட்டொழிப் பாயாக, மன்னுயிர்-உலகில் நிலைபெறும் உயிர்களை, மனத் தில் தன் உயிரின் வளர்க்கை-மனதில் தன்னுடைய உயிர் போலக் கருதிப் பேணி வளர்ப்பது, தகவு-தகுதியாகும், ஆனால்-அவ்வாறாயின், நீ நின் உயிரைக் களையின்-நீ நின் னுடைய உயிரைப் போக்குவாயாயின், இன்னருள் அது என்னும்-பின்பு நீ செய்தற்குரிய இனிய அருட்செய்கை யானது எவ்வாறு இயலுவதாம்.

யசோமதி தன் தலையை யரிந்து முனிவன் திருவடியி லிடக் கருதிய கருத்தைத் தெளிய வுணர்ந்துகொண்டமையின், "இன்னது நினைந்த திவன்," என்றும், அச்செயலைத் தடுத்தலினால் "கையெடுத்து நின் மனத்தது விடுத்திடு," என்றும் கூறினான். தான் செய்த குற்றமெல்லாம் கெடவேண்டின், அரசன் அருளறம் மேற்கொள்வதே தக்கதென்கின்ற ாகலின், "மனத்தில் தன்னுயிரின் மன்னுயிர் வளர்க்கை தகவு," என்றும், அதனைச் செய்யும் வினை முதல் நீ யாதலின், நீ நின்னுயிரைப் போக்கிவிடின், அருள்வினை யின்றாகி, நின் கருத்தும் நிறைவெய்தா தென்பான், "இன்னருள தென்னும்," என்றும் கூறினான்; இரட்டுறமொழிதலால் நின்னருளது என்று கொண்டு நினக்குரிய அருட்செய்கை இன்றாதலின், அதனால் ஒருபயனும் இன்றாம் என்று உரைத்துக்கொள்க.

வணிகள் மேலும் சில கூறல்

282. முன்னமுரை செய்தபொருள் முடிந்திலது முடியப்
பின்னுமிகை பிறவுமுள* பேசுதிற நினைவுந்
துன்னுவயின் † முன்னிது துணிந்துபிழை தூராய்
பின்னுநினை கின்றவிது பிழைபெரி தென்றான்.

உரை :—முன்னம் உரைசெய்த பொருள் முடிந்திலது-முன்னே யான் சொல்லிய பொருள் இன்னும் முடியவில்லை, முடிய - சொல்லி முடித்தற்கு, பின்னும் மிகை பிறவும் உள-சொல்லிய அப்பொருட்கும் மிகுதியாக வேறு பலவும் உள்ளன, பேசு திறம் நினைவும் துன்னுவயின் முன்-வாயாற் பேசும் சொல்லும் மனத்தால் நினையும் நினைவும் ஒன்றுசேருமுன்னே, இது துணிந்து - இவ்வுயிர்க்கொலையைச் செய்யக்கருதி, பிழை தூராய்-பண்டைப் பாவத்தைப் போக்காயாயினை, பின்னும் நினைக்கின்ற இது - பின்னரும் நீ நின் தலையையரியக் கருதும் இக்கருத்து, பிழை பெரிது என்றான்-மிகவும் துன்பம் பயக்கும் தீவினையாகும் என்று சொன்னான்.

முன்பு, முனிவனது தவப்பெருமை யீது என்றும், அவனுடைய காட்சிச்சிறப்பால் அரசனுடைய தீவினை நீங்கின என்றும், அதற்கு அவனேவிய நாய்கள் முனிவனை நணுகாமை தக்க காட்சியளவையா

(பாடம்.) * பிறவுமுரை. † துன்னுயிரின்.

மென்றும் கூறி இனிச் செய்யத்தகுவனவும் பிறவும் கூறிமுடிக்கு முன்னே அரசற்குச் சூழ்ச்சி பிறந்தது மெய்ப்பட்டமை கண்டு தன் பேச்சு நெறிமாறியது கூறுவான், "முன்ன முறை.....பிறவுமுள," என்றும், இப்பேச்சு முடிவில் அரசன் தான் செய்யத்தக்கதனை வாய்விட்டுச் சொல்லிச் செயல்வகை யாராய்ந்து துணிவதுவேண்டு மென்றற்கு, "பேசுதிறம் நினைவும் துன்னுவயின் முன் இது துணிந்து," என்றும் கூறினான். எண்ணும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. இத்துணிவு, மேலும் உயிர்க்கொலையாய்ப் பண்டு செய் திருந்த பாவத்தை மிகுதிப்படுத்துதலின், "பிழைதூராய்," என் றான். பாவம் உயிரைக் கீழ்நோக்கித் தள்ளுதலின், "தூராய்," என்றான். தூர்த்தல், அடைத்தல். "பின்னும் நினைகின்ற இது," என்றது கூறியதுகூற லாயினும், "பெற்றதன் பெயர்த்துரை நியமப்பொருட்," டாதல்பற்றி, நியமித்தவாறு. பீழை, துன்பம்.

மன்னவன் தெளிந்து முனிவனைப் பரவுதல்

283. மன்னவன் மனத்தகை விடுத்தருள்* வளர்க்குஞ்
சொன்னவில் சுதத்தமுனி துணைமலர்† ரடிக்கண்
சென்னிமுடி துன்னுமலர் சென்றுற வணங்கிப்
பன்னியரு ளிறைவவெமர் பவமுழுது மென்றான்.

உரை :—மன்னவன்-வேந்தனாகிய யசோமதி, மனத் தகை விடுத்து, தன் மனத்தில் நினைத்த எண்ணத்தை விட் டொழித்து, அருள் வளர்க்கும் சொல் நவில் சுதத்தமுனி- அருளாகிய அறத்தை மிகுவிக்கும் சொற்களையே சொல் லும் இயற்கையுடையனாகிய சுதத்த முனிவனுடைய, துணை மலர் அடிக்கண் - தாமரைபோலும் இரண்டு திருவடி யிலும், சென்னி முடி துன்னுமலர் சென்று உற வணங்கி- தலையில் சூடிய முடியிற்கொண்ட பூவானது முனிவன் திருவடியிற் சென்று பொருந்துமாறு வீழ்ந்து வணங்கி, இறைவ-பெருமானே, எமர் பவம் முழுதும்-எம் முன்னோ ரடைந்த பிறப்புவகை முற்றும், பன்னியருள் என்றான் - உரைத்தருள்க என்று வேண்டி நின்றான்.

வணிகன் கூறியவற்றை உளங்கொளக் கேட்டுத் தெளிவெய் தினமையின், "மனத்தகை விடுத்தான்," என்றார். எவ்வுயிர்க்கும் அருளே நினைதலும் செய்தலும் உடையனாதலின், முனிவனை,

(பாடம்.) * விரித்தருள். † தொன்மலர், துணைமலர்.

'அருள் வளர்க்கும் சொல் நவில் சுதத்த முனி," என்றார். சொல் மேல் வைத்தோதினாராயினும் ஏனை நினைவு செயல்களும் கொள்ளப்படும் என்க. தன் தன்மையின்றி அம்முனிவன் செய்யும் அருளையத்தனுமை தோன்ற, "துணைமலரடிக்கண்......வணங்கி," னான் எனவுணர்க. அறங்கேட்கின்றமையின், "இறைவ," என்றும், தன் முன்னோர்செய்த செய்வினைப் பயனை யறிதல் வேட்கையுடையனாதலின், "எமர் பவம் முழுதும் பன்னியருள்" என்றும் வேண்டினான். பன்னியருள், ஒரு சொல்லாய் உரைக்க என்னும் பொருள் பட நின்றது, இஃது உயர்சொல்.

முனிவன் அசோகன் எய்திய பிறப்பினைக் கூறுதல்

284. ஆங்குமுனி யவதியி னறிந்தபொரு ளதனை
வாங்கியவ னுணரும்வகை வைத்தருள்செய் கின்றான்
ஈங்குமு னியற்றிய தவத்தினி னசோகன்
ஓங்குபுக ழமருலக மொன்றினு ளுவந்தான்.

உரை:—ஆங்கு-அப்பொழுது, முனி-சுதத்த முனிவன், அவதியின் அறிந்த பொருளதனை வாங்கி-அவதி ஞானத்தாலே அறியப்படுவதாயிருந்த முற்பவப்பொருளை யுணர்ந்து, அவன் உணரும் வகை வைத்து-யசோமதி நன்கு உணர்ந்து கொள்ளும் முறையில் வகுத்தமைத்து, அருள் செய்கின்றான் - உரைப்பானாயினான், ஈங்கு - இவ்வுலகத்தே, முன் இயற்றிய தவத்தினின்-முன்னே செய்த தவத்தின் பயனாக, ஓங்கு புகழ் அமருலகம் ஒன்றினுள் - முதற்கண் உயர்ந்த புகழையுடைய தேவருலகங்கள் ஒன்றினுள்ளே, அசோகன் உவந்தான்-அசோகனாகிய மன்னன் இன்புற்றிருந்தான்.

அவதி, சம்மியஞானவகை ஐந்தனுள் ஒன்று. அவை மதிஞானம், சுதஞானம், அவதிஞானம், மனப்பரியயஞானம், கேவலஞானம் என்பனவாகும். விகலம், தூலம், சகல நிச்சயம் எனவரும் வகை மூன்றனுள், இந்த அவதி ஞானம் விகலத்தின்பாற்படும் என்பர். இந்த ஞானத்தால் இறப்பில் நிகழ்ந்தனவும், எதிர்வில் நிகழ்வனவும் அறியப்படுதலால், இதனைக் காட்சியறிவென்றும் கூறுவர். பண்டை நிகழ்ச்சிகளை நிரலே எடுத்துக்கேட்கும் வேந்தன் மனம் தெருண்டு அருளறம் மேற்கொள்ளத்தக்க நெறியின்கண் வைத்து ஓதுகின்றா னென்பார், "பொருளதனை வாங்கி அவனுணரும் வகை வைத்தருள் செய்கின்றான்," என்றார். அறிந்த, அறி

யப்படுவதாயிருந்த வென்பது. அமருலகத்தை இந்திரபடலமென்றும், அஃது அறுபத்து மூன்று வகைப்படுமென்றும் கூறுபவாதலின், அவற்றுள் ஒன்றி லெய்திய அசோகனை, "ஓங்குபுக ழமருலக மொன்றினு ளுவந்தான்," என்றார். "அந்தரத் தறுபத்து மூன்றாகிய இந்திரப் படலமும்,"* என்று சான்றோர் கூறுவது காண்க. நல்வினை யாற்றிப் புகழெய்தினோ ருலக மென்றற்கு, "ஓங்குபுக ழமருலகம்," என்றாரென வுணர்க. உவந்தான் என இறந்தகாலத்தாற் கூறியதனால், முதற்கண் என்பது வருவிக்கப்பட்டது.

அசோகன் பின்பு பிரமகற்பத்தில் இனிதிருத்தல்

285. அருமணியி னொளிதிகழு மமரனவ னாகிப்
பிரமனுல கதனுண்மிகை பெறுகடல்கள் பத்தும்
திருமணிய துணைமுலைய தெய்வமட வாரோ
டருமையில னகமகிழ்வி னமருமவன் †மாதோ.

உரை:—அவன் - அசோகன், அருமணியின் ஒளி திகழும் அமரனவன் ஆகி - கிடைத்தற்கரிய மாணிக்க மணியினது ஒளிவீசும் தேவனாகி, பிரமன் உலகதனுள் - பின்பு பிரமகற்பத்தில், மிகைபெறு கடல்கள் பத்தும் - மிகுதியாகப் பெற்ற வாழ்நாட்கள் பத்துக்கடற்காலம், திருமணிய துணை முலைய தெய்வ மடவாரோடு - அழகிய மணிமாலையணிந்த இரண்டாகிய முலையினையுடைய தெய்வ மகளிருடன், அருமையிலன் - போக நுகர்ச்சிக்கண் அருமை சிறிதுமின்றி மிக்க, அகமகிழ்வின் அமரும் - மனமகிழ்ச்சி யோடு விரும்பியுறைவானாயினன்.

தேவர்கள் செம்மணிபோலும் நிறமுடைய மேனியராதலின், "அருமணியின் ஒளி திகழும் அமரனவனாகி," என்றார், "ஒளியுமிழ்ந் திலங்கு மேனி பரிதியி னியன்ற தொக்கும்,"‡ என்று தேவரும் கூறுவர். தேவருலகத்துச் சௌதர்ம கற்பமுதலாகக் கூறப்படுவன வற்றுள், நான்கு லட்சம் விமானங்களையுடைய பிரமகற்பத்தில் அசோகன் இருந்தான் என்க. மூவகை யோகங்களும் முற்றி, நால் வகை ஆராதனை தியானத்தால் உடம்பு நீங்கி அமரருலகு புகுவோர் பிரமகற்பம் புகுவரென்பது§ சைனநூன் முடிபு. பிரம பிரமோத்தர கற்ப தேவர்களுக்கு ஆயுள் பத்துக்கடலாகும். கடலென்பது சைன

* மேரு. 91. (பாடம்.) † மகிழ்வின் மருவுமன்.
‡ சீவக. 2800. § மேரு. 375.

நூல்களிற் காணும் கால அளவு. "அயனம் ஆண்டு, பணையுகம் பூவம் பல்ல பவ்வமே யனந்த மீறாக, கண்முதற் காலபேதம்,"* என வருவது காண்க. மகளி ரின்பத்தில் திளைத்துக்கொண்டிருந்தலை, "முன்செய்நல் வினையினால் முகிலின் மின்னனார், இன்செய் வாயவ ரேந்து கொங்கையர், வந்திடைச் சூழ்ந்திட வணங்க வானவர், அந்தமி லின்பத்து ளமரன் மேவினான்,"† என்று மேருமந்தர புராணம் கூறுமாறு காண்க. திருமணிய, துணைமுலைய என்பன குறிப்புப் பெயரெச்சங்கள். மகளிரின்பம் எளிதிற் பெறுவதன்றாகலின், அதனை இனிது எளிதிற் பெறும் அசோகனை "அருமையிலன்," என்றார்; "அஞ்சொல் மடவார்தம் மார்வக் களியொடு, நெஞ்சத் தயிலேற்றும் நீள்வெங் கழுவூர்ந்தும், குஞ்சிக் களியானைக் கோட்டழ லூட்டப்பட்டும், துஞ்சிற் றுலகந்தோ துன்பக் கடலுள்ளே,"‡ எனச் சான்றோர் கூறுவது காண்க. மாதும் ஓவும் அசை.

அமிர்தமதியின் பிறப்புநெறி கூறுதல்

286. வஞ்சனையி லன்னையுடன் மன்னவனை நஞ்சின்§
துஞ்சும்வகை சூழ்ந்துதொழு நோய்முழுது மாகி
அஞ்சின்மொழி யமிர்தமதி யருநரகின் வீழ்ந்தாள்
நஞ்சனைய வினைநலிய நாமநகை வேலோய்.

உரை:—நாம நகை வேலோய் - அச்சம் பொருந்திய ஒளிவீசும் வேலையுடைய வேந்தே, வஞ்சனையில் - வஞ்சனையாக, மன்னவனை - வேந்தனாகிய யசோதரனை, அன்னையுடன் - அவன் தாயாகிய சந்திரமதியுடனே, நஞ்சில் துஞ்சும் வகை சூழ்ந்து - விடத்தால் இறக்குமாறு உண்பித்து, தொழு நோய் முழுது மாகி - உடல் முழுதும் குட்டநோயுற்று, அருநரகில் - நீக்குதற்கரிய நரகத்திலே, நஞ்சனைய வினை நலிய - தான் உண்பித்த விடத்தைப்போலும் தீவினையானது வருத்த, அம் சில் மொழி யமிர்தமதி - அழகிய சிலவாய சொற்களையுடையளான அமிர்தமதியானவள், வீழ்ந்தாள் - வீழ்ந்து வருந்துவாளாயினாள்.

வஞ்சனையாக நஞ்சூட்டித் தன் கணவனான யசோதரனையும் அவன் தாய் சந்திரமதியையும் கொன்றதைக் குறித்து, "நஞ்சில் துஞ்சும் வகை சூழ்ந்து," என்றார், காரணம் காரியமாக உபசரிக்கப்பட்டது. அச்செயலின் விளைவு தொழுநோயாய் இம்மையில் வருத்திற்றென்றற்கு, "தொழுநோய் முழுதுமாகி," என்றும்,

---

* மேரு. 94. † மேரு. 511. ‡ சீவக. 2792.

(பாடம்.) § யெஞ்ச.

மறுமையில் நரகடைந்தா னென்றற்கு, "நஞ்சனைய வினைநலிய அருநரகின் வீழ்ந்தான்," என்றும் கூறினர். 'அஞ்சின்மொழியமிர்தமதி' யென்றது குறிப்பால் சொல்லிற் சின்மையுறினும் தீயவினைவு செயல்களிற் பன்மையுண்மை தோற்றுவித்து இகழ்வு புலப்படுத்திற்று.

நரகவகைகளை முனிவன் வேந்தற்குக் கூறுதல்

287. இருளினிரு ளிருள்புகையொ டளறுமணல் பரலின்
மருள்செயுரு வினபொருளின் வருபெயரு மவையே
வெருள்செய்வினை தருதுயரம் விளையுநில மிசைப்பத்*
தெருளியெழு† வகைநரக குழிகளிவை தாரோய்.

உரை :—தாரோய்-மாலையை யணிந்த வேந்தே, வெருள் செய் வினை தருதுயரம் - மயக்கத்தைச்செய்யும் தீவினைகள் பயக்கும் துன்பம், விளையும் நிலம் இசைப்பத் தெருளி - வந்து வருத்தும் இடங்களை யாம் சொல்லக்கேட்டுத் தெளிந்துகொள்வாயாக, நரக குழிகள் இவை-நரகக்குழிகளாகிய இவை, எழு வகை - ஏழு வகைப்படும், இருளின் இருள் - தமத் தமப்பிரபை, இருள்-தமப்பிரபை, புகை - தூமப்பிரபை, அளறு - பங்கப்பிரபை, மணல் - வாலுகப் பிரபை, பரலின் - பரற்கற்களாகிய சர்க்கராப் பிரபை, மருள்செய் உருவின பொருளின் - கண்டார்க்கு மயக்கத்தைச் செய்யும் இரத்தினங்கள் நிறைந்த அரதனப்பிரபை யென, வருபெயரும் அவை-வரும் பெயரும் அவற்றிற்கு அவையேயாம்.

ஒளியாலும் வன்மையாலும் பன்மையாலும் தன்பாலடைந்தார்க்கு அரதனம் போலப் பெருமயக்கத்தைச் செய்தலின், அரதனப்பிரபையை, "மருள்செயுருவின பொருளின்," என்றார். உருவின என்பதையே அரதனப்பிரபைக்கு ஏற்றி, பொருளின் என்பதற்கு இருளின் இருள் முதலியன தமத்தமப்பிரபை முதலியவற்றில் உள்ள பொருள் இப்பொருள்களே என்று உரைத்தலுமாம். பிரபை, வட்டம். ஒடு, எண்ணொடு. இன், சாரியை. வெருள், மயக்கம்; "வெருளி மாந்தர்" ‡என்றாற்போல. தெருளி, முன்னிலைக்கண் வந்தது. இகரம், விகுதி. பின்னும் "தின்னி" (293) என்றதற்கும் இதுவே கூறிக்கொள்க; இவை தெருடி, தின்றியென நிற்றற்பாலன. இங்கே கூறிய நரகவகைகளை, "ஏழுள நரகம் நாம

(பாடம்.) * மிசையத். † தெருளினெழு. ‡ சீவக. 73.

மிரதனஞ் சர்க்கவாலு, வாழிய பங்கந் தூமந் தமந்தமத் தமத்தமாகும்,"* என்பதனுலுமுணர்க. இவற்றின் இயல்பை யறிந்தால் யசோமதி தீவினைசெய்ய நினையான் என்பதுகொண்டு, "இசைப்பத்தெருளி," யென்றூர்; பிறசான்றேரும், "மாற்றுதற்கரிய துன்பம் பெரி தென்று மயங்க வேண்டா, மாற்றுதற் கெளிது கீழ்கீழ் நரகத்தவ் வியல் பறிந்தால்,"† என்று கூறுதல் காண்க.

அமிர்தமதி தூமப்பிரபையில் வீழ்ந்து வருந்துந்திறத்தை முனிவன் கூறல்

288. மேருகிரி யுய்த்திடினும் வெப்பமொடு தட்ப
நீரெனவு ருக்கிடுநி லப்புரைய‡வைந்தாம்
ஒரினுறு புகைநரகி னுருகியுடன் வீழ்ந்தாள்
ஆருமில ளறனுமில ளமிர்தமதி யவளே$.

உரை:- அமிர்தமதி யவள்-அமிர்தமதியாகிய அத்தீவினை யாட்டி, ஒரின் - ஆராயுமிடத்து, ஆரும் இலள் - அந்நர கில் தனக்கு ஒப்பாவார் ஒருத்தருமின்றி, அறனும் இலள்- அறத்தின் துணைதானும் இன்றி, மேருகிரி யுய்த்திடினும் - மேருமலையைக் கொணர்ந்து தன்கண் இட்டாலும், வெப்ப மொடு - வெப்பத்தால், தட்ப நீரென உருக்கிடும் - குளிர்ச் சியையுடைய நீர்போல உருக்கிவிடத்தக்க, நிலப் புரைய - நிலங்களாகிய புரைகளையுடைய, ஐந்தாம் புகையுறு நரகின் - ஐந்தாவதாகிய புகை மிக்க தூமப்பிரபை யென்னும் நரகில், உருகியுடன் வீழ்ந்தாள் - வீழ்ந்து வேகலானுள்.

பனிமூடிக் குளிர்ச்சி மிகுந்து உறைப்புண்டு சலிப்பின்றித் திண்ணிதாயிருக்கும் மலைகட்குத் தலையாய மலையாயினும், மேருமலை நிலைபெயர்ந்து தன்கண் வீழ்ந்தால், தன் வெப்பத்தால் அதனை நீராய் உருக்கிவிடும் என்றது, தூமப்பிரபையின் வெப்பமிகுதி யுணர்த்திய வாறு. நரகமொவ்வொன்றிற்கும் பல புரைகளுண்மையின், "புரைய," என்றூர். இதனியல்பை, "மேருநே ரிருப்பு வட்டை யிட்டவக் கணத்தி னுள்ளே, நீரென வுருக்குஞ் சீத வெப்பங்க ணின்ற கீழ்மேல், ஆர்வமி லறிவன் தந்த நூலின்ஐந் தாவ தன்னிற், கார்முகில் வண்ண சீத வெப்பங்க ணின்ற கண்டாய்"¶ என்பதனுல் உணர்ந்துகொள்க. அமிர்தமதிக்கு நிகராக மிக்க தீவினை செய்தார் பிறர் இலர் என் பதற்கு "ஆருமிலள்," என்றும், அறம் சிறிதேனும் இருந்திருப்

* மேரு. 936. † மேரு. 935. (பாடம்.) ‡ நிலப்புடைய.
$ யன்றே. ¶ மேரு. 945.

பினும் அக்கொடிய நரகு புகுதற்கு ஏது இராது என்பார், "அறனு மிலள்," என்றும் கூறினர். அமிர்தமதியாகிய அவள் என்புழிச் சுட்டு, அவள் செய்த தீவினையைச் சுட்டிநின்றது.

அவளெய்திய நரகவேதனையைக் கூறுதல்

289. ஆழ்ந்தகுழி வீழ்ந்தபொழு தருநரக ரோடிச்
சூழ்ந்துதுகை யாவெரியு ளிட்டனர்கள் சுட்டார்
போழ்ந்தனர்கள் புண்பெருக வன்றறிபு டைத்தார்
மூழ்ந்தவினை முனியுமெனின் முனியலரு முளரோ.

உரை :—ஆழ்ந்த குழி வீழ்ந்தபொழுது-ஆழமான அந் நரகக்குழியில் அவள் வீழ்ந்தபோது, அருநரகர் - விலக் கற்கரிய நரகவீரர், ஓடி - ஓடிப்போய் அவளைப் பிடித்து, சூழ்ந்து - பலராய்க்கூடி, துகையா - உதைத்து மிதித்து, எரியுள் இட்டனர்கள் சுட்டார் - நெருப்பிலிட்டுச் சுட் டார்கள், புண் பெருக போழ்ந்தனர்கள் - அவளுடலிற் புண்ணுண்டாமாறு வாளாற் பிளந்தார்கள், வன் தறி புடைத்தார் - வலிய கம்பத்தால் அவளை யடித்தார்கள், மூழ்ந்த வினை - தாம் செய்து முற்றிய வினை, முனியு மெனின் - தம்மை வெறுத்தாய்ப் பகைக்குமாயின், முனி யலரும் உளரோ - வெறாதவரும் உண்டோ, இல்லை.

ஐந்தாம் நரகமாதலின், ஆழ்ந்தகுழி யெனப்பட்டது. நரகத் துன்பம் கழியுங்காலத்தன்றிப் பிறண்டு எவ்வழியும் விலக்குறாது ஒறுக்கும் இயல்பினராதல் தோன்ற "அருநரகர்" என்றார். தீயிட்டுக் கொளுத்தலும், வாளாற் போழ்தலும், தறியாற் புடைத்தலும் நிரலே கூறியது, அவளுற்ற துன்பம் கூறுமாற்றால் யசோமதியை நன் னெறிப்படுத்தற்கு ; அவன் மனத்தை வருத்துதற்கன்று ; "அருள் வளர்க்கும் சொன்னவில் சுதத்தமுனி," அது செய்யாரென வுணர்க. தம்முயிர்க்கு இன்பந் தருமெனச் செய்த தீவினை அது தாராது துன்பந்தருதலின், "மூழ்ந்த வினை முனியின்," என்றும், ஒருவற்கு அவன் செய்வினைபோலப் பயன் விளைப்பதில் ஒருவரும் நிகராதல் முடியாமையின் அதனிற் சுற்றம் சீரியது பிறிதில்லை யென்றும், அச்சுற்றமில்லார்க்குச் சுற்றமென்பதே இல்லையென்றும் கூறுவார், "முனியலரும் உளரோ," என்றும் கூறினர். முழுதென் னும் சொல் மூழ்த்தென வினையாகி, எதுகைநோக்கி மெலிந்து நின்றது. உம்மை, சிறப்பு. ஓகாரம், எதிர்மறை.

290. செந்தசைகள் வெந்தனகள் தின்றனைமு னென்றே
கொந்தழலில் வெந்துகொது கொதுவெனகொ திக்கும்
செந்தழலி னிந்திரர்கள் செம்புகள் திணிப்ப
வெந்தழலி னைந்துருகி* விண்டொழுகு முகனே.

உரை :—முன் - இறப்பதற்கு முன்னே, செந்தசைகள் வெந்தனகள் தின்றனையே என்று - செவ்விய ஊன்களை வேகவைத்துத் தின்றாயன்றோ என்று சொல்லி யிகழ்ந்து, செந்தழலின் இந்திரர்கள் - சிவந்த நெருப்பைப்போலும் தலைவர்கள், கொந்தழலில் வெந்து - கொத்தாக மிக்கெழும் நெருப்பில் வெந்து, கொது கொதுவெனக் கொதிக்கும் - கொதுகொதுவென்று கொதிக்கின்ற, செம்புகள் திணிப்ப - செப்புத் துண்டங்களை யெடுத்து அவள் வாயிலிட்டுத் திணித்தார்களாக, வெந்தழலின் - அவற்றின் மிக்குற்ற வெப்பத்தால், நைந்து உருகி விண்டு முகன் ஒழுகும் - அவளுடைய முகம் வெந்து நீராயுருகித் தலையினின்றும் ஒழுகுவதாயிற்று.

நரகவீரர்கட்குத் தலைவர் நெருப்புப்போலும் நிறமும் வெம்மைப்பண்பும் உடையாராதல் தோன்ற, "செந்தழலின் இந்திரர்கள்," என்றார். இந்திரர், தலைவர்; இவர்கள் நரகலோகத்தே வாழும் நரகவீரர்கட்குத் தலைவர்போலும். செப்புத்தடிகள் ஊன்தடிபோல இருத்தலின் அவட்கு ஊனுணவாக இவர்கள் அவற்றைக் கொதிக்கக் கொதிக்க வேகவைத்து வாயில் திணித்தார்கள் என்க. அவ்வெப்ப மிகுதியை யாற்றாமையால் முகம் உருகி நைந்தாள் என்பார், "வெந்தழலின் நைந்துருகி விண்டொழுகும் முகனே," என்றார். என்றே யென்புழி ஏகாரம் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. முகனே என்புழி பலைந்து ஈற்றசை.

291. கருகருக ரிந்தனள் கவின்கொளொரு† பாவை
பெருகெரியி னிட்டுருக விதுபெரிது மினிதென்‡
றருகணைய நுந்துதலு மலறியது தழுவிப்
பொருபொருபொ ரிந்துபொடி யாமுடல மெல்லாம்.

உரை :—கருகரு கரிந்தனள் - நரகத்தீயால் மிகக் கருகருத்துத் தீய்ந்தவளான அமிர்தமதியை, கவின்கொள் ஒரு

(பாடம்.) * துருகும். † ளுருவினொரு; கவினுரு; கருவினொரு.
‡ பெரிதுமினிதே யென்று, மிதுவுமினிதே யென்று.

பாவை - அழகுகொள்ளச்செய்த ஓர் ஆண்பாவையைக் காட்டி, பெருகு எரியின் இட்டு - அதனை மிக்கெழுந் தெரிந்த தீயிலிட்டுக் காயவைத்து, உருக - உருகி நெகிழும் பதத்தில், இது பெரிதும் இனிது என்று - இது தழுவு தற்கு உனக்கு இனிதாயிருக்குமாகலின் தழுவுக என்று சொல்லி, அருகு அணைய நுந்துதலும்-அதனருகே சென்று தழுவுமாறு நரகவீரர் அவளைத் தள்ளவும், அலறி - ஓலமிட் டழுது, அது தழுவி - அதனை யவர் சொல்லியபடியே தழுவி, உடலம் எல்லாம் - அவள் உடம்பெல்லாம், பொரு பொரு பொரிந்து - பொரு பொரு வெனப் பொரிந்து, பொடியாம் - பொடியாய் விழுகின்றாள்.

முன்பே, "எரியுள் இட்டனர் சுட்டார்" (289) களாதலின் வெந்து கரிந்துகிடந்த அவள் நிலையினை, "கருகரு கரிந்தனள்," என்றார். பிறனை விழைந்து அறம்பிழைத்தாளாதலின், அப்பாவங் குறித்து ஒறுப்பார், அழகிய ஆடவனொருவனைப்போல உருவமைத்து நெருப்பிலிட்டுச் சிவக்கக் காய்ச்சி அதனைத் தழுவுக என்று நரக வீரர் உரைத்தபோது, அவள் அஞ்சிநின்றாளாக அதுகண்டு வெகுண்டு அதனை அவளைத் தழுவுமாறு வற்புறுத்தியது தோன்ற, "இது பெரிதும் இனிதென்று அருகணைய நுந்துதலும்," என்றார். அட்டபங்கனது கூட்டத்தை விரும்பி யொழுகிய நினக்கு இது மிக இனிதாமென்பார், "இது பெரிதும் இனிது," என்று நரகவீரர் சொல்லிப் பழித்தார் என்றார். அதனைத் தழுவியதன் பயனுக, அவளுடலம் முழுதும் வெந்து பொடியாயிற் றென்பார். இத்துணை யொறுத்தலுக்கும் அவளுடல் உயிரின் நீங்காது ஒன்றியிருத்தலின், அவ்வொற்றுமை குறித்து "பொடியாம்" என்றார். கருகரு, பொரு பொரு என்பன இரட்டைக்கிளவிகள்; முன்னே கொது கொது வென்றது மது.

அவளை நஞ்சுண்பித்தமை கூறல்

292. நாவழுகி* வீழமுழு† நஞ்சுண மடுத்தார்
ஆவலறி யதுவுருகி யலமரினு மன்னோ
சாவவரி திவணரசி தகவில்வினை தருநோய்
யாவும்வினை நிலமதனி லினியவுள வாமோ.

(பாடம்) *வீழ்முழுது. † நஞ்சுணமடுத்தாள் என்று கொண்டு "நாவழுகி நரகத்து வீழ்ந்த அமிருதமதி ஆங்கு நாமுழுதும் அழுகி வீழும் நஞ்சுணவை யுண்டாள்," என்று உரை கூறுதலுமுண்டு. செந். Vol. XII, பக்கம் 229).

உரை :—நா அழுகி வீழ - நா முதலிய உறுப்புக்கள் அழுகி வீழ, முழு நஞ்சு உண - அவற்றைக் கலப்பில்லாத கொடிய நஞ்சு கலந்து உண்பிப்பாராய், அது உருகி அலறி அலமரினும் - அதனைக் கண்டு மனங்கலங்கிக் கதறி யழுது நாற்புறமும் சுழன்றோடினும், மடுத்தார் - அவளை விடாது பற்றி உண்பித்தார்கள், அன்றோ - ஐயோ, இவண் அரசி - இந்நரகத்தே பண்டு இந்நிலத்தே அரசியாயிருந்த அமிர்தமதி, சாவ அரிது - சாதல் இன்றி நஞ்சினால் விளையும் துன்பத்தை நுகர்ந்துறையலானாள், தகவில் வினை தரும் நோய் யாவும் விளை நிலம் - தகுதியில்லாத தீவினைகள் யாவும் பயக்கும் துன்பமெல்லாம் வந்து வருத்தும் இடமாகிய இதன்கண், இனிய உளவாமோ - இனிய இடங்கள் உண்டோ, இல்லையன்றோ.

எனவே அவள் நாற்புறமும் ஓடி அலமருவது எற்றுக்கு என இரங்கியவாறு. ஆ, இரக்கக் குறிப்புணர்த்தும் இடைச்சொல். அவளுடலினின்று அழுகி வீழ்ந்தவற்றை அவளையே உண்ணச்செய்யும் கொடுமையுடன், அவற்றைத் தூய நஞ்சிற் கலந் துண்பிக்கும் கொடுமைகண்டு, அவள் வருந்தும் திறத்தை, "ஆ அலறியது வுருகி யலமரினும்," என்றார். தீயிலிட்டும், வாளாற் போழ்ந்தும், நஞ்சுண் பித்தும் வருத்திய காலத்தும் அவள் உயிர் துறவாமைக்கு ஏது கூறுவார், "சாவவரிது," என்றும், இவ்வுலகில் அரசியாயிருந்தாளாயினும், நரகில் பெருந்துன்பம் உறுவது ஒருதலை யென்றற்கு "இவணரசி," என்றும் கூறினார். "எறிவெம் படையா லிவர்வீழ்ந் தெழலால், உறுவெந் துயரல்ல துடம்பு விடார்,"* என்று சான்றோர் கூறுதலால் சாதல் அரிதாதல் காண்க. தான் செய்த வினைப்பயனை நுகருமிடமாதலின், "இனிய வுளவாமோ," என்றார்; "வினையே துயரத்தை விளைப்ப தலால், பினைவார் செயல் மற்றிலை," † என்று கூறப்படுவதும் ஈண்டு அறியத்தக்கது.

அவளுற்ற துன்பங்களை மேலும் கூறல்

293. முன்னை நுமர் தந்தசை முனிந்திலை நுகர்ந்தாய்க்
கின்னுமினி துன்னவய வங்கள்தின லென்றே
தன்னவய வம்பலத டிந்துழல வைத்துத்
தின்னியென நொந்தவைகள் தின்னுமிகை திறலோய்.

---

* மேரு. 942. † மேரு 943.

உரை :—மிகை திறலோய்-மிக்க திறலுடைய அரசே, முன்னை நுமர்தம் தசை முனிந்திலை நுகர்ந்தாய்க்கு - முன்னே நின் கணவனும் மாமியுமாகியோருடைய ஊனை வெறுத்துண்ட உனக்கு, உன் அவயவங்கள் தினல் - உன்னுடைய உறுப்புக்களையே நீ தின்பது. இன்னும் இனிது - இப்பொழுதும் இனிதாகவே யிருக்கும். என்று - என்று சொல்லி, தன் அவயவம் பல உழலத் தடிந்து வைத்து - அவளுடைய உறுப்புக்களை அவள் துடிதுடிக்க அறுத்து எதிரேவைத்து, தின்னி என - தின்பாயாக என்று ஒறுக்கவே, நொந்து - மனம் வருந்தி, அவைகள் தின்னும் - அவற்றைத் தின்பாளாயினள்.

யசோதரனும் சந்திரமதியும் மீனாகவும் தகராகவும் பிறவாகவும், பிறந்துழன்றபோது அவற்றைக்கொன்று அவற்றின் ஊனைத் தின்றுளாதலின், அதனைச் சுட்டி, "முன்னை நுமர்தம் தசை முனிந்திலை தின்றாய்க்கு," என்றும், அவளுனும் நின் உடலூனும் ஒன்றேயாதலின், அப்போது அதனை யுண்ட நினக்கு இப்போதும் இவை இனியவாகவே யிருக்குமாதலின் உண்க என்பார், "இன்னும் இனிது உன்னவயவங்கள் தினல்," என்றும் கூறினர். அவயவங்களைத் துண்டு துண்டாக அறுத்தெடுத்த காலத்து ஆற்றாமையால் அவள் வருந்தினமை தோன்ற, "உழலத்தடிந்து," என்றும், அவற்றைக் கண்டு அருவருப்பு மிகக்கொள்ளுமாறு, "வைத்து," என்றும், அவர் கூறுமாறு உண்டற்கு அவட்கு உள்ளம் செல்லாமைதோன்ற, "தின்னியென," என்றும், "நொந்தவைகள் தின்னும்," என்றும் கூறினர்.

294. திலப்பொறியி லிட்டனர் திரிப்பவு நெருப்பின்
உலைப்பெரு கழற்றலை யுருக்கவு முருத்துக்
கொலைக்கழுவி லிட்டனர் குலைப்பவு முழக்கும்
உலைப்பருவ ருத்தம துரைப்பரிது கண்டாய்.

உரை :- திலப் பொறியில் இட்டனர் திரிப்பவும்-எள்ளை யாட்டும் எந்திரமாகிய செக்கிலிட்டு அவ் வயிர்தமதியைத் துன்புறுத்தியும், நெருப்பின் உலை-நெருப்பில் வைக்கும் உலைப்பானையில் ஏற்றி, பெருகு அழல்தலை உருக்கவும்-மிக் கெழும் நெருப்பினிடத்தே வைத்து உருக்கியும், உருத்து- வெகுண்டு, கொலைக்கழுவி லிட்டனர் குலைப்பவும் - கொலை புரியும் கழுமரத்திலேற்றி அவளுருவை யழித்தும் வருத்த,

உழக்கும் - வருந்தும், உலைப் பரு வருத்தமது-போக்குதற் கரிய அவனுடைய துன்பமானது, உரைப்பரிது-சொல்ல வொண்ணாததாம்.

எள்ளைப்பெய்து ஆட்டி எண்ணெய் எடுக்கும் பொறி, செக்கு. நெருப்பில் வைத்து உருக்குதற்கென்றே சமைந்துள்ள உருக்குப் பானைகளை, "நெருப்பின் உலை," என்றார். கொலைத்தொழிற் கென்றமைந்தமையின் கழுவைக் "கொலைக்கழு," என்பாராயிற்று; அதனால் உருச்சிதைந்து போதலின், "குலைப்பவும்," எனல் வேண்டிற்று. உலைப்பு-கெடுத்தல், நீக்குதல். கண்டாய், அசை.

295. ஒருபதினொ டொருபதினை யுந்தியத னும்பர்
இருபதினொ டைந்தினி லுயர்ந்தபுகை யென்னும்
பொருவரிய துயரினவை பொங்கியுடன் வீழும்
ஒருபதினொ டெழுகடல்க ளளவுமொளி தாரோய்.

உரை:—ஒளி தாரோய் - ஒளிபொருந்திய மாலையினை யுடைய வேந்தே, ஒருபதினொடு ஒருபதினை யுந்தி-ஒரு பத்தோடு ஒரு பத்தினைப் பெய்து பெருக்கி, அதன் உம்பர் இரு பதினொடு ஐந்தினில்-வரும் நூறுடன் அதன்மேல் இருபத்தைந்து கூட உண்டாகிய நூற்றிருபத்தைந்தாக, உயர்ந்த புகை யென்னும் அளவு-உயரிய புகையென்று சொல்லப் படுகின்ற அளவில், பொருவரிய துயரினவை-ஒப்பிலாத துன்பவுடம்புகளைப் பெற்று, ஒருபதினொடு எழுகடல்கள் அளவும்-பதினேழு கடல்கள் காலம் பொங்கி உடன் வீழும்-உயர்ந்து வளர்ந்து வீழ்வாளாயினாள்.

என்றது, இவ்வைந்தாம் நரகத்தில் புரைதோறும் தான்பெற்ற நரகவுடம்பு உயர்ந்து முடிவில் நூற்றிருபத்தைந்து புகை யென்னும் அளவுகொண்ட உயரம் உயர்ந்து மடிவாள் என்றும், அதன் கால எல்லை பதினேழு கடல்கள் என்றும் கூறியவாறாம். புகை யென்பது நீட்டலளவையில் ஒன்று; புகை, யோசனையுமாம். கடல், கால அளவைகளுள் ஒன்று. முதலாம் நரகத்தில் நரகரது உடம்பு ஏழே முக்காலே வீசம் புகை யென்றும், அஃது நரகந்தோறும் இரட்டித் துயர்ந்து ஐந்தாம் நரகத்திறுதியில் நூற்றிருபத்தைந்து புகையுயரம் உயருமென்றும் கூறுப. "ஒன்றுமூன் றைந்து மேழு மொன்ப தும் பத்தோ டொன்றும், நின்றமூன் றோடு பத்து நிரயத்துப் புரை

கள் மேன்மேல், ஒன்றுமூன் றேழு பத்தும் ஒருபத்தேழ் இருபத் திரின், நின்றமூன் ரேடு முப்பா ளுழிகீழ் புரைதோ ருயு"* என்பத ஞல், ஐந்தா நரகில் வாழ்நா ளளவு பதினேழு கடல்களாத லுணர்க.

296. தொல்லைவினை நின்றுசுடு கின்றநர கத்துள்
அல்லலிவை யல்லனவு மமிழ்தமதி யுறுவள்
எல்லையில விதுவிதென வெண்ணியொரு நாவிற்
சொல்லவுல வாவொழிக சுடருநெடு முடியோய்.

உரை :—சுடரும் நெடு முடியோய்-ஒளிர்கின்ற நெடிய முடியையுடைய அரசனே, தொல்லை வினை நின்று சுடுகின்ற நகரத்துள் அல்லல் இவை-பண்டைவினையானது விடாது பற்றி வருத்தும் நரகத்தில் துன்பங்கள் இவைகளாகும், அல்லனவும் அமிழ்தமதி யுறுவள்-அமிழ்தமதி யிவையே யன்றி இவையல்லாத வேறு பிற துன்பங்களையும் அடைவாள், எல்லை யில - எல்லையில்லாதனவாகிய அவற்றை, இது இது என எண்ணி-ஒவ்வொன்ருக இஃது இத்தன்மைத்து என்று எண்ணி, ஒருநாவில் சொல்ல உலவா-ஒருநாவாற் சொல்வதற்கு இல்லை, ஒழிக-இனி அவற்றைக் கேட்டலை யொழிக.

முன்னைப் பிறப்பிற் செய்த தீவினைப் பயனை நரகத்திடத்தே யிருந்து நுகர்வது குறித்து, "தொல்லைவினை நின்று சுடுகின்ற நரகத்துள்," என்ருர். சுடுகின்ற தென்றது, துன்பம் செய்வது பற்றி; "தீயவை தீயினு மஞ்சப்படும்," என்று திருவள்ளுவப் பெருந்தகை கூறியது காண்க. மக்கட் பிறப்பில் வினைப்பயன் கணந்தோறும் மாறி வருதல் போலாது நரககதியில் மாறுதலின்றி ஒருபடித்தாய் நின்று வருத்துவதுபற்றி, "நின்று சுடுகின்ற நரகம்," என்ருரெ னவுணர்க. இதுகாறும் கூறிய துன்பங்களேயன்றி, இவற்றின் வேருகப் பல துன்பங்க ளுண்டென்றற்கு "அல்லனவும் அமிழ்தமதி யுறுவள்," என்ருர். அவை ஓரெல்லைக் குட்படுவன வல்லவாதலின், "எல்லையில" எனப்பட்டன; அதனுல் அவற்றை வகுத்தும் விரித்தும் ஓதுவது எளிதன்றென்றும், பயனில் செய லென்றும் கூறுவார், "இதுவிது வென்று ஒருநாவிற் சொல்ல வுலவா," என்றும், "ஒழிக," என்றும் கூறினர்.

* மேரு. 937.

யசோதரனும் சந்திரமதியும் பிறந்து வருந்திய திறத்தைக் கூறுதல்

297. எண்ணமி லிசோதரனொ டன்னையிவர் முன்னாள்
கண்ணிய வுயிர்க்கொலை வினைக்கொடுமை யாலே
நண்ணிய விலங்கிடை நடுங்கஞர் தொடர்ந்த
வண்ணமிது வடிவமிவை வளரொளிய பூணாய்.

உரை:—வளர் ஒளிய பூணோய் - பெருகுகின்ற ஒளியினையுடைய அணிகளையணிந்த வேந்தே, எண்ணம் இல் இசோதரனோடு அன்னை யிவர் - பின்விளைவு நினையாத யசோதரனும் தாயாகிய சந்திரமதியுமாகிய இவ்விருவரும், முன்னாள் கண்ணிய உயிர்க்கொலை வினைக் கொடுமையால் - முன்னை நாளில் உயிர்ப்பலி யீடாகக் கருதிச் செய்த உயிரைக்கொல்வதாகிய தீவினையின் தீமையால், நண்ணிய விலங்கிடை - உண்டாகிய விலங்குகதிக்கண்ணே, நடுங்கு அஞர் தொடர்ந்த வண்ணம் இது - நடுங்கத்தக்க துன்பம் வந்து பற்றி வருத்திய வகை யிதுவாகும், வடிவம் இவை - எடுத்த உடம்புகளும் இவையாகும்.

"அயிர்ப்பவென் னறத்தின் திண்மை யறிவதற் கமைவிலாதான்," (144) என்று முன்பு கூறியிருத்தலின், ஈண்டு, "எண்ணமில் இசோதரன்," என்றார். சந்திரமதியையும் இவ்வாறே "திருவிலி," (142) என்றும், "அவ்வையாய பாவி," (145) என்றும் இகழ்ந்தமையின், ஈங்கு வாளா "அன்னை," யென்றொழிந்தார். உயிர்க்கொலையாகிய வினையைச் செய்தற்கண், யசோதரன் இயற்றும் வினைமுதலாயினமையின், அம்மிகுதி குறித்து, ஒடுவினை யவன் மேல் வைத்துரைத்தார். ஒடு, எண்ணுப்பொருட்டு. "முன்னே துஞ்சா விலங்கிடைத் துன்னினார்," (153 என்றமையின், இங்கே, "வினைக்கொடுமையாலே நண்ணியவிலங்கிடை," யென்றும், அக்கதி, "துயரம் துஞ்சா விலங்கு," (153) என்றதற்கேற்ப, "நடுங்கு அஞர் தொடர்ந்த வண்ணம்," என்றும், அதன் வகையும் பிறவும் இனிக் கூறலுறுதலின், "வண்ணமிது வடிவமிவை," என்றும் கூறினார். இது தொகுத்துச்சுட்டல்.

யசோதரனுற்ற பிறப்பு வகையைக் கூறுதல்

298. மன்னன்மயி லாய்மயிரி முள்ளெயின மீனாய்
பின்னிருமு றைத்தகரு மாகியவ னேகி
மன்னுசிறை வாரணம தாகிவத மருவி
மன்னவநின் மகனபய னாகிவளர் கின்றான்.

உரை :—மன்னவ - வேந்தே, மன்னன் - அரசனை யசோதரன், மயில் - மயிற்பறவையாகவும், மயிரி முள் எயினம் - மயிர் மிக்க முள்ளம் பன்றியாகவும், மீனும் - மீனாகவும், பின் இருமுறைத் தகருமாகியவன் - பின்னர் இரண்டுமுறை ஆடாகவும் பிறந்து வருந்தினவனாய், ஏகி - புள்வகையுட்சென்று, மன்னுசிறை வாரணமதாகி - பெரிய சிறகுகளையுடைய கோழியாகி, வதம் மருவி-பன்னிருவகை விரதங்களையும் கேட்டு, நின் மகன் அபயனாகி வளர்கின்றான்- நின் மகனாகிய அபயருசியாகப் பிறந்து வளர்ந்து வருகின்றான்.

மயிற்பிறப்புக்குப் பின், "சூழ்மயிர் முள்ளுடை யின்னல் செய்யு மோர் ஏனம தாகி," (176)ப் பிறந்தமையின், "மயிரி முள்ளெயினம்," என்றார். மயிரை யுடையது, மயிரி. ஏனமென்பது எயினமென நின்றது. மீன் பிறப்புக்குப் பின்னொரு முறையும், அப் பிறப்பிற் கூடிய மறியாட்டின் வயிற்றிலே கருவாய் மறுமுறையும் ஆடாய்ப் பிறந்தமையின், "பின்னிரு முறைத் தகருமாகி," என்றார். மன், பெருமை. வதம், விரதம், பன்னிருவகையுமாவன, குணவிரதம் மூன்று, அணுவிரதம் ஐந்து, சிக்கைவிரதம் நான்கு; "வதங்கள் பன்னிரண்டுமேவி,"* என்று ஏனைச் சான்றோரும் கூறுதல் காண்க. கோழியாய்ச் சண்டகருமன் கூட்டில் வளர்ந்து வருங்கால், அகம்பன முனிவன் அச்சண்டனுக்கு அவ்வதங்களைக் கூறக்கேட்டசெய்தியை, "வதம் மருவி," யென்றார்.

சந்திரமதியின் பிறப்பு வகையைக் கூறல்

299. சந்திரமுன் மதிஞமலி நாகமொ டிடங்கர்
வந்துமறி மயிடமுடன் வாரணமு மாகி
முந்தைவினை நெகிழமுனி மொழியும்வத மருவி
வந்துன்மக ளபயமதி யாகிவளர் கின்றாள்.

உரை :—சந்திர முன்மதி - சந்திரமதி, ஞமலியொடு - நாயாகவும், நாகமொடு - பாம்பாகவும், இடங்கரொடு - முதலையாகவும், வந்து - பிறந்து, மறியுடன் மயிடமுடன் - பின்பு ஆடாகவும் எருமையாகவும் பிறந்து, வாரணமுமாகி- பின்னர்க் கோழியுமாய்ப் பிறந்து, முந்தை வினை நெகிழ - முன்னை வினைகள் நீங்குமாறு, முனிமொழியும் வதம்மருவி-

* மேரு. 346.

அகம்பன முனிவன் உரைத்த விரதங்களைக்கேட்டு, வந்து - மக்கட்கதியில் வந்து பிறந்து, உன் மகள் அபயமதியாகி வளர்கின்றாள்-உனக்கு மகளான அபயமதியாய் வளர்ந்து வருகின்றாள்.

சந்திரமுன்மதி, சந்திரமதி; அபயமதியை "அபயமுன்மதி," (21) என்றாற்போல, எண்ணொடு ஏனையவற்றோடும் கூட்டப்பட்டது. உடன், ஒடுவின் பொருட்டு. முனிமொழிந்த மொழியின் பயனால், முன்னைவினையின் தொடர்பு நீங்குதலின், "முந்தை வினை நெகிழ," என்றார்.

யசோமதி மனம் மருளுதல்

300. இது நுமர்கள் பவவினைதன் விளைவுமியல்*பிதுவென்
றெதுவின்முனி யருளுமொழி யவையவைகள் நினையா
விதுவிதுவி திர்த்தகநெ கிழ்ந்து மிகச்†சோரா
மதுமலர்கொள் மணிமுடிய மன்னவன் மருண்டான்.

உரை :—நுமர்கள் பவம் இது-உன்னுடைய முன்னோர்களின் பிறப்புவகை இதுவாகும், வினைதன் விளைவும் இது-அப்பிறப்புக்கு ஏதுவாகிய வினையின் பயனும் இதுவாகும், இயல்பும் இது-அவ்வினைப்பயனாகவரும் கதியின் இயல்பும் இதுவாகும், என்று-என்பதாக, முனி எதுவின் அருளும் - முனிவன் ஏதுவோடு உரைத்த, மொழி அவையவைகள் நினையா-மொழிகளின்பொருளை அவ்வவ்வகையில் எண்ணி, விதுவிதுவிதிர்த்து-மெய் மிகவும் நடுங்க, அகம்நெகிழ்ந்து-மனம் கரைந்து, மிகச் சோரா - மிகவும் சோர்வுற்று, மது மலர்கொள் மணிமுடிய மன்னவன் - தேன் பொருந்திய பூமாலை யணிந்த மணிமுடியினையுடைய யசோமதி, மருண்டான்-செய்வகை தெரியாது மருளுவானாயினன்.

இதுவென்பதனை விளைவுக்கும் கூட்டுக. இயல்பு, ஆகுபெயர். ஏது, ஏதுவெனக் குறுகிநின்றது. ஏது கூறவே, அதனோடியைபுடைய எடுத்துக்காட்டும் கொள்க; சொற்பல்குதல் பற்றி அவற்றைக் கூறாராயினர். வினைவகையும், அவை காரணமாகவரும் கதிவகையும், கதிதோறும் உளவாகும் துன்பவகையும், "அவை யவைகள் நினையா," என்றும், நினைந்தவழி, தான் செய்த வினைகளும், அவற்றால் விளையக்கடவ துன்பங்களும் தோன்றவே, யசோமதிக்குப் பேரச்சம் தோன்றி, அவன் மனத்திண்மையை யழித்தமையின்,

(பாடம்.) * வினைகள் விளையுமியல்பு. † மிகை.

உடல் நடுங்கி உளம் கரைந்து நினை விழுந்து மயங்கலுற்றான் என்பார், "விது விது விதிர்த்து அகம் நெகிழ்ந்து மிகச்சோரா...மருண்டான்," என்றார். "விது விது விதிர்த்து," என்ற இரட்டைக்கிளவி அவனது நடுக்கத்தின் மிகுதியுணர்த்தி நின்றது. விதிர்ப்பு, நடுக்கம். முடிய, குறிப்புப்பெயரெச்சம். மருண்டதனாற் பயன், முனிவன் திருவடி வணங்கி அவனருளும் வரம் மருவித் தெருளுவானாவது.

மக்கள் இருவரும் முனிவன்பால் வருதல்

301. இன்னவகை மன்னன்முனி யியம்பியது கேளாத்
தன்னருகு நின்றவொரு சண்டனை விடுப்ப
மன்னபய வுருசியொடு மதியவளும் வந்தே
சொன்னவி லருட்குரவன் றுணையடி பணிந்தார்.

உரை :—முனி இன்னவகை இயம்பியது-சுதத்த முனிவன் இவ்வாறு சொல்லியதை, மன்னன் கேளா-வேந்தனான யசோமதி கேட்டு, தன் அருகு நின்ற ஒரு சண்டனை-தனக்கு அண்மையில் ஒருவனாய் நின்ற சண்டகருமனை, விடுப்ப-தன் மக்களைக் கொணருமாறு விடுத்தானாக, அபய உருசியொடு மதியவளும் வந்து-அபயருசியும் அபயமதியாகிய அப்பெண்மகளும் அவ்விடத்திற்கு வந்து, சொல் நவில் அருள் குரவன்-அறவுரைகளையே சொல்லும் அருளுடையவனான சுதத்த முனிவனுடைய, துணையடி பணிந்தார்-இரண்டு திருவடிகளையும் வணங்கினார்கள்.

மனமருண்டு நின்ற வேந்தன் தெளிவெய்திய காலத்து 'முனிவன் உரைத்தவற்றை ஐயவினாக்கள் பல தொடுத்து மறுபடியும் நன்கு உளம் தெளியக் கேட்டமை தோன்ற, "இன்னவகை மன்னன் முனி யியம்பியது கேளா," என்று பெயர்த்துங் கூறினார் போலும். கேட்டவன், யசோதரனும் சந்திரமதியும் தனக்கு மக்களாய்ப் பிறந்திருப்பது தெளிந்ததோடமையாது அவர்களும் அச்செய்தியை முனிவன்பால் கேட்டல்வேண்டுமென்ற விருப்பால், அவர்களை யழைத்துவருமாறு சண்டகருமனை விடுத்தானென்க. மன், அசை. அபயருசி மூத்தோனாதலின், ஒருவினையொடு உயர்பின் வழித்தாய் வந்தது. வந்து என்னும் சிறப்புவினை பணிந்தாரென்னும் பொதுவினையொடு முடிந்தது; "இவளும் இவனும் சிற்றிலிழைத்தும் சிறுபறை யறைந்தும் விளையாடுப," என்றாற்போல. சொல்லெனப் பொதுப்படக் கூறினமையின், புகழும் புண்ணியமும் பயக்கும் அறவுரையென்பது வருவிக்கப்பட்டது.

மக்களிருவரும் முற்பிறப் புணர்தல்

302. ஆங்கபய வுருசியுட னபயமதி தானும்
தாங்கலர்கள் நின்று*தவ அரசனரு ளாலே
நீங்கியப வங்களை நினைந்தன ருணர்ந்தார்
ஆங்கவர்க ளுறுகவலை யாவர்பிற ரறிவார்.

உரை:—ஆங்கு - அவ்விடத்தே, அபயவுருசியுடன் அபய மதிதானும் - அபயருசியும் அபயமதியுமாகிய இருவரும், தாங்கலர்கள் நின்று-மிக்கெழும் அன்பினைத் தாங்க மாட்டாது தொழுது நின்று, தவ அரசன் அருளால்-தவ வேந்தனை சுதத்த முனிவன் அருளிய அருண்மொழியால், நீங்கிய பவங்களை நினைந்தன ருணர்ந்தார்-கழிந்த பிறப்புக் களை நினைந்து அவற்றிற் கேதுவாகிய தம் வினையையும் உணர்ந்து, அவர்கள் உறு கவலை-அவ்வுணர்வால் அவர்கள் உற்ற வருத்தத்தை, ஆங்கு-அப்பொழுது, பிறர் யாவர் அறிவார்-அவரை யன்றிப் பிறர் எவரும் அறியமாட்டார்.

முனிவனைக் கண்ட மாத்திரையே அவர்தம் உள்ளத்தெழுந்த அன்பு அவரால் தாங்கமாட்டாவகையிற் பெருகியது தோன்ற, "தாங்கலர்கள்," என்றும், அவர் பின்பு அன்பின் ஆராமையால் மறுபடியும் கைதொழுது நின்றாராக, முனிவனருளால் முன்னைப் பிறப்புணரும் ஞானம் பிறக்க அதன் துணையால் அவற்றை நினைந் தறிந்த நீர்மையினை, "நின்று தவ வரசனருளாலே நீங்கிய பவங்களை நினைந்தன ருணர்ந்தார்," என்றார். தவமுடையோர் எல்லோர்க்கும் தலைமைநிலைமை யுடைமை பற்றிச் சுதத்தனை, "தவவரசன்," என்றார். இனி, வேந்தனுயிருந்து தவமேற்கொண்டு மா முனிவ னனது பற்றித் தவவரசன் என்றாரென்றும் கூறுவர்; பொருளன் றெனத் துறந்த அரசினைத் துறவாது அந்நிலைமையும் தோன்றக் கூறுவதிற் பயனின்மையின் அது பொருளன்மை யுணர்க. தாங் கலர்கள், நினைந்தனர் என்பன முற்றெச்சம்.

இருவரும் வருந்துதல்

303. †மக்களு ளிரட்டை யாக மாறினம் பிறந்த யாமுன்
மிக்கதீ வினையா லுற்ற விளைவினை யுணர்ந்தே மைய
துக்கமே தொடர நோற்றுத் துணையறந் துறந்த பெற்றி
இக்கதி துன்னிக் கண்டே மினிக்கதிக்கென்செய்வோமே.

(பாடம்.) * சென்று. † இவ்வடி நன்னூலுரையில் சங்கர நமச்சிவாயரால் மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டது. சூ. 351.

உரை:—ஐய-ஐயனே, மக்களுள் இரட்டையாக மாறினம் பிறந்தயாம்-மக்களிலே இரட்டையராக மாறிப் பிறந்துள்ள யாங்கள், முன் மிக்க தீ வினையால் உற்ற விளைவினை-முன் மிகுதியாய்ச் செய்த தீவினையால் உண்டாகிய துன்பங்களை, உணர்ந்தேம்-இப்போது தெளிய அறிந்தோம், துக்கம் தொடர நோற்று - துன்பம் பிறவிதோறும் தொடர்ந்து வந்து வருத்துமாறு தீவினை செய்து, துணையறம் துறந்த பெற்றி - உயிர்க்குத்துணையாய் இன்பம் பயக்கும் அறவினையைச் செய்யாதொழிந்த குற்றத்தை, இக்கதி துன்னிக் கண்டேம் - இப்பிறப்பை யெய்தி யறிந்துகொண்டோம், இனிக் கதிக்கு -இனி வரக்கடவ பிறப்புக்கு, என் செய்வோம்-யாது செய்வோம அருளுக.

புள்ளும் விலங்குமாய்ப் பல பிறவிகளிலும் பலவாறு மாறிப் பிறந்த இருவரும் இப்போது அபயருசியும் அபயமதியுமென்ற இரட்டையராய்ப் பிறந்திருப்பதை யுணர்ந்து கூறலின், "மக்களுள் இரட்டையாக மாறினம் பிறந்த யாம்," என்றும், தவமுனிவன் அருளால் இறந்த பிறப்பின் துன்பங்களை யுணர்ந்து வருந்துவார், "முன்மிக்க தீவினையால் உற்ற விளைவினை யுணர்ந்தோம்," என்றும் கூறினர். விளைவு, துன்பம்; தீவினையின் விளைவு அதுவே யாதலின். துக்கத்துக் கேதுவாகிய தீவினையே கன்றிச்செய்த திறத்தைப் பழித்துரைத்தலின், "துக்கமே தொடர நோற்று," என்றார். "மிக்க நல்லறம் விழுத்துணை யாவது,"* என்பவாகலின், அது துணையறம் எனப்பட்டது. பெற்றி, ஈண்டுக் குற்றத்தின்மேல் நின்றது. தமக்கு அறமுணர்த்தி நன்னெறிப்படுத்துமாறு வேண்டும் குறிப்பினராதலின், "இனிக்கதிக்கென் செய்வோமே," என்றார்.

304. தந்தையுந் தந்த தாயு மாகிய தழுவு காதல்
மைந்தனு மடந்தை தானு மாற்றிடைச் சுழன்ற பெற்றி
சிந்தையி னினைந்து நொந்து தேம்பினர் புலம்பக் கண்டு
கொந்தெரி யழலுள் வீழ்ந்த கொள்கைய னுன் மன்னன்

உரை:—தந்தையும்-தந்தையாகியும், தந்த தாயு மாகிய-தன்னைப் பெற்றுத்தந்த தாயாகியும், தழுவு காதல் - பிறத்தற் கேதுவாயிருந்த உழுவலன்புடைய, மைந்தனும் மடந்தைதானும்-அபயருசியும் அபயமதியும், மாற்றிடைச்

* மணி. 22: 138.

சுழன்ற பெற்றி - பிறப்பு வகையில் பிறந்து வருந்திய திறத்தை, சிந்தையில் நினைந்து நொந்து-தம் மனத்தே யெண்ணி வருந்தி, தேம்பினர் புலம்ப - தேம்பியழவே, மன்னன் கண்டு - வேந்தனாகிய யசோமதி பார்த்து, கொந்து எரி அழலுள் வீழ்ந்த கொள்கையனானேன்-கொத்தாக மிக்கெழுகின்ற தீயிடை வீழ்ந்து வருந்தும் வருத்தத்தை எய்தினேன்.

யாடாய்ப் பிறந்த காலத்தில் சந்திரமதியும் ஆடாய்ப் பிறந்து உழலுவானைக் கூடியதனால், அபயருசியைத் "தந்தையாய்," என்றும், அக்கூட்டத்தா லுண்டாகிய கருவின்கண் தானே கலந்து அதன் குட்டியாய்ப் பிறந்ததனால் அவனுக்குத் தாயாயினமையின் அபயமதியைத் "தந்த தாயும்," என்றும் கூறினார். "தன்னை யீன்ற வத்தாய்மிசைத் தாழ்ந்ததே," (187) என்றும், "தாய் வயிற் கருவுட் டகராயது," (189) என்றும் வருதல் காண்க. இருவரும் இரட்டையராய்ப் பிறந்ததற்குக் காரணம் இருவர்பாலும் இருந்த காதலென்பார், "தழுவு காதல் மைந்தனும் மடந்தை தானும்," என்றார். மடந்தை பெண்பாற் பெயர்; பருவப்பெயரன்று. மாற்று; பிறவிநெறி. முத்தி நெறியை நோக்க, இது மாறுபடுதலின், மாற்று, எனப்பட்டது. பெற்றி, தன்மை. முன்னைப் பிறவிகளில் தாமுற்ற துன்பங்களையும், செய்த வினைகளையும் நினைந்து வருந்தி யழுதனரென்றற்கு, "தேம்பினர் புலம்ப," என்றும், சிந்தையில் நினைந்தவழி முன்னைப் பிறவி வரலாறு தோன்றி ஆண்டு நிகழ்ந்தவற்றை மனக் கண்ணில் காட்டி அதனை நெகிழ்வித்தலால், "சிந்தையில் நினைந்து நொந்து," என்றும் கூறினார். தன் மக்களிருவரும் மனம் சோர்ந்து தேம்பிப் புலம்பக் கண்ட யசோமதியின் கருத்தில் அவன் செய்த தீவினைகளும் பிறவும் தோன்றி யச்சுறுத்தவே அவன் பெரிதும் வருந்தலுற்றா னென்பார், "கொந்தெரி யழலுள் வீழ்ந்த கொள்கைய னானேன்," என்றார். ௩௦௪

யசோமதி புலம்புதல்

எந்தையும் எந்தை தாயும் எய்திய பிறவி தோறும்
வெந்துயர் விளைவு செய்த வினையினே னென்செய் கேனே
அந்தமி லுயிர்கண் மாய வலைபல செய்து நாளும்
வெந்துயா நரகின் வீழ்க்கும் வினைசெய்தே னென்செய் கேனே.

உரை :—எந்தையும்-என் தந்தையாகிய யசோதரனும், எந்தை தாயும்-அவன் தாயாகிய சந்திரமதியும், எய்திய

பிறவிதோறும் - அடைந்த பிறப்புக்களிலெல்லாம், வெந்துயர் விளைவு செய்த வினையினேன் என் செய்கேன்-வெவ்விய துன்பமுண்டாக்கும் தீவினைகளைச் செய்தேனாதலின் யான் இனி என்செய்வேன், அந்தம் இல் உயிர்கள் மாய-அளவில்லாத உயிரினங்கள் இறக்குமாறு, அலை பல நாளும் செய்து - துன்பங்கள் பலவற்றையும் நாடோறும் செய்து, வெந்து உயா நரகின் வீழ்க்கும் வினைசெய்தேன் - தீயில் வெந்து நீங்கி யுய்ய முடியாத நரகத்திற் செலுத்தும் தீவினை செய்தேனாதலின், என்செய்கேன்-இவ்வினைகளினால் வரக்கடவ துன்பத்தின்பொருட்டு யான் என் செய்வேன்.

யசோதரன் ஆடாய்ப்பிறந்து வளர்ந்து வருகையில் வேட்டைமேற் சென்ற யசோமதி கொன்றதும், சந்திரமதி எருமைபாய்ப் பிறந்த காலத்தில் தன் குதிரையைக் கொன்றது குறித்துக் கொலை செய்ததும் பிறவும் நினைந்து வருந்துதலின், "பிறவிதோறும் வெந்துயர் விளைவுசெய்த வினையினேன்," என்றும், இவ்வாறே தான் பலவுயிர்களை வேட்டையாடிக் கொன்றதை நினைந்து "அந்தமில் உயிர்கள் மாய அலைபல செய்து," என்றும், இத்தகைய தீவினைகளால் தனக்கு மீளா நரகமே கிடைக்குமென்று அஞ்சி "வெந்து உயா நரகின் வீழ்க்கும் வினைசெய்தேன்," என்றும் கூறிப் புலம்பினன். இவ்வினை மிகுதியால் விளையும் நரகத்துன்பத்தினின்றும் தன்னைக் காத்துக்கொள்வது கருதி இதுபோது எண்ணத் தொடங்கினமை தோன்ற, "என்செய்கேனோ," என்று னென்கின்றார். உய்யா நரகம், மீளாநரகம். துன்பத்தை யுண்டுபண்ணுதலின், வினையையே வினைமுதலாக்கிக் கூறினார். ௩0௫

அருளொடு படர்தல் செய்யா தாருயிர்க் கழிவு செய்தே
பொருளொடு போக மேவிப் பொறியிலே னென்செய் கேனோ
அருளின துருவ மாய வடிகளும் மடிகட் கேயுந்
தெருளலன் நினைந்த தீமைச் சிறியனே னென்செய் கேனோ.

உரை:—அருளொடு படர்தல் செய்யாது - உயிர்கள் மாட்டு அருள் செய்ய நினையாது, ஆர் உயிர்க்கு-பெறுதற்கரிய அவ்வுயிர்கட்கு,அழிவுசெய்து-கேட்டினை விளைவித்து, பொருளொடு போகம் மேவி-பொருளும் அது வாயிலாகப் பெறும் போகமுமே விரும்பி, பொறியிலேன்-நல்வினைப் பேற்றுக்குரிய அறிவின்றி யொழிந்த யான், அருளினது

உருவமாய - அருளறமே உருவாகவுடைய, அடிகள் நும் அடிகட்கேயும்-சான்றோராகிய தங்கட்கும், தீமை நினைந்த-தீங்கு செய்ய நினைந்த, தெருளலன் - தெருண்ட அறிவிலேனாய், சிறியேன்-சிறுமையுற்றேனாதலின், என் செய்கேன் என் செய்கேன்-இக்குற்றங்கட்கெல்லாம் பரிகாரம் யாது செய்ய வல்லேன் யாது செய்ய வல்லேன்.

பொருள்மேலும் போகத்தின்மேலும் சென்ற எண்ணமிகுதியால் எவ்வுயிர்க்கும் தீங்கே செய்தொழுகினே னென்பான், "அருளொடு படர்தல் செய்யாது," என்றும், "பொருளொடு போகம் மேவி," யென்றும் கூறினான். "யாதும் இரப்பவை, பொருளும் பொன்னும் போகமு மல்ல, அருளும் அன்பும் அறனும்,"* என்று சான்றோரும் கூறுதல் காண்க. படர்தல், நினைந்தொழுகல். ஆருயிர் என்றான், உயிர்களின் அருமையினை முன்னர் உணரா திருந்து இப்போது உணர்ந்து கூறுமாறு தோன்ற. தன்பால் அருளில்லாமையின் மிகுதிக்கு எல்லை யிதுவென்றற்கு, "அருளுருவாய அடிகட்கும் தீங்கு நினைந்தேன்," என்றான். யான் அருளாதொழியினும் அருளுருவாய தங்கட்கேனும் தீமை நினையாதிருக்கும் சிற்றறிவும் பெற்றிலே னென்பான், "தெருளலன் தீமை நினைந்த சிறியனேன்," என்றான். அடிகளாய நுங்கட்கு என்றற்கு, "அடிகள் நும் அடிகட்கு," என்றது நற்சீலம். சால்புடைமையாற் பெரியராயினாரை முன்னிலைப்படுத்தி நீயிர் முதலிய சொற்களால் சொல்வது சீலமன்று என்பர். இது வழக்கினாகிய உயர்சொல். என்செய்கேனோ எனப் பன்முறையும் கூறியது, அவனது கையறவினைப் புலப்படுத்தி நின்றது. ௩௦௬

முனிவனை வேண்டல்

307. மாவியல் வடிவு தன்னை வதைசெய்தார் வண்ண மீதேல்
ஆவினி† யளியி னேதும் அஞ்சிலே னவதி யென்கொல்
காவல வருளு கென்னக் கலங்கின னரசன் வீழ
மாவல அஞ்ச லென்றம் மாதவ னுரைவ ளர்த்தான்.

உரை :—காவல-உயிர்கட்கு அருளைச்செய்து அறத்தைக் காக்கும் தவவேந்தே, மா இயல் வடிவு தன்னை வதை செய்தார் வண்ணம் - மாவாற் செய்யப்பட்டதொரு கோழி வடிவினைக் கொன்றவர் அடைந்த துன்பம், ஈதேல்-

* பரி. 5. (பாடம்) † ஆவிநீ.

இத்தன்மைத் தாகுமாயின், அளியன் - அளிக்கத்தக்க யான், ஏதும் அஞ்சிலேன் - சிறிதும் அஞ்சாது தீமை புரிந்தேனாதலின், ஆ இனி அவதி என்கொல் - ஐயோ! இப் போது எனக்கு எய்தவிருக்கும் துன்பத்துக்கு எல்லை யாதோ அறியேன், அருளுக - அடியேனுக்கு அருள் செய்யவேண்டும், என்ன - என்று, அரசன் கலங்கினன் வீழ -அரசனான யசோமதி உணர்வு கலங்கி முனிவன் திரு வடியில் வீழ்ந்து வணங்கினானாக, அம்மாதவன் - அவ னைக்கண்ட அம்முனிவன், மாவல - குதிரை செலுத்த வல்ல வேந்தே, அஞ்சல் - இனி நீ அஞ்சற்க, என்று உரை வளர்த்தான் - என்று சொல்லலுற்றான்.

மா இயல்வடிவு - மாவால் செய்யப்பட்ட கோழியின் உருவம்; "மாவினில் வினைந்த கோழி வடிவு," (145) என்றே முன்பும் கூறி னர். மாக்கோழியை யசோதரன் தன் கைவாளால் அரிந்தபோது, அதன் தலை கூவிக்கொண்டு சென்று வீழ்ந்தமையினாலும், அவ்வாறு செய்யுமாறு செய்வித்தவள் சந்திரமதி யாதலாலும இருவரையும் முறையே செய்தோரும் செய்வித்தாருமாகிய வினை முதலாக்கி "வதை செய்தார்," என்றார். உயிர்க்கோழி போலக் கூவி வீழ்ந் தமையால் அதன் கொலையினை "வதை," யென்றார். அக் கொலை வினை காரணமாகப் பல்வகைப் பிறப்பும் பிறந்து இருவரும் துன் புற்ற செய்தியைச் சுதத்த முனிவன் கூறக் கேட்டானாதலின், "வண்ணம் ஈதேல்," என்றான். உயிரில் பொருளொன்றனை உயி ருடையதாகக் கருதிச் செய்த கொலைவினையே இத்துணைத் துன்பத் தைப் பயக்குமாயின், உயிருள் பொருள்களையே கொலைபுரிந்த தன் னுடைய தீவினைகளை நினைந்து வருந்தும் யசோமதி, உயிர்க்கொலை யைத் தவிர்த்தல் கருதி மாவால் கோழி செய்து கொன்ற அவரினும் கொலை வினையின் தீமையை நினையாதே செய்த தனக்கு எத்துணைத் துன்ப மெய்துமோவென அஞ்சி நடுங்கி, "ஆ இனி அளியன் ஏதும் அஞ்சிலேன் அவதி யென்கொல்," என்றான். ஆ, இரக்கக் குறிப்பு. உயிர்கட்குச் செய்தற்குரிய அருளற மேற்கொண்டொழுகு வது கருதி, சுதத்தனை, "காவல,". என்றும், தனக்கு அக் கொலை வினையைப் போக்குதற்குக் கழுவாய் அருளுமாறு வேண்டும் கருத்தி னால், "அருளுக," என்றும் கூறினான். மாவலன், குதிரை யானை முதலிய படைகளைச் செலுத்தும் வன்மையுடையவன். "மாவ லோன்," (19) எனப் பிறாண்டும் கூறுதல் காண்க. இனி, இவை யிரண்டற்கும் மிக்க வெற்றியையுடையவன் என்றலு மொன்று. உரைவளர்த்தா னென்பது வாளா உரைத்தானென்பதுபட நின்றது.

சுதத்தன் வேந்தனைத் தெருட்டுதல்

308. அறிவில ராய காலத் தறிவில செய்த எல்லாம்
நெறியினி லறிவ தூற நின்றனர் *விலகி நிற்பர்
அறியலர் வினைக ளாலே யருநவை படுநர் கையாற் †
சிறியநல் வதங்கள் செய்தே தீவினை யகல்வர் காணாய்.‡

உரை :—அறிவிலராய காலத்து - நல்லறிவு பிறவாத இளமைக் காலத்தில், அறிவில செய்த எல்லாம் - அறியாமையாற் செய்த தீமைகளெல்லாம், அறிவது நெறியினில் ஊற நின்றனர் - நல்லறிவானது நெறிப்படி உண்டாகப் பெற்றவர், விலகி நிற்பர் - அத் தீமையினின்றும் விலகி நன்னெறிக்கண்ணே நிற்பார்கள், அறியலர் வினைகளாலே அருநவை படுநர் - நலந் தீங்கு அறியாராய்ச் செய்த வினைகளால் நீக்குதற்கரிய துன்பப்படுபவர், கையால்-செய்கைகளால், சிறிய நல் வதங்கள் செய்து - எளிய விரதங்கள் பலவற்றை மேற்கொண் டொழுகி, தீவினை அகல்வர் - தீவினையினின்றும் நீங்குவார்கள்.

அறிவில்லாக் காலத்தே செய்யும் தீவினை பலவும் அறிவில் செய்கைகளாகவும், நல்வினையும் ஏரலெழுத்துப் போல்வதோர் விழுக்காடென நல்லோரால் கொள்ளப்படாமையாலும் இருவகையும் சேர, "அறிவிலசெய்த வெல்லாம்," என்றார். நெறி, கல்வி கேள்வி நெறி. நல்லறிவு பிறத்தற்கு இவையிரண்டும் நெறியாதலின், "நெறி" யென்றார். அறிவது: அது பகுதிப்பொருள் விகுதி. ஊறுதல், உண்டாதல்; "கற்றனைத் தூறு மறிவு"$ என்று சான்றோரும் கூறுதல் காண்க. நல்லறிவு பிறந்தவழித் தீவினை தவிர்த்து நல்வினையே நாடிச் செய்யப்படுதலின், "விலகி நிற்பர்," என்றார். இனி அறிவு பிறவாக்காலத்தே செய்த வினைப்பயன் தீர்தற்குக் கழுவாய் கூறுவார், நல்லொழுக்கமும் எளிய விரதமும் மேற்கொள்வு தென்பார், 'சிறியநல் வதங்கள் கையால் செய்தே தீவினை யகல்வர்," என்றார். சிறுமை, எளிமை மேற்று. அறியாமையாற் செய்தனவாயினும் தீவினைப்பயனுய் வரும் துன்பம் நீக்குதற்கரிது என்பார், "அருநவை," என்றும், எனவே, வினைப்பயனை எவ்வாற்றானும் நுகர்ந்தே கழித்தல்வேண்டும் என்றும் கூறினாரென வறிக. அறிவிலாக் காலத்துச் செய்த குற்றம் அறிவறியும்போது அறிவுடை

(பாடம்) * நின்றவை. † படுநர்க்கையா.
‡ செய்த திருவினை நுமர்கள் காணாய். $ குறள். 396.

யோரால் விலக்கப்படுமென்பதும், அக்காலத்துச் செய்த வினைப் பயன்கள் அறிவறிவார் மேற்கொள்ளும் வதங்களால் வெல்லப்படும் என்பதும் கூறியவாறும்.

இறைவன் அறத்தின் ஏற்றத்தைக் கூறுதல்

309. அருள்புரி மனத்த ராகி யாருயிர்க் கபய நல்கிப் [திட்
பொருள்கொலை களவு காமம் பொய்யிவை புறக்க ணித்
டிருள்புரி வினைகள் சேரா திறைவன தறத்தை யெய்தின்
மருள்செய வருவ துண்டோ வானவ ரின்ப மல்லால்.

உரை :—அருள்புரி மனத்தராகி - அருளை நினையும் மனமுடையவராய், ஆர் உயிர்க்கு - நிறைந்த உயிர்கட் கெல்லாம், அபயம் நல்கி - ஆதரவு செய்து, பொருள் கொலை களவு காமம் பொய் இவை புறக்கணித்திட்டு - பிறன் பொருளை விரும்புதலும் கொலையும் களவும் காம மும் பொய் கூறலும் என்ற இவையிற்றைச் செய்யாராய், இருள்புரி வினைகள் சேராது - அறியாமையாற் பிறக்கும் வினைகளைச் செய்வதின்றி, இறைவனது அறத்தை எய்தின்- அருகபரமன் அருளிய அறத்தை மேற்கொண் டொழுகுவ ராயின், வானவர் இன்பமல்லால் - தேவருலக வின்ப மன்றி, மருள் செய வருவது உண்டோ-ஒருவர்க்கு மயக்க மும் அது காரணமாக வரும் நரகத் துன்பமும் செய்ய வருவதொன்று இல்லையாம்.

அருகன் அருளிய அறங்களுள் தலையாயது அருளாதலின், அதனை விதந்து, "அருள்புரி மனத்தராகி," யென்றும், அதற் குரிய செயலாதலின், "ஆருயிர்க் கபயம் நல்கி," யென்றும், அவ் வறத்தைக் கெடுப்பனவாதலின் பொருள்வெஃகல் முதலியவற் றைப் "புறக்கணித்திட்டு," என்றும் கூறினார். "இருள் சேர் இரு வினை," * என்றாராகலின், அஃது இச் சமண் சமயத்துக்கும் ஒத்த கருத்தாதல் பற்றி, "இருள்புரி வினைகள் சேராது," என்றும், வினைப்பகை வீயாது பின்சென் றடுவதுபற்றி அதற்கு அரண் இஃது என்பார், இறைவன தறத்தை அரணாகவும் கூறினார்; "எய்தின்," என்றது எய்தினு மெய்தும் பயன் கூறுதற்கு அவாய்நிலை பயப் பித்தது. மருள், பிறவிக் கேதுவாய மயக்கம்.

---

* குறள். 5.

யசோமதி திருவறம் மேற்கோடல்

310. என்றலு மடிகள் பாதத் தெழின்முடி மலர்கள் சிந்தக்
கன்றிய வினைகள் தீரக் கருணையி னுருகி நெஞ்சிற்
சென்றன னறிவு காட்சித் திருவறத் தொருவ னுனென்
வென்றவர் சரண டைந்தார் விளைப்பது வென்றி யன்றே.

உரை :—என்றலும் - என்று சுதத்தமுனிவன் சொல்லி னதும், அடிகள் பாதத்து - அவருடைய திருவடியின்கண், எழில் முடி மலர்கள் சிந்த - அழகிய தன் முடியிற் சூடிய பூக்கள் சிதறுமாறு வீழ்ந்து வணங்கி, கன்றிய வினைகள் தீர - மிகச் செய்த தன் தீவினைகள் நீங்குமாறு, கருணையின் உருகி - உயிர்கண்மேற் சென்ற அன்பினால் உருகி, நெஞ்சிற் சென்றனன் - நெஞ்சினால் நல்லொழுக்கம் மேற் கொண்ட யசோமதி, அறிவு காட்சி - ஏனை நன்ஞானமும் நற்காட்சியும் பெற்று, திருவறத்து - அருகன் அருளிய சைன தருமத்தவருள், ஒருவனானான் - நிகரற்றவனானான், வென்றவர் சரண் அடைந்தார் - வினைப் பகையை வென்ற முனிவருடைய திருவடியே புகலாக அடைந்தவர், விளைப் பது - அடைந்து பெறுவது, வென்றி யன்றே - வினையை வெல்வதேயாகும்.

என்றலும், விரைவுப்பொருட்டாய வினையெச்சம். முனிவர் திருவடியில் அடியற்ற மரம்போல் வீழ்ந்து வணங்கியது தோன்ற, "அடிகள் பாதத்து எழில்முடி மலர்கள் சிந்த," என்றார். வினைப் பகை நீங்குதற்குரிய மனப்பக்குவம் பிறந்துவிட்ட தென்பார், "கன்றிய வினைகள் தீரக் கருணையி னுருகி," என்றும், சைனதருமத் தில் வேந்தன் உளஞ்சேர்ந்து அதற்குரிய நல்லொழுக்கத்தை மேற் கொண்டமை தோன்ற, "நெஞ்சிற் சென்றனன்," என்றும், அதற் குரிய நன்ஞானம் நற்காட்சிகளை யறிந்தமை உய்த்துணரவைத்து, இம்மூன்றாலும் அவன் ஒப்பற்ற அறவோனானது கூறுவார், "திரு வறத் தொருவனானான்," என்றும் கூறினார். இதுகாறும் தீவினையே கன்றி நின்ற அவன் இத்துணை விரைவில் நல்லறம் மேற்கொண்டு சிறந்தமைக்கு ஏது கூறுவாராய், "வென்றவர் சரணடைந்தார் விளைப்பது வென்றியன்றே," என்றார்.

யசோமதி மக்கட்குக் கூறுதல்

311. வெருள்செயும் வினைகள் தம்மை வெருவிய மனத்த னாகி
மருள்செயு முருவ மாட்சி மகனொடு மங்கை தன்னை
அருள்பெரு குவகை தன்னா லமைவில னளிய னும்மைத்
தெருளலன் முன்பு செய்த சிறுமைகள் பொறுக்க என்றான்.

உரை:—வெருள் செயும் வினைகள் தம்மை வெருவிய மனத்தனாகி - மயக்கத்தைச் செய்யும் வினைகட்கு அஞ்சிய மனமுடையவனாய், மருள் செயும் உருவமாட்சி மகனொடு மங்கை தன்னை - கண்டார்க்கு வியப்பினை யுண்டாக்கும் அழகு மாட்சிமைப்பட்ட மகனையும் மகளையும் பார்த்து, அருள் பெருகு உவகை தன்னால் - அன்பு மிகுதியாற் பெருகிய மகிழ்ச்சியினால், அமைவிலன் - அமைமையாகிய யசோமதி, அளியன் - அளிக்கத்தக்க யான், உம்மைத் தெருளலன் - உங்களை இன்னாரென்று அறியாது, முன்பு செய்த சிறுமைகள் பொறுக்க - முற்பிறப்புக்களிற் செய்த தீமைகளைப் பொறுத்தருள்வீர்களாக, என்றான் - என்று வேண்டினான்.

வினைகளால் மயக்கமும் துன்பமும் உண்டாதலின், "வெருள் செயும் வினைகள்," என்றார்; "வெருள் செய்வினை தருதுயரம்," (287) என்று முன்பும் கூறியது காண்க. வினைக்கு அஞ்சும் செயல் அறிவறிந்தார்கண்ணதாகலின். "வெருவிய மனத்தனாகி," என்றார். மருள், மருட்கை; இது பிறர்கட்டோன்றிய ஆக்கம் பொருளாகப் பிறப்பது. தொடர்புடைமை கருதாது எல்லா வுயிர்கண் மேலும் செல்லும் பேரன்பு அருளெனப்படுதலின், அருள் பெருகு உவகை யென்பதற்கு இவ்வாறு கூறப்பட்டது. உவகை மேன்மேலும் மிகுவதால் அமைவிலனானா னென்ன வுணர்க. தீமை யென்னாது "சிறுமை," யென்றது தன்னைப் பொறுத்தல் வேண்டும் என்றற்கு.

கலியாணமித்திரற்குக் கூறுதல்

ஒருயிர்த் தோழ னாகி யுறுதிசூழ் வணிகன் றன்னை
ஆருயிர்க் கரண மாய* அடிகளோ டைய நீயும்
நேரெனக் கிறைவ னாக நினைவனென் றினிய கூறிப்
பாரியற் பொறையை நெஞ்சிற் பரிந்தனன் மன்னன் மன்னே. †

(பாடம்.) * சரணமாய. † மன்னே; மன்னவனானன்.

உரை :—ஒருயிர்த் தோழ னாகி - உயிரால் ஒருவனே என்று கூறத்தக்க நண்பனாய், உறுதிசூழ் வணிகன் தன்னை - மன்னனாகிய தனக்கு உறுதியானவற்றை நினைந்து செய்த வணிகனான கலியாணமித்திரனைப் பார்த்து, ஐய - ஐயனே, ஆருயிர்க்கு அரணமாய அடிகளோடு - எனது அரிய உயிருக்கு அரணாகிய அறம் உரைத்த இச் சுதத்த முனிகளோடு, நீயும் எனக்கு இறைவனாக நேர்என நினைவல் என்று - நீயும் எனக்கு ஞானாசிரியனாதற்கண் ஒப்பாவாய் என நினைக்கின்றேனென்று, இனிய கூறி - இனிய சொற்கள் பல சொல்லி, மன்னன் - வேந்தனாகிய யசோமதி, பார் இயற் பொறையை - நிலத்தையாளும் அரசபாரத்தை, நெஞ்சில் பரிந்தான் - மனத்தின்கண் பற்றின்றித் துறந்தான்.

உடலால் இருவராயினும் உயிரால் ஒருவரே யென்பார், "ஒருயிர்த் தோழனாகி," யென்றார், "எனக்குயி ரென்னப் பட்டான் என்னலாற் பிறரை யில்லான்,"* என்று தேவரும் கூறுவர். செய்கை யில்வழிச் சூழ்ச்சி பயன்படாமையின், சூழ் வணிகன் என்பதற்கு இவ்வாறுரைக்கப்பட்டது. அற முரைக்குமுகத்தால் முனிவன் அரசனுயிர் நரகு புகாவகையிற் காத்தமையின், அவனை, "ஆருயிர்க் கரணமாய அடிகள்," என்றான். வணிகன் காட்டித் தெருட்டத் தெருண்டு அறம் நல்கப்பெற்றமையின், "நீயும் நேர் எனக் கிறைவனாக நினைவல்," என்றும், அறக் கேள்வியால் ஞானம் பெற்று அரசிய லின்பத்தையும் பெரும் பொறையாகக் கருதி உள்ளத்தே அதனை வெறுத்துத் துறத்தலின், "பாரியற் பொறையை நெஞ்சிற் பரிந்தனன்," என்றும் கூறினன். மன்னும் ஓவும் அசை. ௩௧௨

யசோமதி துறவு

313. மணிமுடி மகனுக் கீந்த மன்னவன் தன்னோ டேனை
அணிமுடி யரசர் தாமும் அவனுயிர்த் துணைவ னான
வணிகனு மற்றுளாரு மாதவத் திறையை வாழ்த்தித்
துணிவினர் துறந்து மூவார் தொழுதெழு முருவு கொண்டார்.

உரை :—மகனுக்கு மணிமுடி ஈந்த - மகனாகிய அபயருசிக்குத் தன் மணியுடன் இழைத்த முடியைக் கொடுத்து நீங்கிய, மன்னவன் தன்னோடு - வேந்தனாகிய யசோமதி

* சீவக. 205.

யுடன், ஏனை அணி முடி யரசர் தாமும் - ஏனை அழகிய முடிசூடிய வேந்தர்களும், அவன் உயிர்த் துணைவனான வணிகனும் - அவனுடைய உயிர்த்தோழனான கலியாண மித்திரனும், மற்றுளாரும் - மற்றைய நண்பர்களும் சுற்றத்தாரும், மாதவத் திறையை வாழ்த்தி - பெரிய தவத்தை யுடைய முனிகளாகிய சுதத்தனை வணங்கி வாழ்த்தி, துணிவினர் துறந்து - உலகியற் போகத்தின் தன்மையை யுணர்ந்து துறந்து, மூவார் தொழுதெழும் உருவுகொண்டார் - மூத்துக் கெடுதலில்லாத தேவரும் முனிவரும் தொழும் ஞானநிலையினை யடைந்தார்கள்.

அரசியற் போகத்தைப் பொறையாகக் கருதி மனத்தே துறந்தமையின், அதனைத் தன் மகன்பால் வைத்ததற்கண் நிகழும் இன்ப நிகழ்ச்சிகளைப் பொருளாக நினையாமை தோன்ற, "மணிமுடி மகனுக் கீந்த மன்னனன்," என்றெழுந்தார் யசோமதிக்குத் துணையாய வேந்தரும் பிறரும் அவன் துறவுக்காலத்தே யுடன்வந்தாராக, அவனுக்கு அத்துறவுநிலை வருதற்குக் காரணனாயிருந்த கலியாண மித்திரன், "ஒருயிர்த் தோழனுமி யுறுதி சூழ்," (312) பவனாதலின், அவனும் உடனே துறவு மேற்கொண்டு வேந்தனைச் சூழ வந்ததைை விதந்து, "அவனுயிர்த் துணைவனான வணிகனும்," என்றார். துறவுக்குத் துணிவு இன்றியமையாமையின், "துணிவினர் துறந்து," என்றும், பிறப்பிறப்புக்கட் கேதுவாகிய வினையை வென்ற ஞானிகள் என்றற்கு "மூவார்" என்றும் கூறினார். முனிவரர், கணதராதி மாமுனிவரென வுணர்க; "இமையவரு மாதவரு மிறைஞ்சி யேத்தப், பனிவரிய சிவகதியி னமர்ந்திருந்தா ரறவமிர்த முண்டா ரன்றே,"* என்று பிற சான்றோரும் கூறுதல் காண்க.

அபயருசி துறவு

314. தாதைதன் றுறவு முற்றத்† தானுடன் பட்ட தல்லால்
ஓதநீர் வட்டந் தன்னை யொருதுகள் போல வுள்ளத்
தாதரம் பண்ணல் செல்லா னபயனு மரசு தன்னைக்
காதலன் குமரன் தம்பி கைப்படுத் தனன்வி டுத்தான்.

உரை:—அபயனும் - அபயருசியும், தந்தைதன் துறவு முற்ற - தன் தந்தையாகிய யசோமதிக்குத் துறவு நெறி முற்றிப் பயன் தருதல்வேண்டி, ஓத நீர் வட்டம்

* மேருமந். 1400. (பாடம்.) † முந்த.

அரசு தன்னை-கடல்சூழ்ந்த நிலவுலக அரசியற்போகத்தை, தான் உடன்பட்டது அல்லால்-தான் மேற்கொள்ள இசைந்தானே யன்றி, ஒரு துகள் போல-மேற்கொண்ட அதனைப் பயனில் பொருளாகக் கருதி, உள்ளத்து ஆதரம் பண்ணல் செல்லான்-மனத்தில் சிறிதும் விரும்பானாய், தன்னை - அவ்வரசியற் போகத்தை, காதலன் குமரன் தம்பி-அன்பும் இளமையு முடைய தம்பியாகிய யசோதரன்பால், கைப்படுத்தனன் விடுத்தான் - வைத்துவிட்டுத் தானும் துறவு பூண்டான்.

யசோமதியின் துறவு முற்றுங்காறும் அரசபோகத்தை மேற்கொண்டிருந்த அபயருசி, அவன் அது முற்றியதும் துறத்தலின், மேற்கொண்டிருந்ததற்கு ஏது இஃதென்பார், "தாதைதன் துறவு முற்றத் தானுடன் பட்டதல்லால்," என்றும், அவ்வாறிருந்த காலத்தும் அவ்வரசியற் போகத்தை விரும்பாதிருந்தமை தோன்ற, "ஒரு துகள்போல வுள்ளத் தாதரம் பண்ணல் செல்லான்," என்றும், தான் இளையனாயினும் தன்னினும் இளையனை யசோதரற்கு அரசியலைத் தந்த செயலைக் கூறுவார், "காதலன் குமரன் தம்பி கைப்படுத்தனன் விடுத்தான்" என்றும் கூறினார். தன்னையென்பது சுட்டு மாத்திரையாய்நின்றது.

315. மாதவன் மலர்ந்த சொல்லான் மைந்தனும் மங்கை யாய
பேதையம் பிணைய னாளும் பிறப்பினி துணர்ந்த பின்னர்
ஆதரம் பண்ணல் போகத் தஞ்சினர் நெஞ்சின் எஞ்சா
மாதவன் சரண மாக வனமது துன்னி னாரே.

உரை:—மைந்தனும்-அபயருசியும், மங்கையாய பேதை அம் பிணையனாளும்-மங்கையாகிய இளமையான மான் பிணையை யொத்த அபயமதியும், மாதவன் மலர்ந்த சொல்லால் - பெரிய தவத்தையுடையவனான சுதத்தமுனிகள் உரைத்த அறவுரையால், பிறப்பு இனிது உணர்ந்த பின்னர்- தங்கள் பழம்பிறப்பை யுணர்ந்த பிறகு, போகத்து நெஞ்சின் ஆதரம் பண்ணல் அஞ்சினர்-உலகியல் இன்பத்தை நெஞ்சால் விரும்புதற்கு அஞ்சி, எஞ்சா மாதவன் சரணமாக-குன்றாத பெரிய தவத்தையுடைய சுதத்தன் திருவடிகளையே துணையாகக்கொண்டு, வனமது துன்னினார்-முனிவனுடன் வனத்தை யடைந்து தவம்செய்யக் கருதினார்கள்

மாதவனாதலின், உரைத்தானென்றல் சீல மன்மை நோக்கி, "மலர்ந்த," என்றார். அவனுரைப்பன யாவும் அறமாதலின், "சொல்லால்," என்றார். நூல் வாயிலாக வுணர்த்துதலினும் சொல்லா லுபதேசித்த சிறப்புக்குறித்து இவ்வாறு கூறினாரென்று மாம். மங்கையென்பது பெண்பாற் பொதுப்பெயர்; பருவப்பெய ரன்று. பேதை, இளமை. பிணை, மான். பழம்பிறப் புணர்ந்து, போகத்தில் வேட்கை செய்தால் வரக்கடவ துன்பத்துக்கு அஞ்சு தலின், "ஆதரம் பண்ணல் போகத் தஞ்சினர்," என்றார். பண்ணல் என்புழி நான்கனுருபு விகாரத்தாற் றொக்கது. போக வேட்கையா லெய்தும் பிறவித்துன்பத்தை நினைந்து நெஞ்சில் மிக்க அச்சம் உறுதல் தோன்ற, "நெஞ்சின் அஞ்சினர்," என்றார். எத்துணை யும் தான் மேற்கொண்ட தவத்தின்கண் குன்றாது ஒழுகுதல்கண்டு, "எஞ்சா மாதவன்," என்றும், அவன் திருவடித்துணையால் எவ்வகை யிடையூறும் எய்தாதென்னும் துணிபுபற்றி அவனுடன் சென்றன ரென்பார் "மாதவன் சரணமாக வனமது துன்னினார்," என்றும் கூறினார். வனமது, அது பகுதிப்பொருட்டு.

வனமடைந்த இருவரும் முனிவன்பால் அறங்கேட்டல்

வினைகளும் வினைகள் தம்மால் விளைபயன் வெறுப்பு மேவித்
தனசர ணணைந்து ளார்க்குத் தவவர சருளத் தாழ்ந்து
வினையின விளைவு தம்மை வெருவின மடிகள் மெய்யே
சினவரன் சரண மூழ்கிச் செறிதவம் படர்து மென்றார்.

உரை:-வினைகளும்-ஞானாவரணம் முதலிய வினைகளின் உணர்வும், வினைகள் தம்மால் விளைபயன் வெறுப்பும் - அவற்றாலுண்டாகும் இன்பத் துன்பங்களில் வெறுப்பும், மேவி-பொருந்தி, தனசரண்-தன் திருவடிகளே புகலாக, அணைந்துளார்க்கு-அடைந்துள்ள அனைவருக்கும், தவவரசு அருள-தவத்துக்குரிய அறத்தையுரைக்கும் குறிப்பினனாக அதுகண்டு, தாழ்ந்து-பணிந்து, அடிகள்-அடிகளே, வினை யின விளைவு தம்மை-வினைகளால் உண்டாகும் பயனை, வெருவினம்-அஞ்சினேமாதலின், மெய்-உண்மை நெறியாகிய, சினவரன் சரணம் மூழ்கி-சினேந்திரனாகிய அருக பரமன் திருவடியை யடைந்து, செறி தவம் படர்தும் - கேவல ஞானவின்பம் செறிதற் கேதுவாகிய தவத்தைச் செய்யக் கருதுகின்றோம், என்றார் - என்று தெரிவித் தார்கள்.

ஞானவரணீய முதலிய வினைகளாவன; ஞானவரணீயம், தரிசனவரணீயம், மோகனீயம், அந்தராயம் என்பனவும், வேதனீயம், நாமிகம், கோத்திரிகம், ஆயுட்கம் என்பனவுமாகிய இருவகைகளாகும்; இவற்றுள் ஞானவரணீய முதலிய நான்கும் காதி கருமம் என்றும், ஏனை நான்கும் அகாதி கருமமென்றும் வழங்கும். காதி கருமத்தால் துன்பமும் அகாதிகளால் இன்பமும் விளைபயனாகும். இவற்றின் இயல்பும் விளைபயனும் உணர்ந்தாலன்றி இவற்றின்பால் வெறுப்பு உண்டாகாமையாலும், வெறுப்புளதாயினல்லது வீடு பேற்று நெறி வாயாமையாலும், "வினைகளும் வெறுப்பும் மேவி," யென்றார். புவியரசு துறந்து தன் திருவடியடைந்து அறத்தின்வழி நிற்பார்க்குத் தான் அருளக்கருதுவது தவமாதலின், அதனைத் "தவ வரசு அருள," என்றும், அக்குறிப்புத் தோன்றக் கண்டதும் இருவரும் வணங்கினமையின், "தாழ்ந்து," என்றும் கூறினார். வினைகளுக்கும் அச்சமே ஞானப்பேற்றுக்கு வேண்டும் மனப்பக்குவத்தைப் பயத்தலின், "வினையின விளைவு தம்மை வெருவினம்," என்றும், எமக்குப் புகலளிப்பது சினவரன் சரணமாதலின், அதனை யடைதற்கு வேண்டும் தவ நெறியை அருளவேண்டும் என்பார், "செறிதவம் படர்தும்," என்றும் கூறினார். கேவலஞான வின்பத்துச் செறிவிக்கும் சிறப்புடைமையின் தவத்தைச் "செறிதவம்," என்று சிறப்பித்தார். ௩௬௬

சுதத்த முனிகள் கூறல்

ஆற்றல் தமையப் பெற்று லருந்தவ மமர்ந்து செய்ம்மின்
சாற்றிய வகையின் மேன்மேற் சையமா சையம மத்திற்
கேற்றிநின் றின்மை* தன்னை யிதுபொழு துய்ம்மி னென்றுன்
ஆற்றலுக் கேற்ற வாற்று லவ்வழி யொழுகு கின்றுர்.

உரை:—ஆற்றலது அமையப் பெற்றால் - உங்கள்பால் தவத்துக்குவேண்டும் ஆற்றல் அமைந்திருக்குமாயின், அருந்தவம் அமர்ந்து செய்ம்மின்-சோறும் நீரும் சுருக்கிச் செய்யும் அந்த அரிய தவத்தை அவ்வாற்றலுக் கேற்றவாறு பொருந்தச் செய்வீர்களாக,சாற்றிய வகையின்-பரமாகமம் சொல்லும் முறைப்படியே, மேல் மேல்-உண்வு முதலிய வற்றைக் குறைத்துப் பல்வகை ஆராதனைகளை மேற்கொண்டு, சையம்-சம்மியங்களில், மா சையமத்திற்கு தன்னை ஏற்றி நின்று-மேலான சம்மியத்திற்குத் தன்னை ஏற்றுவித்துப் பிராணி சம்மியமம் விடய சம்மியமங்கள்

(பாடம்.) * கேற்றவனின்மை.

நிறைந்து நின்று, இது பொழுது-இந்நிலையிலேயே, இன்மை யும்பின் - இன்பத் துன்பங்களில் விருப்பு வெறுப்பு இல்லாமையாகிய நல்லறத்தைக் கடைபோகச் செய்வீர்க ளாக, என்றான்-என்று சுதத்த முனிவன் உரைத்தான், ஆற்றலுக்கு ஏற்ற வாற்றால்-அவர்களும் தங்களுடைய ஆற்றலுக் கேற்றவாறு, அவ்வழி ஒழுகுகின்றார்-அம்முனி வன் கூறிய நெறியிலேயே ஒழுகலானார்கள்.

ஆற்றல், மனவலியும் மெய் வலியுமாம். ஆற்றல் அமையா விடத்து உண்டிசுருக்கிச் செய்யும் இத்தவம் வெற்றி தருதல் அரிது என்றற்கு "அருந்தவம்," என்றும், அதனால் உண்டாகும் விளைவு பேரின்பமாதலின் "அமர்ந்து செய்ம்மின்," என்றும், உண்டி சுருக் கத்தை மேன்மேல் படிப்படியாகச் செய்யுமாற்றால் "ஆத்ம பாவனை யாகிய ஞானாராதனை, தரிசனாராதனை, சாரித்திராராதனை என்னும் இக்குணங்களில்," நிலைபேறுண்டாக அது வாயிலாகச் "சுத்தாத்ம தியான," முண்டாகுமென்று பரமாகமம் கூறுதலின், "சாற்றிய வகையின்," என்றும் கூறினார். சையம், சம்மியம். முதன் மூன்று குண நிலையில் சம்மியத்துவமில்லை யெனவும் நாலாங்குண நிலையிலும் அதன்மேலும் மேலும் சம்மியத்துவங்கள் உண்டாமென்றும், எல்லா வற்றிற்கும் மேலான சம்மியமத்தில் பிராணி சம்மியமம் விடயசம் மியங்கள் தோன்றி நிறைவு செய்யுமென்றும் மேருமந்தரம், பதார்த்த சாரம் முதலிய நூல்கள் கூறுகின்றன. இன்மை, இன்பத்துன்பங் களில் விருப்பு வெறுப்பில்லாமை. இவ்வாறியலும் இத்தவ நெறியின் இயல்பினை, "ஈற்றிலா ராதனை விதியி லேந்தல்தான், ஆற்றலுக்கேற்ற வாறன்ன பானமும், சாற்றிய வகையினாற் சுருக்கிச் சையமேல், எற்றி னான் தன்னைநின் றிலங்குஞ் சிந்தையான்," "சித்தமெய் மொழி களிற் செறிந்து யிர்க்கெலாம், மித்திரனையபின் வேதனதியின், ஒத் தெழு மனத்தனு யுவகை யுள்ளுலாய்த், தத்துவத் தவத்தினாற்றனுவை வாட்டினான்,"* என வருவனவற்றா லறிக. ௩௱௧௭

சுதத்த முனிகள் இருக்குமிடத்தை மாரிதத்தனுக்குக் கூறுதல்

அருங்கல மும்மை தம்மா லதிசய முடைய நோன்மைப்
பெருங்குழு வொருங்கு சூழப் பெறற்கருங் குணங்கள் தம்மாற்
சுருங்கலில் சுதத்த னென்னுந் துறவினுக் கரச னின்னுட்
டருங்கடி கமழுஞ் சோலை யதனுள்வந் தினிதி ருந்தான்.

உரை:—அருங்கலம் மும்மை தம்மால்-நற்காட்சி நன் ஞானம் நல்லொழுக்கமாகிய மூவகையரிய மணிகளையுடைய

* மேருமங். 544, 545.

ளுதலினும், பெறற்கு அருங்குணங்கள் தம்மால் - பெறு தற்கு அரியவாகிய உயர்குணங்களை யுடையனுதலினும், சுருங்கல் இல் - குன்ருத, சுதத்தனென்னும் துறவினுக்கு அரசன்-சுதத்தனென்னும் பெயரையுடைய துறவியர் தலைவன், அதிசயமுடைய நோன்மைப் பெருங்குழு - காண்போர்க்கு மனத்தே வியப்பை விளைவிக்கும் இயல்புடைய தவ விரதங்களையுடைய பெரிய துறவியர் கூட்டம், ஒருங்கு சூழ-ஒருசேரத் தன்னைச் சூழ்ந்துவர, நின் நாட்டு-நின்னுடைய நாட்டி-லுள்ள, அருங்கடி கமழும் சோலையகனுள் வந்து-அரிய மணம் கமழும் சோலைக்கு வந்து, இனிதிருந்தான்-இனிது எழுந்தருளி யிருந்தான்.

நற்காட்சி முதலிய மூன்றும் சம்மிய தரிசனம், சம்மிய ஞானம், சம்மிய சாரித்திரம் என்று பெயர் கூறப்பட்டு இரத்தினத்திரயம் என்று வழங்குதலின், "அருங்கல மும்மை," யென்ருர். "இதற்குபாயம் இரதனத் திரயம்,"* என்று சான்ருேர் ஓதுதல் காண்க. குணங்களென்பதற்குக் குணவிரதங்களென்றலுமாம். நற்காட்சி முதலியவற்றை யுடைமையாலும் குணங்களின் மிகுதியாலும் காண்போர்க்கு வியப்புண்டாதலின், "அதிசயமுடைய நோன்மைப் பெருங்குழு," என்ருர். தவவிரதங்களைக் கடைபோகச் செய்தற்கு ஆற்ற லின்றியமையாமையின், "நோன்மைப் பெருங்குழு," என்று சிறப்பித்தார்; பெருமை, மிகுதி மேற்று. முனிவன் வந்து இனிதிருத்தற்கு ஏது கூறுவான், "அருங்கடி கமழும் சோலை," என்ருன். ௩௧அ

தாம் இன்னுரென அபயருசி மாரிதத்தற்குக் கூறுதல்

319. அனசன மமர்ந்த சிந்தை யருந்தவ னிசோம திக்குத்
தனயர்கள் தம்மை நோக்கித் தரியலீர் சரிதை போமின்
எனவவ ரிறைஞ்சி மெல்ல விந்நக ரத்து வந்தார்.
அனையவ ராக எம்மை யறிகமற் றரச என்ருன்.

உரை :—அனசனம் அமர்ந்த சிந்தை யருந்தவன் - உண்ணுநோன்பை விருப்பத்துடன் மேற்கொண்ட மனமுடைய அரிய தவத்தோனுகிய சுதத்த முனிவன், இசோமதிக்குத் தனயர்கள் தம்மை நோக்கி-யசோமதிக்கு மக்களாகிய அபயருசி அபயமதி யிருவரையும் பார்த்து, தரிய

*மேரு. 790.

வீர்-அனசன நோன்பை நீவிர் தாங்கவல்லீரல்லீராதலின், சரிதை போமின் - தெருவிற்சென்று உணவேற்று உண்டு வருக, என-என்று பணிக்கவே, அவர் - அவ்விருவரும், மெல்ல இறைஞ்சி - மெதுவாக அவரை வணங்கி விடை பெற்று-இந் நகரத்து வந்தார் - இந்த இராசபுர நகரத்துக் குள்ளே வந்தார்கள், அரச - அரசனே, எம்மை அனையவராக அறிக-எங்களை அவ்விருவருமாக அறிவாயாக, என்றான்-என்று அபயருசி கூறினான்.

"அந்தில் ஆசனங்கொண் டண்ணல் அனசனத் தவமமர்ந் தான்," (24) என்று முன்னே கூறியது கடைப்பிடித்து ஈண்டு அபயருசியின் கூற்றில் வைத்து "அனசன மமர்ந்த சிந்தை யருந் தவன்," என்றார். "தன்னைப் பிறன்போற் கூறும்," * முறையிற் கூறுதலின், "இசோமதிக்குத் தனயர்கள் நம்மை," யென்றான். "பசி யின் வாடி வருந்திய மெய்ய ரானீர், எம்முட னுண்டி மாற்றுது இன்றுநீர் சரிதைபோகி நம்மிடை வருக," (26) என்று முன்னே முனிவர் கூறியதனை ஈண்டு அபயருசி கொண்டு கூறுதலால், "தரிய லீர் சரிதை போமின் என," என்றான். அனையவர் என்றது அவ ரென்னும் சுட்டுமாத்திரையாய் நின்றது. மற்று, அசை. மெல்ல என் பதனை வந்தார் என்பதனே டியைத்துரைப்பினு மமையும்.

அபயருசி மேலும் அரசற்குக் கூறுதல்

இனையது பிறவி மாலை யெமரது மெமது மெண்ணின்
இனையது வினைகள் பின்னு மிடர்செய்த முறைமை தானும்
இனையது வெகுளி காமத் தெய்திய வியல்பு நாடின்
இனையது பெருமை தானு மிறைவன தறந்த தென்றான்.

உரை :—எமரது பிறவி மாலை இனையது - எம்மைச் சேர்ந்தோருடைய பிறவித் தொடர்ச்சி இத்தன்மைத் தாகும், எமதும் எண்ணின் இனையது-எம்முடைய பிறப்பு வரலாறும் ஆராயுமிடத்து இத்தன்மைத்தே, பின்நாள் வினைகள் இடர்செய்த முறைமைதானும் இனையது-பிற்காலத்தே வினைகள் துன்பம் விளைவித்த இயல்பும் இத்தன்மைத்தே, வெகுளி காமத்து எய்திய இயல்பு நாடின் இனையது-சினம் காமம் முதலியவற்று லுண்டாகிய துன்பத்தை யாராயு

* தொல். சொல். நூ. 448.

மிடத்து அவற்றின் இயல்பும் இத்தன்மைத்தாகும், இறை வன் அறத்தது பெருமை தானும்-அருகபரமன் உரைத்த அறத்தின் பெருமையும், இனையது - இத்தன்மைத்தாகும், என்றான்-என்று சொன்னான்.

பிறவி மாலையும், வினைகள் இடர் செய்யும் முறைமையும் வெகுளி காமத்து இயல்பும் இதுகாறும் கூறியவாற்றால் விளக்கி னமையின் ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியாக "இனையது" என்று முடித்தான். இவற்றின் சிறுமைபோல இறைவன் அருளிய அறத் தின் பெருமையும் நிலவுவதென்பான், பெருமைதானும் இறை வனதறத்த," தென்றான். "தோன்றி மாய்ந்துலக மூன்றிற் றுய ரெய்து முயிர்கடம்மை, ஈன்றதாய்போல வோம்பி யிம்பத்து ளிருத்தி நாதன், மூன்றுலகிற்கு மாக்கி முடிவிலாத் தன்மை நல்கும், ஆன்ற நல் லறத்தைப்போலு மரியதொன் றில்லை யென்றான்," * என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க. "எண்ணின்" "நாடின்" என்றதனால் இவை காட்சியளவையானன்றிக் கருதல், உரையென்னும் அளவைக ளால் உய்த்துணரப்படுவன என்றாயிற்று.

வேறு

321. செய்த வெந்தியக் †கொலையொரு துகள்தனிற்
சென்றுறு பவந்தோறும்
எய்து மாயிடின் தீர்ந்திடாக் கொலைஃயிஃ
திருநில முடிவேந்தே
மையல் கொண்டிவண் மன்னுயி ரெனைப்பல
வதைசெய வருபாவத்
தெய்தும் வெந்துய ரெப்படித் தென்றுளந்
திரங்குகின் றனமென்றான்.

உரை:—செய்த வெந்தியம் - வெந்தியச் சம்பாவரிசி மாவாற் செய்யப்பட்ட கோழியினது, கொலை-கொலை வினை யானது, ஒரு துகள்தனில் - ஒரு குற்றமாய், சென்று உறு பவம்தோறும் எய்து மாயிடின் - சென்றடையும் பிறப்புத் தோறும் இடையறாது வந்து வருத்துமாயின், தீர்ந்திடாக் கொலை இஃது - எத்துணைப் பிறவி யெடுப்பினும் ஒழியாத உயிர்க்கொலையாகும் இத்தீவினை, இரு நில முடி வேந்தே -

* மேரு. 117. (பாடம்) † வெந்திரியக், வந்தய.

இந்தப் பெரிய நிலவுலகமாளும் அரசே, இவண் - இவ்விடத்தே, மையல் கொண்டு-மயக்கமுற்று, எனைப்பல மன்னுயிர்-எத்துணையோ பல உயிர்களை, வதைசெய வரு பாவத்து எய்தும் வெந்துயர்-கொலை செய்வதால் வரும் தீவினையால் விளையும் கொடிய துன்பம், எப்படித்து - எத் தன்மைத்தாம், என்று உளைந்து-என்று வருந்தி, இரங்கு கின்றனம்-யாங்கள் இருவரும் துயர்கின்றோம், என்றான்-என்று அபயருசி கூறினான்.

வெந்தியம், வெந்தியச்சம்பா என்னும் ஒருவகை நெல். "சாலி யின் இடியின் கோழி," (146) என்று முன்பு பொதுப்படக் கூறினாராதலின், ஈண்டு அதன் வகையுள் இன்னதெனத் தெரித்தோதினார். யசோதரனைப் பிறந்து வாழ்ந்த காலத்துத் தான் செய்த தீவினைப் பயனைத் தான் நுகர்ந்து துன்புற்றதற்குத் தானே கரியாதலின் அதனை யெடுத்தோதி, அதன் கொடுமையினை வற்புறுத்துவான் "தீர்ந்திடாக்கொலை இஃது," என்றான்; எனவே, இப்போது தான் கொலையுண்டற்கும் அத்தீவினையே காரணம் என்றானாயிற்று. மாக் கோழியின் கொலையே இத்துணைத் தீவினையாய்த் தொடர்ந்து துன்புறுத்துமாயின், எண்ணிறந்த உயிர்களைக் கொலைபுரியும் நின் தீவினை நின்னை எத்துணைத் துயருறுக்குமோவென்று நின்பொருட்டு இரங்குகின்றனம் என்றானென வறிக. கொலைப்பாவம் மையலறிவு காரணமாக வருதல்பற்றி, "மையல் கொண்டு," என்றார். பாவம், தீவினை. வதை, கொலை.

மாரிதத்தன் மனம்தெருண்டு கூறல்

322. ஐய நின்னரு ளாலுயிர்க் கொலையினி
 லருவினை நரகத்தாழ்ந்
தெய்தும் வெந்துய ரெனைப்பல கோடிகோ
 டியினுறு பழிதீர்ந்தேன்
பொய்ய தன்றிது புரவல குமரநின்
 புகழ்மொழி புணையாக
மையின் மாதவத் தொருகட லாடுதல்
 வலித்தன னினியென்றான்.

உரை :—ஐய - ஐயனே, புரவல குமர - அரச குமரனே, நின் அருளால் - நீ அருள்செய்துரைத்த உரையால்,

உயிர்க் கொலையினில் அருவினை - உயிர்களைக் கொல்வதாகிய அரிய தீவினையால் எய்தும், நரகத்து ஆழ்ந்து - நரகத்தில் வீழ்ந்து, எய்தும் வெந்துயர் - நுகரக்கடவ மிக்க துன்பங்கள், எனைப் பல கோடி கோடியின் உறுபழி - எத்துணையோ கோடிக்கணக்காய்ப் பொருந்தும் துன்பத்தினின்று, தீர்ந்தேன் - நீங்கினேனாயினேன், இது பொய்யது அன்று - இது பொய்யன்று மெய்யே, நின் புகழ்மொழி புணையாக - நின் புகழை நிறுத்துதற்குக் காரணமாகிய நின் வாயிற் சொற்களையே புணையாகக்கொண்டு, மையில் மாதவத்து ஒருகடல்-குற்றமில்லாத பெரிய தவமாகிய ஒப்பற்ற கடலை, ஆடுதல் - நீந்திக் கரையேறுதற்கு இனி வலித்தனன் - இப்பொழுது உறுதி செய்துகொண்டேன், என்றான் - என்று மாரிதத்தன் கூறினான்.

ஐய, புரவல, குமர என்பன மாரிதத்தற்கு அபயருசிபால் உள்ள ஆர்வத்தைப் புலப்படுத்துகின்றன, அபயருசி இத்துணையும் கூறுதற்குத் தன்பால் கொண்ட அருளே காரணமென்று கருதுதல் தோன்ற, "அருளால்," என்றும், உயிர்க்கொலையால் வரும் தீவினை எத்துணையும் எஞ்ஞான்றும் எவ்விடத்தும் நீங்குதலின்மையினைத் "தீர்ந்திடாக் கொலையிஃது" (321) என்றதனால் உணர்ந்தமையின் "அருவினை,"யென்றும், அது கொண்டுய்க்கும் இடம் நரகமாதலின், "நரகத்தாழ்ந்தெய்தும் வெந்துயர்," என்றும், அதனினின்றும் உய்தற்கு மாதவம் மேற்கோடல் துணிந்தமை தோன்ற, "உறுபழி தீர்ந்தேன்," என்றும், அதற்கு உறுதி கூறுவானாய், "நின்புகழ்மொழி புணையாக மாதவத்தொரு கடலாடுதல் வலித்தனன்," என்றும் கூறினான். இவனுரையினை அபயருசி அயிராமைப் பொருட்டு, "பொய்யதன்றிது," என்றதனோடமையாது, "புரவல," என்றும் "குமர," என்றும் கூறுகின்றான். பொய்யது: அது, பகுதிப்பொருட்டு. புகழ் உண்டாதற்கும் புகழுடைமை புலப்படுத்தற்கும் புகழும் மொழியும் ஏதுவாமாகலின், "புகழ்மொழி," எனப்பட்டது. தவத்தைக் கடலென்றது அதனது அருமையும் பெருமையுமுணர நின்றது.

மாரிதத்தன் துறவு பூண்டு முனிவனாதல்

323. இன்சொன் மாதரு மிளங்கிளைச் சுற்றமும்
எரித்திர ளனவஞ்சிப்
பொன்செய் மாமுடிப் புதல்வருட் புட்பதந்
தற்கிது பொறையென்றே

மின்செய் தாரவன் வெறுத்தன னரசியல்
விடுத்தவ ருடன்போகி
முன்சொன் மாமலர்ப் பொழிலினுண் முனிவரற்
றொழுதுநன் முனியானுன்.

உரை :—இன்சொல் மாதரும் - இனிய சொற்களைப் பேசும் மகளிரையும், இளங்கிளைச் சுற்றமும் - இளையாரும் மைந்தரும் மைத்துனரும் பிறருமாகிய சுற்றத்தாரையும், எரித்திரள் என அஞ்சி - நெருப்பின் கூட்டமென்று கருதி யஞ்சி மனத்தால் நீங்கி, புதல்வருள் புட்பதந்தற்கு - தன் மக்களுள் மூத்தோனை புட்பதந்தன் என்பானுக்கு, இது பொறை என்று - இவ்வரசியல் சுமையாகும் என்றெண்ணி, பொன் செய் மாமுடி - பொன்னாற் செய்த அழகிய முடியினைச் சூட்டி, அரசியல் வெறுத்தனன் விடுத்து - அரசியற் போகத்தைத் தான் விரும்பாது அவன்பால் ஒப்படைத்து விட்டு, அவருடன் - அவ் வபயருசி அபயமதி யென்ற இருவருடன், போகி - சென்று, முன் சொல் - முன்னே "நகர்ப்புறத்தோர் வளமலர்ப் பொழில்,"(24)என்று சொல்லப்பட்ட, மாமலர்ப் பொழிலினுள் - அழகிய பூக்கள் நிறைந்த சோலைக்குள்ளே எழுந்தருளியிருந்த, முனிவரன் தொழுது - முனிபுங்கவனாகிய சுதத்தமுனிகளை வணங்கி அறங்கேட்டு, மின்செய் தாரவன் நன்முனியானான் - ஒளி விளங்கும் மாலை யணிந்தவனான மாரிதத்தன் நற்காட்சி முதலிய நன்மை பெற்ற முனிகளாயினான்.

இளையராய உடன் பிறந்தார், மக்கள் மைத்துனர் முதலாயினாரை "இளங்கிளைச்சுற்றம்," என்றார்; "எழுமையும் பெறுகவின்ன விளங்கிளைச் சுற்றம் என்றான்," * என்று தேவரும் கூறுதல் காண்க. புதல்வராகிய சுற்றத்தை, "இளந்துணைப் புதல்வர்," "இளந்துணை மகாஅர்,"† என்பது பண்டையார் வழக்கு. நெருப்பு, தன்னைச் சேர்ந்தாரை வெதுப்புதல்போல இம்மாதர் முதலிய சுற்றமும் தன்னை வினைசெய்வித்து மறுமைக்கண் தீவாய் நரகத்து வீழ்வித்து வருத்துதலின், "எரித்திரள் என அஞ்சி" நீங்கினனென்றார். பொன்னாற் செய்யப்பட்டதாயினும், மணிமுடியும் விரும்பாவிடத்

* சீவக. 1730. † பதிற் 70 - 71.

துப் பொறையாய் வருத்துமாதலின், "பொன் செய் மாமுடி," யென்றும், "இது பொறையென்றே மின்செய் தாரவன் வெறுத்தனன்," என்றும், முறை வழுவாமைச் செய்தல் அறமாதலின் "புதல்வருட் புட்பதந்தற்கு அரசியல் விடுத்து," என்றும், அபயருசியின் "புகழ் மொழி புணையாக"ச் செல்கின்றமையின், "அவருடன் போகி," யென்றும், முனிவர்பால் அறங்கேட்டு சைன தீக்கைபெற்று நற்காட்சி, நன்ஞானம், நல்லொழுக்கம் மூன்றும் உணர்ந்து முனிவரனுனானென்பார், "நன் முனியானான்," என்றும் கூறினார். சைன தீக்கையாவது ஆடையணிகளையும் தலை மயிர் முதலியவற்றையும் நீக்குதல்; "அறிவன தடிமுத லேம்ப தஞ்சொலா, நெறிமையின் நீக்கினார்"* என வருவதனாலும் அதனுரையாலு மறிக.

நன்முனியாகிய மாரிதத்தன் வானவனாதல்

324. †வெய்ய தீவினை வெருவுறு மாதவம்
விதியினின் றுதிகொண்டான்
ஐய தாமதி சயமுற வடங்கின
னுடம்பினை யிவணிட்டே
மையல் வானிடை யனசனர் குழாங்களில்
வானவன் றானகித்
தொய்யின் மாமுலைச் சுரவரர் மகளிர்தம்
தொகுதியின் மகிழ்வுற்றான்.

உரை :- - வெய்ய தீவினை வெருவுறும் மாதவம் - வெவ்விய துன்பத்தை விளைவிக்கும் வினைகள் அணுகுதற்கு அஞ்சி நீங்கும் பெரிய தவத்தை, விதியின் நின்று - தவத்

---

* மேரு. 1203

†"மையல் வானிடை யனசனற் குழாங்களில் வானவன் தானாகி," என்றுகொண்டு, "சனற்குமார கற்பங்களெனப்படும் மூன்றாவது துறக்கப் புரையிற்சென்று தேவனாகி," என்றும், "மாதவம் விதியினினிறுதிகொண்டான்," என்று பாடங்கொண்டு "மாதவத்தினை, முறையினில் முடிவுறச் செய்துமுடித்தனன்," என்றும், "மையல் வான்" என்றது, மயக்க இருள் கெடாது போகங்களை நுகரும் கற்பங்களெனப்படும் மேல் உலகங்களை; அஃது என்னை எனில், கற்பாதி முதல் கற்பாந்தமுறச் சென்றவர்கள் பற்றுடையராதல்பற்றி," என்றும் "இடையன—இடையிலுள்ளனமாகிய; சனற் குழாங்களில்-சனற்குமார கற்பத்திலுள்ள தேவர்," என்றும் கூறுவாரும் உளர். (செந். Vol. XIII, பக்கம் 230).

திற் கோதிய நன்னெறிக்கண்ணே பிறழ்வின்றி நின்றொழுகி, உதிகொண்டான்-எய்தப்பெற்றவனான மாரிதத்த முனிவன், அதிசயமுற - கண்டோர் வியக்குமாறு, ஐயதாம் உடம்பினை இவன் அடங்கினன் இட்டு - மெல்லிதாகிய உடம்பினை இம்மண்ணுலகில் உயிர்ப்படங்கினனாய் விட்டொழித்து, மையல் வானிடை-முகிற் கூட்டம் சஞ்சரிப்பதல்லாத மேல் நிலை வானமாகிய விண்ணுலகத்தில், அனசனர் குழாங்களில் - அனசனத்தவம் பூண்டோரைப் போல வானவன் தானாகி - தேவனாகி, தொய்யில் மாமுலைச் சுரவரர் மகளிர்தம் தொகுதியில் - தொய்யிலெழுதிய பெரிய முலையினையுடைய தேவ மகளிர் கூட்டத்தில், மகிழ்வுற்றான் - தேவபோகத்தில் திளைப்பானாயினன்.

"அஞ்சொலார் நெறிமையையறநெறி வினைப்ப நீக்கும்,"* என்பவாகலின், மாதவமாகிய அறநெறி வெவ்வினையஞ்சி நீங்குதற்கு ஏதுவாயிற்று. தவநெறியும் வழுவா தொழுகினன்றிப் பயன் தாராமையின், "விதியினின்று உதிகொண்டான்," என்றார். உதிகோடல் உதித்தல்; அஃதாவது எய்துதல். "உதிதர வுணர்வல் யானும்,"† என்புழிப்போல. ஐயதாம் என்பதை உடம்பிற் கேற்றுக; தவ முதிர்ச்சிக்கண் உடம்பு வாடி மெலிவதாதலின், உடம்பு மெலிய சினம் முதலிய குற்றங்கள் அடங்கிக்கெடுதலின், முன்னை நிலையும் இப்போதைய நிலையும் கண்டார்க்கு வியப்புத்தோன்றுதல்பற்றி, "அதிசயமுற வடங்கின,"னென்றார்; "தவம் பெருக நாடொறும் காயமும் கசாயமும் கரிசமானவே"‡ என்றார் பிறரும். மையல் வானம் விண்ணுலகிற்கு வெளிப்படை; செருப்பு மலையை "மிதியல் செருப்பு," $ என்பது போல. தேவருலகிற் பெறும் பயன் அதுவாதலின், "தொய்யின் மாமுலைச் சுரவரர் மகளிர்தம் தொகுதியின் மகிழ்வுற்று,"னென்றார்.

அபயருசியும் அபயமதியும் வானவராதல்

325. அண்ண லாகிய வபயனுந் தங்கையும்
ஆயுக மிகையின்மை
நண்ணி நாயக முனிவனி லறிந்தனர்
நவின்றனர் குணமெல்லாங்

* மேரு. 1203.
† சீவக. 1340.
‡ மேரு. 543.
$ பதிற். 21.

கண்ணி னூர்தம துருவின துடலங்கள்
கழிந்தன கழிபோகத்
தெண்ணின் வானுல கத்திரண் டாவதி
னிமையவர் தாமானூர்.

உரை:—அண்ணலாகிய அபயனும் - பெரியவனாகிய அபயருசியும், தங்கையும் - அவன் தங்கையாகிய அபயமதியும், ஆயுகம் மிகை இன்மை - ஆயுள் மிகவும் இல்லாமையை, நாயக முனிவனில் நண்ணி யறிந்தனர் - தலைமை பொருந்திய சுதத்த முனிகளை யடைந்து அறிந்துகொண்டு, குணமெல்லாம் நவின்றனர் - ஞான வின்பத்துக்குரிய குணங்களை நல்கும் அறவொழுக்கங்களை மேற்கொண்டொழுகி, தமது உருவினது உடலங்கள் கழிந்தன கண்ணினார் - சீவ புற்கலமாகிய தமக்கு வந்து கழிந்துபோன பிறப்புக்கள் பலவற்றையும் தெரிந்து, எண்ணின் வானுலகத்து - எண்ணுதற் கினிய விண்ணுலகத்து, இரண்டாவதின் - இரண்டாவது பகுதியில், கழி போகத்து இமையவர் தாம் ஆனார் - மிக்க இன்ப நுகர்ச்சியையுடைய தேவராயினர்.

அபயன் மூத்தோனாதலின், "அண்ணலாகிய அபயனும்," என்றார். "ஆயுகம் மிகை இன்மை," யென்றதனால் ஏனைச் செல்வம், யாக்கை முதலியவற்றின் நிலையாமையும் கொள்ளப்படும். அறிந்தனர், நவின்றனர், கண்ணினர் என்பன முற்றெச்சமாய் "தாமானார்" என்பதனோடு முடிந்தன. குணமாவது அறமாதலின், அதனைக் "குணமெல்லாம்," என்றார்; இனி இதற்குக் குணவிரதம் முதலாயின என்றுரைப்பினுமாம். கழியென்னும் உரிச்சொல் மிகுதிப்பொருட்டு. வானுலகத்து இரண்டாவது சாசார கற்பமென்னும் தேவலோகம்.

வானவராகிய இவர்தம் உருவநலம் கூறல்

326. அம்பொன் மாமுடி யலர்கதிர்க் குண்டல
மருமணி திகழாரம்
செம்பொன் மாமணி தோள்வளை கடகங்கள்
செறிகழன் முதலாய

நம்பு நாளொளி நகுகதிர்க் கலங்களி
னலம்பொலிந் தழகார்ந்த
வம்பு வானிடு தனுவென வடிவுடை
வானவ ரானரே.

உரை :—அம்பொன் மாமுடி - அழகிய பொன்னா லியன்ற பெரிய முடியும், அலர் கதிர்க் குண்டலம் - விரிந்த ஒளிக்கதிர்களையுடைய குண்டலங்களும், அருமணி திகழ் ஆரம்-கிடைத்தற்கரிய மணிகளின் ஒளி விளங்கும் அரதன மாலையும், செம்பொன் மாமணி தோள்வளை - செவ்விய பொன்னாலும் அழகிய மணியாலும் இயன்ற வாகு வலயங் களும், கடகங்கள் - கடகங்களும், செறி கழல் முதலாய - கட்டுகின்ற வீரகண்டையும் முதலிய, நம்பும் - விரும்பு கின்ற, நாள் ஒளி நகு கதிர்க் கலங்களின் - இளஞாயிறு போல ஒளிவிடும் ஒளிக்கதிர்களையுடைய அணிகலங்க ளால், நலம் பொலிந்து - நலம் மிகுந்து, அழகு ஆர்ந்த - அழகு நிறைந்த, வம்புவான் இடுதனுவென - வானம் இடுகின்ற புதிய வில்லைப்போன்ற, வடிவுடை வானவ ரானர் - உருவத்தையுடைய தேவராயினர்.

முடிமுதல் அடிகாறும் அணியும் அணிகளை நிரலே தொகுத் தோதுவார் "அம்பொன் மாமுடி," என்றும், "செறிகழல்," என்றும் கூறி, ஒவ்வொருறுப்புக்கும் இக்கூறிய இவையே யன்றி, இவற்றிற்கினமாயவை பல வுள்ளன என்றற்கு "முதலாய," என்று மிகுத்தும் ஓதினார். "நம்பு நாள் ஒளி," என்றதனால், இளஞாயிற்றின் பேரொளி கொள்ளப்பட்டது. பொலிதல், மிகுதல். வம்பு, புதுமை. "வெம்பு சுடரிற் சுடரும் திருமூர்த்தி,"* என்றார் தேவரும். இவ்வாறு இத்தேவர் பல்வகை யணிகலனுடையராதலை, "கனை கதிரா," "செழுந்திரட்பூந்," என்று தொடங்கும் செய்யுட் களில் தோலாமொழித்தேவரும் † கூறுதல் காண்க.

தேவமகளிரது இன்பம் துய்த்தல்

327. வந்து வானவர் திசைதொறும் வணங்கினர்
வாழ்த்தினர் மலர்மாரி
மந்த மாருதந் துந்துபி வளரிசை
மலிந்தன மறுகெங்கும்

* சீவக. 2. † சூளா, துறவு. 219, 220.

அந்தி லாடினர் பாடினர் விரும்பிய
அரம்பைய ருகெல்லாம்
வந்து தேவியர் மன்மத வாளியின்
மகிழ்ந்துடன் புடைசூழ்ந்தார்.

உரை :—திசைதொறும் வானவர் வந்து வணங்கினர் வாழ்த்தினர் - எட்டுத்திக்கினும் உறையும் தேவரனைவரும் வந்து வணங்கி வாழ்த்தினார்கள், மந்த மாருதம் மலர் மாரி துந்துபி வளரிசை மறுகெங்கும் மலிந்தன - தெருவெங்கணும் தென்றலும் பூமழையும் துந்துபியின் மிகுகின்ற இசையோசையும் நிரம்பின, அருகு எல்லாம் - அருகிடமெல்லாம், விரும்பிய அரம்பையர் - இவர்களை விரும்பிய தேவரம்பையர், ஆடினர் பாடினர் - ஆடியும் பாடியும் மகிழ்வித்தார்கள், மன்மத வாளியின் மகிழ்ந்து - மன்மதன் எய்த அம்பினால் மோக முற்று, தேவியர் வந்து புடை சூழ்ந்தார் - தேவராய இவர்க்கு மனைவியராவார் வந்து பக்கத்தே சூழ்ந்துகொண்டார்கள்.

அபயருசியும் அபயமதியும் தேவருலகத்தை யடைந்த காலையில், இவரைத் தேவர்கள் வரவேற்று இன்புறுத்த திறம் கூறுவார், "வானவர் திசைதொறும் வணங்கினர் வாழ்த்தினர்," என்றும், தெருக்கள் புனையப்பெற்றிருந்த சிறப்பை, "மலர் மாரி மந்த மாருதம் துந்துபி வளரிசை மலிந்தன மறுகெங்கும்," என்றும், அருகே அரம்பையர் ஆடலும் பாடலும் செய்தனரென்றும் கூறினார். மன்மத வாளியால் காமவேட்கையுற்று வந்த தேவியர், மெய்யுறு புணர்ச்சி யின்மையின் காட்சியின்பம் குறித்து அருகே சூழ்ந்து கொண்டாராதலின், "தேவியர் மன்மத வாளியின் மகிழ்ந்துடன் புடைசூழ்ந் தார்," என்றார். "முன்செய் நல்வினையினால் முகிலின் மின்னனார், இன்செய் வாயவ ரேந்து கொங்கையர், வந்திடைச் சூழ்ந்திட வணங்க வானவர், அந்தமி லின்பத்து ளமரன் மேயினான்,"* என்று பிறரும் கூறுதல் காண்க.

இணையில் இன்பத்துள் இருவரும் இருத்தல்

328. மாசின் மாமணி மேனியின் வாசமோ
ரோசனை மணநாறத்
தேசொ ரோசனை திளைத்திட முளைத்தெழு
தினகர னனையார்கள்

* மேரு. 511.

ஆசி லெண்குண னவதியொ டமைந்தன
ரலைகட லளவெல்லாம்
ஏசில் வானுல கிணையிலின் பத்தினி
திசைந்துட னியல்கின்றார்.

உரை :—மாசில் மாமணி மேனியின் வாசம் - குற்ற மில்லா அழகிய மாணிக்க மணிபோலும் நிறமமைந்த அவருடம்பின்கண் எழும் மணமானது, ஓர் ஓசனை மணம் நாற - ஒரு யோசனை தூரம் தன் மணத்தைப் பரப்ப, தேசு - உடம்பினொளியானது, ஓர் யோசனை திளைத்திட - ஓர் யோசனை தூரம் ஒளியினைச் செய்ய, முளைத்தெழு தினகரன் அனையார்கள் - கீழ்த்திசையில் முளைத்து எழுகின்ற இளஞாயிற்றை யொக்கும் இருவரும், ஆசு இல் எண்குணன் - கடையிலா அறிவு முதலிய எண்குணங்களும், அவதியொடு - அவதி ஞானம் முதலிய பல்வகை ஞான வுணர்வும், அமைந்தனர் - பொருந்தி, அலைகடல் அளவெல்லாம் - அலைகளையுடைய கடலென்னும் காலவளவை யாலாகிய வாழ்நாட்கால முற்றும், ஏசுஇல் - பழிப்பில்லாத, வானுலகு - விண்ணுலகத்தில், இணையில் இன்பத்து இனிது இசைந்து - நிகரற்ற பேரின்பத்தில் இனிது தோய்ந்து, உடன் இயல்கின்றார் - பிரியாதிருக்கின்றார்கள்.

“முளைத்தெழு தினகரன் அனையார்,” என்றமையின், மாமணி யென்றது மாணிக்க மணியாயிற்று. இவர்தம் மேனி நலத்தை, “வாசமோ ரோசனை நின்று நாறிடும், தேசுமோ ரோசனை சென்றெறித்திடும், தூசணி மாசெய்தா மேனியின் குணம், பேசலாம் படியஃ தன்று பீடினால்,”* என்பதனாலு மறிக. மாணிக்க மணிக்குப் பதினறுவகைக் குற்றம் உண்டென்ப வாகலின் “மாசில் மாமணி,” என்றார். ஆசில் எண்குணமெனவே, அவை கடையிலா அறிவு முதலிய எட்டாதல் பெற்றாம். அவதி ஞானத்தை, “பவப்பிரத்தியய அவதி ஞானம்,” என்பர்; இதனால் பண்டைப்பிறப்பு முற்றும் தெளியவுணரப்படும். இத்தேவர்கட்குக் காலவெல்லை பதினெட்டுக் கடற்காலம் என்பர்.

* மேரு. 510.

நூற்பயன்

329. வெருவரு வினைவலி விலக்கு கிற்பது
தருவது சுரகதி தந்து பின்னரும்
பொருவரு சிவகதி புணர நிற்பது
திருவற நெறியது செவ்வி காண்மினே.

உரை :—*திருவற நெறியது - அருகபரமேட்டி யுரைத்த சைன தருமத்தின், செவ்வி - இயல்பினை யுணர்த்தும் இந் நூல், வெருவரு வினைவலி விலக்குகிற்பது-அறிவுடையோர் யாவரும் அஞ்சத்தக்க வினையினது வன்மையால் விளையும் துன்பத்தைப் போக்குமாற்றலுடையது, சுரகதி தருவது - தேவகதியினைத் தருவது, தந்து - அவ்வாறு தந்தும் அமை யாது, பின்னரும் - அதன்மேலும், பொருவரு சிவகதி - ஒப்பற்ற கேவல ஞானவின்பம், புணர நிற்பது - பொருந் தச் செய்வதாகும், காண்மின் - இவ்வியல்பை இந்நூற் கண்ணே காண்பீர்களாக.*

யசோதரன், சந்திரமதி, அமிர்தமதி என்போர் வரலாற்றால் வினையின் வலியையுணர்த்தி, யசோமதி, சண்டகருமன், மாரிதத் தன் முதலாயினோர் தாம் செய்த வினைகள் தம்மைத் தொடராவாறு நோற்றுயர்ந்ததனால் 'வினைவலி விலக்குகிற்பது,'' என்றதும், யசோமதி முதலிய அரசர்களும் அபயருசி அபயமதி யென்பாரும் தேவகதி யெய்திய வரலாற்றால், '' தருவது சுரகதி,'' யென்றதும், அபயருசியும் அபயமதியும் தேவகதி பெற்றும் அமையாது எண்குண மும் அவதி ஞானமும் பெற்றதனால் சிவகதி பெறச் சமைந்திருத்த லின், '' பொருவரு சிவகதி புணர நிற்பது,'' என்றதும் இனிது விளங்குதலின், '' காண்மினே '' என்றார்.

ஆசிரியர் அறங்கூறல்

330. ஆக்குவ தேதெனி லறத்தை யாக்குக
போக்குவ தேதெனில் வெகுளி போக்குக
நோக்குவ தேதெனில் ஞானம் நோக்குக
காக்குவ தேதெனில் விரதம் காக்கவே.

உரை :—*ஆக்குவது ஏது எனில் - மேலிற் செய்யுளிற் கூறியவாறு கண்டோர் இனி யாம் செய்யத்தகுவது யா*

தென்றால், அறத்தை ஆக்குக - அறத்தைச் செய்வாராக, போக்குவது ஏது எனில் - நீக்கத்தகுவது யாதென்றால், வெகுளி போக்குக - சினத்தை அறவே நீக்குவாராக, நோக்குவது ஏதெனில் - ஆராயத்தக்கது யாதென்றால், ஞானம் நோக்குக - ஞானநூல்களை நன்கு ஆராய்வார்களாக, காக்குவது ஏதெனில் - நீங்காமற் காக்கக்கடவது, யாதெனில், விரதம் காக்க - பல் வகை விரதங்களையும் காப்பாராக.

இருவினையும் துன்பவிளைவின வாதலின் எவ்வினையைச் செய்யக்கடவோம் என்றார்க்கு அறவினையே செய்க என்பார், "அறத்தை யாக்குக," என்றார்; ஔவையாரும் "அறஞ் செய விரும்பு," என்றல் காண்க. அறவினையைச் செய்யுமிடத்து, முற்றவும் கடியலாகாத வெகுளி ஒரோவழித் தோன்றலு முண்மையாலும், அவ்வெகுளி, தீவினை பிறப்பதற்கு வாயிலாதலாலும் "வெகுளி போக்குக," என்றார். முற்றத் துறந்த முனிவர்பாலும் "வெகுளி கணமேயும் காத்தலரிது," * என்பதனால் உண்மை யறியப்படுதலும், "தீயபிறத்தல் அதனால் வரும்," † என்பதனால் வெகுளி தீவினைக்கு வாயிலாதலும் அறியலாம். துறவோரும் அறவோராதலின், அவர் பாலும் அஃதிருத்தல் கூடாதென்பார், "வெகுளி போக்குக," என்றார்; ஔவையார், "ஆறுவது சினம்," என அறச்செயலை அடுத்துக் கூறியிருத்தல் காண்க. இவ்வாறு அறச்செய்கையும் வெகுளி யின்மையு முடையார் தம் அறிவால் ஆயக்கடவன இவை யென்பார் "ஞானம் நோக்குக," என்றார்; பிறவெல்லாம் அறிவுமயக்கமும் வினைத்தொடர்பும் பயக்குமென்பது கருத்து. வீடுபெற விரும்பினோர் செய்யத்தகுவதிது |வென்பார் "வித்தை விரும்பு," என்ற ஔவையார், பிறண்டுக் "காப்பது விரதம்" என்றதனையுட்கொண்டே இவரும் "விரதம் காக்கவே," யென்றார் போலும். இனி அறத்தை யென்றதற்குச் சைனதருமத்தையே யென்றும், ஞானமென்றதற்குச் சம்மிய ஞானமென்றும், விரதம் என்றதற்குச் சம்மிய சாரித்திரம் என்றும் கூறுப.

யசோதர காவியம் மூலமும்,

ஔவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை யவர்கள் இயற்றிய

உரையும் முற்றும்.

* குறள், 29. † குறள், 303.

யசோதர காவியம்

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகர வரிசை